JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZZ

OCAK-ŞUBAT-MART 2010 / 01 • 106422 • YIL 14 • SAYI 57 • 6 TL

BOYUT YAYIN GRUBU

13. Ankara Jazz Festivali

John Abercrombie

Engin Recepoğulları

Harvie S

İrfan Sümer

Tolga Tüzün

Hank Jones

Alper Yılmaz

Joshua Redman

01

9 771300 884003

ZEN DIAMOND, NATIONAL GEOGRAPHIC LİSANSLI KOLEKSİYONUNA
YENİ BİR TEMA DAHA EKLİYOR:

LUCKY COLLECTION

YENİ YILDA ŞANS SİZİNLE OLSUN...

ZEN DIAMOND

www.zenpirlanta.com

JAZZ

Sayı: 57
Ocak-Şubat-Mart 2010
Kapak: Joshua Redman

Merhabalar,

İstanbul Avrupa Kültür Başkenti olduğu 2010 yılını, çok kıymetli iki kurumumuzun, **İKSV** Deniz Palas ve Borusan Müzik Evi'nin açılmasıyla yepyeni bir ritim kazanarak karşılıyor.

İKSV Şişhane'deki yeni adresi olan Deniz Palas'a geçtiğimiz günlerde taşındı. 16 Ocak'ta **The Bad Plus** konseri ile açılışını yapacak olan kurum 4 bin 200 metrekare büyüklüğündeki yedi katlı yeni yerinde sanat severler için bir buluşma merkezi haline gelecek farklı mekânlara da ev sahipliği yapacak.

Yapılan basın açıklamasında, İKSV'nin Deniz Palas'a taşınmasının, bir sanat kurumunun yeni bir binaya yerleşmesinin yanında, İstanbul'un özgün kimliğinin korunmasına ve kentin kültür-sanat yaşamına yapacağı katkılar açısından da büyük önem taşıdığı ve İKSV'nin, yeni binasında İstanbul'un kültür ve sanat yaşamına yepyeni renkler katmaya hazırlandığı kaydedildi.

Verilen bilgiye göre, binanın giriş katında, tasarım ve sanat tutkunlarının çok özel armağan alternatifleri bulabileceği İKSV Tasarım dükkânı yer alacak. Borsa yönetiminde hizmet verecek olan "Peralı" adlı kafe de binanın giriş katında açılacak.

Deniz Palas'ın giriş ve birinci katında yer alacak performans merkezi "Salon", oturmalı 250, ayakta 600 kişilik kapasitesiyle klasik, jazz, rock, alternatif ve dünya müziği konserlerinin yanı sıra tiyatro gösterileri, çocuk etkinlikleri, panel ve konferanslara da ev sahipliği yapacak.

Binanın en üst katı ile terasında Borsa tarafından işletilecek Deniz Palas Restoranı' yer alırken, uzun yıllar İKSV'nin Mütevelliler Kurulu Başkanlığını üstlenmiş olan soprano Leyla Gencer'in müzesi de Mart 2010 tarihinden itibaren Deniz Palas'ın beşinci katında yer alacak.

Tüm bu özel mekanlarla birlikte 22 sanatçının yapıtları yeni binayı baştan aşağı sanatla dolduracak.

8 Ocak'ta ise bir başka kültür sanat kurumumuz **Borusan**'ın da yeni binasının açılışı yapılacak.

Borusan Holding Kurucu ve Onursal Başkanı Asım Kocabıyık'ın İstiklal Caddesi'nde restore ettirdiği tarihi binada kurulan Borusan Müzik Evi, 8 Ocak 2010 Cuma akşamı gerçekleştireceğimiz açılış partisiyle hayata geçiyor.

Klasik müzikten jazz'a, modern danstan tiyatroya, çağdaş sanattan atölye çalışmalarına kadar birçok kültür sanat etkinliğine ev sahipliği yapacak olan Borusan Müzik Evi'nin açılış partisine, **Mercan Dede** ile Borusan Yaylı Çalgılar Dörtlüsü konserleri ve ressam Carlito Dalceggio'nun canlı resim performansı renk katacak.

2010 projeleri arasında yer almasını umduğumuz jazz projelerini ise merakla bekliyoruz. Şimdiye kadar tüm araştırmalarımıza karşın jazz'a dair hiçbir haber duyamadık. Yönetim değişmeden önce geçen sene yapılan "balık, ekmak, caz" konserleri gibi keyifli açık hava konserleri bizi ne kadar ümitlendirmişti. Umarız yanılırız da kentimiz güzel etkinliklerle dolup taşar.

Bu sayımıza kapak olan **İş Sanat**'daki **Joshua Redman** konserini heyecanla bekliyoruz.

Ankaralı jazz severler bu kez şubat ayında yapılacak olan "piyano" başlıklı festivalinde ülkemizin çok kıymetli piyanistlerini dinleme olanağını bulacak.

Körleme köşesinde yeniden başladık. Piyanist arkadaşımız Ülkem Özsezen çok severek izlediği bu köşenin bitmesinden duyduğu üzüntü ile "körleme"yi kendisinin yapıp yapamayacağını sordu. Biz de memnuniyetle kendisine bu sayfayı verdik. İlk körleme Önder Focan'dan.

Hepinize jazz dolu bir sezon diliyoruz.

Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

YAYIMLAYAN: BOYUT YAYINCILIK A.Ş.
Genel Yönetmen ve Sorumlu Müdür
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Tasarım **Bülent USTAOĞLU**

Katkıda Bulunanlar
Ahu ÜNAL, Akgün KESKİN, Alexandra IVANOFF, Aslı DELİKARA, Başak YAVUZ, Burak BEDİKYAN, Can ERGELMİŞ, Devrim DİKKAYA, Derya DOĞU, Dilek HİMAM ER, Elif SEVEN, Eray AYTİMUR, Erdem KORKMAZ, Filiz KÜÇÜK, Füsun LEVET, Güneş BAYRAK, Kaan ÇAĞLAYANGÖL, Leyla Diana GÜCÜK, Nevra YAZICI, Sami KISAOĞLU, Sarp DAKNİ, Seda BİNBAŞÇİL, Selim BENBA, Selda BAYRAKTAR, Sevim YOLAÇTI, Sumru AĞIRYÜRÜYEN, Uğur HÜKÜM

YÖNETİM / REKLAM

Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcıları
Matbaa: **Memduh ARSLAN**
Müessese: **Ejvet OKTAY**

Reklam Grup Başkanı
Nilüfer SARISAÇ

Reklam Satış Yönetmeni
Selim EREM

Satış/Pazarlama Destek Grubu
Zeynep BİÇİCİ

Abone: Sedef Varıcı
sedef.varici@boyut.com.tr

www.boyutstore.com

Yönetim
Boyut Yayın Grubu
Koza Plaza A26 Tekstilkent 34235
Esenler / İSTANBUL

Baskı
Boyut Matbaacılık A.Ş.
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde
No: 115 34204
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: +90 212 413 33 33
Fax: +90 212 413 33 34

ISSN 1300-8846

© Her türlü yayın hakkı, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Boyut Yayın Gurubu'na aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

BOYUT YAYIN GRUBU
© 2010 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Joshua Redman

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS
- JAZZ'ARAZZI, Zuhal Focan
- KEITH JARRETT, YESTERDAYS, Can Ergelmiş
- KEITH JARRETT, TESTAMENT, Selim Benba
- BORUSAN
- DRUM & BASS
- KAHVE VE SİNEMA
- DAVE GOODMAN
- BERKLEE VE İKSEV İŞBİRLİĞİ
- ERDEM HELVACIOĞLU
- MILES DAVIS, KING OF BLUE
- SİNAN BÖKESOY Nevra Yazıcı
- NEW YORK JAZZ ACADEMY Erdem Korkmaz
- JAZZ ÇAĞI Dilek Himam Er
- JAZZ VE SİNEMA Elif Seven
- YAZARLARIMIZ; VIKTOR BENSUSAN, Devrim Dikkaya

22 ŞU JAZZ DEDİKLERİ
- Ali Sönmez

24 FİRMALAR – SOUND'LAR
- JOHN ABERCROMBIE, Orhan Kahyaoğlu

30 RÖPS.
- DAVE HOLLAND, Can Ergelmiş
- BİLAL KARAMAN, Tunçel Gülsoy
- ENGİN RECEPOĞULLARI, Tunçel Gülsoy
- ALPER YILMAZ, Sevim yol açtı
- HARVIE S, Can Ergelmiş
- İRFAN SÜMER, Kaan Çağlayangöl
- TOLGA TÜZÜN, Eray Aytimur
- JEF GIANSILY, Tunçel Gülsoy
- TORU DODO, Başak Yavuz
- JUNIOR MANCE, Başak Yavuz

53 NELER OLACAK
- ANKARA JAZZ FESTİVALİ, Güneş Bayrak
- JOSHUA REDMAN, Can Ergelmiş
- NARDIS JAZZ CLUB, Zuhal Focan
- GHETTO, Aslı Delikara
- AKSANAT, Zuhal Focan
- BABYLON, Sarp Dakni
- İSTANBUL JAZZ, Aslı Güngör
- GİTAR CAFE, Zuhal Focan

66 NELER OLDU
- AKDENİZ'DE JAZZ, Selda Bayraktar
- ANTALYA PİYANO FESTİVALİ, Akgün Keskin
- KADIKÖYCAZ5, Zuhal Focan
- AYDIN ESEN, Alexandra Ivanoff
- HANK JONES, Burak Bedikyan
- ADRIAN BELEW, Aslı Delikara
- GÜNÜMÜZDE JAZZ: Hülya Tunçağ
- PARIS'DE KIŞ, Fusun Levet
- NUBLU Sevim yol açtı
- DICK KATZ, Victor Bensusan
- EDDIE LOCKE Victor Bensusan
- HUEY LONG Victor Bensusan
- PARIS'TEN Uğur Hüküm

86 DOSYA
- JAZZ TARİHİNDEKİ KADIN SANATÇILAR Leyla Diana Gücük

89 HI - FI
- HABERLER Derya Doğu
- QUAD Ahu Ünalp

92 KLİNİK
- CHORD CHANGES Cem Tuncer

93 GÖRÜŞ AÇISI
- BURAK BEDİKYAN, Filiz Küçük

96 CD VİTRİNİ

Tuluğ Tırpan (My Green Color), Tolga Tüzün (Periphery), İmer Demirer (You & Me & Char), Okay Temiz (High Fly), Ateş Tezer Trio (Sahil), Sinan Bökesoy (Tales of Future), Fahir Atakoğlu (Faces & Places), Jef Giansily (Sketches), Barış Güney (Düşlere Yolculuk), Mustafa Dönmez (Gizemli Yolculuk), Erkut Taçkın (En İyileriyle), Cem Tuncer (Buddha's Groove), Music is Passion (Babylon), Keith Jarrett (Testament Paris/London), John Abercrombie (Wait Till You See Her), Evan Parker (The Moment's Energy), Jon Balke (Siwan), Ralph Towner & Paolo Fresu (Chiaroscuro), Anouar Brahem (The Astounding Eyes of Rita), Jan Garbarek (Dresden), Tomasz Stanko Quintet (Dark Eyes), Andy Sheppard (Movements in Colour), Norah Jones (The Fall), Luz Casal (La Pasion), Nat King Cole (The Ultimate Collection), Nigel Kennedy (10 Great Songs), Buika (El Ultimo), Enrico Pieranunzi (Live in Japan), Tony Bennett (The Essential), Ron Carter (Jazz & Bossa), Al Jerreau (The Very Best Of), George Benson (Original Album, Classics 5 CD), Whitney Houston (I Look To You), Chris de Burgh (Footsteps), Cafe de Pera 8, Home Party, John Denver (Greatest Hits 3 CD set).

- Seda Binbaşgil'in Seçtiği Yeniler

101 RADYOLAR Filiz Küçük

103 KÖRLEME
- ÖNDER FOCAN Ülkem Özsezen

104 BULMACA
- Serdar Karabatı

104 CAZGIR
- Özgen Özman

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Jazz camiası içinde pekçok şeyi yakından ve birinci ağızdan duymak gibi bir önceliğimi kullanma kararı alarak, ben de kendime köşe yapmaya karar verdim. Bildiğiniz gibi bir müzisyen eşi, editör ve jazz külüp işletmecisi olmanın getirdiği "olayların içinde" olmaktan dolayı duyduklarımı sizlerle paylaşmaya karar verdim. Bunların bir kısmı daha sonra "geniş haber olmaya aday" konular olabileceği gibi bir kısmı da "aramızda kalmasın" olmasını istediklerimdir. Bu sayımızın "jazz-arazzi" konuları şöyle;

JAZZ-ARAZZİ

Berklee Müzik Koleji ve İKSEV işbirliği ile jazz atölyesi

İzmir Kültür Sanat ve Eğitim Vakfı, dünyanın en önemli müzik okullarından biri olan Berklee Müzik Koleji işbirliği ile "Jazz Atölyesi" düzenledi. 28, 29 ve 30 Aralık tarihleri arasında yapılan atölye çalışmalarında başarılı olan bir katılımcı, 12 haftalık "Berklee Online Eğitim Bursu" kazandı.

Berkleemusic

Dünyaca ünlü öğretmenleri ve benzeri olmayan kariyer olanaklarıyla tanınan Berklee Müzik Koleji (Berklee College of Music), Berkleemusic aracılığıyla online eğitim de vermektedir. Berkleemusic, özel kursları ve sertifika programları ile dünyanın her yerinden öğrencilere ulaşmaktadır. Berklee öğretim üyeleri tarafından verilen kurslarda öğrenciler herhangi bir yer ve zamana bağlı olmadan eğitim imkânına kavuşmaktadır.

Berkleemusic, her biri 12 haftalık 4 dönem halinde eğitim sunmaktadır. Her hafta öğretim üyesi, yeni bir dersi öğrencinin erişimine sunar, bu hafta içinde öğrenci istediği yer ve zamanda Berkleemusic hesabına girerek dersine ulaşabilir. Verilen ödev ve projeler öğrenciye pratik ve gerçek hayat deneyimi sağlar.

Daha fazla bilgi için:

tour.berkleemusic.com,
www.berkleemusic.com

CultureCatch®

Erdem Helvacıoğlu Radiohead ile aynı listede

Erdem Helvacıoğlu'nun ABD'de yayımlanan son solo albümü "Wounded Breath", ABD'nin önemli müzik dergisi Culture Catch tarafından farklı janralar içinde 2009 Bahar döneminin en iyi albümleri arasına alındı.

Prince'in New Power Generation dergisi editörlüğünü de yapmış olan Dusty Wright tarafından yayımlanan derginin bu ayki listesinde Erdem Helvacıoğlu dışında yer alan sanatçılar arasında Radiohead, Bob Dylan, A Camp, Miranda Lee Richards ve The Takeover UK bulunmakta.

Dusty Wright, Helvacıoğlu'nun albümünü şu sözler ile övdü: "Bir saat süresince sizi yerinize mıhlayan ve ruhunuzu esir alan ambient elektronika ses tasarımları... Bol ödüllü Helvacıoğlu'nun eserlerinin ağırlıklı olarak film, dans, performans sanatlarında neden sıkça kullanıldığını anlamak için kendinizi zorlamanıza hiç gerek yok. Açılış parçası "Below the Cold Ocean", rahatlıkla Alien filmlerinden herhangi birinde kullanılabilir, ya da MOMA'da bir enstalasyon işi olarak yer alabilir. Sakince dinleyin ve kendinizi Helvacıoğlu'nun akıntısına bırakın."

http://culturecatch.com/music/sprung-best-rock-pop-music-spring-2009, Erdem Helvacıoğlu'nun diğer eserleri ve son projeleri hakkında bilgi www.erdemhelvacioglu.com, www.myspace.com/erdemhelvacioglu sitelerinde mevcuttur.

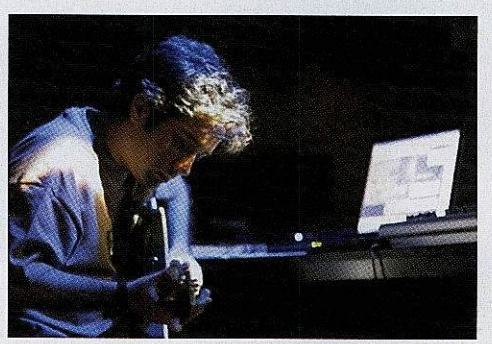

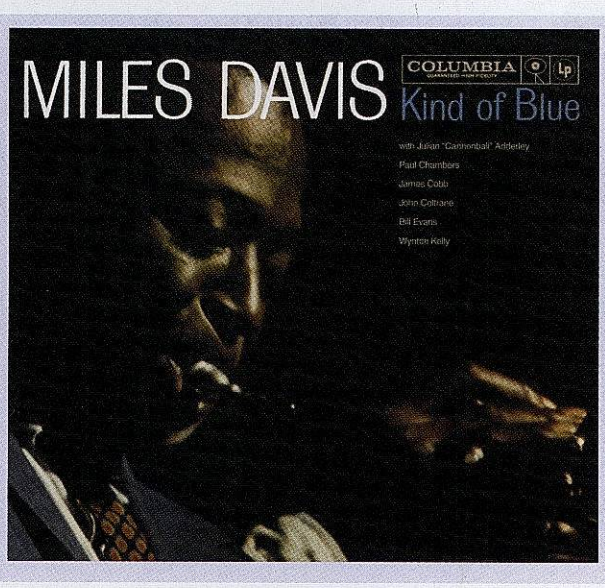

Miles Davis; King of Blue

Müziğin dahisine büyük onur

Amerikan Temsilciler Meclisi, dünyaca ünlü jazz ustası Miles Davis'in efsaneleşmiş 'Kind of Blue' albümünü, Amerikan jazz'ına katkılarından dolayı onurlandırma kararı aldı.

Amerikan Temsilciler Meclisi'nde, Miles Davis'in 'Kind of Blue' albümünün piyasaya çıkışının 50. yılı dolayısıyla jazz'in 'ulusal hazine' olduğunu kabul etmenin yanı sıra Davis'in albümünün onurlandırılmasına ilişkin karar tasarısı, 409 üyenin tamamının oy birliğiyle kabul edildi.

Tasarı, Amerikan hükümetinin jazz'ı korumak ve geliştirmek için gereken bütün önlemleri almasını ve New York'ta 1950 ilkbaharında kaydedilen albümü çıkaran Columbia Records'a da tasarının bir kopyasının gönderilmesini öngörüyor.

32 yaşında ünlenen Amerikalı trompetçi, eski bir kilisede jazz'in dehalarından birkaçını bir araya getirmeyi başarmıştı. Kayıt, bu yıl Rolling Stone dergisi tarafından bütün müzik türlerinin gelmiş geçmiş en büyük 500 albümü arasında 12. sıraya yerleştirilmişti.

Bu arada bu haberi ajanstan aynen alan alan birçok haber sitesi albümün adını 'King of Blue' olarak verdi.

Biraz yavaşlayın...
Sizinle tanışmak istiyorum.

Şarap severlere yeni yılda yeni tat: COT-N

Kalitesiyle Türk şarap sektöründe 15 yıldan bu yana kendine özgü bir yer edinen Gülor, yeni bir yıla girerken yeni ürünü Cot-N'i şarapseverlerin beğenisine sunuyor. Cot, Petit Verdot ve Merlot üzümlerinin uyumlu birlikteliğinden doğan Cot-N, gece kadar siyah rengiyle dikkat çekiyor.

Cot-N'in hikayesi Petit Verdo aşılı Cot fidelerinin Gülor'un Şarköy'deki bağlarına dört yıl önce Fransa'dan gelmesiyle başladı. Fideler temiz havanın ve verimli toprağın tazeliğini yavaş yavaş içlerine alarak büyüdü, benzersiz lezzete sahip üzümler olgunlaştı. Dört yılın sonunda ilk hasat yapılarak, fidelerden alınan üzümler şaraba dönüştürülüp fıçılara dolduruldu. Soğuk mahzende 23 ay dinlendirilen Cot-N, lezzetini kaybetmemesi için şişelenirken özel ölçülü Portekizli mantar ile kapandı. Cot-N'in üretilmesinde dünyaca ünlü şarap uzmanı Prof. Nicholas Vivas fidelerin ekiminden şişelerin dolum onayına kadar, tüm süreç boyunca Gülor ekibine destek oldu.

Cot

Fransa'dan Gülor tarafından ithal edilen aşılı fideler, Gülor Şarköy bağlarına çok iyi adapte olmuş bir üzüm çeşididir. Çok koyu mürekkep renkli bir şarap verir. İyi hissedilen kırmızı meyvelerin (şeftali, erik, çilek) kokusu alınır. Ayrıca çok etkileyici, yumuşak, dolgun ve hoş bir lezzet bırakır. Genelde derinliğine etkili ve dengelidir. Bu şarap, şişelendikten sonra uzun zaman tadını kaybetmez. Tipik A-Diva Wine bir şaraptır.

Petit Verdot

Fransa'dan Gülor tarafından ithal edilen Petit Verdot aşılı fideleri de aynen Cot gibi Şarköy Gülor bağlarına çok iyi uyum sağlamıştır. Bu üzüm, çok parlak ve çok koyu kırmızı bir şarap verir. Yemeklerde kullanılan özel etkileyici kokusu olan baharat kokusu verdiği gibi üzümün esasında bulunan ahududu, taze aromatik limon çiçeği kokularını da içerir. Ağızda tanen lezzetinin açıkça belli olması bir özelliğidir. Şişelendikten sonra tipik meyve kokularını uzun zaman içinde saklı tutar.

Merlot

Dünyanın çok tanınmış üzüm olan Merlot'nun şarabı birçok şarap harmanında kullanılır. Meşhur Chateau Petrus'un harmanlanmasında önemli bir yeri vardır.

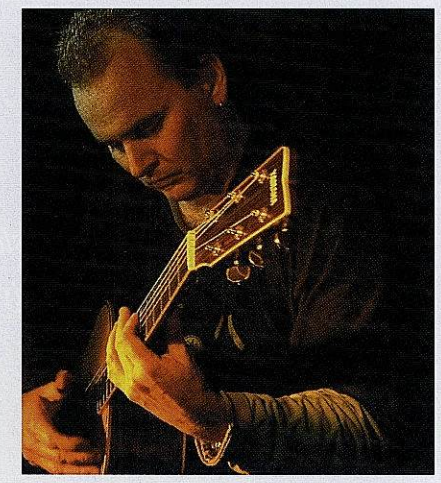

Dave Goodman İstanbul'daydı...

YAMAHA tarafından düzenlenen Dave GOODMAN MasterClass 3 Aralık Perşembe saat 18.30'da Modern Müzik Akademisi'nde yapıldı. Kanadalı gitarist, vokalist ve besteci Goodman ile gerçekleştirilen 'Usta Sınıfı' çalışması aynı zamanda video'ya alındı ve dünya çapında Yamaha'ya ait muhtelif internet sitelerinde yayınlandı. Bu etkinlikte performans sergileyen sanatçılar arasında bas gitarda Buket Doran, davulda Aykan İlkan, gitarda Nurkan Renda, gitarda Can Şengün, davul ve perküsyonda Zacky (Yunanistan), vokal ve gitarda Kenan Vural, piyanoda Çağrı Sertel ve gitarda Metin Türkcan vardı.

Dave Goodman

Besteci/Şarkıcı ve virtüöz gitarist Dave Goodman, kariyerinde pek çok başarıya imza attı.

Çocuk yaşlarından itibaren rock'n roll, blues ve jazz çalmaya başladı. Vancouver Kolejinde aldığı müzik eğitiminin ardında aralarında David Sanborn, Jeff Healey, The Doobie Brothers gibi büyük isimlerinde yer aldığı pek çok kişi ile aynı sahneyi paylaştı. 1998 yılından beri Almanya'da yaşayan Goodman'in müziğinde Amerikan folklorü yanı sıra jazz temalarına rastlayabilirsiniz. Çok iyi bir şarkıcı olan sanatçı aynı zamanda dünya çapında besteci/hikaye anlatıcısı...

www.dave-goodman.info
www.artistspotlight-tr.com

Dünyanın En Gelişmiş Kulaklığı: HD800

60 yılı aşkın süredir geliştirilen ustalık gerektiren kulaklık tasarımlarının birarada uygulandığı tek kulaklık: yeni HD 800. Sennheiser'in en gelişmiş driver teknolojisine sahip bu açık çevresel dinamik stereo kulaklıklar, referans ses seviyesini yeni baştan tanımlamışlardır. Dikkat ederseniz halen, başka hiç bir firma doğal duyma eyleminin temel akustik koşullarına HD 800 kadar yaklaşabilen bir kulaklık üretememiştir.

www.metan.com

Babylon Dergi'sinin İkinci Sayısı çıktı!

Babylon'un kendi adını verdiği yepyeni müzik ve yaşam kültür dergisi "Babylon Dergi"nin ikinci sayısı çıktı. İlk sayıda Babylon müdavimleri ve müzikseverler tarafından büyük ilgiyle karşılanan Babylon Dergi, tanınmış müzik yazarlarının köşe yazları, röportajları ve albüm tanıtım yazlarına da yer veriyor.

Bant ekibi ile ortaklaşa gerçekleştirilen Babylon Dergi ayda bir yayınlanıyor. Eylül'de yayınlanan ilk sayıda Nigel Kennedy, Sulukule'nin Kaderi, Songlines Dergisi, Bora Uzer ve Black Lips haberleri ilgiyle karşılanmıştı.

Babylon Dergi ikinci sayısının kapağına ilginç topluluk Tinariwen'e ayırdı. Bu sayıda ayrıca Rio De Janeiro ve elektro bağlama dosyaları da dikkat çekiyor. Gudrun Gut, Jaga Jazzist, Fatih Akın ve Gilles Peterson röportajları tüm meraklılar için.

Her zaman olduğu gibi müzik yazarlarından köşe yazılarıyla birlikte keyifle okuyacağınız müzik ve yaşam kültür dergisi Babylon Dergi'nin ikinci sayısını kaçırmayın!

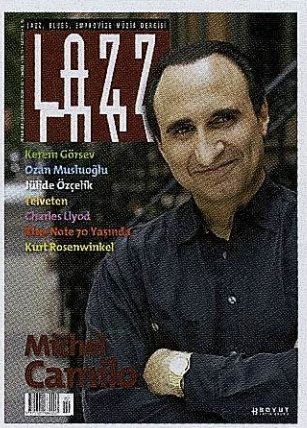

Arkadaşımız Elif Seven kapaklarımızla oynuyor: rakibimiz Lazz Dergisi...

Ben gece kadar siyah bir şarabım...

Hikayem, Petit Verdo aşılı
Cot fidelerinin Fransa'dan Şarköy'e
getirilmesiyle başladı.

Fidelerim verimli toprakta
temiz hava ve sabırla beslenerek
yavaş yavaş büyüdü.
Beş yılın sonunda ilk hasadımı verdim...

Uzun süre özel meşe fıçılarda bekledim,
dinlendim. Kendim gibi
koyu renk şişelere doldurudum.

Lezzetimin özü, beni yaratan ekibin
özeninden geliyor.

Benim adım Cot-n. Kalitesi ile tanıdığınız
G ailesinin bir üyesiyim. Az üretildim,
sadece seçkin yerlerde bulunuyorum.

Beni www.gulorwine.com
adresinde daha iyi tanıyabilirsiniz.

Borusan Müzik Evi Ocak ayında faaliyete geçiyor...

Borusan Holding'in baştan aşağı yenilediği İstiklal Caddesi üzerindeki tarihi bina, ocak ayından itibaren Borusan Müzik Evi olarak faaliyete geçiyor.

1875 yılında Fransız bir mimar tarafından inşa edilen altı katlı bina; konser ve prova salonlarının yanı sıra, seminer ve ufak çaplı dans performanslarının da gerçekleştirilebileceği kompozisyonuyla sanatseverlerin çok memnun edeceğe benziyor.

Sergi alanı olarak tasarlanan giriş katı, başka birçok etkinliğin de düzenlenmesine uygun, esnek bir yapıda tasarlandı. İkinci ve üçüncü katta bulunan konser salonu, balkon dahil toplam 200 seyirci kapasiteli. Dördüncü katta altı ayrı prova salonu bulunuyor. Beşinci ve altıncı katlarda ise çok amaçlı etkinlikler gerçekleştirilebilecek.

Seyir terasıyla da misafirlerine detaylı bir İstanbul manzarası sunan Borusan Müzik Evi, bünyesinde barındırdığı çağdaş sanat yapıtlarıyla da müzik ile görsel sanatlar arasında bir bağ kurmayı amaçlıyor.

Müzik evinin tanıtımı dolayısıyla düzenlenen toplantıda konuşan Borusan Kültür Sanat Genel Müdürü Ahmet Erenli, Fransız bir mimar tarafından 1875 yılında inşa edilen binanın Kocabıyık tarafından 2002 yılında satın alınarak, Akson İnşaat A.Ş. ve GAD Mimari Firması'nın kurucusu Mimar Gökhan Avcıoğlu'na restore ettirildiğini söyledi. Binanın müzik evine dönüştürülmesi çalışmalarına 2006 yılında başladıklarını belirten Erenli, şunları kaydetti: "Binada çağdaş bir müzik ve sanat mekanının sahip olması gereken tüm donanımı sunarken, uzun bir tarihten gelen mimari yapıyı bozmamayı hedefledik. Binada kusursuz bir akustik düzenle tüm müzik performansları için gereken teknik donanımı, müzik adamlarının görüşlerine başvurarak sağladık. Fazıl Say da binada yaptığı testlerin ardından çok olumlu görüşler aktardı. Mekanımızda bulunan çağdaş sanat sergisinin de bir arada oluşun ve uyumun en güzel örneklerinden birini verdiğine inanıyorum."

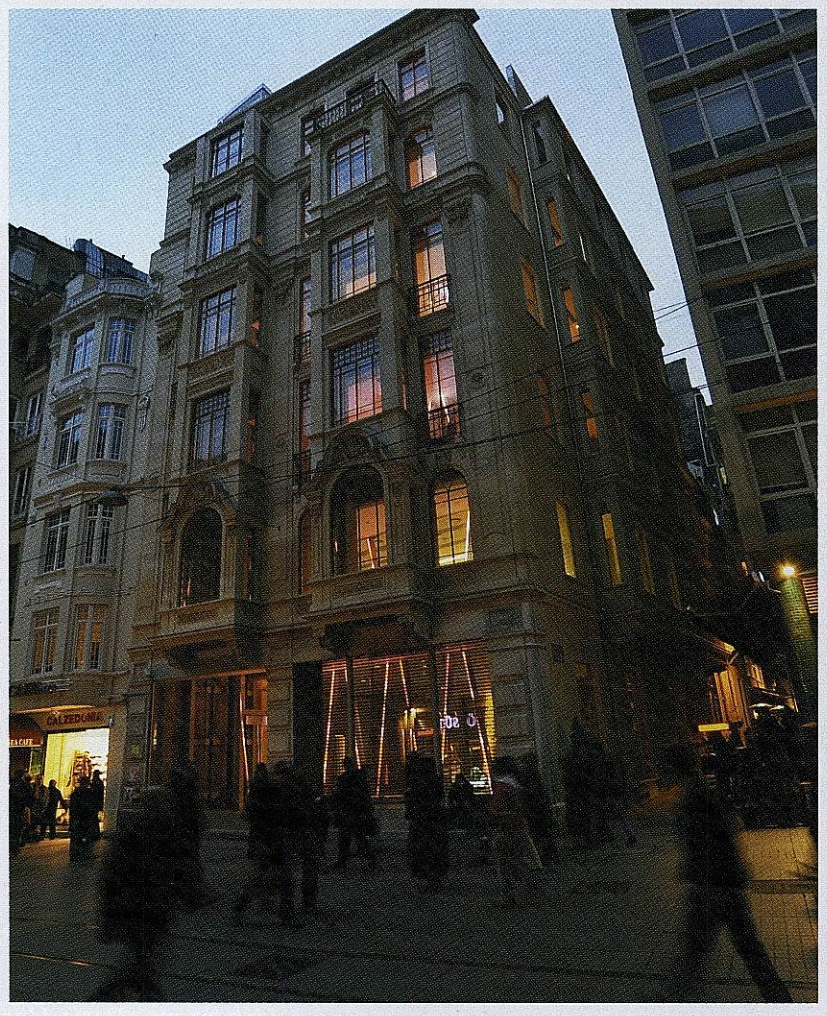

Borusan Müzik Yöneticisi Yağız Zaimoğlu da müzik evinin açılışının Mercan Dede'nin dinletisiyle 8 Ocakta yapılacağını bildirerek, sezon konserlerinin ilkinin 15 Ocakta başlayacağını ve Avusturya Barok ile Nuria Rial Sweet Stillness and Gentle Spring, Hezarfan Ensemble, Şirin Pancaroğlu, Burhan Öçal ile Borusan Yaylı Çalgılar Dörtlüsü, Kerem Görsev, Önder Focan gibi müzisyen ve gruplarıyla devam edeceğini belirtti.

Müzik evinin sezon boyunca gerek Türkiye'den, gerekse dünyadan önemli sanatçıları, müzisyenleri ve toplulukları ağırlayacağını kaydeden Zaimoğlu, haftanın 3 günü klasik oda müziği, jazz, dünya müziği konserlerinin yanı sıra dans gösterilerinin de yer alacağını söyledi.

Yağız Zaimoğlu, mekanın yıl içinde düzenlenecek çeşitli partilere de ev sahipliği yapacağını kaydederek, burada yapılacak tüm etkinliklerin öğrencilere yüzde 10 indirimli olacağını bildirdi.

Ayrıca BİFO klasik Kart sahipleri Borusan İstanbul Filarmoni Orkestrası'nın provalarını izleyebilme şansına da sahip olacak.

Yeni bir müzik dergimiz daha oldu; Drum & Bass Magazine...

Başta davulcu Ediz Hafızoğlu olmak üzere davul ve bas sevdalısı ve müzikle iç içe, müzisyen bir ekibin hazırladığı dergi ile ilgili bize ulaşan basın bilgisi ise şöyle;

"Drum&Bass Magazine uzun zamandır gerçekleştirilmeyi bekleyen bir hayalden gerçeğe dönüşerek, Türkiye'nin ilk davul&bas dergisi olarak, "hepsi içinde" anlayışını reddedip yalnızca bir konsept dergi olma idealiyle yola çıkıyor.

Davul ve bas günümüzde müziğin altyapısını oluşturan iki temel enstrüman oldukları için bu dergide de yan yana yer alıyorlar. İsmini içeriğinden alan bu dergide davul ve bas üzerine her şeyin yazılması, tanıtılması ve hem eğitim hem iletişim anlamında müzisyenlere farklı bir bakış açısı sunulması hedefleniyor. Bu hayali gerçeğe dönüştürme kararlılığı ise müzisyenlerin müziğe olan bilinçli ilgisinin artmasına ve özellikle genç kuşaktan müthiş bir davulcu ve basçı potansiyelinin yetişmesine dayanıyor. Derginin içeriğinde enstrüman tanıtım analizleri, müzisyenlerin bu işe başlamalarından şu an bulundukları noktaya kadar ki hikayeleri, eğitimler, kayıt günlükleri, müzik eğitimi veren kurumların ve burs seçeneklerinin tanıtımları, yerli ve yabancı müzisyen / gruplarla yapılan röportajlar, yeni albümlerin tanıtımları vs. yer alıyor.

Ülkemize festivaller ve konserler aracılığıyla gelen ünlü müzisyenlerle yapılacak olan söyleşiler bu işe yeni başlayan müzisyenlere yol gösterecek, müzisyenlerin birbirleriyle iletişim halinde olmasını sağlayacak. Drum&Bass bir jazz, pop ya da rock müzik dergisi değil, tüm stillere aynı duruşla yaklaşan ve konularına hakim müzisyenlerin kendi tarzlarını kendi ifadeleriyle yorumlayacağı bir dergi olacak. Türkiye'nin alanlarında en iyi isimleri Drum&Bass'e kendi perspektiflerinden yazılarıyla katılacaklar. Cengiz Baysal, Eylem Pelit, Arıkan Sırakaya, Buket Doran, Bülent Akbay, Richard Laniepce, Aykan İlkan, Kağan Yıldız, Kerem Tüzün ve Serdar Barçın, Volkan Hürsever... Drum&Bass bu enstrümanlarla ilgilenen insanlara ulaşmayı ve varolan bir boşluğu özgün içeriği ile doldurmayı amaçlıyor".

İŞ SANAT'TA CAZ '10

İş sanat
10. YIL

6 Şubat, Cumartesi, 20.00

Cazın Ustaları
JAMES' FARM

JOSHUA REDMAN *saksofon*
AARON PARKS *piyano*
MATT PENMAN *bas*
ERIC HARLAND *davul*

1 Nisan, Perşembe, 20.00

MANU KATCHE

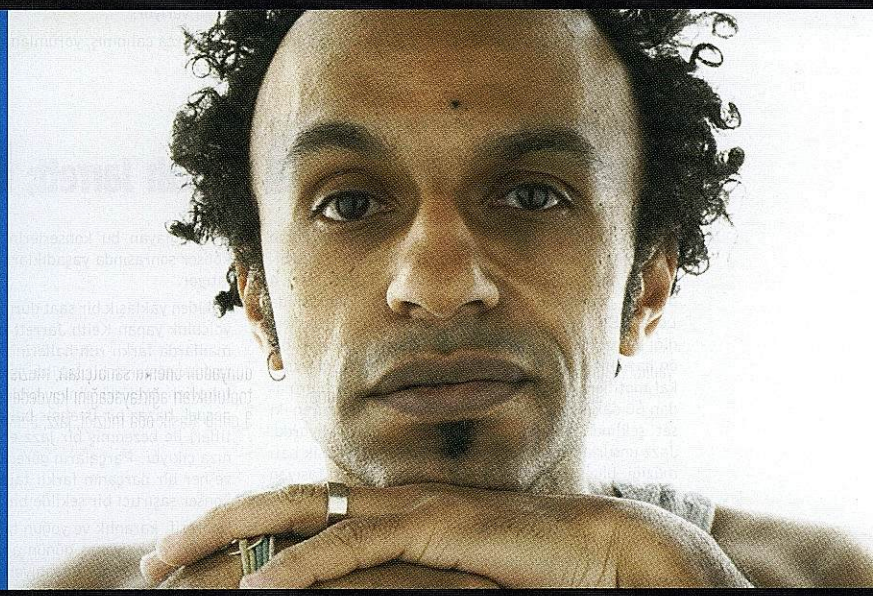

18 Mayıs, Salı, 20.00

Cazın Ustaları
JOHN MCLAUGHLIN & THE FOURTH DIMENSION

ETIENNE MBAPPÉ *bas*
GARY HUSBAND *klavye ve davul*
MARK MONDÉSIR *davul*

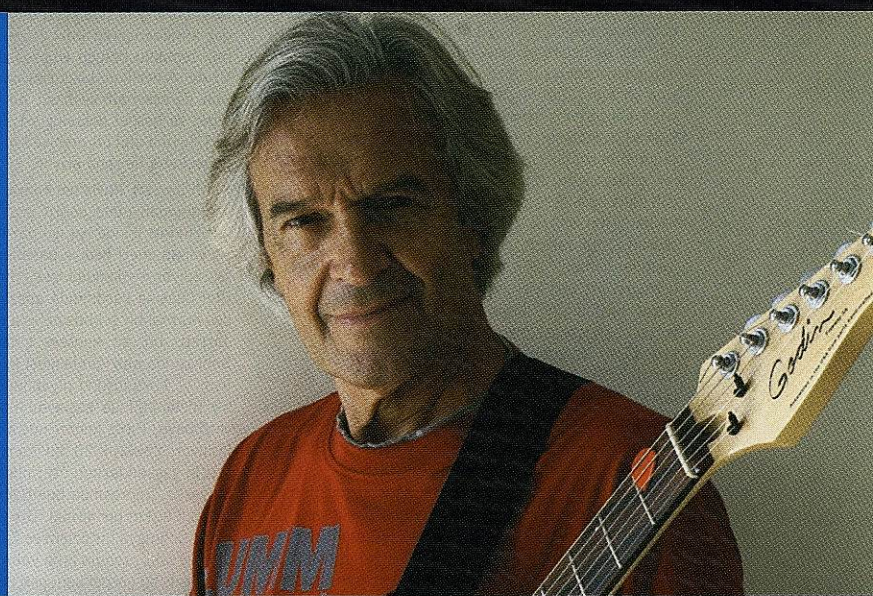

biletix

Bilet için: biletix.com | (216) 556 98 00 | Biletix satış noktaları Ayrıntılı bilgi için: issanat.com.tr | (212) 316 10 83

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Keith Jarrett: Yesterdays

Keith Jarrett, Gary Peacock ve Jack DeJohnette, jazz standartlarını bıkmadan, sıkılmadan çalmaya ve bizleri şaşırtmaya devam ediyorlar. Her seferinde birbirinden heyecan verici yorumlar sunan, yorumladıkları her standarda yepyeni lezzetler katan, üstün yaratıcı zekalarını standartların sağladığı kalıplar içinde yeşerten topluluk, 25 yıldır jazz dünyasına meyve vermeye devam ediyor.

2009'un başında yayınlanan Yesterdays, topluluğun 2001 yılında çıktıkları dünya turnesi sırasında kaydedilen dördüncü albüm. Daha önce The Out-of-Towners, Always Let Me Go ve My Foolish Heart'ta, trionun standart repertuarını yeniden keşfetmesini izlemiştik. Yesterdays ise, bittikçe baştan tekrar dinlemek istediğiniz, bazı şarkıları başa sardığınız ve tekrar tekrar dinlediğiniz, her dinlediğinizde farklı keşifler yaptığınız albümlerden biri. Bebop kompozisyonları, standart ballad'lar ve 30'lu yılların popüler şarkılarından oluşan repertuarları, hem parça seçimi ve sıralaması; hem de eserlerin düzenlenmesi, yorumlanması ve soloların zamanlaması açısından çoğu zaman mükemmele yaklaşıyor.

Kurulduğu yıldan itibaren jazz'a ve dünya müziğine yeni bir soluk getiren, gerçek bir sound ve takipçi kitlesi yaratan Alman plak firması ECM ile Keith Jarrett Trio'nun yolları bu kez de Yesterdays albümünde kesişiyor. Miles Davis ve Art Blakey okullarında yetişen, ancak bunun da ötesinde klasik eğitim almış olan Jarrett, hem solo çalışmalarını, hem triosunu, hem de başka projelerini eşzamanlı olarak yürütüyor. Her anı hem kendisi için hem de dinleyicileri için heyecan dolu solo konserleri ve kayıtlarında bir tür trans halinde olan müzisyen, trio formatındaki projelerinde ise olağanüstü bir solist ve doğaçlama ustası olmanın yanı sıra, gerçekten iyi bir dinleyici ve eşlikçi olduğunu de kanıtlıyor. Albümdeki biri hariç tüm parçaların kaydı, Tokyo'daki Metropolitan Hall konserlerinde gerçekleştirilmiş. Son parça, Stella by Starlight ise bu konserlerden bir hafta önce yaptıkları bir sound check sırasında, seyirci olmadan kaydedilmiş. Sound check sırasında bile böyle yaratıcı ve konsantre olmaları, kuşkusuz ekibin profesyonelliğini, yaptıkları müziğe olan saygılarını, adanmışlıklarını ve gerçekten son derece keyif aldıklarını gösteriyor.

Albüm, bir Horace Silver bestesiyle, Strollin' ile açılıyor; Jarrett'in keyifli stride girişini, Gary Peacock'ın lirik solosu takip ediyor. Ekibin, Horace Silver'a göre mutedil, daha nazik bir yorumu var. You Took Advantage of Me'yi ise, bu albümden önce yayınlanan My Foolish Heart albümünde de yorumlamışlardı. Ancak bu sefer Jarrett'ın ragtime introsuyla birlikte daha sofistike bir hale gelmiş. Albüme adını veren Yesterdays ise Jarrett'ın romantikleşmesine imkan veren, hakkıyla çalınmış bir ballad.

Dizzy Gillespie ve Charlie Parker ortak bestesi Shaw'Nuff, bebop janrının enerjisini, keyfini, hızını ve çevikliğini apaçık yansıtıyor. Parçanın orijinalinde nefeslilerin çaldığı intro, piyanoya iki sesli olarak çok iyi uyarlanmış, devamında ise Jarrett'in solosu sırasında DeJohnnette ve Peacock'ın süregelen diyalog hali, enerjiyi daha da yukarılara çıkarıyor.

You've Changed, Shaw'Nuff'ın tansiyonunu düşüren, romantik ve dokunaklı bir yorumken, Scrapple From the Apple'da hem Jarrett, hem de Peacock çaldıkları sololarla parçanın tınısını daha da parlatıyorlar, bir kez daha Parker'a selam gönderiyorlar. Scrapple From the Apple gibi Sleepin' Bee de, sağlam swingiyle keyif veriyor.

Defalarca çalınmış, yorumlanmış ve dinlenmiş bu bilindik parçaların Keith Jarrett Trio tarafından yeniden yorumlanmasının bu kadar popüler olmasına şaşırmamak gerek. Çünkü jazz'ın en temel anlayışlarından, temel taşlarından birine dokunuyorlar; standartları yorumluyorlar ve bu işi gerçekten çok iyi yapıyorlar.

Son zamanlarda dinlediğim en iyi albümlerden biri kuşkusuz Yesterdays. Tüm program, yüksek tempo eserlerin çokluğu sayesinde son derece neşeli ve keyifli ilerlemiş. Trionun çeyrek asırdan uzun bir süredir birlikte çaldığı her parçada, her anda hissediliyor. Tecrübenin, yaratıcılıkla ve cesaretle birleştiği, ancak daha da önemlisi müzikten, jazz'dan alınan keyfin doruklara çıktığı Yesterdays, hem standart repertuarını yeni bir anlayışla dinlemek, hem de Keith Jarrett Trio'nun piyano trio formatını yüceltmesine şahit olmak isteyenler için ideal bir yapıt.

Selim Benba
selim.benba@gmail.com

Keith Jarrett: Paris/London Testament

Yaşayan en önemli jazz müzisyenleriden biri olan Keith Jarrett 1970'lerden bugüne değin solo piyano doğaçlamaları ile büyük ilgi topladı. 4 milyon kopya satılan Köln konseri ve sonrasında Lozan, Bregenz, Viyana ve daha bir çok şehirde verdiği konserler serisi geniş kitlelere ulaştı. Herhangi bir ön hazırlık olmaksızın piyano başında keşfettiği müzikal motifleri geliştiren Keith Jarret bazen hiç durmadan 60 dakika civarında, bazen ise 45 dakika süren iki set şeklinde oldukça uzun doğaçlamalar çalıyordu. Jazz unsurları dışında barok müzik, çağdaş klasik batı müziği, blues, gospel ve Amerikan folk ögeleri taşıyan tarzı, meditatif etki bırakan anlatımı, emprovizasyonlarında doruğa ulaştığı noktalarda yaşadığı "ekstaz" ve o anlarda çıkardığı sesler, dinleyicilerden çıkabilecek en ufak bir sesten dolayı duyduğu rahatsızlık ve verdiği tepkiler ile bir fenomen olarak tanındı.

1980'lerde kronik yorgunluk sendromu hastalığına yakalanması nedeni ile iki yıl müzikten uzak kalan Keith Jarrett, sahnelere yeniden dönüşünde solo piyano formatından uzaklaşıp dörtlü ve sonra da trio formatlarına yöneldi. 2000'li yıllarının başına yeniden solo piyano konserler vermeye başladı, fakat bu kez bambaşka bir yaklaşım ile... 1970'lerde "epik süit" olarak tanımlandırılabilecek oldukça uzun süren doğaçlamalar çalan Keith Jarrett, bu kez emprovizasyonlarını çok daha kısa ve "kompakt" tuttu. Eskiden olduğu gibi herhangi bir ön hazırlık olmaksızın piyanonun başına oturan Keith Jarrett, doğaçlamanın herhangi bir noktasında kendini tekrarlamaya başladığı, söyleyecek herhangi bir şeyi kalmadığını hissettiği veya sıkıcı olmaya başladığını düşündüğü anda çalmayı bırakıyordu. Sonuçta en fazla 5-6 dakika, bazen daha bile kısa süren fragmanlardan oluşan bu konser kayıtlarının ilki "Radiance" adı altında 2005 yılında yayınlandı. Sonrasında iki CD'den oluşan "The Carnegie Hall Concerts" 2006 yılında yayınlandı. Ben dahil bir çok Keith Jarrett hayranı bu iki albümü Keith Jarrett'in başyapıtları arasında değerlendirdi.

Keith Jarrett'in 30 yıllık eşi Rose Ann'in kendisini terk etmesi sonrasında 2008 Aralık ayında 5 gün ara ile verdiği Paris ve Londra konserlerini 3 CD olarak "Testament" adı ile yayınlandı. Bu CD'ler kanımca Keith Jarrett'in 40 yıla yaklaşan solo piyano konser kayıtları arasında en etkileyici olanları... Keith Jarrett CD paketinin içindeki kitapçıkta eşi tarafından terkedilmesinin üzerinde bıraktığı etkiyi, hayata yeniden sarılmasını sağlayan bu konserlerin öncesinde, çalarken ve konser sonrasında yaşadıklarını detaylı bir şekilde anlatıyor.

Eskiden yaklaşık bir saat durmaksızın tarzlar arasında yolculuk yapan Keith Jarrett bu kez çaldığı kısa fragmanlarda farklı ruh hallerini kendi içinde izole ve tutarlılık gösteren bir şekilde yansıtıyor. Bazen bir Shostakovich prelüdü dinler gibi oluyorsunuz. Bazen bir gospel, bazen bir Brahms ballad bazen ise be-bop motifleri ile bezenmiş bir jazz emprovizasyonu ile karşınıza çıkıyor. Parçaların göreceli olarak kısa sürmesine ve her bir parçanın farklı tarzlarda olmasına rağmen konser şaşırtıcı bir şekilde bir bütünlük hissi veriyor.

Depresif, karanlık ve yoğun bir şekilde başlayan Paris konseri yavaş yavaş günün ağarmasını andırır bir şekilde bir iyimserlik kazanıyor. Part III'teki majör tonalite ve melodik anlatım ile sanki karanlık bir geceden sonra güneş yeniden doğuyor. Atonal serbest doğaçlamalar içeren Part IV ve sonrasında gelen dinamik tempolu be-bop emprovizasyonlardan sonra Part VI'da Amerikan bozkırlarında buluyoruz kendimizi. Son derece naif ve basit bir Amerikan folk teması, blues ve gospel dokunuşları ile bezeniyor. Paris konseri, fırtına gibi bir esen ve Ligeti'yi andıran bir serbest doğaçlama ile sona eriyor.

Keith Jarrett Paris'ten sonra Londra'ya geçiyor. Havaalanından otele doğru araba içinde giderken Noel hazırlıkları içinde ışıl ışıl parıldayan sokakları, alışveriş yapan elleri hediye paketleri ile dolu mutlu çiftleri seyrediyor ve kendini çok, ama çok kötü hissediyor. Otel odasına vardığında ancak sakinleşebilen ve yeniden normal bir şekilde nefes almaya başlayabilen Keith Jarrett, bir an konsere çıkamayacağını düşünüyor. Sonrasında müziğin kendisi için ne ifade ettiğini hatırlıyor ve kurtuluşunu piyanonun başında buluyor. Ağır bir melankoli ile başlayan Londra konserindeki kasvetli hava, Paris konserinde olduğu gibi kolayca dağılamıyor. Yaklaşık 20 dakika süren ilk iki parçada Jarrett'in yaşadıklarının üzerinde bıraktığı etkiyi hissedebiliyoruz. Sonrasında bulutlar aniden dağılıyor... Part III muhteşem bir gospel. Bir yakarış, bir haykırış, yeniden doğmaya bir özlem ve Tanrı'ya bir sesleniş... Ritmik ve canlı, zengin ama yalın armoni ve melodiler ile bezenmiş bu gospel beni gerçekten çok etkiledi. Sonrasında bir Debussy prelüd'ü andıran bir emporvizasyon havayı yeniden bulanıklaştırıyor. Keith Jarrett'in seslerden yarattığı bulutlar 2.CD'nin sonuna kadar dağılmıyor. CD sakin, hüzünlü ama huzurlu, ballad formunda bir emprovizasyon ile sona eriyor. 3. ve son CD ritmik ve kararlı bir solo ile açılıyor. Tarzlar arasında gezinen Keith Jarrett bu CD'nin son parçasında son derece parlak ve iyimser bir hava yaratan sol majör tonalitede, yine oldukça "bluesy" ve gospel tarzında çalıyor. Doğaçlamanın gelişiminden Keith Jarrett'in iç mücadelesini ve hayata yeniden döndüğünü hissediyorsunuz. Londra konserinin birinci CD'sindeki PartIII'te, enerjiyi bu kez çok daha yoğun bir şekilde hissediyoruz. Keith Jarrett sanki Harlem'deki bir kilisede Tanrı'ya sesleniyor. Siyahi şarkıcılardan oluşan bir koronun ilahi söylediğini duyar gibi oluyorsunuz. Emprovizasyonun gelişim bölümünde inanılmaz bir şekilde yükselen tansiyon, parçanın sonuna doğru düşüyor ve serbest bir ritmde çalınan etkileyici final motifleri ile huzura eriliyor

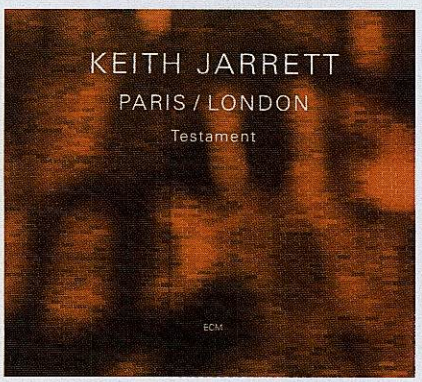

Keith Jarrett, konser sonrasında sahne arkasında müziğin etkisi ile göz yaşları içinde kendisini bekleyen ekibi ile kucaklaşıyor. Son çaldığı blues'da nerede ise bir rock piyanistini andıran tarzdaki çalışı nedeni ile zedelenen kol kaslarına hayatında ilk kez bir ısı tedavisi uygulanmak zorunda kalınıyor!

Paris / London – Testament, kanımca Keith Jarrett'in başyapıtları arasında yer alan bir albüm. Tüm jazz'severlere hararetle tavsiye ederim.

Sevgi ve müzik ile kalın...

KULAKLIK TEKNOLOJİSİNİN GELDİĞİ SON NOKTA

MeTan ofiste deneyebilirsiniz!

SENNHEISER HD 800

Sennheiser'in ses tutkunları için yıllardır çıtayı hep en yüksekte tutarak geliştirdiği HD serisine yeni bir üye eklendi: Sennheiser HD 800!
Dinamik kulaklık teknolojisinin geldiği son nokta olan 'ring radiator' tasarımına sahip, 56 mm'lik sürücüleri ile benzersiz bir ses deneyimi sunan HD 800 ile tanışmak için bizi arayıp randevu alabilirsiniz.

MeTan
Sennheiser Türkiye Distribütörü
Adres: İnönü cad. Devres Han 50/2-B 34437 Gümüşsuyu / İstanbul
Tel: 0212 293 37 50 / 51 **Faks:** 0212 252 39 66 www.kulakligim.com bilgi@kulakligim.com

NOT: Ürün şubat ayından itibaren stoklara girecek ve denemeye açılacaktır.

SENNHEISER

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

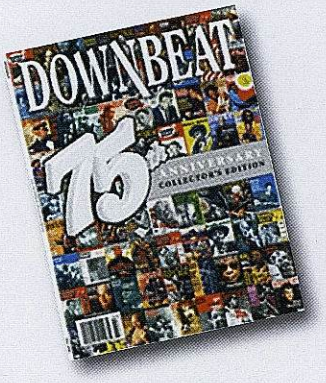

Amerikan'ın en önemli jazz dergisi Down Beat, jazz yazarları tarafından 57. kez belirlenen 2009 yılının en iyiler listesini açıkladı.

Bu listede ömür boyu başarı ödülü (Hall of Fame), tarihi önemi olan yeniden basım kayıtlar (Historical Release), yılın jazz albümü (Jazz Album), yılın jazz sanatçısı (Jazz Artist), yılın jazz grubu (Jazz Group), yılın büyük orkestrası (Big Band), yılın trompetçisi (Trumpet), yılın tromboncusu (Trombone), yılın soprano saksofoncusu (Soprano Saxophone), yılın alto saksofoncusu (Alto Saxophone), yılın tenor saksofoncusu (Tenor Saxophone), yılın bariton saksofoncusu (Baritone Saxophone), yılın klarinetçisi (Clarinet), yılın flütçüsü (Flute), yılın piyanisti (Piano), yılın orgcusu (Organ), yılın elektrik keybordcu/sinticisi (Electric Keyboard/Synthesizer), yılın gitaristi (Guitar), yılın akustik bascısı (Acoustic Bass), yılın elektrik bascısı (Electric Bass), yılın davulcusu (Drums), yılın perküsyoncusu (Percussion), yılın vibrafoncusu (Vibes), yılın kemancısı (Violin), yılın en iyi farklı enstrümanlarını çalan müzisyenleri (Miscellaneous Instrument), yılın kadın şarkıcıları (Female Vocals), yılın erkek şarkcıları (Male Vocals), Yılın bestecisi (Composer), yılın aranjörü (Arranger), yılın yapımcısı (Producer), yılın firması (Record Label), yılın blues sanatçısı ve grubu (Blues Artist/Group), yılın bulues albümü (Blues Album) dallarındaki en iyiler listelenmiş.

Ayrıca yılın kendi enstrümanlarında yükselen (Rising Star) sanatçılarını da belirlenmiş.

İlk başta yer alan rakam yazarlardan alınan toplam rakamı belirlemektedir. İşte meraklısına listeler...

Hall of Fame
108 Hank Jones
71 Freddie Hubbard
57 Lee Konitz
42 Muhal Richard Abrams
39 Randy Weston
32 Benny Golson
28 Don Cherry
27 Louie Bellson
26 Oliver Nelson
23 Tadd Dameron
23 Scott LaFaro
23 John McLaughlin
20 Ahmad Jamal
19 B.B. King
19 Hank Mobley

Historical Release
131 Anthony Braxton, The Complete Arista Recordings (Mosaic)
122 Miles Davis, Kind Of Blue 50th Anniversary Collector's Edition (Columbia/Legacy)
66 Dizzy Gillespie Big Band, Showtime At The Spotlite: 52nd Street, New York City, June 1946 (Uptown)
32 Lester Young, The Lester Young/Count Basie Session 1936–1940 (Mosaic)
26 Ornette Coleman, Town Hall, 1962 (ESP-Disc)
21 Dave Brubeck, Live At The Monterey Jazz Festival 1958–2007 (Monterey Jazz Festival)
21 Art Tatum, Piano Starts Here (Sony Classics)
19 Nina Simone, To Be Free (Columbia/Legacy)
17 Miles Davis, Broadcast Sessions 1958–'59 (Acrobat)
13 Benny Goodman, The Columbia and OKeh Benny Goodman Orchestra Sessions (Mosaic)
13 Charlie Parker, Washington, D.C., May 23, 1948 (Uptown)
13 Return To Forever, The Anthology (Concord)

Jazz Album
76 Sonny Rollins, Road Shows,Vol. 1 (Doxy/Emarcy)
44 Joe Lovano, Symphonica (Blue Note)
42 Charles Lloyd Quartet, Rabo De Nube (ECM)
40 Jim Hall/Bill Frisell, Hemispheres (ArtistShare)
29 Rudresh Mahanthappa, Kinsmen (Pi)
21 Donny McCaslin, Recommended Tools (Greenleaf Music)
21 Jeff "Tain" Watts, Watts (Dark Key)
17 Kurt Rosenwinkel, The Remedy (ArtistShare)
16 Atomic, Retrograde (Jazzland)
16 E.S.T., Leucocyte (Emarcy)
16 Dave Holland Sextet, Pass It On (Dare2)
15 Roy Hargrove Quintet, Earfood (Emarcy)
15 Joshua Redman, Compass (Nonesuch)
15 Bobo Stenson Trio, Cantando (ECM)

Jazz Artist
129 Sonny Rollins
83 Joe Lovano
51 Chick Corea
49 Ornette Coleman
44 Wayne Shorter
38 Bill Frisell
37 Hank Jones
32 Branford Marsalis
28 Charles Lloyd
25 Keith Jarrett
25 Wynton Marsalis
20 Anthony Braxton
20 Herbie Hancock

Jazz Artist, Rising Star
63 Rudresh Mahanthappa
46 Anat Cohen
43 Vijay Iyer
41 Jason Moran
36 Lionel Loueke
36 Esperanza Spalding
29 Mary Halvorson
23 Miguel Zenón
21 Mike Reed
20 Donny McCaslin
19 Julian Lage
17 Chris Potter

Jazz Group
99 Keith Jarrett Standard Trio
62 Wayne Shorter Quartet
61 SFJAZZ Collective
58 Branford Marsalis Quartet
56 Dave Holland Sextet
47 Charles Lloyd Quartet
31 The Bad Plus
28 Ornette Coleman Quartet
24 Pat Metheny Trio
22 Brad Mehldau Trio
21 E.S.T.
21 Bill Frisell Trio
21 Phil Woods Quintet

Jazz Group, Rising Star
52 Mostly Other People Do The Killing
48 Vijay Iyer Quartet
40 Fly
30 SFJAZZ Collective
28 Miguel Zenón Quartet
25 Mike Reed's People, Places & Things
22 The Bad Plus
18 Jason Moran Bandwagon
18 Matt Wilson's Arts & Crafts
15 Nik Bärtsch's Ronin
15 Fieldwork
14 Mary Halvorson Trio

Big Band
196 Maria Schneider Orchestra
121 Mingus Big Band
107 Jazz at Lincoln Center Orchestra
83 Vanguard Jazz Orchestra
65 Carla Bley Big Band
51 Clayton–Hamilton Jazz Orchestra
51 ICP Orchestra
31 Millennial Territory Orchestra
28 Gordon Goodwin Big Phat Band
23 Charlie Haden Liberation Music Orchestra
21 Peter Brötzmann Chicago Tentet
18 Charles Tolliver Orchestra
18 Gerald Wilson Orchestra

Big Band, Rising Star
59 Jason Lindner Big Band
51 John Hollenbeck Large Ensemble
42 Marcus Shelby Jazz Orchestra
40 Millennial Territory Orchestra
33 Charles Tolliver Orchestra
33 WDR Big Band
29 Darcy James Argue's Secret Society
26 Exploding Star Orchestra
26 Bob Mintzer Big Band
20 Gordon Goodwin Big Phat Band
18 Satoko Fujii Orchestra New York
15 Chico O'Farrill Afro-Cuban Jazz Orchestra

Trumpet
171 Dave Douglas
143 Wynton Marsalis
92 Terence Blanchard
81 Nicholas Payton
75 Roy Hargrove
67 Enrico Rava
49 Tom Harrell
38 Wadada Leo Smith
31 Kenny Wheeler
30 Terell Stafford
24 Tomasz Stanko
23 Steven Bernstein
23 Jeremy Pelt
23 Randy Brecker

Trumpet, Rising Star
86 Christian Scott
75 Jeremy Pelt
65 Ambrose Akinmusire
63 Peter Evans
57 Sean Jones
41 Ingrid Jensen
40 Taylor Ho Bynum
36 Avishai Cohen
23 Corey Wilkes
21 Maurice Brown
18 Arve Henriksen
16 Darren Johnston
16 Joe Magnarelli
16 Cuong Vu

Trombone
169 Steve Turre
148 Roswell Rudd
106 Conrad Herwig
102 Wycliffe Gordon
89 Robin Eubanks
58 Ray Anderson
35 George Lewis
32 Slide Hampton
27 Bob Brookmeyer
22 Gianluca Petrella
19 Wayne Wallace
15 Wolter Wierbos

Trombone, Rising Star
70 Josh Roseman
67 Steve Davis
45 Marshall Gilkes
39 Gianluca Petrella
33 Vincent Gardner
32 Jeb Bishop
32 Isaac Smith
27 Chris Washburne
25 Troy Andrews
24 Andre Hayward
21 Scott Whitfield
19 Delfeayo Marsalis
Soprano Saxophone
219 Wayne Shorter
147 Branford Marsalis
129 David Liebman
105 Jane Ira Bloom
68 Evan Parker
45 Steve Wilson
40 Jane Bunnett
34 Bob Wilber
24 Chris Potter
21 Roscoe Mitchell
21 Joshua Redman
21 Sam Rivers

Soprano Saxophone, Rising Star
64 Marcus Strickland
57 Steve Wilson
51 Anat Cohen
46 Ravi Coltrane
34 Donny McCaslin
32 Michael Blake
30 Jane Bunnett
22 Chris Potter
21 Stefano di Battista
20 Jane Ira Bloom
19 Tim Ries
11 Eli Degibri
11 Sam Newsome

Alto Saxophone
167 Lee Konitz
156 Ornette Coleman
139 Phil Woods
104 Kenny Garrett
70 Miguel Zenón
61 Greg Osby
55 Rudresh Mahanthappa
42 Bobby Watson
29 Anthony Braxton
29 Bud Shank
15 Steve Wilson
14 David Sanborn
14 John Zorn

Alto Saxophone, Rising Star
128 Rudresh Mahanthappa
82 Miguel Zenón
65 Dave Binney
59 Jaleel Shaw
33 Steve Lehman
32 Jon Irabagon
35 Steve Wilson
29 Grace Kelly
27 Ted Nash
22 Matana Roberts
18 Antonio Hart
17 Yosvany Terry

Tenor Saxophone
211 Joe Lovano
201 Sonny Rollins
79 Chris Potter
63 Joshua Redman
60 Branford Marsalis
58 Wayne Shorter
49 Charles Lloyd
27 David Murray
25 Eric Alexander
23 James Moody
23 Evan Parker
21 James Carter

Tenor Saxophone, Rising Star
102 Donny McCaslin
52 Marcus Strickland
51 Chris Potter
48 Tony Malaby
45 Seamus Blake
45 Mark Turner
36 Grant Stewart
24 Ravi Coltrane
20 Joel Frahm
18 J.D. Allen
17 Ron Blake
17 Anat Cohen

Baritone Saxophone
264 Gary Smulyan
208 James Carter
80 Ronnie Cuber
78 Hamiet Bluiett
64 Joe Temperley
50 Scott Robinson
50 John Surman
34 Claire Daly
32 Mats Gustafsson
22 Ken Vandermark
19 Cecil Payne
16 Howard Johnson

Baritone Saxophone, Rising Star
102 Claire Daly
83 Scott Robinson
51 Mats Gustafsson
25 Vinny Golia
24 Alex Harding
22 James Carter
20 Lauren Sevian
19 Aaron Lington
17 Dave Rempis
16 Ken Vandermark
14 Jason Marshall
12 Charles Evans

Clarinet
195 Don Byron
111 Paquito D'Rivera
108 Eddie Daniels
98 Ken Peplowski
70 Anat Cohen
63 Marty Ehrlich
61 Buddy DeFranco
49 Michael Moore
33 Louis Sclavis
30 Evan Christopher
24 Dr. Michael White
21 Victor Goines
21 Ben Goldberg

Clarinet, Rising Star
202 Anat Cohen
65 Chris Speed
42 Evan Christopher
34 Ben Goldberg
25 Louis Sclavis
23 Victor Goines
23 Michael Moore
21 Ken Peplowski
19 Greg Tardy
17 Harvey Wainapel
15 Rudi Mahall
14 Gebhard Ullmann

Flute
142 James Moody
105 Lew Tabackin
95 Frank Wess
91 Nicole Mitchell
72 Charles Lloyd
63 James Newton
60 Jane Bunnett
47 Sam Rivers
33 Hubert Laws
31 Dave Valentin
27 Jamie Baum
23 Henry Threadgill

Flute, Rising Star
132 Nicole Mitchell
86 Jamie Baum
44 Jane Bunnett
44 Ali Ryerson
40 Holly Hofmann
34 Anne Drummond
32 Robert Dick
16 Chris Byars
13 Erika von Kleist
10 Douglas Ewart
10 Magic Malik
10 Steve Wilson

Piano
132 Keith Jarrett
129 Hank Jones
74 McCoy Tyner
68 Jason Moran
66 Herbie Hancock
66 Brad Mehldau
55 Martial Solal
44 Chick Corea
43 Cecil Taylor
37 Kenny Barron
27 Ahmad Jamal
24 Bill Charlap

Piano, Rising Star
68 Vijay Iyer
62 Gerald Clayton
54 Jason Moran
44 Aaron Parks
36 Robert Glasper
35 Stefano Bollani
32 Hiromi
30 Marcin Wasilewski
26 Luis Perdomo
25 Lafayette Gilchrist
23 Bill Charlap
15 David Hazeltine

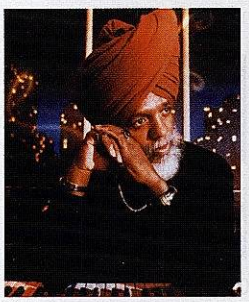

Organ
246 Dr. Lonnie Smith
240 Joey DeFrancesco
159 Larry Goldings
63 John Medeski
47 Sam Yahel
20 Rhoda Scott
20 Gary Versace
18 Tony Monaco
17 Amina Claudine Myers
14 Barbara Dennerlein
13 Mike LeDonne
13 Melvin Rhyne

Organ, Rising Star
135 Gary Versace
92 Sam Yahel
66 Tony Monaco
51 Barbara Dennerlein
50 Chris Foreman
36 Dan Wall
28 Akiko Tsuruga
27 Wil Blades
24 Mike LeDonne
21 Jamie Saft
16 Larry Goldings
13 Radam Schwartz

Electric Keyboard/Synthesizer
161 Chick Corea
147 Herbie Hancock
119 Uri Caine
76 John Medeski
60 Craig Taborn
23 Jim Baker
20 Wayne Horvitz
15 Gil Goldstein
14 Geoffrey Keezer
14 Lyle Mays
13 Hiromi
13 Jason Lindner

Electric Keyboard/Synthesizer, Rising Star
104 Craig Taborn
39 Uri Caine
38 Matthew Shipp
37 Jamie Saft
35 Wayne Horvitz
33 Geoffrey Keezer
26 Marco Benevento
20 Django Bates
20 Thomas Lehn
18 Adam Benjamin
18 Jason Lindner
17 Hiromi

Guitar
204 Bill Frisell
111 Jim Hall
110 Pat Metheny
87 John Scofield
66 John McLaughlin
56 Russell Malone
44 Nels Cline
30 Peter Bernstein
30 Kenny Burrell
28 John Abercrombie
25 Marc Ribot
24 Pat Martino

Guitar, Rising Star
87 Lionel Loueke
83 Kurt Rosenwinkel
57 Mary Halvorson
45 Anthony Wilson
42 Julian Lage
33 Ben Monder
31 Will Bernard
29 Nels Cline
28 Peter Bernstein
21 Lage Lund
16 Joe Cohn
15 Mike Moreno

Acoustic Bass
216 Christian McBride
167 Dave Holland
94 Ron Carter
72 Charlie Haden
61 William Parker
46 Gary Peacock
43 John Patitucci
24 Barry Guy
24 George Mraz
23 Peter Washington
19 Charnett Moffett
18 Mark Dresser

Acoustic Bass, Rising Star
125 Esperanza Spalding
61 Avishai Cohen
53 Larry Grenadier
45 Ben Allison
37 Scott Colley
36 Omer Avital
28 Drew Gress
27 Todd Sickafoose
24 John Hébert
23 Reuben Rogers
16 Devin Hoff
16 Peter Washington

Electric Bass
198 Steve Swallow
133 Christian McBride
125 Stanley Clarke
72 Marcus Miller
45 Victor Wooten
34 Richard Bona
28 John Patitucci
20 Jamaaladeen Tacuma
15 Bob Cranshaw
15 Al MacDowell
15 Michael Manring
11 Matthew Garrison

Electric Bass, Rising Star
48 Stomu Takeishi
45 Richard Bona
45 Hadrien Feraud
26 Matthew Garrison
18 Drew Gress
18 Victor Wooten
17 Linley Marthe
16 Reed Mathis
13 Tal Wilkenfeld
12 Richie Goods
10 Tony Grey
10 Skúli Sverrisson

Drums
161 Roy Haynes
141 Jack DeJohnette
100 Brian Blade
85 Jeff "Tain" Watts
81 Paul Motian
71 Matt Wilson
39 Lewis Nash
33 Hamid Drake
31 Billy Hart
23 Eric Harland
23 Herlin Riley
20 Nasheet Waits

Drums, Rising Star
88 Eric Harland
63 Dafnis Prieto
53 Matt Wilson
38 Marcus Gilmore
35 Antonio Sanchez
32 Nasheet Waits
29 Francisco Mela
25 Terreon Gully
25 Paal Nilssen-Love
23 Gerald Cleaver
23 Tyshawn Sorey
21 Ari Hoenig

Percussion
101 Poncho Sanchez
90 Airto Moreira
86 Hamid Drake
79 Cyro Baptista
67 Kahil El'Zabar
59 Giovanni Hidalgo
49 Zakir Hussain
38 Marilyn Mazur
35 Trilok Gurtu
29 John Santos
21 Han Bennink
20 Daniel Sadownick

Percussion, Rising Star
71 Susie Ibarra
55 Daniel Sadownick
44 Hamid Drake
34 Satoshi Takeshi
25 Giovanni Hidalgo
25 John Santos
22 Leon Parker
22 Dan Weiss
19 Cyro Baptista
19 Marilyn Mazur
16 Michaelle Goerlitz
15 Arto Tunçboyaciyan

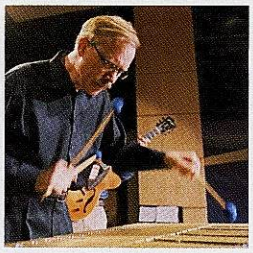

Vibes
224 Gary Burton
224 Bobby Hutcherson
168 Stefon Harris
149 Joe Locke
89 Steve Nelson
35 Terry Gibbs
19 Khan Jamal
15 Warren Smith
10 Jason Adasiewicz
10 Teddy Charles

Vibes, Rising Star
89 Joe Locke
70 Stefon Harris
70 Steve Nelson
46 Bryan Carrott
41 Jason Adasiewicz
38 Warren Wolf
30 Bill Ware
24 Matthias Lupri
24 Matt Moran
20 Mark Sherman
19 Smith Dobson
18 Chris Dingman

Violin
233 Regina Carter
158 Billy Bang
142 Mark Feldman
95 Jenny Scheinman
43 Jean-Luc Ponty
32 Mat Maneri
23 Charles Burnham
18 Jason Kao Hwang
14 Carla Kihlstedt
14 Mark O'Connor
12 Svend Asmussen
12 Didier Lockwood

Violin, Rising Star
122 Jenny Scheinman
48 Christian Howes
41 Carla Kihlstedt
31 Eyvind Kang
25 Diane Delin
25 Jeff Gauthier
23 Miri Ben-Ari
22 Zach Brock
21 Jason Kao Hwang
18 Aaron Weinstein
17 Mark O'Connor
17 Jessica Pavone

Miscellaneous Instrument
119 Toots Thielemans (harmonica)
113 Béla Fleck (banjo)
83 Erik Friedlander (cello)
58 Richard Galliano (accordion)
47 Scott Robinson (bass saxophone)
34 Steve Turre (conch shells)
33 Grégoire Maret (harmonica)
33 Dino Saluzzi (bandoneon)
32 David Murray (bass clarinet)
24 Howard Johnson (tuba)
23 Peggy Lee (cello)
21 Fred Lonberg-Holm (cello)

Miscellaneous Instrument, Rising Star
39 Edmar Castaneda (harp)
33 Grégoire Maret (harmonica)
29 Hendrik Meurkens (harmonica)
21 DJ Logic (turntables)
18 Scott Robinson (bass saxophone)
17 Ted Reichman (accordion)
16 Erik Friedlander (cello)
16 Peggy Lee (cello)
16 Gary Versace (accordion)
15 Marcus Rojas (tuba)
15 Dino Saluzzi (bandoneon)
13 Fred Lonberg-Holm (cello)

Female Vocals
242 Cassandra Wilson
101 Dianne Reeves
75 Dee Dee Bridgewater
66 Sheila Jordan
64 Diana Krall
51 Karrin Allyson
49 Tierney Sutton
42 Roberta Gambarini
39 Luciana Souza
38 Norma Winstone
31 Patricia Barber
20 Carol Sloane

Female Vocals, Rising Star
50 Dee Alexander
44 Roberta Gambarini
40 Luciana Souza
36 Melody Gardot
32 Kate McGarry
26 Esperanza Spalding
25 Tierney Sutton
24 René Marie
23 Gretchen Parlato
20 Claudia Acuña
20 Karrin Allyson
18 Melissa Morgan

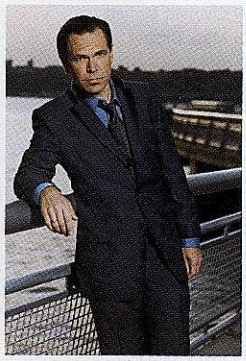

Male Vocals
245 Kurt Elling
107 Andy Bey
100 Mark Murphy
64 Tony Bennett
42 Kevin Mahogany
39 Bobby McFerrin
33 Freddy Cole
31 Theo Bleckmann
29 John Pizzarelli
25 Jon Hendricks
24 Bob Dorough
22 Bill Henderson
22 Jimmy Scott

Male Vocals, Rising Star
57 Giacomo Gates
50 Jamie Cullum
38 Sachal Vasandani
33 Ed Reed
32 Theo Bleckmann
30 Curtis Stigers
28 José James
28 John Pizzarelli
27 Allan Harris
26 Kenny Washington
20 Tony DeSare
17 Ian Shaw

Composer
156 Maria Schneider
93 Wayne Shorter
85 Carla Bley
61 Dave Douglas
29 Benny Golson
26 Vijay Iyer
22 Dave Holland
22 Jim McNeely
21 Bob Brookmeyer
21 Wynton Marsalis
20 Anthony Braxton
17 John Zorn

Composer, Rising Star
44 John Hollenbeck
44 Guillermo Klein
39 Vijay Iyer
25 Ben Allison
22 Rudresh Mahanthappa
22 Jason Moran
20 Dave Douglas
16 Anat Cohen
14 Maria Schneider
14 Matt Wilson
13 Darcy James Argue
13 Harris Eisenstadt
13 Moppa Elliott

Arranger
195 Maria Schneider
73 Carla Bley
58 Bill Holman
54 Steven Bernstein
46 John Clayton
44 Uri Caine
41 Gerald Wilson
38 Vince Mendoza
36 Jim McNeely
35 Bob Brookmeyer
30 Claus Ogerman
28 Slide Hampton

Arranger, Rising Star
44 John Hollenbeck
36 Mark Masters
28 Anthony Wilson
26 David Weiss
23 Steven Bernstein
22 Bob Belden
18 Ben Allison
18 Uri Caine
16 Guillermo Klein
15 John Clayton
13 Vijay Iyer
13 Marcus Shelby

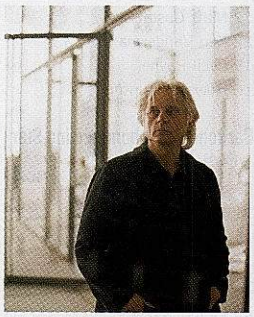

Producer
201 Manfred Eicher
198 Michael Cuscuna
45 Bob Belden
39 Bob Koester
38 Orrin Keepnews
24 Mat Domber
23 John Zorn
22 Matt Balitsaris
22 Todd Barkan
16 Branford Marsalis
14 Jeff Gauthier
13 Larry Klein

Producer, Rising Star
40 Branford Marsalis
28 Matt Balitsaris
24 Greg Osby
23 Bob Belden
23 Mat Domber
18 Craig Street
17 Lee Townsend
16 Luke Kaven
14 Delfeayo Marsalis
13 Jeff Gauthier
12 John Corbett
12 Larry Klein

Record Label
173 ECM
166 Blue Note
83 Sunnyside
63 Mosaic
44 HighNote
38 Concord
38 Nonesuch
33 Arbors
36 Cryptogramophone
29 Palmetto
27 Clean Feed
27 Delmark

Blues Artist/Group
122 B.B. King
94 Buddy Guy
78 Taj Mahal
33 Derek Trucks
30 Bettye LaVette
30 Otis Taylor
24 James Blood Ulmer
20 Keb' Mo'
17 Lil' Ed and the Blues Imperials
16 Shemekia Copeland
16 North Mississippi Allstars
12 Dr. John
12 John Mayall

Blues Artist/Group, Rising Star
64 Shemekia Copeland
36 Derek Trucks
21 Susan Tedeschi
20 Marcia Ball
20 Otis Taylor
19 Carolina Chocolate Drops
17 Eric Bibb
17 John Németh
15 Cedric Burnside
15 Janiva Magness
14 Lucky Peterson
13 Keb' Mo'

Blues Album
83 B.B. King,
One Kind Favor (Geffen)
68 Taj Mahal, Maestro (Heads Up)
24 Buddy Guy, Skin Deep (Zomba)
23 Shemekia Copeland,
Never Going Back (Telarc)
18 Joe Louis Walker,
Witness To The Blues (Stony Plain)
17 Rory Block, Blues Walkin' Like A Man (Stony Plain)
17 Susan Tedeschi,
Back To The River (Verve Forecase)
16 Derek Trucks, Already Free (RCA Victor)
13 Lil' Ed and the Blues Imperials,
Full Tilt (Alligator)
12 Amos Garrett, Get Way Back:
A Tribute To Percy Mayfield (Stony Plain)
12 Wynton Marsalis/Willie Nelson,
Two Men With The Blues (Blue Note)
10 Dr. John and the Lower 911,
City That Care Forgot (429)

Yapı Kredi Private Banking'in müşterileriyle buluşturduğu Sanat Danışmanları;
Sanat Eserleri Kredisi'nden, güncel müzayede bilgilerine kadar, sanatın tüm dallarında,
sanatla ilgili her konuda yanınızda... Yapı Kredi Private Banking müşterilerine özel
Sanat Danışmanlığı Hizmeti. Her zaman daha fazlasını isteyenler için...

PRIVATE BANKING
YapıKredi

444 0 446 | yapikredi.com.tr

Nevra Yazıcı
nevra@aura.com.tr

Sinan Bökesoy'un yeni çalışması Tales Of Future (Gelecekten Masallar)...

1971 İzmir doğumlu Sinan Bökesoy, ailesinin desteği ile küçük yaşlarda piyano dersleri alarak klasik müzik ile tanıştı; aynı anda bilime olan merakı ile hiper aktif bir çocukluk yaşadı. İstanbul Alman Lisesi'nde eğitimine devam ederken müziğe olan ilgisi eksilmedi ama aynı zamanda matematik ve fizikteki başarısı onun mühendislik eğitiminin zeminini hazırladı. Bu ikilem üniversite yıllarında da devam etti, ve çevresinde bulabildiği imkanların verdiği ivme ve 80'ler Türkiye'sinin kendi içine kapanık dinamiklerine rağmen rotasını çizmeye çalıştı. Çağdaş klasik kompozisyon eğitimine ilave olarak akademik elektronik müzik ile tanışması ancak internetin yaygınlaşması ile mümkün oldu denilebilir. Bu tanışma ile Bökesoy'un gönlünde sanat tarafı ağır bastı ve 1990-97 seneleri arasında İstanbul Teknik Üniversitesi'nde okuduğu elektronik mühendisliği mesleğini icra etmedi.

İstanbul'daki öğrencilik yıllarında geçimini sağlayabilmek ve stüdyo çalışmalarına devam etmek amacıyla (1992-1994) pop müzik dünyasında Onno Tunç ile asistan aranjör olarak çalışma fırsatı bulması ona profesyonel prodüksiyon deneyimi açısından büyük tecrübe kazandırdı. 1994 senesinde Nilüfer ile beraber Asya'nın ilk albümünün prodüksiyonunda çalıştı. Bu çalışmada yer alan eserlerinden 'Yoksun Sen' türk pop müziğinin klasikleri arasında girdi ve daha sonra Levent Yüksel tarafından seslendirildi. Fakat Sinan Bökesoy kısa sürede geleceğinin pop müzik dalında olmadığına karar verdi ve üniversite eğitimini aksatmamak amacıyla bu dalda başka çalışma yapmadı.

1997 den itibaren sanat ve mühendislik birikimini kullanabileceği computer müzik çalışmalarına yöneldi. Türkiye de bu dalda bir eğitim olmadığından kendi kendini yetiştirmek durumundaydı ve eserlerini toplayarak 1998-99 da Türkiye'deki ilk quadrofonik (dört hoparlör ile surround ses) elektroakustik müzik performanslarını ülkenin önde gelen jazz doğaclama yorumcuları ile beraber sundu (Dulcinea Ses-Im ve Garanti Jazz festival performansları).

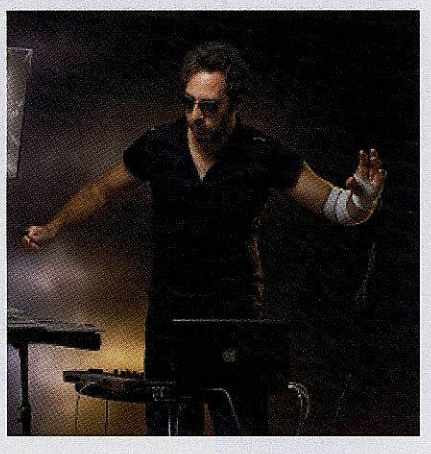

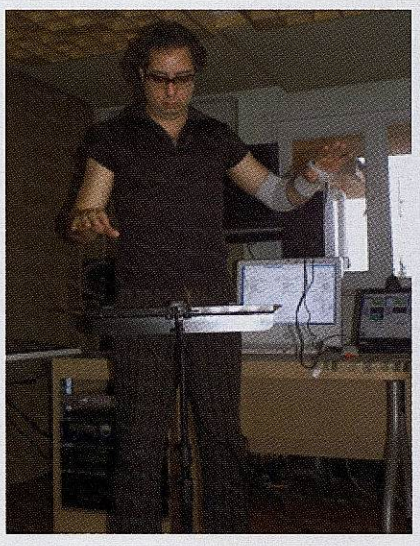

Bu çalışmalar ile 2001'de başvurduğu Paris'teki CCMIX (Centre de la Creation Musicale Iannis Xenakis) adlı merkezden 8 aylık elektronik müzik kompozisyon eğitimi bursu kazanmasıyla yurtdışındaki kariyeri başladı. Sonraki sene geliştirdiği 'Stochos' adlı computer müzik yazılımı büyük ilgi gördü ve ilk araştırma makalesi Computer Music Journal (MIT Press) gibi prestijli bir yayına kabul edildi. Aynı zamanda Paris Üniversitesi'nde Horacio Vaggione'un öğrencisi olarak computer müzik doktara programına kabul edildi.

İngilizce, Fransızca ve Almanca bilen Sinan Bökesoy 2001-2007 yılları arasında Paris'te yaşadı - bu deneyim onun hayatında evrensel kültüre katkı ve çalışmalarında uluslararası seviye kazanması açısından dönüm noktası oldu. Konusunda dünyaca ünlü besteci ve araştırmacılar ile tanışma ve çalışma fırsatı elde ederken, İspanya'dan Japonya'ya kadar birçok uluslararası akademik organizasyonda araştırmacı ve besteci olarak eserlerini sundu ve doktara eğitimini tamamladı. Uluslararası ICMC, DAFX, NIME konferansları gibi bu daldaki en önemli organizasyonlarda sunduğu çalışmaları ve 2007 (MIT press) Computer Music Journal DVD 'sine seçilmiş bir eseri bulunmaktadır. Ülkesinde bu daldaki aktivitelerine örnek olarak, 2005 İş Sanat konseri, Garaj Istanbul Amber07 festivali açılış performansı, 2007 Bilişim Konferansı açılış performansı ve İş Bankası müzesinde gerçekleştirdiği ses enstelasyonu gösterilebilir. 2009'da Fransa'da Türk mevsimi kapsamında, Fransa'nın en prestijli müzik organizasyonlarından biri olarak bilinen Radio France Festivali GRM elektronik müzik günlerinin açılış konserinde performans sunmuştur. Bökesoy'un akademik çalışmaları ile ilgili ayrıntılı bilgiyi sanatçının www.sonic-disorder.com adlı sitesinde bulabilirsiniz.

2007'de Türkiye'ye döndükten ve Büyükada'da SonicLab adlı stüdyosunu kurduktan sonra da uluslararası aktivitelerine devam etmiş, yine Fransa'da çok disiplinli uygulamalar içeren büyük bütçeli tiyatro ve spectacle prodüksiyonlarında elektronik müzik bestecisi ve multimedya sorumlusu olarak çalışmıştır. 2007 yılından itibaren Bökesoy'un aktivitelerinde sadece besteci olarak değil, "yenilikçi" bir yaklaşımla multimedya sanatçısı olarak sunduğu performanslar ağırlık kazanmıştır.

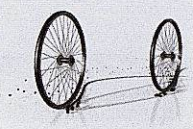

Vücuduna bağladığı sensörler/hareket duyargaları ile sahnede sesi ve görüntüyü etkileşimli olarak vücut hareketleri ile kontrol etmektedir. Bu performanslar teknoloji ve sanatın buluştuğu en son nokta olarak da görülebilir. Yine Avrupa'nın prestijli "yeni medya" etkinliklerinde performanslarına devam eden Bökesoy'un kompozisyon, bilgisayar programcılığı ve performans yetilerini beraber kullanıldığı bu 'zor' dal kendisinin İstanbul2010 projesinde de sunacağı etkinliklerin arayüzünü oluşturmaktadır.

Son olarak 2009 ekim sonu itibarı ile Türkiye'de CD olarak EMI ve yurtdışında dijital formatta ITunes Music tarafından dağıtımı yapılan yeni albüm çalışması 'Tales of Future' ile özgün bir yaratım ortaya koyan Sinan Bökesoy, İstanbul2010 için kabul edilen enstelasyon ve konser etkinliği projesinin ilk adımını atmış bulunuyor. Uluslararası bir ekibin de yeraldığı projenin ilk ürünü www.talesoffuture.com faaliyete geçmiştir. Istanbul2010'un en ilginc etkinliklerinden biri olmaya aday bu projede perküsyon çalan sanayi tipi robot kollarından özel tasarlanmış mekanik objelere, etnik enstrümanlardan harekete duyarlı sensörler ile performansa kadar bir çok farklı enstrüman bir araya gelecektir.

"Tales of Future/Gelecekten Masallar" İstanbul2010 etkinlikleri, bir bakıma sanatçının çocukluk hayallerini süsleyen bir idealin gerçekleşmesi olacak.

Erdem Korkmaz
erdem@genccazcilar.org

New York Jazz Academy

Jazz eğitimini şimdiye kadar dergimizde hep üniversitelerdeki bölümleri temel alarak incelemiştik. Ancak, değişen yaşam tarzları ve beklentiler jazz eğitiminin okulların dışına taşmasına neden oldu ve farklı tarzlarda eğitim veren kurumlar oluşmaya başladı. Biz de bu tarz kurumlara kayıtsız kalamazdık ve bu sayıda kampüsün biraz dışına çıkalım, dışarıdaki havayı soluyalım istedik. Bakalım ve dışarıda neler olduğunu görelim. Jazz eğitimi alacak kişiler için sanatın diğer alanlarını da içinde barındıran bir eğitim belki ideal olanı. Ancak, herkesin buna zamanı olmayabiliyor. Peki, bu durumda başka hangi seçenekler var? Elbette araştırıldığında oldukça fazla seçenek olduğunu görüyoruz. Bu sayımızda yine New York'ta eğitim vermekte olan New York Jazz Academy'den söz edeceğiz.

30 yılı aşkın bir süredir jazz eğitimi vermekte olan New York Jazz Academy (NYJA) New York'un Manhattan, Brooklyn ve Queens bölgelerindeki öğrenciler için rahat bir şekilde ulaşılabilir durumda. NYJA için bir anlamda jazz eğitimine odaklanmış bir jazz okulu demek yanlış olmaz sanırım. Her ne kadar NYJA bildiğimiz okul anlamında olmasa da, günümüzde üniversite adı taşıyan pek çok kurumun apartman gibi binalarda eğitim verdiği düşünüldüğünde akademi adı altındaki oluşumların benzer bir biçimde yapılanmaları rahatsız edici görünmüyor. Okulda uygulanan sistemin bildiğimiz eğitim modelinden farklılıkları var. Öncelikle; eğitim almak istediğiniz enstrümanı seçiyorsunuz ve o alanda eğitim vermekte olan eğitimcilerden biriyle özel derslerinizi belirliyorsunuz. Ayrıca, gruplarla provalara ve jam session'lara da katılıyorsunuz.

NYJA'da hangi bölümler olduğuna baktığımızda şöyle bir tabloyla karşılaşıyoruz; saksofon, trompet, trombon, gitar, piyano, bas, davul/vurmalı çalgılar, vokal, teori/kompozisyon ve diğer enstrümanlar. Her konuda eğitim veren alanında deneyimli birkaç eğitimci var ve bu eğitimcilerle dersler seçilebiliyor. NYJA'da eğitimler 4-20 yaş arasında çeşitli yaş gruplarına göre de sınıflandırılmış. Bu yaş aralığında farklı gruplara yönelik atölye çalışmaları ve özel dersleri de içeren eğitimler veriliyor. Bu eğitimler saat temel alınarak fiyatlandırılmış. 20 yaş üzerindeki kişilere sunulan eğitimler ise yetişkin başlığı altında toplanmış.

2009 yılında gerçekleştirilen, bir haftalık süreli ve günlük 5 saatlik eğitimlerle verilen saksofon yaz okulunda 650 dolar karşılığında Dizzy Gillespie, Joe Henderson, Diana Krall ve Steve Lacy gibi isimlerle çalışmış olan Javier Arau'dan eğitim almak mümkün olmuş. 2010 yılında da vokal atölyesi Thelonious Monk jazz vokal yarışması birincisi Carolyn Leonhart tarafından verilecek. 2 gün/8 saat sürecek olan eğitime katılım ücreti 240 dolar olarak fiyatlandırılmış.

Sadece müzisyenlere değil jazz ile olan tanışıklığını biraz daha ileri bir düzeye taşımak isteyen dinleyicilere de yönelik hazırlanmış olan 10 haftalık programlarda jazz standartlarının incelendiği ve solo transkripsiyonlarının tartışıldığı jazz armonisi ve melodisine giriş; jazz kompozisyonlarındaki güncel eğilimlerin ve bunların jazz müziğine etkilerinin incelendiği günümüzde jazz kompozisyonu; Küba ve Latin Amerika müziklerinin modern jazz üzerindeki etkilerinin değerlendirildiği, dinlemeleri ve incelemeleri içeren Afro-Latin Ritm ve Jazz adı altında üç üst başlıktan oluşan derslerden oluşuyor. Yine 10 haftalık atölye çalışmalarında jazz emprovizasyonu ve yönlendirilmiş jam session çalışmaları başlıkları altında eğitim sunuluyor.

Atölye çalışmaları ve diğer dersler paket halinde şartlara göre 1000-2000 dolar arasında değişen çeşitli ücretler karşılığında sunuluyor. ABD okullarının yıllık ortalama ücretleri düşünüldüğünde sadece eğitim için olsa bile burada sözü edilen miktarlar aslında epey uygun görünüyor. Okulun gözardı edilmemesi gereken önemli bir dezavantajı burs olanaklarının çok sınırlı olması. Avantajlı yönlerine baktığımızda ise; öğrencilerine çevredeki anlaşmalı jazz kulüplerinde çalma imkanı sunmaları, herhangi bir başvuru süresi olmayıp tüm yıl boyunca başvuru yapılabilmesi, ders saatlerinin öğrencilerin uygun olduğu zamanlara göre düzenlenebilmesi gibi konular göze çarpmakta.

Yazının ilk bölümlerinde de ifade etmeye çalıştığım gibi; kampus ortamında, temel bazı dersleri de içinde barındıran jazz eğitimi olabileceklerin en iyisi gibi görünüyor. Ancak, bildiğimiz anlamda geleneksel okul eğitiminin yanısıra başka fırsatların olduğunu bilmek ve şartlar uygunsa bu fırsatları değerlendirmek jazz eğitimi almak için başka bir yol olabilir. NYJA ile ilgili tüm merak ettiklerinizi caz@genccazcilar.org adresine yazabilirsiniz.

F.Dilek Himam Er
dilek@genccazcilar.org

RIFFS

1920'LER VE JAZZ ÇAĞI

1920'li yıllar denince ilk akla gelen Jazz ve Çarliston'un dünyayı kasıp kavurduğu bir dönem olurdu herhalde. Bir müzik türü olmaktan çok daha fazlası olan "jazz", 20'li yıllara adını vermiş ve 1. Dünya Savaşı'ndan yorgun çıkan bir toplum için adeta bir kaçış olmuştur. Kuşkusuz bu bir tesadüf değildir, tarihi gelişim süreci içinde bu toplumsal zemin hazırlanmıştır.

1920'li yıllar, özellikle bir anda Amerika'da ve Avrupa'da savaş dönemine kıyasla son derece rahat yaşam koşulları süren -sürmek arzusunda olan- insanların yaşadığı, toplumun genelinde daha önceki yıllara kıyasla çok daha kural dışı davranışların hakim olduğu bir dönemi anlatır. Bu açıdan bir geçiş dönemi olarak da görmek mümkündür.

Kısa bir tarihsel hatırlama yapacak olursak; Avrupa'da Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra yaşam eski haline bir daha dönmemişti. Sosyal ve kültürel hayatta, her anlamda yaşam koşulları tüm dünyada çok değişmişti. 1920'lerin başında Avrupa'da üretim hızla düştü, enflasyon arttı, orta sınıf yok olmaya başladı, özellikle de çalışan alt sınıf en büyük zararı görmüştü. Çeşitli ülkelerde radikal milliyetçi akımlar ortaya çıkmaya başladı. Mussolini, Hitler gibi dönemin ünlü diktatörleri bu yıllarda iktidardaydılar. Hatta 1920'lerin sonlarında ekonomik dünya krizi Amerika'dan Avrupa'ya sıçradı.

Bir yandan yaşanan tüm bu olumsuz koşullara rağmen, bir yandan da büyük şirketler, dev medya kuruluşları hızla ortaya çıkmaktaydı, özellikle insanlar eğlence sektörüyle çok fazla ilgilenmekteydiler. Özellikle de gençler barlarda, tiyatrolarda ve kabarelerde çok fazla vakit geçirmekteydiler. Paris, Berlin ve New York gibi kentler "modern çağ" ın başladığı merkezlerdi, bu kentler eğlencenin kalbiydi.

Bee Jackson (solda), Josephine Baker (sağda)

Mimari, resim, moda ve müzik yaşamın bu yeni temposuna uyumlu bir biçimde ilerlemeye başladı. Çarliston kızları, divalar dönemin ünlü kahramanlarıydı; İlk Oskar ödül törenleri yine bu yıllarda verildi. 1920'lerin unutulmaz ismi, abzürd danslarıyla ve kostümleriyle tanınan dansçısı Josephine Baker'dı. Bee Jackson isi bir diğer unutulmaz çarliston dansçısıydı. Çarliston ve jazz, toplumu öylesine etkisi altına almıştı ki bu

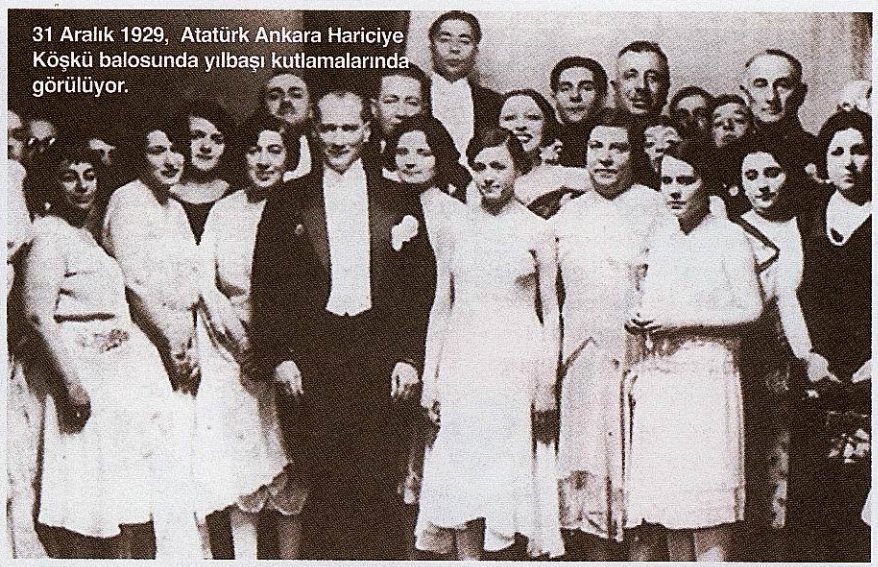

31 Aralık 1929, Atatürk Ankara Hariciye Köşkü balosunda yılbaşı kutlamalarında görülüyor.

yıllarda yeni kurulan Türkiye Cumhuriyet'inde de Çarliston giysilerini ve danslarını görmemiz mümkündü.

1920'lerin tipik giysi modası, kadınlar'a la garçonne", silüetleriyle dönemin modasını yanstıyor.

1920'lerin önemli kültürel etkinliklerinden biri de tabi ki sinemalar oldu -sinema demişken, bu yıllar hemen akla F. Scott Fitzgerald klasiği "Muhteşem Gatsby- The Great Gatsby" filminin unutulmaz sahnelerini akla getiriyor-. Geçmiş yılların sıkıntılarını unutmak istercesine, yeni yaşam tarzları insanları adeta sonsuz eğlence dünyasına taşıyordu ve bir çığ gibi sıkıntılı geçen yıllar coşkuyla, bol bol müzik ve eğlenceyle adeta dışarıya boşaltılmaktaydı. Jazz Çağı, arzuların ortaya çıktığı, yaşamın dolu dolu yaşandığı bir dönemdi, kural tanımıyordu, ahlak yargıları iki zıt uç arasında gidip geliyordu.

Sanatın her alanında olduğu gibi müzikte de "jazz" ile devrim yaşamaktaydı, köklerini Amerika'dan alan bu müzik başlangıçta tutucu Avrupalılar tarafından alay konusu olsa bile hızla yayılmaktaydı. Bu müzik özellikle gençler arasında hızla popülaritesini arttırmaktaydı ve "jazz" artık yeni yaşam biçimini anlatan bir sembol haline gelmişti.

Jazz müziği, Amerika'da 1920'lerde büyük fırtınalar estirmişti. Özünde ezilen bir sınıfın müziği gibi de algılanmış olabilen jazz müziği, ayrıca küçük çapta ırkçı hareketleri de kışkırtmaktaydı. Küçük yerleşim yerlerinde yaşayan bir kaç beyaz genç bu yeni siyahi müzikte daha saf bir yenilik görmeye başlamışlardı, aynı zamanda kendi hislerini bu yeni müzikte daha iyi ifade edebileceklerini düşündüler ve içlerinden bazıları da kendilerine bu yeni müzikte bir yer edinmeye çalıştılar. Bu arada toplumun genel değer yargılarının zenci ve beyaz eşitsizliği üzerine kurulduğu bir dönemde önemli mücadeleler verdiler, hatta gerektiği yerde aileleriyle bile tartışmaktan çekinmemişlerdi. Bu mücadelenin ünlü simaları arasında Leon Bix Beiderbecke ve Frankie Trumbauer vardı.

Bir alt kültür hareketi sonucu olarak da ortaya çıkan bu müzik 1920'lerde büyük yankı uyandırmıştır ve bu müzik içinde yaratıcılarının özlemlerini dile getiren bir sembol olmuştur. Yaşam biçimlerinde yaşanan değişimlerde, özellikle jazz müzisyenlerinin sadece müzik anlamında katkıları değil, kendilerine has giyim stilleri de çarpıcı olmuştu. Siyahi jazz müzisyenleri kendi özgün stillerini ve özellikle modanın erkek imajını da genişletmişlerdir: Büyük geniş uzun pantolonları ve uzun bol ceketleri adeta hayatı umursamaz tavırlarını destekleyen bir formdadır. 20'ler "Jazz'ın Kralı" olarak anılan Louis Armstrong'u selamlarken öylesine büyülü bir atmosfer ortaya çıkmıştı ki, bu büyülü müzik bir döneme damgasını vurmuştu. O yüzden 1920'ler, Jazz Çağı'ydı.

KAYNAKÇA
Lehnert, Gertrud, A History of Fashion, Könemann, 2000,s.18-19
Ward, Geoffrey C., Ken Burns Jazz, The Story of America's Music, Sony Music Entertainment, 2000

OCAK ETKİNLİKLERİ

2010

7 OCAK PERŞEMBE

BAROK GÜNLERİ

HÉLÈNE SCHMITT, barok keman

- Saat: 20.00
- Tam: 12 TL Öğrenci: 6 TL

14 OCAK PERŞEMBE

BAROK GÜNLERİ

JESENKA BALIC ZUNIC, barok keman
MANAMI HARAGUCHI, klavsen

- Saat: 20.00
- Tam: 12 TL Öğrenci: 6 TL

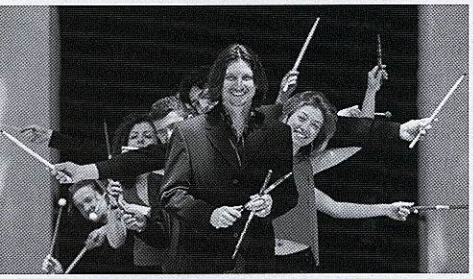

16 OCAK CUMARTESİ

KONSER

ENGİN GÜRKEY PERKÜSYON TOPLULUĞU

- Saat: 20.30
- Etkinlik ücretsizdir.

(İstanbul 2010 Açılış Programı kapsamında)

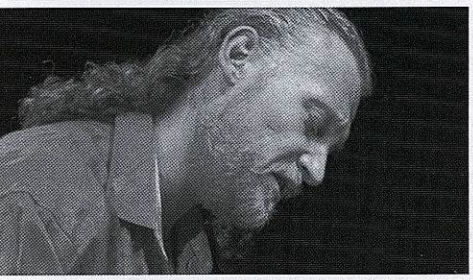

16 OCAK CUMARTESİ

KONSER

KENT METE

Solo Caz Piyano

- Saat: 22.30
- Etkinlik ücretsizdir.

(İstanbul 2010 Açılış Programı kapsamında)

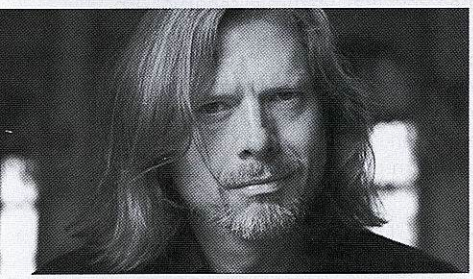

19 OCAK SALI

BAROK GÜNLERİ

JOEL FREDERIKSEN, bas & lavta

- Saat: 20.00
- Tam: 12 TL Öğrenci: 6 TL

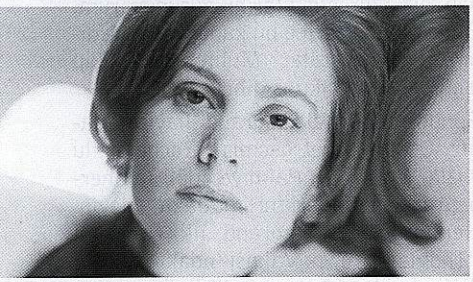

21 OCAK PERŞEMBE

BAROK GÜNLERİ

ŞİRİN PANCAROĞLU, arp

- Saat: 20.00
- Tam: 12 TL Öğrenci: 6 TL

ilgi için
- 0212 252 35 00 / 01
- www.akbanksanat.com

AKBANK SANAT BEYOĞLU

Elif Seven
elifseven@yahoo.com.tr

Jazz Ve Sinema; Cherbourg Şemsiyeleri, Rochefort'lu Kızlar ve Michel Legrand.

Müzikaller bir jazz standardını orijinal yazılmış haliyle dinleyebilmenin, parçadaki sözlerin kim tarafından nerede nasıl söylendiğini görebilmenin birincil yoluysa eğer, tüm Michel Legrand severleri bu iki müzikali izlemeye davet ediyorum.

"İdeal aşk var mıdır?" sorusuna cevap arayan, koltukta oturarak izlemenin çok zor olduğu, up tempo bir Jacques Demy klasiği "Rochefort'lu Kızlar". Zaten açılış sahnesinde, arabadan inen insanların dans etmesiyle başlayan bir filmde ne kadar yerinizde durabilirsiniz ki?

Sene 60'lar. Delphine (Catherine Deneuve) ve Solange (Francoise Dorleac) aynı günümüz kadınları gibi en büyük hayali "gerçek aşkı bulmak" olan iki kız kardeşler. Delphine dans hocası, Solange ise müzik öğretmeni. İkisi de hem çalıyor hem söylüyor hem dans ediyor film boyunca. Güzellikleri, 60'lara özgü pastel tonlarla birleşince üzerine bir de filmin müziğini yapan Michel Legrand'ın besteleri eklenince film, dönemin en izlenilesi müzikallerinden biri haline geliyor. Michel Legrand 1932 doğumlu, hala yaşayan en önemli jazz müzisyenlerinden biri. Yüze yakın filmin müziğini bestelemiş olmasına rağmen öncelikle "Rochefort'lu Kızlar"ı seçmemin nedeni, içinde "You must believe in spring" adlı en sevdiğim "romantik kadın balladı"nın bulunması. Aşıksanız, acı çekiyor ya da çekmiyorsanız mutlaka bu parçayı elinde sigarası, üzerinde sabahlığıyla Catherine Deneuve'den bir dinlemelisiniz.

Evinin pembe çerçeveli penceresinden dışarı bakarken ablasının "Ne düşünüyorsun?" sorusuna "Hayatımın aşkını" diye cevap veriyor ve şarkı orada başlıyor. Melodi de en az Catherine Deneuve kadar güzel olduğundan, göz yaşlarına boğulmanız çok yüksek ihtimal. Parçanın orijinal Fransızca sözleri Jacques Demy'e, bizim sahnelerde duymaya alışık olduğumuz İngilizce sözleri ise Alan Bergman'a ait. Ben Fransızca sözlerin daha umut dolu olduğunu inanıyorum. Delphine'in şarkısında, hiç tanımamış olmasına rağmen hayatının aşkının geleceğine inanıyor olması bunun en büyük kanıtı. Filmin genel olarak morallari yükselten, insanları güzel şeylerin olacağına inandıran sıcacık bir tavrı var. 2 saate yakın bu big band arajmanlı swing dolu müzikalde eğer yerinize oturabildiyseniz kalkarken yüzünüzde bir gülümseme garanti. Evet, hayatta güzel şeyler olacak!

Bir diğer Jacques Demy klasiği olan "Cherbourg Şemsiyeleri" ise daha açılış sahnesinde yağan yağmur ve fondaki enstrümantal "I will wait for you" ile bizi hüzünlere boğacağını haber veriyor. Yine filmin bütün müzikleri Michel Legrand'a ait ama bu defa daha ballad ağırlıklı. Bu defa diğer filmdeki gibi umut dolu da değil, ne senaryo ne parçalar. Yine baş roldeki Catherine Deneuve'un güzelliği dillere destan. Genevieve (Catherine Deneuve) 17 yaşında Cherbourg'da şemsiye dükkanı olan annesiyle yaşarken aşık olduğu genç askere gidince parasızlık nedeniyle zengin bir adamla evlenmek zorunda kalan kahramanımız. Zaten böyle bir senaryoya ballad'dan başka bir şey de yakışmaz. Filmde hiç düz okunan metin yok tamamen müzikal yazılmış senaryo. En vurucu sahne tabi ki genç aşıkların ayrıldığı kafe sahnesi, "I will wait for you"nun en yürek söken bol modülasyonlu versiyonu ve Genevieve'in bitmek bilmeyen "seni seviyorum"ları... Yine gözlerim doldu.

Michel Legrand ve Jacques Demy'nin gerçekten birbirlerini çok iyi tamamlayan bir ikili olduklarını düşünüyorum. Bir senaryo üzerine bu kadar mı hissedilerek yazılır notalar? Muhteşem bir ekip işi. Tek elden çıkmış gibi.

Sonuçta, Michel Legrand hayranıysanız, Oscar'ı teğet geçmiş "Rochefort'lu Kızlar"ı ve Altın Palmiye ödüllü "Cherbourg Şemsiyeleri"ni mutlaka izleyin. Her ne kadar Legrand ilk Oscar'ını "Thomas Crown Vakası"ndaki meşhur "Windmills of your mind" ile kazanmış olsa da ben gönlümden birer Oscar verdim gitti bu iki müzikale. İyi ki varsın Michel Legrand!

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

Derlemeleriyle Viktor Bensusan...

Dergimize emek veren yazarlarımıza yer verdiğimiz "Jazz İnsanları"nda sırada, gerek çevirileri, gerekse özgün yazılarını merakla okuduğumuz, yazarlar kategorimizin en önemli isimlerinden Victor Bensusan'ı tanıtmak istiyoruz sizlere.

Dergimizin sıkça görünen isimleri vardır, jazz dünyasının yerli yabancı pek çok ismiyle yaptıkları röportajlarını, büyük bir dikkatle izledikleri konser izlenimlerini, dergiyi ilk açışta arar gözümüz.

Üslupları kadar yüzlerine de aşına olduğumuz bu yazarlar yanında, derin jazz bilgilerini alçakgönüllü bir formatla sunan, kendilerine dair imgelerimizi ancak, kurdukları cümlelerle oluşmasına izin veren yazarlarımızda bulunmaktadır.

İşte, dergimize emek veren yazarlarımıza yer verdiğimiz "Jazz İnsanları"nda sırada, gerek çevirileri, gerekse özgün yazılarını merakla okuduğumuz, yukarıdaki satırlarda bahsettiğimiz ikinci yazarlar kategorimizin en önemli isimlerinden Victor Bensusan'ı tanıtmak istiyoruz sizlere.

1967 yılın İstanbul doğumlu Bensusan'ın jazz sevgisine tutulması tesadüf değil, ailesinden kaynaklanmaktadır.

"Rahmetli babam amatör jazz piyanistiydi, gençliğinde arkadaşları ile kurduğu bir big band'de çalmıştı. Dolayısıyla, evimizdeki piyanoda hep swing ve boogie-woogie klasikleri çalardı. Bana da piyanoda "Take the A Train" çalmayı öğretmişti."

TRT'nin 1970'li yıllardaki siyah beyaz döneminde seyrettiği Glenn Miller, George Gershwin, Bix Beiderbecke'in hayatlarından uyarlanan filmlerle jazz'a olan ilgisini arttırsa da bu ilgisinin bilgiye dönüştüğü yer, liseyi okuduğu Robert Kolej'inin kütüphanesi olmuştur.

Bu zengin kültür ortamında "Kind of Blue", "My Favorite Things" gibi önemli albümleri dinleyebiliyor, Leonard Feather, Ralph Gleason, Whitney Balliett gibi jazz yazarlarının kitaplarını okuyabiliyordur. Kendi deyişiyle, artık geri dönülmez bir yola girmiştir ve bu ona büyük bir haz veriyordur.

Viktor Bensusan'ın JAZZ Dergisi'nin ilk sayılarından itibaren çoğunlukla "Riffs" bölümünde çıkan yazıları, Joe Zawinul'dan Bud Shank'a, Johnny Griffin'den Grover Washington Jr'a kadar jazz dünyasının popüler ya da popüler olmayan en önemli isimlerini tanıtma çabası gütmekte. Özellikle, bu kutsal müziğe emek verenleri "unutmayın" dercesine bir nevi vefa içeren yazıları dergiyi arşivlememiz için en önemli sebeplerin başında...

"Zuhal Focan gibi özverili (ve inatçı) bir jazz severin liderliğinde yayınlanan bu derginin bir parçası olmak bana gurur ve mutluluk veriyor."

Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü mezunu yazarımız, konser ve etkinlik prodüksiyonu işi yapan bir şirketin ortağı. Dolayısıyla işi gereği çok sayıda jazz konserlerini takip etmekte ve müzisyenler ile yakın ilişkide bulunmakta. Ülkemizde son yıllarda ses getiren çok sayıda etkinliğin bir parçası olan Viktor Bensusan, bu yoğun tempo içinde Wayne Shorter, Charlie Haden, Branford Marsalis gibi kendi deyimiyle "nevi şahsına münhasır karakterler tanıma fırsatı" elde eder.

"Hobim bu işe başlamama büyük ölçüde ön ayak oldu diyebilirim. Şu anda her türlü müzik branşına ve formatına hizmet veren bir yapımız var. Profesyonel bakış açısı ile hobilerin verdiği zevk çok farklı. Bu açıdan şu anda jazz müziğini evimde veya arabamda daha büyük bir keyifle dinliyorum. Konserler sırasında dikkat etmem gereken teknik detaylar müziğe istediğim gibi konsantre olmamı engelliyor."

Değerli yazarımız en sevdiği jazz müzisyeninin Thelonious Monk olduğunu özellikle belirtmekte. Hatta bu efsanevi piyanistin beste ve yorumlarının bizzat jazz'dan ayrı bir kategori olabileceğine düşünmekte. Türk jazz dünyasını da yakından takip etmeye çalışan Bensusan, müzisyen dostlarını büyük bir keyifle dinlemekte.

"İyi bir CD kolektörü değilim, ama ilginç ve sıra dışı albümleri edinmeye çalışırım. Örneğin Thelonious Monk'un basta Oscar Pettiford ve davulda Art Blakey ile doldurduğu ve hiç kendi bestesini seslendirmediği The Unique Thelonious Monk albümünü bulmak için oldukça uğraştım. Bunun dışında internetteki jazz radyolarını da dinlemeye çalışırım."

Viktor Bensusan bir dönem (2002-2004) Açık Radyo'da "Jazz Tatili" adlı bir program yayınlasa da işlerinin yoğunluğundan dolayı bırakmak zorunda kalır. Karşısına güzel bir proje çıkarsa yeniden başlamayı düşünen yazarımız bugünlerde jazz sevgisini iki güzel kızına aktarmanın keyfini yaşamakta.

"Ben çocuklarıma jazz da dinletiyorum ve bundan hem onlar, daha çok da ben büyük bir keyif alıyoruz.

En önemli hayalinin çocuklara yönelik jazz aktivitelerinin başlaması veya sayısını artması olarak belirten yazarımız, müzik dünyası içindeki deneyimleri sonucunda, genç jazz müzisyenlerine kariyerlerinde bir yere varabilmeleri için hayatlarının bir bölümünde kısa bir süre bile olsa New York'ta bulunmaları gerektiğini önermekte.

"Bugün dünyanın değişik ülkelerinden gelen müzisyenler birbirleriyle bu şehirde karşılaşıp etkileşim içinde olabiliyorlar."

Viktor Bensusan istediği kadar yoğun olmasa da, beklenmedik yer ve zamanlarda kendisini yazılarından tanıyanlarla karşılaştığını keyifle anlatırken, jazz sevgisinin derinliğinden gelen ince zevkini bizimle paylaşmaktan mutluluk duyduğunu hissettirmekte. Değerli yazarımıza teşekkür ederken biliyoruz ki derginin her yeni sayısında onun bize tanıttıkları ile zenginleşmeye devam edeceğiz.

Derleyen: Ali Sönmez
(ali.sonmez.2010@gmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"One of the things I like about Jazz is I don't know what's going to happen next. /
Jazz'in sevdiğim yanlarından biri, bir an sonra ne olacağını bilmemendir." – **Bix Beiderbecke**

Genç Koleksiyoncu: RAHSAAN ROLAND KIRK

(7 Ağustos 1936 – 5 Aralık 1977)

Gerçek adı Ronald Theodore Kirk olan sanatçı, 7 Ağustos 1936'da Ohio eyaletinin Colombus kentinde doğdu. Daha bebekken gözlerinde sorunlar bulunan Kirk, iki yaşındayken bir hemşirenin hatası sonucu tamamen kör oldu. Karanlık dünyasında müzikle avunan küçük çocuk, altı yaşındayken bahçe hortumunu üfleyerek ilginç sesler çıkarmaya başlamıştı. Dokuz yaşındayken, babasının danışman rehber olarak çalıştığı yaz kampında tanıdığı borazancı çocuktan etkilenerek trompet çalmaya başlayan Kirk, kısa sürede ilkokulunun orkestrasına girmeyi başardı. Ancak trompet çalmasının göz kaslarına yapabileceği olumsuz etki nedeniyle, doktorunun önerisine uyarak bu enstrümanı bıraktı. 12 yaşında Ohio Eyalet Körler Okulu'na girmesiyle birlikte, önce klarnet, ardından da saksofon çalmayı öğrendi. 1951'de, 15 yaşındayken profesyonel müzisyenliğe atıldı ve gördüğü bir rüyaya dayanarak ismini Ronald'tan Roland'a çevirdi. Bu dönemde bir Rhythm & Blues grubunun şefliğini de üstlenen yetenekli delikanlının ünü, hızla geliştirmekte olduğu aynı anda üç üflemeli enstrümanı birden çalma tekniğinin de yardımıyla, kısa sürede Ohio'dan civar eyaletlere de yayılmaya başladı. Kirk, Jazz tarihinde ona ayrıcalıklı bir yer kazandıracak bu özelliğinin ortaya çıkış öyküsünü şöyle anlatmıştı: "16 yaşımdayken, bir gece garip bir rüya gördüm: aynı anda üç üflemeli enstrümanı birden çalıyordum. Ertesi sabah yakınlardaki bir müzik dükkânına gittim ve tüm kamışlı sazları denedim. Ama hiçbiri rüyamda işittiğim sesleri çıkarmıyordu. Dükkândaki adam ertesi hafta yeniden uğramamı, bir fırsatını bulup beni bodrumdaki depoya indireceğini ve bana oradaki döküntü müzik aletlerini göstereceğini söyledi." Müzik dükkânındaki satıcının döküntü diye tanımladığı enstrümanlar, tasarımları 20. yüzyılın başında yapılan ve bir süre İspanyol ordu bandolarında kullanılmış olan melez tipte iki saksofondu. Bunlardan devasa "stritch"in tınısı alto saksofonu andırırken, "manzello" ise kıvrık boyunlu, çan ağızlı bir soprano saksofon gibiydi. Modifiye ettiği bu iki sıra dışı enstrümanda da kısa sürede ustalaşan ve tenor saksofonunun tuş takımında yaptığı değişiklikler sonucunda, üç saksofonu aynı anda çalma becerisini de geliştiren Roland Kirk, "Triple Threat" adlı ilk albümünü, 20 yaşındayken Cincinnati'de, King plak şirketi için kaydetti. Ancak, aslında yoğun Bebop etkisi taşıyan bir R&B plağı sayılabilecek bu çalışması fazla ses getirmedi. Bir süre sonra Louisville'de çalışmaya başlayan genç ve yetenekli müzisyen, 1960 yılında Chicago'ya yerleşti ve burada, Ramsey Lewis'in aracı olmasıyla, Chess kardeşlerin Cadet plak şirketi için "Introducing Roland Kirk" adlı ikinci albümünü kaydetti. Dört yıl önce gerçekleştirdiği ilk plak çalışmasına göre dağıtımı daha iyi yapılan ve sonuçta daha fazla satışa ulaşan bu albüm büyük ilgi uyandırdı. Ama birden fazla enstrümanın tek kişi tarafından aynı anda çalınması, o güne kadar yalnızca vodvil ve sirklerde görülmüş olduğu için, Kirk'ün özellikle eleştirmenlerden aldığı tepkilerin çoğu olumsuzdu. Çoğu Jazz müzisyeninin, meslek yaşamlarının başlangıcında başkalarının yanında çalışmış olmasına karşın, Kirk müzik dünyasındaki ilk günlerinden itibaren (1960'larda "Vibration Society" adını vereceği) kendi grubunun lideriydi. Zengin plak koleksiyonundaki albümleri dinleyerek müzik bilgisini geliştiren, bu arada Chicago'da ve fırsat buldukça ziyaret ettiği New York'ta jam session'lara katılan Kirk, 1961 yılında New York'a yerleşti ve o yaz Prestige plak şirketi için, Soul Jazz - Mainstream tarzındaki üçüncü albümü "Kirk's Work"ü doldurdu. Aynı yıl, dört ay boyunca, Charles Mingus'un Jazz Workshop'ına katılarak ünlü başçının altılısında görev yaptı. Bu grupla California'da turneye çıkan ve "Oh Yeah!" adlı albümün kayıtlarında yer alan Roland Kirk'ü, o dönemde aranjörlük ve orkestra şefliğinin yanısıra plak prodüktörlüğü de yapan Quincy Jones keşfetti ve sanat yöneticiliğini üstlendiği Mercury plak şirketine beş yıllık bir kontratla bağladı. Kirk'ün bu şirket için yaptığı ilk kayıtlar arasında yer alan "You Did It, You Did It", 1961 yılının sonunda 45 devirli bir plak olarak piyasaya sürüldüğünde büyük ilgi gördü. Blues formundaki bu bestesinde, sadece üfleyerek değil, konuşarak hatta çığlıklar da atarak ses elde ettiği flüt çalış tarzıyla bir anda dikkatleri üzerine çeken Kirk'ün bu özgün yaklaşımı, ileriki yıllarda, başta Jethro Tull'ın kurucusu ve temel direği Ian Anderson olmak üzere, pek çok Jazz ve Rock flütçüsüne örnek oluşturacaktı. Müzik aşkı yüzünden, zaman içinde, bazılarını kendi icat ettiği 20'den fazla müzik aletini çalmayı öğrenen ve bunlarla kendine özgü bir ses evreni yaratan Kirk, parçalarında kullanıp, "trompofon", "slaydsofon", kara bilmece flütü, kara gizemli borular gibi ilginç isimler verdiği enstrümanlarla ilgili olarak "Her yaptığımın bir nedeni var. Müzik yaparken kafamın içinde sirenleri ve diğer garip sesleri duyuyorum" demişti. Boş vakitlerinde sürekli müzik dinleyerek, hem geçmiş dönemlerin ustalarının, hem de ilerici bir müzik yapmayı yeğleyen çağdaşlarının yapıtlarını derinlemesine inceleyen Kirk'ün hayranları arasında John Coltrane ile Eric Dolphy de bulunuyordu. 1963 yılından itibaren Avrupa turnelerine çıkmaya başlayan, hatta Avustralya ve Yeni Zelanda'ya kadar gidip konserler veren Kirk artık güncel Jazz dünyasının tanınmış isimlerindendi. Kara gözlükleri, farklı şapkaları, renkli kıyafetleri ve vücudunun her tarafından sallanan garip müzik aletleriyle sahnede ilginç bir görüntü sergileyen, konserlerinde yarattığı olağanüstü müzikle dinleyicileri şaşırtmanın yanı sıra, onları eğlendirmek için biraz şaklabanlık yapıp fıkralar da anlatan Roland Kirk, böyle davranmasındaki amacının onu izlemeye gelen müzikseverleri mutlu etmek olduğunu söylemişti. Ne geleneksel, ne de avant-garde sayılamayacak kendine özgü bir tarz ve vizyona sahip olan ve yaptığı müzik için Jazz sözcüğü yerine, "Siyahi Klasik Müzik" terimini kullanmayı yeğleyen Kirk, kendi geliştirdiği, eslere gereksinim duymayan dönüsel nefes alma tekniğiyle de izleyenlerini şaşırtıyordu. Mercury plak şirketiyle yaptığı kontratın dolması üzerine, 1967 yılında Verve için, eşi Edith'e adadığı tek bir albüm kaydeden müzisyen, daha sonra Atlantic plak şirketiyle anlaştı ve burada prodüktör Joel Dorn'un denetimi altında, gerek müziği gerekse içerdiği felsefi ve politik mesajlarla ilgi toplayan pek çok albüme imza attı. 1970 yılında yine gördüğü bir rüyanın etkisiyle, isminin başına "Rahsaan" lakabını ekleyen Roland Kirk, 1960'lı yılların sonundan itibaren müziğine Rock ve Funk unsurlarını da kattı. Dürüstlüğü ve açık sözlülüğüyle tanınan Kirk, ABD'de ırk ayrımcılığına karşı açıkça mücadele eden müzisyenler arasındaydı. Bu amaçla 1970'lerin başında kurulan "Caz ve Halkın Hareketi"nin önderliğine de soyunan sanatçı, bir gün trompetçi Lee Morgan'la beraber, bir Merv Griffin şovunun kaydı sırasında TV stüdyosunu basarak, radyo ve televizyonların pek çoğunda siyahi müziğe ve müzisyenlere yer verilmemesini protesto etmişti. Aslında iyiniyetli bir gerekçeye dayanan bu hareketi, Kirk'ün bir süre için ticari müzik arenasından dışlanmasına sebep olmuştu. Bu dönemde Atlantic'ten ayrılarak Warner Bros'a geçen müzisyen 1975 yılının Kasım ayında bir beyin kanaması geçirdi. Sağ yanının tamamen felçli kalmasına karşın, 1976'dan itibaren sadece sol elini kullanarak, hatta bu eliyle iki enstrüman birden çalarak, inatla müzik çalışmalarını eski temposunda sürdürmeye çalıştı. 1977'de, kara tenli Jazz saksofoncularına destek olmak amacıyla "Vibration School of Music"i kuran Kirk, aynı yılın 5 Aralık gecesi, Indiana Üniversitesi'nin öğrenci birliği salonunda verdiği konser sırasında geçirdiği ikinci bir beyin kanamasının sonucunda, henüz 41 yaşındayken yaşama veda etti. Müziğinde, New Orleans'tan Free Jazz'a kadar Jazz tarihinin tüm evrelerini ve geleneklerini özümsemenin yanı sıra, Blues ile R&B'u, zenci getolarının Gospel ve Soul mirasını da kucaklayan, ancak tüm bu etkilenmeye karşın kendi özgün stilini yaratmayı da bilen Rahsaan Roland Kirk, olağanüstü müzik kültürü ve insanüstü denilebilecek teknik kapasitesiyle Jazz müziğine farklı bir soluk getirmişti... Kısacık yaşamı boyunca sürekli yeni arayışlar içinde olan bu sıradışı müzisyenin birbirinden ilginç plak çalışmaları arasından yaptığımız seçimleri, her zamanki gibi, Jazz'a olan ilginize, bütçenize ve hedeflediğiniz koleksiyonun çapına göre sınıflandırdık. Öncelikli olarak alınması gereken, en başarılı yapıtlarını birer okla vurguladık. Bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri de birer ay-yıldızla işaretledik.

DERLEME ALBÜMLER

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

- Does Your House Have Lions: The Rahsaan Roland Kirk Anthology (1961-76) ATLANTIC/RHINO 71406 (2 CD) ☪
- Verve Jazz Masters 27 (1961-76) VERVE 522062 ☪
- * Roland Kirk's Finest Hour (1961-67) VERVE 549676 ☪
- * Talkin' Verve: Roots of Acid Jazz (1961-67) VERVE 533101 ☪
- Dog Years in the Fourth Ring (1962-75) 32JAZZ 32032 (3 CD)
- Les Incontournables (1967-78) WARNER JAZZ 35853
- * Simmer, Reduce, Garnish & Serve (1976-77) WARNER BROS 45811 ☪

ÖZGÜN ALBÜMLER

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için)

- Third Dimension & Beyond (Triple Threat (1956) + Introducing Roland Kirk (1960)) GAMBIT 69210
- Kirk's Work (1961) PRESTIGE/OJC OJCD-459
- Domino (1962) MERCURY 826988 ☪
- Copenhagen Concert (1962-64) LONE HILL JAZZ 10200 (2 CD)
- I Talk with the Spirits (1964) VERVE 558076 ☪
- Here Comes the Whistleman (1965) ATLANTIC 7567-80785 ☪
- Rip, Rig and Panic / Now Please Don't You Cry, Beautiful Edith (1965;1967) EMARCY 832164 ☪
- * Slightly Latin (1966) LIMELIGHT 86033
- The Inflated Tear / Natural Black Inventions: Roots Strata (1967;1971) COLLECTABLES 7661
- Left Hook, Right Cross (Volunteered Slavery (1969) + Blacknuss (1972)) 32JAZZ 32142
- I, Eye, Aye: Live at the Montreux Jazz Festival (1972) ATLANTIC 72453 ☪
- Bright Moments (1973) RHINO 71409 ☪
- * Aces Back to Back (Left & Right (1968) + Rahsaan Rahsaan (1970) + Prepare Thyself to Deal With a Miracle (1973) + Other Folks' Music (1976)) 32 JAZZ 32060 (4 CD)
- Compliments of the Mysterious Phantom (1974) HYENA 9311
- The Case of the 3 Sided Dream in Audio Color (1975) WARNER JAZZ 8122765982 ☪
- * Standing Eight (The Return of the 5000 Lb. Man (1975) + Kirkatron (1976) + Boogie-Woogie String Along for Real (1977)) 32 JAZZ 32100 (2 CD)

KOMPLE SETLER

("Tuzu kuru" Rahsaan hayranları için!)

- Rahsaan: The Complete Mercury Recordings of Roland Kirk (1961-65) MERCURY 846630 (11 CD)
- Only the Best of Rahsaan Roland Kirk, Vol. 1 (1965-1977) COLLECTABLES 1169 (7 CD)
- Only the Best of Rahsaan Roland Kirk, Vol. 2 (1965-1977) COLLECTABLES 1170 (5 CD)

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

I COVER THE WATERFRONT

Söz: Edward Heyman
Müzik: Johnny W. Green

Away from the city that hurts and knocks,
I'm standing alone by the desolate docks
In the still and the chill of the night
I see the horizon, the great unknown
My heart has an ache, it's as heavy as stone
With the dawn coming on, make it last

I cover the waterfront
I'm watching the sea
Will the one I love
Be coming back to me

I cover the waterfront
In search of my love
An I'm covered
By a starlit sky above

Here am I patiently waiting
Hoping and longing, oh how I yearn!
Where are you, are you forgetting?
Do you remember, will you return?

I cover the waterfront
I'm watching the sea
For the one I love
Must soon come back to me
For the one I love
Must soon come back to me

THEY SAY IT'S WONDERFUL

Söz ve Müzik: Irving Berlin

They say that falling in love is wonderful
So wonderful, so they say
The thing that's known as romance is wonderful
So wonderful, so they tell me

I can't recall who said it
I know I never read it
I only know they tell me that love is grand

And if there's a moon up above
It's wonderful, wonderful
In every way
So they say

You'll leave your house one morning
And without any warning
You find yourself shouting that love is grand

To hold your girl in your arms
Is wonderful, wonderful
In every way
So they say

ŞU CAZ DEDİKLERİ

Her Cuma gecesi 23:00 - 24:00 arasında,
TRT Radyo 3'te.
Önemli kadın Jazz şarkıcılarının kapsamlı tanıtımı, Helen Merrill'in (HM) ve Nina Simone'un (NS) özgün albümleriyle sürüyor.

1 Ocak HM: Just Friends (w/ Stan Getz) (1989)
8 Ocak HM: Clear Out of This World (1991)
15 Ocak HM: Brownie – 1 (1994)
22 Ocak HM: Brownie – 2 (1994) + Carrousel (1996)
29 Ocak HM: You and the Night and the Music (1996)
5 Şubat HM: Jalena Ana Milcetiç a.k.a. Helen Merrill (1999)
12 Şubat HM: Lilac Wine (2002)
19 Şubat NS: Little Girl Blue (1957)
26 Şubat NS: The Amazing Nina Simone (1959)
+ At Town Hall - 1 (1959)
5 Mart NS: At Town Hall - 2 (1959) + At Newport (1960)
12 Mart NS: Forbidden Fruit (1961)
19 Mart NS: At the Village Gate (1962)
+ Sings Ellington! - 1 (1962)
26 Mart NS: Sings Ellington! - 2 (1962)
+ At Carnegie Hall (1963)

BİR KİTAP / BİR VİDEO

JAZZ GUIDE, NYC
Second Edition

Steve Dollar
The Little Bookroom (ABD), 2007
ISBN: 978-1-892145-43-7
176 sayfa
Karton Kapaklı
15.95 $

Özet:
İlk baskısı 2003 yılında yapılan, içerdiği bilgiler 2007'de yenilenen ve ilavelerle zenginleştirilen bu cep kitabının, daha güncel bir baskısı çıkıncaya kadar, Jazz'ın Mekke'si kabul edilen New York'u ziyaret edecek Jazzseverlere büyük yardımı dokunacağı kuşku götürmez...

Detay:
Uptown'dan Downtown'a, Lower East Side'tan Upper West Side'a, Village'tan Tribeca'ya, tüm Manhattan'ı olduğu kadar, Brooklyn ve Queens'i de dahil ederek mahallelerine göre ayırdığı New York'ta, sadece Village Vanguard, Birdland, Blue Note gibi efsanevi kulüpleri değil, her türe ve akıma ait eski ve yeni 80'i aşkın Jazz (ve türevi müziklerin) mekânını tanıtan, ayrıca kentin festivallerine, Downtown Music Gallery ve Jazz Record Center gibi önemli plakçı dükkanlarına, Jazz galeri ve eğitim kurumlarına, Jazz yayını yapan radyo istasyonlarına, New York'un Jazz açısından değer taşıyan tüm noktalarına (adres, telefon numarası, web adresi, en yakın metro hattı, vb temel bilgilerin yanısıra tarihçeleri ve programlarıyla) değinen bu rehber kitapta, "Big Apple"ı avucunun içi gibi bilen Steve Dollar, okurunu gerçek anlamda bir Jazz turuna çıkarıyor. Bu arada Jazz tarihinde çok ayrıcalıklı bir yeri olan bu devasa kentin 52. Sokak ve Harlem gibi artık anılarda kalmış önemli merkezlerine eğiliyor, New York'u mekan edinmiş Duke Ellington, Louis Armstrong, Sonny Rollins, Ornette Coleman, Rahsaan Roland Kirk gibi eski; Dave Douglas, Bill Frisell, Eric Reed, Norah Jones gibi güncel Jazz müzisyenlerine ait anekdotlar anlatıyor, ve hatta Manhattan ve Jazz aşığı usta sinemacı Woody Allen'ı New Orleans tarzını canlı tuttuğu grubuyla her Pazartesi gecesi çaldığı Cafe Carlyle'da ziyaret ediyor. Çok rahat okunan bu kitabın en zayıf yönü ise, ilgili fotoğraflarla zenginleştirilmemiş olması; halbuki her mekanın sayfasında oldukça boş yer de var.

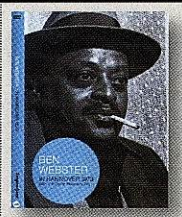

BEN WEBSTER
In Hannover 1973
With the Oscar Peterson Trio

Impro Jazz IJ 506
AB (İspanya), 2006 (1973)
55' + 22' (Bonus: 3 Audio Tracks)
Renkli; 1.33:1
PCM Stereo
DVD Region 0 / NTSC
20.98 $

Özet:
Ünlü tenor saksofoncu Ben Webster'ın, Amsterdam'daki ölümünden sadece dokuz ay önce, (başlıkta 1973 yazmasına karşın!) 14 Aralık 1972 gecesi, piyanist Oscar Peterson, Danimarkalı basçı Niels-Henning Orsted Pedersen (NHOP) ve davulcu Tony Inzalaco eşliğinde Hannover'de Funkhaus konser salonunda verdiği, Alman TV'sinden canlı olarak yayınlanan konserin renkli görüntü ve oldukça iyi ses kalitesine sahip kayıtlarını içeren bu DVD'yi, Mainstream Jazz meraklılarının mutlaka arşivlerine katmaları gerekir...

Detay:
Coleman Hawkins ve Lester Young kadar popüler olmasa da, Ben Webster, Swing döneminin en önemli üç tenor saksofoncusundan biridir. Hawkins ekolüne ait bu usta müzisyen özellikle bol vibratolu balad yorumlarında, Jazzseverlerin kolayca tanıdıkları bir tınıya sahiptir. Webster'ın ünlü emprezaryo ve plak prodüktörü Norman Granz'ın "Jazz at the Philharmonic" konserlerine ve Verve plak şirketine bağlı olduğu 1950'li yıllarda, piyanist Oscar Peterson'ın üçlüsü önünde doldurduğu stüdyo albümleri meraklılarının vazgeçemediği kayıtlardır. DVD'nin 55 dakikalık ilk bölümünde, uzun bir aradan sonra ilk kez buluşan Webster ile favori piyanisti Peterson (meslek yaşamlarındaki bu tek ortak konser kayıtlarında), tenor saksofoncunun kendi bestesi olan "Poutin" ile "Sunday", "I Got It Bad and That Aint Good", "Perdido", "Come Sunday", "For All We Know" ve "Cottontail"i yorumluyorlar. Performans beklendiği gibi mükemmel; ama asıl sürpriz renkli görüntülerin ve stereo ses kalitesinin yüksek olması. DVD'nin ikinci bölümünde, aynı konserde seslendirilen ancak Alman TV'si tarafından yayınlanmadığı için ne yazık ki sadece ses kayıtları bulunan "Ben's Blues" ile "In a Mellow Tone"u ve Oscar Peterson'ın solo piyanosundan "Autumn Leaves"i dinleyebilirsiniz.

EFSANEVİ JAZZ MEKÂNLARI

ROYAL ROOST

1580 Broadway @ 47th Street.

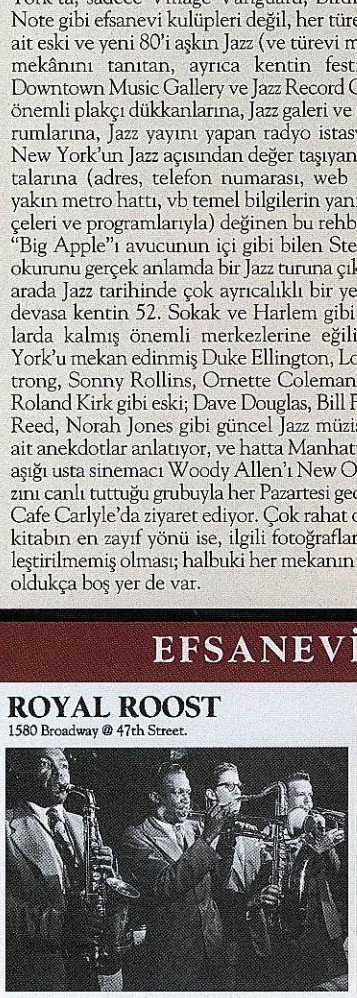

Özet:
1940'lı yılların sonunda, Manhattan'daki Jazz kulübü Royal Roost, Bebop akımının merkezi olmuştu.

Detay:
1940'lı yılların ilk yarısından itibaren New York kentinde Charlie Parker ve Dizzy Gillespie gibi genç müzisyenlerin öncülüğünde Minton's Playhouse'da duyulmaya başlayan dinamik Bebop tarzı, zaman içinde Jazz müziğinin merkezi olan 52. Sokak üzerindeki Onyx, Three Deuces, Famous Door gibi kulüplere de sızmış, ancak bir türlü tamamen kendine ait bir mekâna sahip olamamıştı. 1930'larda Swing döneminin ünlü müzisyenlerini ağırlayan "Kelly's Stable" adlı kulübü açmış olan eski saksofoncu Ralph Watkins ile ilerki yıllarda Birdland'i de açacak olan Morris Levy'nin ortak projesi olan Royal Roost (Chicken), adından da anlaşılabileceği gibi, 1946 yılında hizmete girdiğinde bir tavuk restoranıydı! Ancak bir yıl içinde, bir Jazz mekânı olarak da tanınmaya başladı. Önceleri Jimmy Lunceford Orkestrası'nın sürekli çaldığı kulüp, kısa sürede Bebop müzisyenlerinin devam ettiği bir mekâna dönüştü. 1948 yazından itibaren, ünlü radyo DJ'i Symphony Sid'in programında, kulüpten yapılan radyo yayınları aracılığıyla Jazzseverler, Charlie Parker, Tadd Dameron, Miles Davis, Dexter Gordon, Fats Navarro ve Max Roach gibi isimleri her hafta evlerinde dinlemeye başladılar. 500 kişi alabilen kulüp artık, barının arkasında bulunan aynanın üstünde de yazdığı gibi "Metropolitan Bopera House" ya da "The House That Bop Built" ("Bop'ın Kurduğu Mekân") olarak anılmaya başlamıştı. Miles Davis'in, Gerry Mulligan ve Gil Evans'ı da içeren ünlü "Birth of the Cool" dokuzlusunun 1948 Eylül'ünde ilk kez sahne aldığı mekân olarak da tarihe geçen Royal Roost'ta çalan diğer önemli müzisyenler arasında ilk akla gelenler, Lester Young, Lennie Tristano ve Stan Getz'tir. Bir plak şirketine de adını veren kulüp, Watkins'in "Bop City"yi, Levy'nin de "Birdland"i açması ve 1950'li yılların başında yeni ortaklarının burada "Cotton Club" tarzı lüks bir mekânı hedeflemesi yüzünden Modern Jazz dünyasındaki popülerliğini yitirmiş ve 1953 yılında Mainstream trompetçisi Buck Clayton'a uzun süre ev sahipliği yaptıktan sonra tarihe karışmıştır.

Orhan Kahyaoğlu
orhankahyaoglu@hotmail.com

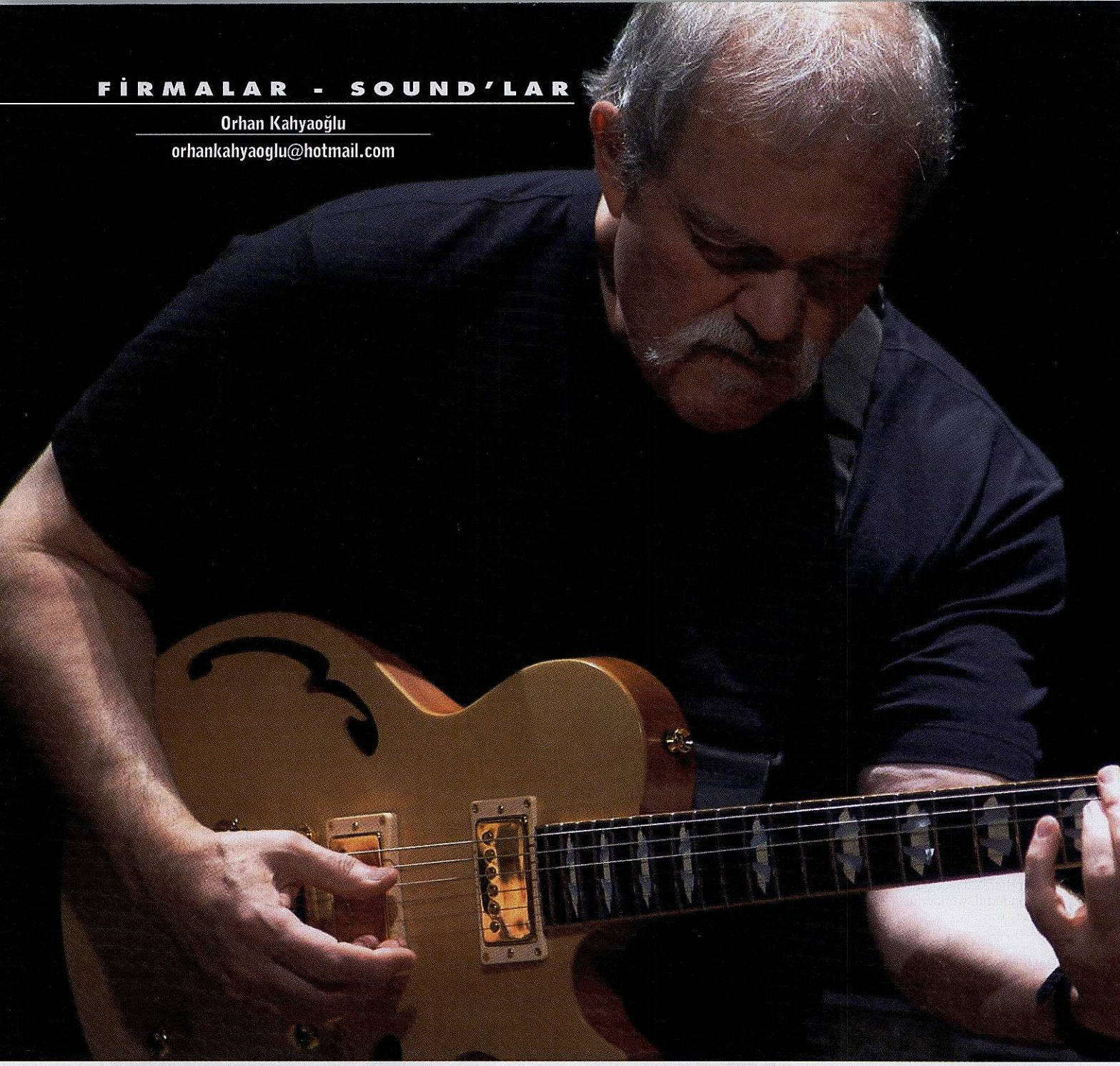

John Abercrombie Quartet;

Abercrombie Jazz'ında İncelikli Değişimler

John Abercrombie için, günümüz jazz gitarının bir antikası denilebilir. Profesyonel geçmişi 1960'ların ortalarına kadar uzansa da, onun kendi müzik kimliğini, kişiliğini oluşturduğu zaman dilimi 1975 yılı ve sonrasıdır. Abercrombie deyince, akla hemen trio veya quartet projeler gelir. Kompozisyonları tek bir jazz akımıyla hiçbir zaman özdeşleşmez. Tersine, devamlı stilindeki bireysellik, sound'undaki ince değişimlerdir su yüzüne çıkan. Geleneksel jazz'dan fusion'a uzanan geniş bir spektrum içinde gezinen bir uçarı tavır kompozisyonlarında dikkat çeker. Bu jazz vizyonundaki genişliğe rağmen swing ruhu has bir damla olarak, bebop jazz'ı ise bir damar görünümünde kompozisyonlarına sıkça yedirilir. Elektro-gitar, synth-gitar veya elektronik – mandolin gibi çeşitli enstrümanlar çalsa da, kompozisyonlarında çoğu kez bir akustikçi ruhun izleriyle karşılaşılır. Gitar stilini sıkça yeniler. Bu yeniliklerin içinde bile, jazz geleneğiyle kurduğu bağ hep dikkat çeker.

Abercrombie'yle ilgili, uzun yıllar önce, bu dergide kapsamlı bir yazı kaleme aldığımızdan, bir tekrara fazla düşmememiz gerekiyor. Bu yazının yazılışının asıl nedeni, müzisyenin 2009'da çıkan son albümüyle ulaştığı müzikal düzlem konusunda bazı değerlendirmeler yapmak. Buna koşut olarak da, son on yılını tekrar gözden geçirirken, grup lideri kimliğini biraz daha ön plana çıkartıp, özellikle bu dönemki quartet'lerini, getirdiği müzikal açılımları ve sanatçının kompozisyon gücünün ve grup algısının biraz daha altını çizmek. Az önce değindiğimiz, Abercrombie'nin müzikal kaynaklarında ciddi bir değişim yok. Ancak, vurgulanması gereken nokta, müzisyenin estetik tavrındaki izlenimciliğinin altının gitgide daha çok çiziliyor olması. Bunu tüm açıklığıyla, elimizdeki son albümü "Wait Till You See Her"de görüyoruz. Buna ek olarak, albüm özellikle 2002'de yayımlanan "Cat 'n' Mouse"la birlikte, bir tür chamber-jazz grubu özelliği taşıyor. Bunda,1999 albümü "Open Land"den itibaren, gitaristle birlikte çalan, kemancı Mark Feldman'ın katkısı sonsuz. Feldman'ın keman çalış stilinde, klasik müziğin; özellikle de orkestral bir tavrın derin izlerini bulmak mümkün. Bu iz, Abercrombie'nin jazz tavrı ve grup algısına yepyeni bir boyut kazandırmış. Gitaristin müziği gitgide daha sofistike hale gelirken, eklektik bir tavırdan da gitgide uzaklaşan bir sound'la baş başa kaldık.

Bu yeni albümü dinledikten sonra, özellikle

Bir anda dünyanın başka bir ucuna kaçmak,
görmediğiniz yerlere yakından bakmaksa istediğiniz...

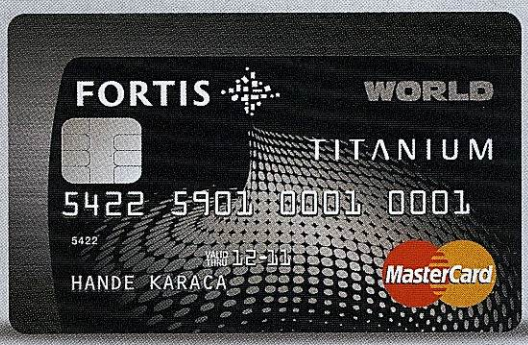

Neden olmasın?

FORTIS

Avrupa'da ve Türkiye'de bir ilke imza atıyoruz, hayallerinin peşinden gitmek isteyen seçkin müşterilerimize benzersiz bir kart sunuyoruz: Fortis Titanium Worldcard. Fortis Titanium Worldcard ile Lounge, havaalanı transferi, seyahat sigortası, uçak bileti servis bedeli, kaza durumunda ücretsiz araç kiralama, concierge hizmetleri, 1.500'e yakın sağlık kuruluşunda indirim, evde doktor muayenesi hizmeti ve daha pek çok ayrıcalığa sahip olacaksınız.

Fortis Titanium Worldcard ile ilgili ayrıntılı bilgi için 444 2 144 Fortis Telefon Bankacılığı'nı arayabilirsiniz.

Fortis Titanium Worldcard'ın ilk sıra dışı ayrıcalığı: Her Cumartesi yemek keyfi %50 indirimli!*

*Cumartesi günleri yapılacak restoran harcamalarının %50'si kadar Worldpuan yüklenecek olup, talep edilmesi halinde bu puanlar 1 hafta içinde yapılacak restoran harcamalarında indirim olarak ya da alışverişlerde puan olarak kullanılabilir. Bir kişi en fazla 100 TL değerinde Worldpuan kazanabilir. Kazanılan puanların kullanım süresi 1 haftadır. Kampanya 31 Ocak 2010 tarihine kadar geçerlidir.

www.fortisworldcard.com | 444 2 144

trio ve quartet'lerindeki içinde varyasyon da bulunan virtüözite yerini, son on yılla birlikte estetik kaygı ve mükemmeliyete bırakmış. Bu durum "Cat 'n' Mouse" albümünden itibaren belirginleşmeye başlamıştı. Abercrombie ve Feldman ikilisinin yanında, bu albümle birlikte gitaristin eski yol arkadaşlarından basçı Marc Johnson ve ünlü davulcu Joey Baron ekibi tamamlamıştı. Chember-jazz ruhuna çok eğilimli bir müzisyenler grubuydu ortaya çıkan. Teknik açıdan bir kusursuzluğa yol

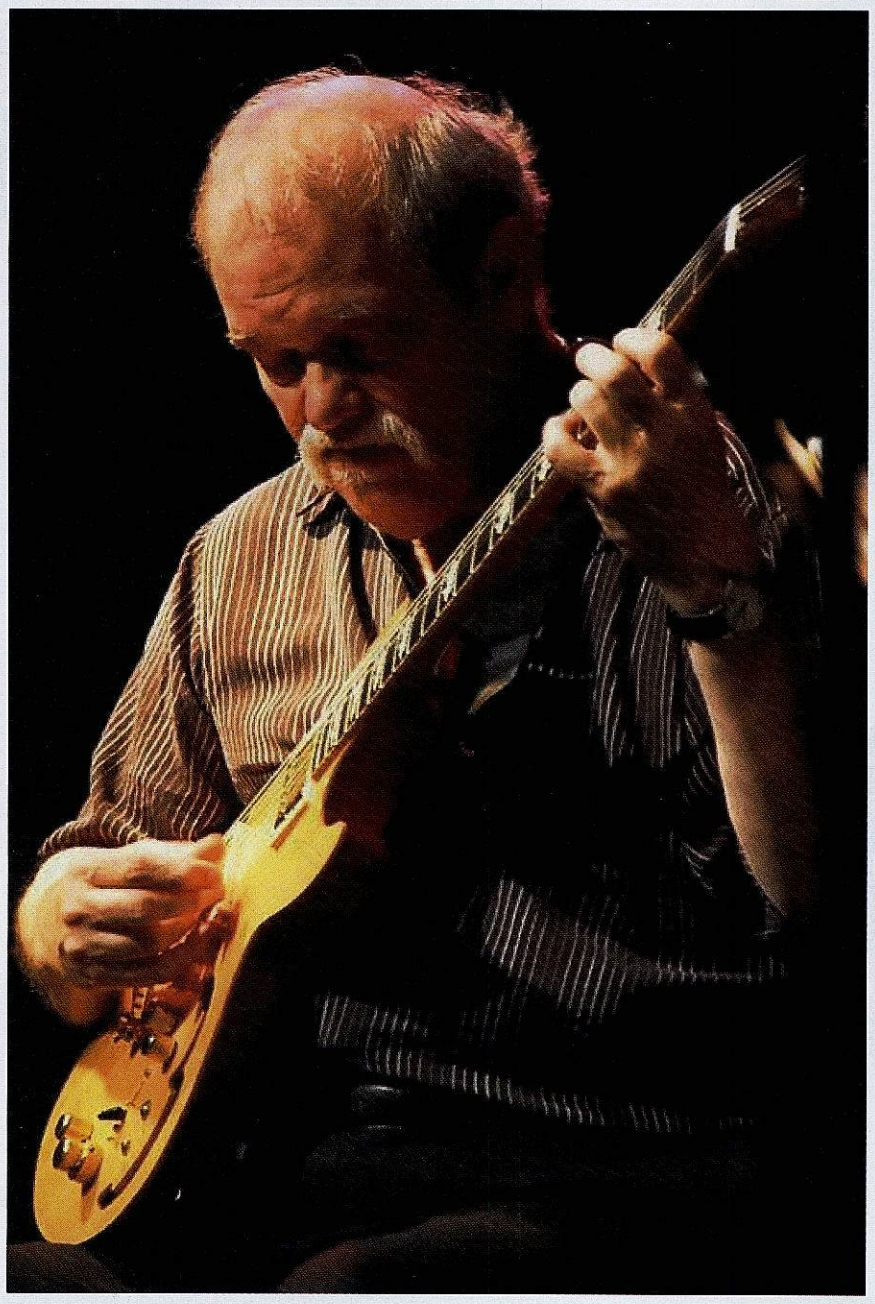

alıştı bu. Aynı oranda da, geleneksel jazz ve swing ruhuyla modern açılımların müzikal kesişim noktalarında dolaşan bir Abercrombie izlenimciliği öne çıkmıştı. Feldman'ın kemanıysa, Abercrombie'nin kompozitör vizyonuna farklı estetik tatlar kazandırmıştı. Grup, bir tür tutku müzisyenlerinden oluşmaktaydı. Nitekim, birçok eleştirmen, söz konusu dörtlünün çıkardığı "Cat 'n' Mouse" (2002), "Class Trip" (2004) ve "The Third Quartet" (2007) albümleri için Abercrombie'nin en başarılı quartet albümleri olduğunu vurgulamıştı.

Bu süreç için, gitaristin bir dinginlik dönemini yaşadığı söylenebilir. Mükemmeliyetin peşine düşmek, sanatçılar için ciddi bir riski de beraberinde getirir. Bu, doğal ve hakiki olandan yer yer bir kopuş gibi algılanabilir. Ama, söz konusu quartet, solo ve ritim müzisyenlerinin, bireysel müzik tavırlarının özgürce ortaya çıkışını muştulamıştı. Yani her müzisyen, belli dozda doğaçlama yetilerini albümler boyu gün yüzüne çıkartabilmişti. Tabii ki asıl solist Abercrombie, belli ölçüde de Feldman'dı. Onların jazz ruhu, kompozisyonları daha çok kuşatmıştı. Ancak Johnson ve Baron'un sıradan ritimciler olmadığı, tersine bireyselliklerini parçalara yedirdikleri oranda farklılaştıklarının altını çizmeliyiz. Yaratıcılık, grubun her üyesi için ana özellik niteliğindeydi.

Bu yeni müzikal açılımda, Abercrombie'nin, yanında çaldığı büyük ustaların da katkısı var. Özellikle de her kurduğu grup bir okul olan Charles Lloyd'un ekibinde yaşadığı deneyimin, Abercrombie'nin vizyonunu genişletmesinde ciddi payı olduğu düşünülebilir. Öte yandan, eski yol arkadaşı Ralph Towner'la yaptığı ortak çalışmalar, Abercrombie'ye bireyselleşme serüveninde büyük katkılar sağlamıştır. Buna ek olarak, Abercrombie'nin bir ECM sanatçısı olmasının payı da çok. Çünkü, gitarist, bilindiği gibi, ABD kaynaklı geleneksel ve modern jazz'ı, birikiminin asıl alt yapısı olarak alsa da; ECM sound'unda ve müzisyenlerinde 1970'lerden sonra öne çıkan Avrupa jazz'ındaki özgürleşme, farklı estetik kaygı ve sorgu dolu sound arayışlarının da etkisi olduğu hatırlanabilir. Dolayısıyla Avrupai müziğin Amerikan jazz'ı üzerine getirdiği yeniliklerin farklı izdüşümlerini en çok Abercrombie'nin andığımız son dönem quartet çalışmalarında yakalamak mümkündür. Jazz'ın geleneğiyle özgürlükçülüğü arasında dolaşan bir estetik kaygının biçimlenmesinde ECM ruhunun izlerine daha sık rastlanıyor. ECM, bir sound olarak kendini yeniler, zenginleştirirken; Abercrombie bir müzikal damıtılmaya doğru yol alıyor.

Abercrombie'nin bu dönem daha belirginleşen bir başka müzikal özelliği yaratıcılığındaki spontanlık. Sanki doğaçlamacılığa yepyeni bir açılım izlenimi taşıyor bu tavır. Bu özelliği, büyük ölçüde, en son albümü "Wait Till You See Her"de yakaladık. Ama, yakaladıkça da elimizden kaçan bir müzisyen hazzı bu. Bilinen sanatçı hazcılığıyla hiç bağı yok. Bir başka bağlamda, Abercrombie kolay kolay tatmin olamayan bir müzisyen izlenimini sürdürmekte. Dolayısıyla da eklektikçi, formal bir müziğe eğilimli hissi verse de, gizliden gizliye bir deneyci yanı da olduğu 2000'li yıllar albümlerinde yakalanabiliyor. Burada, deneycilikten kastımız, Abercrombie'nin stilinden çok sound'u konusunda birtakım arayışlardan vazgeçmemesi. Derinlemesine bir kaynaşım arayışı yine bu. Ama, jazz tavrı noktasında "fusion"dan büyük ölçüde uzaklaştığı, kalın harflerle vurgulanabilir. Daha çok, değindiğimiz gelenek ve özgürlük gibi iki sihirli kavramı bu dönem albümlerinde jazz tavrının menşei olarak algıladığı görülmekte. Yeni albümde, önceki değindiğimiz üç albümün ensemble sound'una yaklaşması da bu yüzden. Bu andığımız dörtlü, devamlı tekil bir grubun sesini çağrıştırdılar. Hem de yapısındaki tüm incelikli müzikal değişkenlere rağmen.

2000'li yıllarda ECM'den çıkan üç Abercrombie Quartet albümlerinin yarattığı sofistikelik, son albüm "Wat Till You See Her"ü dinlemeye başladığımızda bizi oldukça kaygılandırdı. Elimizdeki yine bir quartet albümüydü, ama bu kez basta Marc Johnson'ın yerini, basın son derece genç yeteneklerinden Thomas Morgan almıştı. Abercrobie'nin bestelerine yedirdiği müzikal renk ve tonlamalarda, bu albümde de bir değişiklik yoktu. Yine ilginç bir ensemble sound'uydu hakim olan. Ancak, yeni başçı yoluyla sound'da bir

tat değişimi dikkat çekmekteydi. Morgan'ın çalışında, ünlü Bill Evans Trio'nun basçısı Scott La Faro'nun stilindeki esneklik ve tınısal renklilikler dikkat çekmekte. İşin ilginci, Abercrombie'nin özellikle trio formatını oluşturma sürecinde, en büyük esin perilerinden birinin de Bill Evans olduğu söylenebilir. Dolayısıyla, Abercrombie'nin belki de bu genç basçıda yarım yüzyıl öncenin modern geleneğiyle duygusal- müzikal köprüler kurmayı düşleyişinin izlerine rastlanır. Gerçi, şu an bir quartet proje sound'udur ortaya çıkan. Çokça anımsanacak yan, gelenekle kurduğu köprüye bu kez, yeni bas tınılarıyla da varma çabası olabilir. Bu, Abercrombie'nin jazz'ı kavrayışındaki haslığın da bir sonucu olsa gerektir. Bill Evans'ın estetiğine yine de gitaristin en çok nazirede bulunduğu albümlerinden biri olduğu söylenebilir. Bir tür köklerine dönüş, hissiyatıdır söz konusu olan.

"Cat 'n' Mouse", "Class Trip" ve "The Third Quartet" albümlerinde, optimist olmasa da, yer yer öne çıkan ironik bir edanın bazı bestelerde ayrımına varılıyor. Bu çalışmalarda gitaristin müziğinde hüzün çokça belirleyici. Karanlık ve kasvetli bir ruh hali kompozisyonların bazılarına sinmiş. Ancak, yeni çalışma "Wait Till You See Her"de bu karanlık hatta gizil tabloların albüm boyu ağırlığı hissedilmekte. Kendiyle daha çok hesaplaşan, kendi ben'ine sıkça hapsolan bir sanatçının müzikal izdüşümleriyle karşılaşılmakta. Bu ruh halini, tüm hakikiliğiyle kemancı Feldman ve davulcu Baron da destelemekte. Açık olmaktan çok dolayımlı bir üslubun, özellikle davulcu Baron'un çalışına sindiği söylenebilir. Teknik mükemmeliyet noktasında ise, Abercrombie önceki üç albümün takipçisi konumunda. Albümde, jazz geleneğine en çok dokunan parçalarda bile, grubun özgürlüğe özlemi görülmekte. Başçı Thomas Morgan ve davulcu Baron'un çoğu kez izlenimcilikten çok anlatımcılığa doğru yöneldiği sayısız müzik cümleleri var. Morgan'ın üç usta müzisyene, basıyla kusursuz eşlik etmekle kalmayıp, kendi stil ve müzik kaynaklarını da parçaları yorumlayışına katması; kendi bireyselliğini tüm kompozisyonlara yedirmesi; Abercrombie Quartet'in yine, istemeden de olsa mükemmeliyete kayışını gösteriyor. Grubun yer yer, minimalist bir duyuşa da dokunduğu müzikal kesitler bulunmakta.

2000'lerde Abercorbie'nin açtığı, kendine has ana yol, bu albümde yine yatak değiştirmiyor. Daha çok, içine doğru kapanıp, jazz geleneğinin izlerini yapısında barındırıyor. Birçok parçada ilginç bir lirizmin ağırlığı hissediliyor. Bunda yeni müzisyen Morgan'ın da gözle görülür katkıları var. Köklerden kopmadan, geleneğin özünü bozmadan, özellikle Avrupa müziğinin renklerinden de yararlanarak özgün bir jazz'a olan yöneliminin altını çizmek gerekiyor. Örneğin, "Aniversary Waltz" adlı parça andığımız özelliklerin tümünü içinde barındıran bir örnek. "Wait Till You See Her"de Abercrombie'nin bu son dönem belirginleşen tutkulu yanı, özellikle bu albümü büyük ölçüde kuşatmakta. Yaylı çalgı olan kemanın Feldman üslubu ise, grubun klasik müzikle olan dolayımlı ilişkisinin izlerini taşıyor. Feldman, klasikten avangart'a uzanan ilginç birikimini özellikle benzersiz doğaçlamalarında gün yüzüne çıkarıyor. Ensemble müziğinin ana anahtarı olarak, bu albümde de Feldman'ın keman stilini anımsatmak gerekir.

"Wait Till You See Her", adının da çağrıştırdığı gibi bir tür aşk duygusu ve özlemini de imlemekte. Parçaların çoğunda hüznün yanında özlem duygusunun içe dönük hissiyatları var. Albümün ilk parçası "Sad Song" bu özelliklere sahip, ballad'vari bir örnek. Duyguların kabardığı ölçüde içe dönüşünün ruh halleriyle bezeli. Başta da vurguladığımız "Sad Song"da hemen yakalayabiliyor dinleyici. "Line Up" parçasında ise öncelikli olarak Feldman'ın uçukluğu, uçarı duygu durumlarının açığa çıktığını görüyoruz. Baron'un ilkel, köklere uzanan ritim algısı ise parçanın altyapısını tamamlayan bir başka öğe. Davulcunun tekniğindeki ustalık kadar, stiliyle yarattığı ruhanilik ve Abercrombie sound'una getirdiği yenilikler içten içe bu parçada hissediliyor. Swing ritmine, duygusuna açık şapka çıkarılan kesitler ve bu

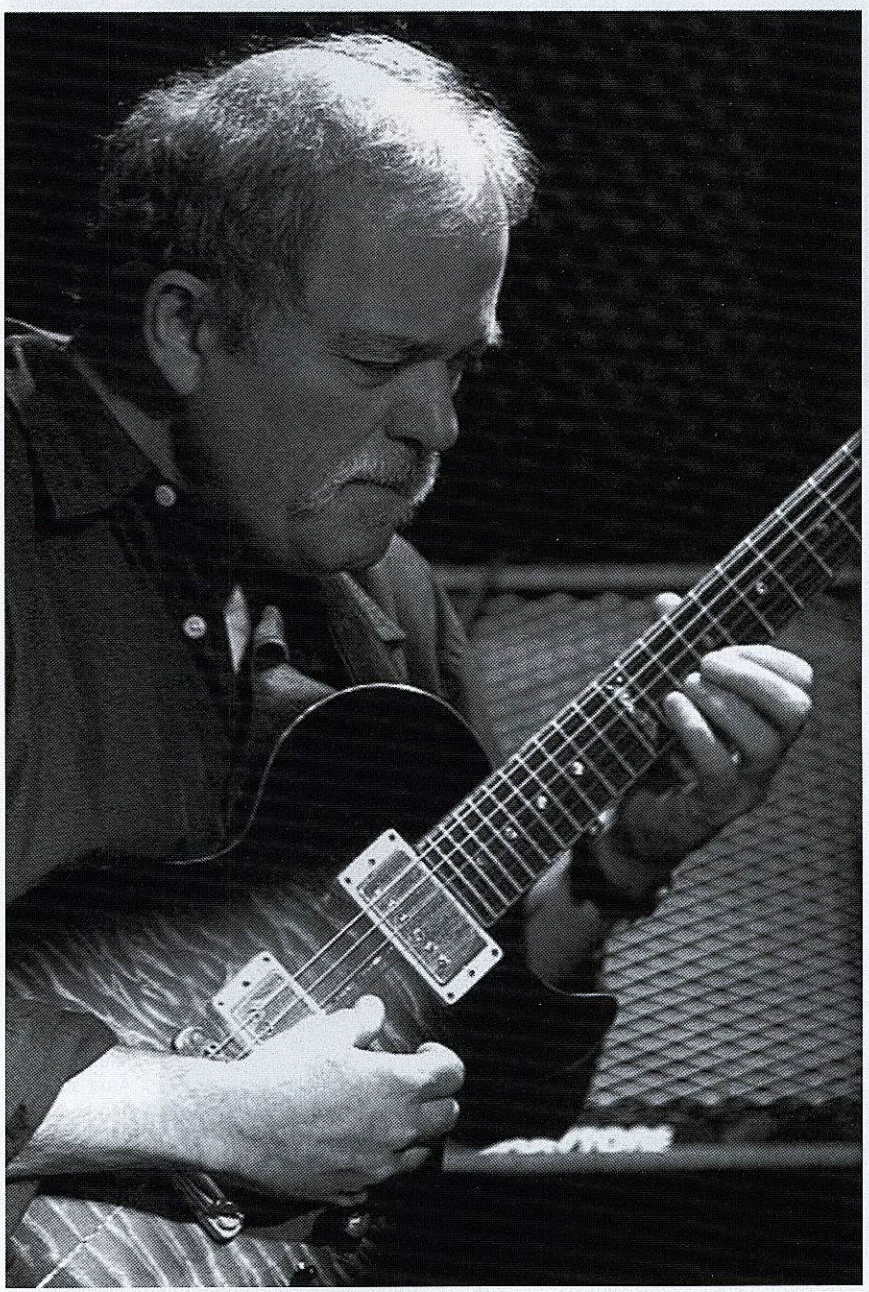

türden, bir akustik büyü hüzünlü ballad'ı kuşatmış durumda. Yeni müzisyen Morgan'ın bas cümlelerindeki derinliğin farkına daha bu ilk parçada varılabiliyor. Abercrombie ve Feldman'ın bireysel üsluplarının, kompozisyonda birbirlerine dokunuşları kadar etkili kesitlere albümün az yerinde rastlanıyor. Abercrombie'nin baştan beri andığımız gelenek ve özgürlük duygusunun birlikteliğini bestede. Dünya jazz'ıyla, günümüzün duyarlılığı arasında derin köprüler kurulması noktasında, asıl rolü parça boyu üstlenen Abercrombie. Feldman ise bu bestede ilginç armonisiyle, klasik müziğe dair birikimini dinleyene hissettiriyor. Feldman'ın zarif konuşmaları, varyeteden uzak bir estetik özenle farklı jazz cümleleri olarak kompozisyona yedirilmekte.

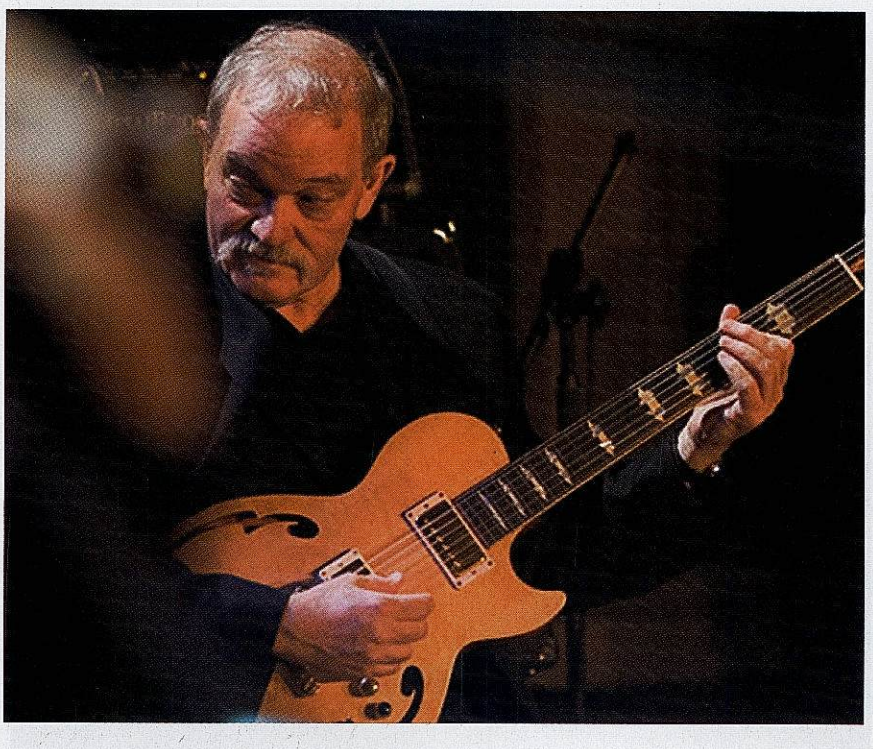

Görece tempolu "Line Up"ın ardından gelen "Wait Till You See Her", Abercrombie-Feldman ikilisinin on küsur yıllık birlikteliğinin damıtılmış bir müzikal tezahürü ve deneyimi durumunda. Yumuşak bir ritim üzerine süslenen melodik cümleler ve armonik zenginlik, şaşırtıcı bir ballad'vari parçayla bizi baş başa bırakıyor. Abercrombie'nin gitar stilinin kuşatıcılığı, yarattığı müzikal yankılar parçanın tümüne yedirilmiş durumda. Gitaristin tutku dolu cümlelerinin, dörtlünün büyülü uyumunun tamamını, görece bu kısa parçada yakalamak mümkün. Abercrombie'nin kopamayacağı, jazz'ın modern geleneğiyle olan bağı en iyi yansıtan parçalarından biri bu. "Trio" parçası, adından anlaşılacağı üzere, Feldman'sız bir gitar –davul-bas triosunun ruhani ve müzikal şöleni durumunda. Morgan'ın katkılarının yanında, Abercrombie'nin hiç kopmadığı swing duygu ritimlerinin bu bestede ağırlığını koyduğu söylenebilir. Gitar ve bas cümlelerinin birbiriyle konuşmaları esnasında beliren farklı armonik algı da Abercrombie'nin müzikal mükemmeliyetini yansıtıyor. Tekniğindeki sadelik ve zarafet kadar, müzisyenin jazz kavrayışındaki bilgelik "trio" parçasına yedirilmiş. Artık ustalıktan, virtüoziteden çok gitarında, bilgeliğe doğru yol alan bir müzik insanı görüyoruz.

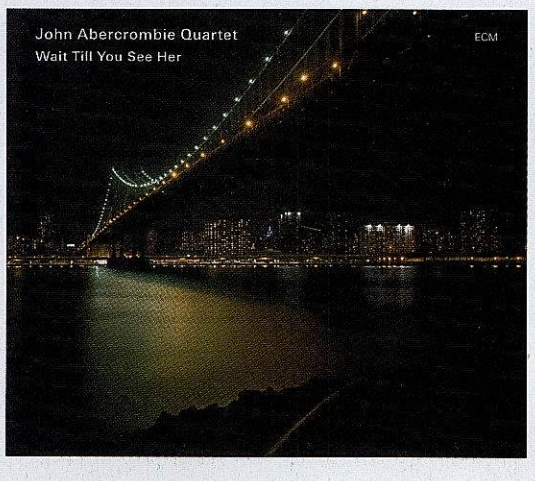

Abercrombie Quartet'in müzikal ve fikirsel zenginliğinin gün yüzüne daha çok çıktığı parça olarak, "I've Overlooked Before" parçasını anımsatmak lazım. Örneğin, gitaristin sound'undaki gizemcilik, bu parçada belirgin biçimde ortaya çıkmış. 1970'lerin mistik jazz atmosferinden izler taşıyan bir kompozisyon bu. Bir tür çan sesini imleyen ritmik tınılarla başlanan bu parça, temposundaki ağırlık ölçüsünde, bir derinleşme duygusunu yansıtmakta. Parçanın gizil atmosferinde de genç basçı Morgan'ın teknik ve ruhani maharetleri dikkat çekiyor. Abercrombie'nin geçmişinde rastlanan bir eğilim bu. Ancak, dinlediğimiz bestede, Feldman'ın kemanı yoluyla, yalnız Doğu'ya değil, dünyanın dört bir yanına, evrene yolculuğun izleri var. Ama sır dolu değil. Sanki daha maddi bir algı ve sezgi gücüyle! Armoninin, bu parçada da melodiye baskın olarak parçanın altyapısını yansıttığı söylenebilir. Daha önce de andığımız "Anniversary Waltz" da Abercrombie'nin geçmişteki hatıralarıyla armoni ve melodiler yoluyla kurduğu bağ yakalanıyor. Feldman'ın cümlelerinde ise, klasik müzik köklerini görüyoruz. Jazz alt yapısı üzerinde gezinen keman'ın yarattığı özel dilin farkına en çok bu parçada varılıyor. Feldman'ın uçarılığıyla, Abercrombie'nin sadeliği ve dinginliğinin enstrümanlara yansıması öne çıkan. Bu parçada, gitaristin sound arayışının hiç bitmeyeceğinin de farkına varılıyor. Abercrombie, bazı kesitlerde kusursuzluğu bile sorguluyor gibi. Yani, bazı deneysel cümleler, açılım arayışlarıyla Thomas Morgan'ın solistlikteki mükemmeliyeti de ön planda. Parça boyu, hayatla kurulan müzikal-düşsel köprüler noktasında, kemancı Feldman'ın melodik özeni ön planda. Evet, Abercrombie'nin bir tür jazz-vals'i bu. Gitaristin Avrupa müzik geleneğiyle kurduğu derin bağın izleriyle dolu bir beste.

Görüldüğü gibi, gitaristin gelenekle yaratıcılığı buluşturması, bu albümün en karakteristik yanını yansıtmakta. Genç Morgan, Marc Johnson'ı aratmamanın yanında, özgün bas cümleleriyle bireyselliğinin de altını çiziyor. Grupla uyumu şaşırtıcı kusursuzlukta. Hatta, bazı parçalarda bir adım öne çıkıp, yarım yüzyıl önceki modern jazz algısına yeni yorumlar kazandırabiliyor. Ama, bazen de La Faro'nun stiline yakınlaştığı kesitler olabiliyor. Bilindiği gibi, Abercrombie jazz ve gitarının şekillenişinde, sanatçının ünlü Ralph Towner'la olan yakınlığı, yol arkadaşlığı hep bilinmekte. Gitar stilleri birbiriyle örtüşmese de; ikili farklılıklarını, bireysel ayrıcalıklarını bazı albümlerde yeni bir jazz estetiğiyle buluşturmuşlardı. Akla özellikle "Sargasso Sea" ve "Five Years Later" albümleri geliyor. Aralarındaki tutku bağı hiç noktalanmıyor ki, Abercrombie bu yeni albümde ona ithafen "Out Of Towner" adlı bir beste ortaya çıkarmış. ECM soundunun izleriyle dolu bir beste bu. Abercrombie ve Feldman'ın solo kesitleri, grup sound'unun rafineliğinin işaretleri gibi. Towner'ın jazz'ı veya gitarının açık izleri yok. Gitarist, yine kendi teknik ve ruhaniliğini kompozisyonun omurgası kılıyor. Abercrombie, albümün son parçası "Chic Of Araby" de ise, zengin ve apayrı jazz mecrasına yol alıyor. Yeni basçı Morgan'ın etkili cümleleriyle başlıyor parça. Ağırlıklı mistik ve Arabyan cümleler bunlar. ECM'in müzik ruhu, mistik anlam dünyası içinde grubun etkili gezintileriyle dolu "Chic Of Araby". Feldman kemanının uçarılığı, doğaçlama becerisi tüm incelikleriyle bu parçaya sinmiş. Ortadoğu'nun giziyle, Arap müziğinin melodik esinleri Abercrombie'nin devamlı değindiğimiz jazz algısının ilginç kesişme noktaları. Quartet'in grup tavrındaki mükemmeliyeti işaretliyor "Chic Of Araby".

Görüldüğü gibi, "Wait Till You See Her", Abercrombie dörtlülerinin 2000'li yıllardaki son müzikal açılımı. Grup üyelerinin enstrümanlarına yönelik bireysel tavrının yanında, bu bireyselliklerden yeşeren ilginç bir müzikal aura, gelenekle gelecek arasında kurulmaya çalışılan jazz köprüleriyle bezeli. Abercrombie artık enstrümantalistliğinde bir özgüllük noktası yakalıyor. Tutku, çalış tekniğinin olmazsa olmazı durumunda. Quartet'in aralarındaki duygusal uyumu, parçaların çoğunda hissetmek mümkün. Abercrombie, artık, quartet müziğiyle özdeşleşmiş. Onun, kendine münhasır bir jazz aşkı var. Ve yol arkadaşları, söz konusu aşkın, hayat bulmasının has neferleri. Yalnız "Wait Till You See Her"de değil; 2002'de çıkan "Cat 'n' Mouse"dan bu yana, Abercrombie'nin kendi jazz'ına taşıdığı yenilik ve mükemmeliyet arayışını bir arada izlemekte, dinlemekte yarar var. Yeni albüm, bu açılımın yalnızca son halkası.

İhtiyaçlarınız çeşitlendikçe

hizmetlerimiz de çoğalıyor.

Aras Kargo yetişmeniz gereken her yerde, her koşulda, her zaman sizin için bulunmanın sorumluluğunu ve hassasiyetini taşıyor.

GERİ DÖNÜŞLÜ KARGO
İmzalanıp size geri dönmesi gereken evraklarınız için.

GÜNİÇİ KARGO
Aynı gün içinde alıcıya ulaşmasını istediğiniz gönderileriniz için.

HEDİYE KARGO
Alıcısına özel paket seçenekleriyle ulaşacak gönderileriniz için.

UÇAK KARGO
Şehirdışına, uçakla 24 saat içinde ulaşacak gönderileriniz için.

GÜNAYDIN KARGO
Alıcıya ertesi gün 10:00'a kadar ulaşacak gönderileriniz için.

YURTDIŞI KARGO
Yurtdışına, kapıdan kapıya ve imza karşılığında ulaşacak gönderileriniz için.

4442552
www.araskargo.com.tr
ARAS, BİR ARAS HOLDİNG KURULUŞUDUR.

EFQM
Committed to excellence

Ulusal Kalite Hareketi

ARAS HOLDİNG 30 YAŞINDA

aras®
önem taşır...

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Dave Holland ile telefonda...

Son zamanlarda kaçırdığıma en çok üzüldüğüm konserdi Overtone Quartet. Yıllardır hayranlıkla dinlediğim, takip ettiğim, projelerini, yapıtlarını ilgiyle izlediğim Dave Holland, genç kuşağın en yetenekli ve birbirinden ilginç müzikal anlayışlara sahip olan müzisyenleriyle birlikte İstanbul'da, İş Sanat'taydı. Eric Harland, Chris Potter ve Jason Moran, eminim ki Holland'la birlikte ortak doğaçlamalara imza atarken hem keyif alıyorlardı, hem de dinleyenlerini heyecanlara zerk edecek ışıltılı anlar yaratmaktaydılar. Overtone Quartet, İstanbul dinleyicisiyle sımsıcak bir yakınlık kurarken ve jazz severlere benzersiz bir tecrübe yaşatırken, ben de son günlerin en popüler hastalığıyla boğuşuyordum; yani domuz gribinden – test yaptıramadığım için halen ne ben, ne de doktorlarım domuz gribi olup olmadığımı bilmiyoruz – muzdariptim, yatağımda ateşimin düşmesini, hastalığımın geçmesini bekliyordum.

Neyse ki, konserden birkaç hafta önce Dave Holland'la telefonda görüşme imkanı buldum. Overtone Quartet'in kuruluş hikayesini anlattı, birlikte yeni projelerinden ve eski kayıtlarından bahsettik. Holland, müzik yolculuğunun neresinde olduğunu ve nereye doğru gittiğini anlatırken, onun sadece bir besteci ya da yorumcu değil, müziği çok severek yapan, jazz geleneğine saygı duyarken, yepyeni boyutlar açmaktan korkmayan gerçek bir müzik insanı olduğunu da anladım.

Eylül başından itibaren Overtone Quartet olarak çalan ekip, New York'taki Blue Note'ta verdiği konserlerden bu yana hep çok olumlu eleştiriler aldı. Bir 'all-star' topluluğu olmasına rağmen, sanki uzun bir süredir birlikte çalıyormuş izlenimi veren ekibin oluşumu da son derece doğal bir süreç içinde gerçekleşmiş.

"Aslında ekip olarak bu formatta daha önce birlikte çalmamıştık, ancak her birimiz daha önce farklı konseptler içinde birlikte çalma imkanı bulmuştuk. Örneğin Chris Potter ile yıllardır benim ekiplerimde çalışıyoruz. Hem altılı topluluğumda, hem de sekizli topluluğumda yer alıyor; son yıllar içinde birlikte birçok kayıt da yaptık. Aynı şekilde Eric Harland ile Jason Moran da profesyonel anlamda müzik yapmaya başladıklarından bu yana birlikte çok çaldılar. Bu açıdan birbirimizi iyi tanıyoruz, müzikte ne yapabileceğimizi biliyor, onun da ötesinde, ne istediğimizi anlayabiliyoruz".

2007 yılında California'da gerçekleşen Monterey Jazz Festivali'nde Overtone Quartet'in temellerinin atıldığını gördük, ancak piyanoda Jason Moran değil, Kübalı piyanist Gonzalo Rubalcaba vardı. Monterey 4 adıyla aynı yılın Haziran ve Temmuz aylarında çalmışlardı, ancak bu ekiple yollarına uzun bir süre devam etmediler. Holland, Rubalcaba'yla Moran'ın yerlerinin ayrı olduğunu, her ikisiyle de çok iyi bir uyum yakaladıklarını, ancak 2007 döneminde grup üyelerinin farklı kontratları ve projeleri olduğu için ekibi devam ettirmediklerini söylüyor.

Rubalcaba'yla Moran aslında çok farklı tarzları olan iki piyanist. Rubalcaba, Latin köklerine biraz daha bağlı, ancak yine de trio formatındaki kayıtlarında ve solo konserlerinde daha post-modern yaklaşımlar sergileyebiliyor. Ancak Moran, Rubalcaba'ya göre daha agresif ve yırtıcı; hem kişiliği, hem de müziği daha çok başkaldırılar içeriyor. İlhamını günümüz dünyasının her alanından alabiliyor, hip-hop kültüründen ya da popüler müzikten, politikadan ya da kendi yaşamından esinlenerek yapıtlarını ortaya koyabiliyor. Moran, Rubalcaba'ya göre çok daha avant-garde. Ve elbette Overtone Quartet ile Monterey 4 arasındaki en önemli fark da piyanistlerin bakış açılarındaki değişiklik olarak göze çarpıyor.

Overtone Quartet'e geri dönersek, Holland'ın işinin hiç de kolay olmadığını kabul etmemiz gerekiyor. Bu kadar iyi ve aynı zamanda ünlü olan müzisyenleri bir araya getirmek elbette çok zor bir iş. Hem onların programlarını uygun bir şekilde düzenlemek prodüktörler ve menajerler için karmaşık bir süreç, hem de müzisyenleri bir araya getirip, kendi egolarını bir kenara bırakmalarını sağlamak, gerçek bir topluluk ruhu yaratmak, en çok da lider müzisyen için zor. Ancak tüm bunlar başarıldığında, ortaya çok iyi sonuçlar çıkabiliyor.

"Hiç birimiz, 'Ben öne çıkmalıyım' mantığı içinde olan müzisyenler değiliz. Zaten bugüne kadar da hepimiz, kendimizi bu şekilde yetiştirdik. Gerçekten iyi müzisyenlerle birlikte çalmanın değerini biliyoruz. Konserlerde çaldığımız repertuar bile bunu gösteriyor. Overtone Quartet olarak çalmaya başladığımız zaman içinde her birimiz, şimdiye kadar yazdığımız bazı parçaları getirdi ve birlikte bu parçaları yeniden yorumladık. Böylelikle repertuarımız da kolektif yapımız doğrultusunda gelişmiş oldu. Her müzisyenin olduğu gibi, hepimizin kendine göre bir üslubu var, hem beste yaparken, hem de çalarken farklı düşünceler içinde oluyoruz. Müziğe, ekibe asıl güzelliğini katan da bu zenginlik zaten."

Overtone Quartet'in şu anda bir albümü yok, ancak bence eğer bir albüm çıkarırlarsa, hem müzikal, hem de ticari anlamda başarılı bir sonuca ulaşacaklardır. Dave Holland, turne kapsamındaki konserlerin birkaçını kaydettiklerini belirtti ve ekledi "Kim bilir, bu kayıtları tekrar dinlerken, prodüktörlerimiz ve biz heyecanlanabiliriz ve bir albüm aracılığıyla dinleyicilerimizle tekrar buluşmak isteyebiliriz." Holland'ın bu öngörüsünden de, önümüzdeki günlerde yeni çıkan albümlere biraz daha dikkat etmemiz gerektiğini anlıyoruz.

Holland, şimdiye kadar defalarca kez İstanbul'da konser vermiş olan bir müzisyen. Benim de ilk gittiğim jazz konserlerinden biriydi yine İş Sanat'ta yaklaşık on yıl önce gerçekleşen Dave Holland Octet konseri. Bu açılardan İstanbul'u tanıyor, hem de Türk dinleyicisiyle çok iyi ilişkiler kurmuş: "İstanbul, dünyada ziyaret ettiğim ve en çok sevdiğim şehirlerden biri. Aynı şekilde, İstanbul dinleyicisinin de jazz hakkında çok bilgili olduğunu düşünüyorum. Çoğunlukla bizi yakından takip ediyorlar ve konserde de çok iyi ve doğru iletişim içinde oluyorlar. Bu açılardan, Türkiye'de konser vermek beni her zaman heyecanlandırıyor. Tek isteğim, bir sonraki geldiğimde, İstanbul dışında Türkiye'nin diğer şehirlerini de gezme imkanı bulabilmek. Umarım uygun bir program ve zamanlamayla birlikte Türkiye'yi daha çok görme fırsatım olur".

Overtone Quartet konserinin yorumunu, ancak izleyenlere bırakabilirim. Her ne kadar şahsen çok sevdiğim müzisyenlerin heyecanla beklediğim konserine iştirak edememiş olsam da, Dave Holland'ın yorumlarını dinlemek, ortaya çıkardığı bu projenin arkasındaki fikir aşamasını öğrenmek beni çok mutlu etti. Dave Holland'ı başka bir projeyle tekrar İstanbul'da misafir etmeyi beklerken, grip virüslerinin benden mümkün olduğunca uzak durmasını dilemekten başka elimden bir şey gelmiyor.

Yeni yılın herkes için az virüslü, bol jazz dolu geçmesini diliyorum.

boşlukta dalgalanan fuar standı...

Altında her tür ürünün sergilenmesine

olanak veren, sınırsız bir tasarım

Isısan Buderus, Gea, Daikin , Sodex 2008, İstanbul

ECA Serel, ISH 2007 Frankfurt

Kütahya, Unicera 2008, İstanbul

Electrolux, Muder 2007, İstanbul

REMAR

Hoşdere Köyü Mevkii,Isıso Sanayi Sitesi U 2 Blok No15 34500 Bahçeşehir, Büyükçekmece-İstanbul

MİMARLIK DEKORASYON LTD.ŞTİ. Telefon. 0212 623 01 73 pbx Faks. 0212 623 01 82 info@remar.com.tr

www.remar.com.tr

Tuncel Gülsoy
tuncelgulsoy3@gmail.com

Bilal Karaman ile biyografilerin ötesine geçen bir söyleşi

Bilal Karaman ile yollarımız aslında çok önceleri kesilmeli idi ama olmadı. Birkaç defa Nardis'te tanışıp ayak üstü sohbet etmiştik ama adı üzerinde ayak üstü, halbuki gerçek sohbet ayak üstü olmamalı, insan bir masanın etrafında karşısındaki ile buluşmalı, sofra kurulmalı, hiç değilse bir bardak çay içilmeli, birlikte başka bir dünyaya gidip gelinmeli. Gün oldu aynen böyle oldu, benim Cihangir'de en sevdiğim yer olan Firuz Cafe'de bir akşam oturduk. Çay içtik, teybime yeni piller buldu getirdi, garsondan bir parça zencefil isteyip ağzına attığını hatırlıyorum.

Onunla buluşmadan önce internet üzerinden onu aramıştım, karşıma ilk çıkan bağlantıyı okuyunca çok şaşırdım, şöyle yazıyordu:

01 Mayıs 1958 Perşembe günü Kırşehir'de dünyaya gelen Bilal Karaman, İstanbul Marmara Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nin İşletme Bölümünden mezun olmuştur.

Bu da bir Bilal Karaman'dı ama bizim müzisyen kardeşimiz değil Vakıflar Bankası'nın genel müdürü idi ve benim sadık yarim jazz dünyası ile herhangi bir ilişkisi yoktu. Ama bir sonraki bağlantıyı tıklayınca aradığım Bilal'i buldum, önce gitar çalarak göründüğü bir resmi görülüyor ve ardından da şu bilgi veriliyordu:

Gitar çalmaya 11 yaşında abisi Selçuk Karaman'la birlikte başladı. Kısa bir sürede çalmasını kendi kendine öğrendi önce elektrik sonra da klasik gitardaki tekniğini ilerletip, nota okumaya ve beste yapmaya başladı. 15 yaşına kadar bir oyuncak olarak gördüğü gitar Doğan Canku'yla tanışınca hayatında daha büyük bir önem taşımaya başladı ve Flamenko tekniklerini inceledi, Doğan Canku'yla kısa bir süre gitar çalıştı. Daha sonraları doğaçlamaya olan merakından jazz'a ilgi duydu ve Akademi İstanbul'da düzenlenen jazz atölyelerine katıldı. 19 yaşında tam burslu olarak Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümüne girmeye hak kazandı.

Okulda; yazdığı solfej kitabı ve geliştirdiği doğaçlama ve gitar eğitimi sistemiyle dünyada oldukça iyi bir ün kazanan Donovan Mixon ile hem gitar hem solfej çalıştı. Dünyaca ünlü efsane saksofoncu Ricky Ford ile beraber çalışma ve doğaçlama imkanı buldu. Lawrence Butch Morris'in grup çalışmalarında yer aldı. Can Kozlu'yla ritm dersleri yaptı, Hint ve Afrika ritmlerini inceledi. James Lewis ile jazz tarihi dersleri aldı. İmer Demirer'le doğaçlama, transkripsiyon ve grup çalışma dersleri yaptı. Neşet Ruacan ile jazz gitar, Erkan Oğur'la perdesiz gitar ve Türk Müziği çalıştı. Aynı zamanda okul dışında da Aydın Esen'le çalışma fırsatı buldu, ileri armoni ve yeni müzik çalıştı. Düzenlenen atölyelere katılmak için Avusturya'ya gitti ve orada zamanımızın en iyi gitaristlerinden biri olarak gösterilen Wolfgang Muthspiel'le çalışma fırsatı buldu. Bir çok müzisyenle aynı sahneyi paylaştı.

Biyografiler ilginçtir, doğrudurlar ama bazen gerçekleri tam olarak yansıtmazlar. Firuz'daki sohbetimizde ondan doğruları gerçeğe çeviren başka şeyler öğrendim.

Kars'da doğdum, 28 yaşındayım, birkaç ay sonra 29 yaşında olacağım. Bir hemşirenin tek başına büyüttüğü iki çocuktan birisiyim. Abim de bas çalar. Ailemizde hiçbir müzisyen yok, şans eseri müziğe başladık. Üç yaşıma kadar Kars'ta annemden uzak anneannemin evinde büyüdüm. Müziğe başlamamız şimdi enişte olan teyzemizin evleneceği insanın bize bir gitar hediye etmesi ile başladı, kim bilir belki de o sırada yeni gireceği ailenin gönlünü almaya çalışıyordu. İlk çaldığımız parça Samanyolu oldu, onu çok sevdik, enişte bize sadece parçanın başını gösterdi, kalanını biz çıkarttık. O gitar bizim yaşadığımız ve varoş sayılabilecek mahalledeki tek oyuncağımız oldu. Onun için ağabeyimle benim aramda çok kavgalar oldu, telleri koptu gitara annemin ipliklerinden teller gerdim, 12 yaşında idim ve gitar nasıl akort edilir bilmiyordum. Nerede gitar çalınır onu da bilmiyordum. Sizin anlayacağınız gitar çalmayı alaylı olarak öğrendik. Sonra Metallica grubunu keşfettik, onların "Metallica Metallica" albümü ile tüm gitaristler metalci oldular. Ağabeyim benden büyük olduğu için her zaman olduğu gibi öncü oldu ve ilk elektro gitarımız alındı.

Hikaye bu noktada web sayfasındaki biyografi ile kesişecek sandım ama Bilal'in yaşam yolunda meğer daha ne paralel öyküler varmış onları da öğrendim:

Donovan Mixon bana okulda en büyük katkıyı sağlayan isimdir. Hayata bakışımız çok benziyordu, babam gibi oldu. Ondan öğrendiğim şey gitar çalma tekniği ile ilgili şeyler değildi, bunları zaten onunla tanışmadan önce halletmiştim. Onun ile birlikte büyük bir enerjiyi paylaştık, zaten öğrenciyi geliştiren şeyler de bunlardır. Birlikte uzun sohbetler yaptık, birlikte çaldık.

Üniversite bitince acaba iş bulabilir miyim diye hiçbir korkum olmadı, zaten okulda iken dışarıda çalmaya başlamıştım. Okul size bir meslek vermez, onun verdiği şey sadece sosyal bir ortamda kişisel olarak kendini eğitme fırsatı sunar. Sen kendini o ortamda alabildiğince geliştirmelisin. Ben de öyle yaptım.

Aydın Esen hakkında da bir şeyler söylemek isterim. O da benim kafamı açan insanlardan birisidir. Onu tanımadan önce de cesur olmak ne demek biliyordum ama onu tanıdıktan sonra bunu içimde pekiştirdim. Aydın Esen bana yüksek armoni öğretti, ileri doğaçlama teknikleri öğretti, gitara farklı yaklaşımlar olabileceğini öğrendim. Gitar teknikleri çalışmadık ama müzikte doğru notanın senin doğru hissettiğin nota olduğunu öğrendim.

Wolfgang Muthspiel ile çalışabilmem için annem bana biriktirdiği tüm parayı verdi, yetmedi teyzemden aldı, yetmedi bir yerlerden borç buldu, ben de yemedim içmedim ve çalıştım. Bu yaşadıklarım için şans denebilir mi bilmiyorum, sanırım denemez, burada her şeyi kendi çalışmamla yarattım diye düşünüyorum. Hala 2003 yılında Salzburg'ta edindiğim bu tecrübenin ekmeğini yiyorum.

Ben kendimi bir jazz müzisyeni olarak nitelendirmiyorum, jazz da çalan bir müzisyen ve besteciyim, ancak şunu da söylemem gerekir, hayatımın son 10 yılında en çok jazz çaldım. Şimdi çoğunlukla kendi müziklerimi çalmak istiyorum. Jazz bir gelenek ve bir çok insan o geleneğe değişik şeyler katmış. Onlardan öğrendiğim şeyleri kendi bestelerimde kullanıyorum. Ben jazz tavrı içinde çalmaya çalışmıyorum, jazz ile ortak yönüm doğaçlama ve 20. yüzyıl armonileridir. Sırf jazz olacak diye başkalarının fikirlerini hayatım boyunca çalamam, benim de en az Amerika'da 1940'lardaki jazz müzisyenleri kadar söyleyecek sözüm var ve bunu mümkün olduğunca hassas, doğal bir şekilde yapmaya çalışıyorum; Latin jazz, Fusion, Jazz Rock, Pop jazz, Kuzey Avrupa jazz, etnik jazz vs böyle oluştu, o bölgelerde yaşayan cesur ve entellektüel müzisyenler jazz'ın içinde barındırdığı en önemli öğe olan doğaçlama ve grup çalımını kendi bestelerine kendi müziklerine uyguladılar. Benim de yapmaya çalıştığım müzik bu toprakların kültürüne birazcık da olsa kendimden bir şeyler katmak.

Bilal'in birlikte çaldığı müzisyenlerin listesi ve çaldığı mekanların adları yazmakla bitmeyecek kadar uzun. Bunların çoğu jazz sever herkesin bildiği isimler ve mekanlar. Benim asıl ilgimi çeken ise biyografisinde yer alan bir ifade oldu.

İleri seviyedeki müzikal bilgisi ve tekniğinin yanı sıra kendine has bir tarzı olan gitarist bugüne kadar pek çok farklı müzik tarzıyla ilgilenmesinin sonucunda klasik gitar, elektrik gitar ve perdesiz gitar çalmakta. Geleneksel Türk müziklerine değişik yaklaşımlarda bulunarak Türk müziklerini daha ileriye taşımayı hedefleyen gitarist kendi bestelerinde de modal melodik motifler, modern armoniler ve doğaçlamaları sıkça kullanıyor.

Bence bu çok önemli, çünkü eğer günün birinde dünyaca kabul edilebilecek bir Türk Jazz'ı olacaksa bana göre bunun anahtarı kendi kültürel köklerimizden güç ve ilham almak olacak. Bilal de bu yolda çalışan bir müzik insanı. Ona göre müzik bir lisan:

Müzik yapmak konuşmak gibidir, bir lisandır. Bir şeyler anlatabilmek için bilmek gerekir. Her lisan bilen edebiyatçı değildir, kitap yazamaz. Eğer "duyma" problemi yoksa ağzı olan herkes konuşur, ama herkes kendini yeterince ifade edemez veya aynı dilde konuşamaz. Edebiyatla ilgilenmeyen birine Yaşar Kemal'le Orhan Pamuk arasındaki farkı sorarsan sorunun yanıtını alamazsın. Müzikte de bazı soralara yanıt verebilmek için ilgilenmek gerekir. Düşünmek gerekir. Bilmek gerekir.

Bana eğer neden günümüzde müzik yaptığımı soracak olursanız, başka hiçbir şeyden o keyfi alamadığım için derim. Müzik yaparken keyif almak, tatmin olmak ve seni dinleyen insanların hayranlığını gözlerinde görebilmek başka çok az meslekte vardır. Bence müzik yapmak bir meslektir, uşaklık gibidir. Müzik yapmasını öğrenirken hizmet etmesini de öğrenirsiniz, sanatın kendisine, sizi dinleyenlere, bazen kendinize hizmet edersiniz. Bu yönden baktığımızda müzisyenleri geyşalara benzetebiliriz, hatta bu iki ayrı hayat tarzının bir diğer ortak özellikleri de egoların çok büyük olması. Senelerce kendinizi ve hayata bakışınızı geliştirdikten sonra, müzikal olarak yorum yapabiliyorsanız, anlatacak bir hikâyeniz varsa ve insanlar bunu imrenerek dinliyorsa bir süre sonra egolarınızı tatmin etmekte zorlanabilirsiniz.

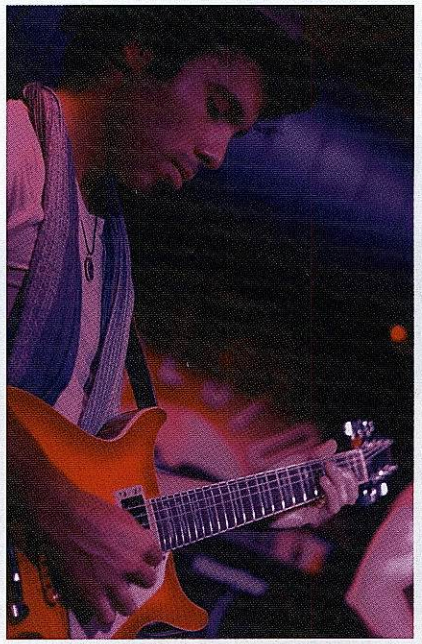

İşinizi yapabilmek için uzun bir eğitimden geçersiniz, sonra işinizi yaparken hem keyif almayı ve kendinizi tatmin etmeyi hem de başkalarına keyif vermeyi öğrenirsiniz, yani keyifli bir işiniz vardır. Bir süre sonra sadece ikisinden biri arasında karar vermek zorunda kalabilirsiniz, ya kendinizi tatmin edeceksiniz ki bu da bazen diğer insanları tatmin etmeyebilir ya da diğer insanlara göre hareket edeceksiniz ki buda bazen size göre değildir, yani bazen keyifsiz bir iş de olabiliyor müzik. İnsanın kendini tatmin edebilmesi biraz kendini tanımasıyla ilgili bir durumdur ve kimisinde her an değişebilen bir durumken, kimisinde hayat boyu aynı devam edebilir. Kendini tanımak, hayatı tanımak, müziği tanımak bence birbirleriyle paralel gelişen konulardır. Bu konuların bir sınırı olmadığı için herkes kendince yorumlayabilir, bazı insanlar bazen kaybolabilirler. Ama bir gerçek var ki herkesin çalarken bir şekilde kendisinden bir şeyler anlattığı. Tıpkı konuştuklarımız ne olursa olsun esas söylemek istediklerimizi vücut dilimizin anlattığı gibi yaptığımız müzik de bizi anlatır. Müzik bir iletişim aracıdır aynı zamanda, ama öğrenmesi zor bir lisandır, hatta bazen anlaşılmak bir lükstür. Nasıl konuşurken mimiklerimiz sadece mutluluk ve hüznü vermiyorsa, müzikte de sadece hüzün ve mutluluk yoktur, tarif edilemeyecek onlarca hissiyat hal ve durum vardır. Her müzik yaptığınızda o anki ruh halinizi yansıtmıyor olabilirsiniz, isteyerek veya istemeden. Bazen siz başka türlü hissediyor olsanız da, başka insanların hislerine göre çalarsınız, dinleyenleri tatmin etmek zorunda kalabilirsiniz ki bunu da insanlar genelde şöhret ve para için yaparlar. Az önce bahsettiğim gibi müzisyenlik geyşalık gibi bir meslekse, müziğin sadece bu yönüyle ilgilenenleri de bu işin o*puları olarak adlandırabiliriz (para için bedenini satmak para için ruhunu satmanın yanında hafif bile kalabilir belki de).

Günümüzün durumuna gelirsek eğer, tüm sanat dalları gibi müzik de politik nedenlerden dolayı yozlaşmıştır. Günümüzün lisanı olarak "İngilizce", günümüzün giyimi için aynı firmaların "değişik etiketler altında ürettikleri kıyafetler" günümüzün müziği olarak "pop", günümüzün sineması olarak da "Hollywood sineması", sunulmuştur bize. Diğer sanat dalları halkın pek ilgisini çekmediği için üzerine pek gidilmemiştir fakat onlar da nasiplerini almıştır. Sanat dallarının politikadaki yerine bakacak olursak eğer, sanatın günümüzde, halkı eğlendirme, moralini yüksek tutma ve oyalama olarak kullanıldığını görüyorum.

Bu sözlerin bir kısmını onunla yaptığımız sohbette tekrar etmişti, diğerlerini ise kendi hakkındaki web sayfasında okudum. Düşüncelerini ifade ederken ulaştığı sadeliği ve derinliği çok takdir ettim. Ancak web sayfasında yer almayan başka şeyleri de konuştuk:

Şu sıralar müzikten biraz para kazanıyorum çünkü gece gündüz çalışıyorum, çünkü çok farklı müzisyenlerle çok farklı şeyler çalabiliyorum. Eskiden evde oturup insanların beni aramasını bekliyordum, şimdi durum farklı, ben herkesi arıyorum benim projelerimde çalmaları için. Kafamda bir çok gerçekleştirmek istediğim proje var. Bir yandan ders veriyorum, beste yapıyorum ve konserlere çıkıyorum. Demet Akalın'ın aranjörü kadar "maddi olarak" zengin olmasam da hayattan keyif alabilecek kadar para kazanıyorum ama çok para kazansaydım da gene kazandığımı müzik ekipmanlarına ve teknik malzemelere yatırırdım.

En büyük hayalim herkesin ferah olduğu bir dünyada müziğimi çalmaya devam etmek ve hobilerimi yapabilecek kadar varlıklı olabilmek. Mesela kayak yapabilmek ve ata binmek isterdim. Bazı "extreme" sporlarla ilgilenmek istiyorum, dünyayı gezebilmek istiyorum. Müziğimi dünyadaki bütün kültürlerle paylaşmak istiyorum. Günün birinde bunların hepsini yapacağımı düşünüyorum.

Bazı insanlarla röportaj yapmaya gittiğinizde onun kendi röportajını zaten yapmış olduğunu fark edersiniz. Bu bazen üzücü bazen de hayatı kolaylaştıran bir şeydir. Bilal kendi kendini deşmiş, irdelemiş ve her gün yeni boyutlara doğru yelken açan bir insan, sizin soracağınız soruları o çoktan kendisine sormuş ve cevabını vermiş bile. Mesela hayat sana göre nedir ne değildir diye sorsaydım diye içimden geçirmiş ama bu soruyu ıskalamıştım. Halbuki bu sorunun cevabı da web sayfasında beni bekliyordu.

Hayat da bundan ibaret değil midir zaten, bazen kendimiz için bazen de başkaları için yaşarız, ama bir türlü karar veremeyiz. Sırtımızdaki çantamızda hayatın bize sunduğu artı ve eksileri biriktiririz, bazen artılar ağır gelir mutlu oluruz bazen eksiler ağır gelir üzülürüz ama her ne olursa olsun hayatta dengede kalabilmeyi başarabilmemiz gerek bence. Herkesin kendi iç sesi, kendi ruhu, kendi karakteri olduğu gibi herkesin de dengesi farklı olabilir, o yüzden hiçbir insanı kendimize birebir örnek alıp taklit etmemeli ama onların hayat tecrübelerinden faydalanmalı ve kendi hayatımızı kendimizi tanıdıkça kurmalıyız. Başkalarının seslerine gidenler kaybolabilirler ve hayattan ne istediklerini ne aradıklarını unutabilirler, müzikte de bu böyledir. Zekâ bir lütufsa akıllılık bir erdemdir, akıl, zekânı kullanabilmektir.

Biz konuştuğumuzda henüz kendi ilk albümünü yapmaya başlamamıştı, ama daha sonra stüdyoya girdiğini biliyorum. O albümü dinlemek için sabırsızlandığımı söylemeliyim. Ama eminim o benden önce gene kendi söyleşisini yapıp benden önce sizler için yazacaktır. Acaba ben de gitar çalmayı mı merak etsem, ne dersiniz?

www.myspace.com/bkaraman

Tunçel Gülsoy
Tuncelgulsoy3@gmail.com

Everybody Loves Raymond;
Everybody Loves Engin

Fotoğraf: Burçin Ankara

Televizyonların popüler dizisi "Everybody Loves Raymond" dizisinin kahramanı Raymond gibi gibi bizim Türk jazz çevrelerinde de herkesin sevdiği bir genç aslanı var, Engin Recepoğulları. Başımı nereye çevirsem o karşıma çıkıyor, Ozan Musluoğlu'nun "Coincidence" albümünde o var, Jef Giansly'nın albümü "Sketches" de tek bir parçada çalıyor ama ortalık yıkılıyor, Önder Focan'ın "36 mm" albümünde bir de ne göreyim, çetenin içinde Engin de var, Kerem Görsev ile "TAV" için yapmış olduğu albümü radyo programı olarak sunuyoruz, Engin saksofonu ile orada... Hatta Baki Duyarlar'ın albümünde de çaldığına dair bir duyum aldım. Ve hepsine teker teker sordum, Engin'i nasıl tanıyorsunuz? Cevap ortak gelince anladım:

"Everybody Loves Engin."

Bu durumda madem öyle işte böyle deyip son günlerin en popüler genç müzisyenlerinden Engin Recepoğulları ile kendi saham olan Cihangir'de karşılaşmaya karar verdim ve ona sordum: Kimdir Engin, bize biraz kendinden ve geçmişinden bahseder misin?

"Jazz müzisyeni olmak hayaliyle büyümüş ve bu hayali gerçekleştirmek için sürekli çalışmaya devam eden genç bir müzisyenim.14 yaşında John Coltrane'in "Good Bait" parçasını dinlediğimde "işte bu müzik" diyerek büyük bir maceraya atılmış ve hala bu maceranın bir parçası olduğunu hisseden biriyim. "Ben ileride müzisyen olacağım" demiş ve tüm hayat planlarını da ona göre yapmaya çalışmış birisi olarak bu şehirde kendime bir dünya kurmaya çalışıyorum. Ufak yaşlardan itibaren içeriğinde "jazz" kelimesi olan her şeyi dinlemeye, incelemeye ve öğrenmeye çalışan bir müzisyen olarak o yaşlarda çok özendiği ve hayranı olduğu insanlarla aynı sahneleri paylaşmaya başlamış ve bunun heyecanı içinde olan birisi.

Aslında benim açımdan her şey babamın Rusya'dan getirdiği Amati marka bir tenor saksofonla başladı. O saksofonu alıp İzmir Özel Türk Lisesi'nin ünlü orkestra şefi Erdoğan Kolgar'a götürdüm ve "Hocam bana bu enstrümanı çalmayı öğretir misiniz" dedim. O yaz tatilinde her sabah Erdoğan hocayla çalışmaya gider ve saatlerce o sıcakta enstrümanı çalmaya çalışırdım. Babam da çok çok iyi bir müzik dinleyicisiydi. Harika bir jazz arşivi vardı ve ben de bu arşivden çok faydalandım. Sürekli olarak müzik dinliyor ve tüm harçlıklarımı CD'lere yatırıyordum. Hatta o kadar geniş bir arşiv oluştu ki daha 15 yaşındayken İzmir'in efsane radyosu Radyoaktif'te

Hakan Özgökçen'le birlikte radyo programı yapmaya başladık. Cüneyt Sermet'in "Cazın içinden" ve "Miles" otobiyografisini neredeyse ezberlemiştim. Daha sonraki yıllar orkestrayla pek çok konser verdik ve yolum İzmir'in ünlü jazz müzisyenlerinden Ömür Gidel ile kesişti. Ömür ağabey bana çok uzun süreler kol kanat germiştir ve kendisinden öğrendiğim bilgiler gerçekten sonsuzdur. Üniversite hayatım boyunca Ömür Gidel'in ensamble gruplarında çaldım. O gruplardan çok şey öğrendim ve en sonunda da o ekiplerden bir tanesi olan Logos grubuyla pek çok festivale ve konsere katıldım. Özellikle Eskişehir'de katılmış olduğumuz Genç Jazz Müzisyenleri festivalini unutamam. Ayrıca Raci Pişmişoğlu vasıtasıyla da Ricky Ford ile bir kaç kez çalışma fırsatı elde ettim. Sound'umun oluşmasında ve bazı teknik konularda kendisinden çok şey öğrendim. Katılmış olduğum festivallerden bir tanesi olan Uluslararası İzmir Avrupa Jazz Günleri sayesinde de Siena Jazz Master Class bursu alarak İtalya'ya gittim. Orada Claudio Fasoli, Pietro Tonolo ve Mario Raja gibi müzisyenlerle çalışma fırsatı yakaladım. Ankara'da yaptığım askerliğin ardından da İstanbul'un yolunu tuttum."

Karşımda oturan müzik insanına bakarken gözümün önünde bir film belirdi. Genç saksofoncu doğduğu yere sığmaz ve hayallerinin peşinden gitmeye karar verir. Film onun geldiği yeni yer olan İstanbul'a taşındıktan sonra neler olduğu ve neler bulduğu ile devam eder:

"İstanbul'a ilk taşındığımda neredeyse hiç kimseyi tanımıyordum. Açıkçası ne yapmam gerektiğini de bilmiyordum. Ağustos ayıydı ve yaz sebebiyle neredeyse hiç bir müzik etkinliği yoktu. Daha sonra "Balık Ekmek Jazz" isimli bir etkinliğin afişini gördüm. Burada bir jam session olacağından söz ediliyordu. Enstrümanımı alıp gittim. Bir hafta kadar sonra ülkemizin en önemli davulcularından birisi olan Ayhan Öztoplu'dan bir mesaj geldi ve o aksam Cem Aksel'in beni beğendiğini ve yeni projesi için telefonumu verip veremeyeceğini sordu. Aslında benim açımdan İstanbul'da her şey böyle başlamış oldu. Daha sonra Cem Aksel Band ile Nardis'te bir konser verdik ve çok beğenildi. Ondan sonra da farklı projelerde yer almaya başladım."

Engin daha sonra bu projelerin bir listesini e mail ile gönderdi, listeye bakınca günümüzde "Who is Who in Turkish Jazz" adlı bir araştırmanın ciddi bir başlangıcı olabileceğini gördüm:

Ozan Musluoğlu Quartet, Kerem Görsev Quartet, Önder Focan Sextet, Önder Focan Standard Quartet, Cem Aksel Band , Sarp Maden Quartet, Baki Duyarlar Sextet, Baki Duyarlar "Birth Of The Cool Project", İstanbul Superband, TRT Caz Orkestrası, Emre Kayhan Sextet, Muvaffak Falay Sextet, Alp Ersönmez Quartet, Cem Tuncer Hammond Quartet, Jef Giansley Quartet, Feyza Eren...

Okuduğum liste gerçekten etkileyici idi, ama bu gencecik müzik insanının sahip olduğu şeytan tüyünün nelerden kaynaklandığını pek açıklamıyordu, ben de merak ettim ve sordum:

"Her ne kadar müzik sektörü büyük bir kriz yaşıyor olsa da İstanbul hala dünyanın sayılı müzik başkentlerinden bir tanesi. Enstrümanlarına hâkim çok sayıda usta isim mevcut. Tenor saksofonda Yahya Dai ve Levent Altındağ gibi çok çok önemli ustaların yanında Barış Ertürk, Çağdaş Oruç, Anıl Şallıel gibi yaşıtım olan harika müzisyenler var. Aslında hepimiz her alanda bir şeyler yapmaya çalışıyoruz ve farklı yerlerde zaten sürekli olarak çalıyoruz. O sebeple bir tercih edilme bence çok söz konusu değil. Biz sadece o usta ağabeylerimizi örnek alıyoruz."

Cevabın içinde tüy müy yoktu, ama olgunluk, mütevazılık, sevgi ve saygı vardı. Belki de sorunun cevabı dinlediği müzisyenlerin kimliğinde vardır diye düşündüm, karşıma hayli etkileyici bir başka liste çıktı:

"En çok etkilendiğim isimler John Coltrane, Joe Henderson, Dexter Gordon, Wayne Shorter ve Sonny Rollins. Bu isimler tenor saksofon diyince aklıma gelen ilk isimler. Fakat ben mümkün olan herkesi dinlemeyi

Fotoğraf: Zuhal Focan

Fotoğraf: Zuhal Focan

seviyorum. Michael Brecker, Bob Mintzer, Joshua Redman, Branford Marsalis ve genç kuşaktan Chris Potter, Mark Turner, Seamus Blake ve Chris Cheek gibi isimler çok ilgimi çekiyor. Özellikle bu son saydıklarım son dönemlerde jazz müziğine yön veren tenorculardan bazıları."

Gene tüyü bulamadım ama ısrar da etmedim. Geçmişi bırakıp geleceğe doğru yelken açtım, ona eski dönem jazz müziği ve yeni jazz ile ilgili düşüncelerini ve jazz müziğinin nereye gittiğini sordum, verdiği cevabın netliğinden anladım ki bu konuda epey kafa yormuştu:

"Jazz tarihine baktığımızda hep şunu görüyoruz: Birileri gelmiş ve kalıpları yıkmış. Daha sonra başkaları gelmiş ve öncüllerinin kalıplarını yok etmiş. Ama tüm bu yok oluşlardan sonra bile kökü hep aynı kalmış ve o ruhu taşımış. Özgür olma isteği ve kalıpları yıkma düşüncesi jazz'ın temel unsurlarından. Jazz sürekli olarak kendini değiştirmeye çalışan bir müzik olmuş. Charlie Parker gibi biri çıkmış ve sıradan olanı farklı bir yere taşımış. Coltrane gelmiş o müziğe bambaşka bir ruh kazandırmış. Daha sonra Ornette Coleman kalıpları değiştirmeye çalışmış. Jazz müziği hep değişiyor ama köklerinden uzaklaşmamak için de sürekli bir direnç gösteriyor. İşte bu ikili durum bence jazz müziğinin en güzel yanı oluyor. Bir yanı sürekli değişimi kovalarken bir yanı köklerine sıkı sıkıya bağlı kalıyor. Öncüllerinden farklı düşünen insanların yön verdiği yapı var. Bence bu yapıyı koruduğu müddetçe de jazz müziği gelişmeye devam edecek. Jazz'ın gittiği yer hep aynı aslında, sıradan olandan farklı bir nokta!

Bugüne gelecek olursak jazz'ın ulaştığı yer çok heyecan verici aslında. Geçmişe göre çok daha fazla kayıt yapılıyor. Jazz müziği artık 4–5 büyük firmanın tekelinde değil, müzisyenler internet aracılığıyla albümlerini satabiliyorlar, ürettiklerini tüm dünyaya aynı anda ulaştırabiliyorlar. Müzisyenler arasındaki etkileşim geçmişe göre çok daha ileri boyutlarda. Jazz müziği artık Amerikan eğitim sisteminin önemli bir parçası.30–40 yıl önceye göre çok daha fazla sayıda jazz müzisyeni var. Bu çağın en önemli avantajı ise bilgiye ulaşmaktaki hızın geçmişe oranla onlarca kat gelişmiş olması. Teknoloji müzikteki egemen unsurlardan birisi haline gelmeye başladı. Türkiye'ye bakacak olursak bence geçmişe oranla çok daha aktif bir jazz sahnesine sahip ülkemiz. Bundan 15–20 yıl önce müzisyenlerin kendi projelerini geliştirip sunacakları alanlar çok kısıtlıydı. Bugün ise ülkemizde çok daha fazla sayıda albüm çıkıyor. Şu an için en büyük sıkıntımız yeni genç müzisyenleri yetiştirecek bir okulun ülkemizde mevcut olmaması. Bilgi Üniversitesi Türkiye'ye çok sayıda harika müzisyen yetiştirdi, keşke performans bölümü kapanmasaydı diye düşünüyorum.

Hani Türkçe bir deyim vardır, "yarama tuz basma" derler. Bir jazz sever olarak Bilgi Üniversitesi'nin performans bölümünün kapanmasından ben de çok muzdarip olmuştum. Biraz bu konuda dertleştik. Ama karşımdaki insanın günün birinde böyle bir okulun kurulmasında ciddi bir rol üstlenebileceğini hayal edip teselli buldum. Bunun ardından da doğal olarak yeni mesleğim olan Koçluk sorusu geldi:

Gelecek için neler hayal ediyorsun, ne zaman kendi projeni gerçekleştireceksin?

"Yoğun çalışma temposundan fırsat buldukça bestelerim üzerine yoğunlaşıyorum. Kafamda 2 tane proje var. Bunlardan bir tanesini New York'ta kaydetmek istiyorum. O albümde herkesin tanıdığı yabancı müzisyenler yer alacak. Bunu istememin sebebi de biraz New York'u yaşamak istemem. Kanımca New York jazz müziğinin dünyadaki tek başkenti. Bir jazz müzisyeni mutlaka orayı yaşamalı ve bu benim için de büyük bir tecrübe olacak. Kaydı orada yapmak istememin bir sebebi de bu. Bu tecrübeyi yaşamak istiyorum. Bir diğer projemi ise Türkiye'de kaydedeceğim ve umarım ki kaydı da Berk Kula yapacak. 3. projem ise sadece saksofon ve piyanodan oluşan bir duo albüm. İçinde piyano olan duo albümler hep ilgimi çekmiştir. Özellikle Stan Getz & Kenny Barron kayıtları beni çok etkiler. Bu tarz geleneksel bir albüm de kaydetmeyi düşünüyorum. Bunun yanı sıra Tamer Temel arkadaşımla birlikte geliştirdiğimiz Lennie Tristiano & Warne Marsh bestelerinden oluşan bir projemiz var. Eminim ki o proje de önümüzdeki yıllarda kaydedilecek kadar olgunlaşacaktır. Gelecek ile ilgili en büyük hayalim mümkün olduğu kadar çok şey üretip sürekli olarak çalmak. Hayattan da bundan başka bir beklentim yok."

Küçükken TRT Radyosunu açıp İmer Demirer'le birlikte çaldığımı hayal edip saatlerce çalışırdım. Daha sonra Eskişehir'de bir konserde yan yana çaldığımızda herhalde dünyanın en mutlu insanı olmuştum. Önder Focan'ın Şenova Ülker'le birlikte yaptıkları TRT televizyon programını ve Kerem Görsev'in jazz programını izleyerek büyüdüm. Yıllarca birlikte çalmak hayalini kurduğum Kerem Görsev, İmer Demirer, Baki Duyarlar, Cem Aksel, Yahya Dai, Sarp Maden, Önder Focan gibi büyük müzisyenlerden hem müziğe hem de hayata dair bir şeyler öğrenmeye çalışan birisiyim. Bugüne kadar öğrendiğim en önemli şey ise bilginin sonsuzluğu. Egoları bir tarafa bırakarak sadece müzik çalışmak, farklı müzisyenlerle çalmak ve sürekli yeni bir şeyler öğrenmek istiyorum. Bu çalışma da özgün bir sound'a sahip olmak için sadece bir başlangıç olabilir. Nihai hedefim bu özgünlüğe yaklaşmak ve sürekli gelişmek olabilir.

Röportaj burada bitti, Engin bir sonraki konsere, bir sonraki kayda, bir sonraki bir şeylere koştu gitti ve ben de ardından baka kaldım. Perde'de bir SON yazısı belirdi, onu değiştirdim, "Arkası Var" dedim, Engin ile başlamış olan dostluğun devamı gelmeli diye düşündüm.

Bazen biz yazarlara yazdığımız şeyler hakkında iyi veya kötü gibi yorumlar gelir. Gerçek şudur, iyi insanın içinde varsa yazar konuştuğu insanın yüreğinden bir yerlerden onu bulup çıkartır, yoksa yoktan bir şeyi var edemez. Eğer herkes televizyonda Raymond'u sevmişse bunun mutlaka bir sebebi olmuştur. Eğer herkes Engin Recepoğulları'nı seviyorsa bunun da çok ciddi bir sebebi olmalıdır. O sebebin nereden kaynaklandığını biraz olsun sizlere anlatabilmişsek, şeytanın tüyünü açık seçik sizler de hissetmişseniz bu filmin daha çok uzun ve keyifli bir devamı olacaktır.

Sevim Yolaçtı
sevjazz@gmail.com

Amerika'da Jazz ve Biz...

Alper Yılmaz

Amerika'da jazz müziğine yönelik çalışmalar yapan Türkleri tanıttığımız Amerika'da Jazz ve Biz yazı dizimizin bu sayı konuğu değerli müzisyenlerimizden Alper Yılmaz.

Kendisiyle jazz gitaristi Sinan Bakır ile birlikte Brooklyn'de sahne aldıkları bir konserde tanıştığım bascı, besteci ve aranjör Alper Yılmaz müzikal kimliğinin yanısıra Amerika'da ekonomi doktorası yapmış başarılı bir iş adamı. Yakında yeni albümü "Over the Clouds"u çıkarmaya hazırlanan Yılmaz, bize son dönem projelerini ve iş dünyasıyla müziğin içe içe geçtiği New York yaşantısını anlattı.

Müzikle ilk tanışmanız?

Müziğe ilkokul yıllarında Ankara'da Rukiye ve Erdoğan Okyay yönetimindeki MEB Film, Radyo, Televizyon ve Eğitim Merkezi'nin korosunda şarkı söyleyerek başladım. O dönemde melodika, mandolin gibi enstrümanları kulaktan çalmaya başladığımı hatırlıyorum. 1980 yılında Ankara Atatürk Anadolu Lisesi'ne girmemle müzik yaşamım apayrı bir yön kazandı. Anadolu Lisesi o dönemde Ankara'nın en önemli müzisyen kaynaklarından biriydi, çünkü müfredatta Orta 1. sınıftan itibaren dört yıl süreyle seçmeli gitar dersi vardı. Hazırlık sınıfındayken bizden yaşça büyük sınıfların orkestralarını dinleyip, çok etkilenirdim. 15 günlük tatil sırasında anneannemin bana aldığı bir gitarla kendi kendime çalışmaya ve gitar öğrenmeye başladım, 1980-81 akademik yılı olsa gerek... Aynı dönemde okuldan arkadaşlarımla ilk ekibimizi kurduk. Sanırım, 1982 yılıydı, Bangladeş'ten misafir olarak gelen kardeş lise öğrencilerine ilk konserimizi verdiğimizi hatırlıyorum. İlk parçamızı bitirdiğimizde aldığımız alkışı anlatamam; kendimi rock'n roll yıldızı gibi hissetmiştim!

Ankara'da bulunduğunuz dönemin müzik ortamı nasıldı?

Müzikle uğraşmaya başladığım yıllar büyük ölçüde ortaokul, lise yılları. Özellikle Ankara Fen Lisesi'nde okuduğum 1984-87 yılları arasında müzikal açıdan çok verimli bir zaman geçirdiğimi düşünüyorum. Ekiple düzenli provalarımız yanısıra, davulcu arkadaşım Volkan Yüksel'le konferans salonuna girer gitar ve davulla saatlerce çalardık.

Ayrıca, o dönemde Ankara'da çok güzel bir rock ortamı vardı. Hoş ben rock müzikle o kadar da içli dışlı değildim ya... Ama sürekli festivaller düzenlenir, onlarca grup çalardı. Bunlar Dr. Skull ve belki birkaç tane daha istisna grup haricinde daha ziyade "cover" çalan gruplardı, ama müzisyenlik kalitesi oldukça üst seviyedeydi. Tabii, memur şehri olmanın getirdiği bir parça ürkeklik her zaman vardı Ankara'da, ki bunun yaratıcılığı olumsuz etkilediğini düşünüyorum. Nitekim bugün geriye dönüp baktığımda, "keşke çok daha önce beste yapmaya başlasaymışım" diyorum kendi kendime. Ama yine de Ankara'nın o dönemde akademik açıdan besleyici bir ortam olması, beraberinde olumlu bir sürü şey getirmiştir diye düşünüyorum.

Bas çalmaya ne zaman başladınız?

Ortaokul yıllarında liseli bir ekipte bir süre bas çaldım aslında, sanırım 1983 yılıydı. Ayrıca müzikle uğraşmaya başladığımdan beri yapmaya çalıştığım birşey, çalınacak müziğin her partisini mümkün olduğu kadar anlamaktı. Bunlar içerisinde basın her zaman apayrı bir yeri oldu benim için. Hatta Beatles'ın "All My Loving" adlı parçasında Paul McCartney'in yürüyen bas partisini duyduğumda, kendi kendime "acaba ben gitar değil de, bas mı çalsam" diye sorduğumu hatırlıyorum.

Lise yıllarında da bas gitara ilgim vardı, ama bası daha ciddiye almaya başlamam, sanırım üniversite yıllarında Ankara'da Mimarlar Derneği lokalinde Yahya Dai'nin ekibiyle oturup ara ara kontrbas çalmaya çalışmamla başladı. Tabii, aletin boyutu, son derece güç ve ciddi bir teknik isteyen bir alet olması, gecenin sonunda ellerimin kav revan içerisinde kalmasına yol açıyordu. Ayrıca, nasıl çaldığım da tartışılır! Aynı dönemde bascı arkadaşım Tunç Erkan'ın davetiyle, onun yerine Ankara'da muhtelif klüplerde Çağlayan Yıldız, Yahya Dai gibi jazz müzisyenleriyle ara ara çalmaya başladım. Sanırım, 1991 ya da 1992 yılıydı, Tuna Ötenel'in ekibiyle bir konserde çaldım. Tuna Abi, Yahya'ya konser sonrasında "aman yahu, nereden buldunuz bu elemanı, bir daha çağırmayın" bile demiş, düşünün yani halimi! 1993 yılında, Tuna Abi'nin ve Janusz Szprot'un ekiplerinde düzenli olarak perdesiz bas çalmaya başladım. Bu ekiplerde Sibel Köse, Yahya Dai, Zafer Gerdanlı, Canan Aykent gibi isimler vardı. Bu dönem, Tuna Abi ve Janusz'un gelişimime inanılmaz katkıda bulundukları bir dönemdir. Jazz kontekstinde bu ikisi kesinlikle ilk hocalarımdır diyebilirim. Tuna Abi jazz'ı birebir anlatmaz, sürekli metaforlar kullanır. O metaforları kaptığınız gün swing etmemenize imkan yoktur! Janusz ise bana kalırsa Türkiye'deki jazz müzisyenliğine profesyonelliği getiren kişidir. Provasıyla, notaları hazırlamasıyla bana çok örnek olmuş bir müzisyendir. Tabii ki, aynı dönemde haftada 3-4 gün sahne paylaştığım Sibel, Yahya, Zafer ve Canan'dan müzisyenlik adına öğrendiklerim yadsınamaz. Tabii bu listeye zaman zaman birlikte çaldığım Volkan Öktem'i de eklemem lazım.

Bir parça daha gerilere gidersek, üniversite yıllarında kurduğumuz bir ekiple ben gitarda olmak üzere daha ziyade "fusion" tarzında işler çalardık. Yani jazz tarzı müziklerle, ya da doğaçlamaya açık tarzlar diyelim, tanışmaya başlamam lisenin son dönemleri ve üniversite yılları. Ana akım swing ve bebop'la tanışmaya başlamam ise 1993 yılı diyebiliriz. 1993 yılından itibaren de bas gitar ana enstrümanım oldu...

Sizi ABD'ye getiren nedenler ve süreç?

Amerika'ya 1995 yılında ekonomi alanında doktora yapmak üzere geldim, University of California, Davis'e. Her ne kadar Kuzey Kaliforniya müzik açısından çok da hareketli bir yer olmasa da, ülkenin genelindeki müzisyen kalitesi çok çok yüksek, özellikle de jazz alanında. Bu da ister istemez Kuzey Kaliforniya'ya da yansıyor. Bu dönemde 2.5 yıl kadar üniversitenin Big Band'iyle çalma şansım oldu. Yine aynı dönemde orkestranın şefi Mike McMullen, ki pek çok nefesliyi ileri seviyede çalan önemli bir müzisyendir, John Tchicai, ki o da Coltrane'in Ascension albümündeki alto saksofoncular dan biridir, gibi isimlerle düzenli olarak çalma fırsatım oldu. Big Band'le çalmam büyük bir ekip içerisindeki fonksiyonum ve nasıl çalmam gerektiği konusunda beni çok geliştirdi sanırım. Ayrıca, nefeslilerle yoğun bir biçimde çalışmak çok faydalı çünkü bu enstrümanların aralıklarını, büyük orkestra içerisindeki fonksiyonlarını öğrenmek çok önemli. Mike ve John'la çalışmalarım da yeni müziğe bakışımı çok etkiledi diyebilirim. Okul yılları tabii kendime çok fazla da zaman ayırabildiğim yıllardı. Bu dönemde dinlediğim kadar müziği sanırım hayatımın hiç bir döneminde dinlemedim. Ayrıca jazz içerisindeki değişik akımlar üzerinde yoğunlaşmam ve kimi zaman sabahlara bas gitar çalışmam da bu yıllarda. Mike sayesinde Dave Liebman'la da tanışma ve sohbet etme fırsatım oldu. Dave benim en saygı

duyduğum müzisyenlerden biridir; müziğe yaklaşımı ve öğretisi benim için çok önemlidir...

ABD'ye her ne kadar ekonomi, hatta tarım ve kaynak ekonomileri, üzerine doktora yapmak için gelmiş olsam da, aslında temelde yatan sebep buradaki müzik ortamını tanımak diyebilirim. Finansman açısından kendi kaynaklarımla gelemeyeceğim için bir okuldan burs alarak gelmek benim için belki de tek yoldu. Bunu da uzun süre harcadığım mühendislik ve ekonomi kariyerim sayesinde yapabildim.

Kaliforniya'da doktoramı bitirdikten sonra 2000 yılı sonunda New York'a taşındım. Müzik benim için, sanırım, New York öncesi ve New York sonrası diye ikiye ayrılıyor. Buraya taşındığım ilk dönemler daha çok jam session'lara katılma ve kendi kendime çalışmakla geçti. Kendi başıma çalıştığım dönemlerde zaman zaman müzikal açıdan tıkandığımı hissediyordum. O anlarda John Patitucci'nin bazı atelye çalışmalarına katıldım. Matt Garrison'la 1.5 yıl kadar özel çalıştım. New York'ta geçirdiğim yıllar kendimi en fazla sorguladığım zamanlar diyebilirim. Bu da kafamda müziği nereye oturtmak istediğimle ilgili olarak çok fazla düşünmeme yol açtı.

Şu an, işim ve müzik arasında bir denge kurmuş durumdayım. İşte geçirdiğim vakit ve iş seyahatlerim arasında bir şekilde müzik çalışmalarımı da devam ettiriyorum. Bir yandan kendi ekiplerimle çalıp albüm projelerim üzerinde yoğunlaşırken, zaman zaman diğer arkadaşlarımın projelerine de katkıda bulunmaya çalışıyorum. Bir de Collective Musicians' Ensemble adında yeni bir ekibimiz var. Bu büyük ölçüde, herkesin birkaç parça getirdiği, haftalık toplanan ve prova yapan bir ekip. Mümkün olduğu kadar eski parçaları yeniden çalmaktansa, yeni besteler yapmaya çalıştığımız bir ekip. Nereye gider, bilinmez tabii, ama hepimizi çok disipline ettiği kesin.

Amerika'nın iki ayrı yakasında yer alan New York ve Kaliforniya arasında müzikal farklılıklar gözlemlediniz mi?

2009 yılı Haziran ayında bir dizi konserler vermek için New York'tan saksofoncu bir arkadaşımla Sacramento'ya gittim. Orada bir başka saksofoncuyla ve davul-gitar-klavye kombinasyonuyla kendi orijinal parçalarımı seslendirme imkanım oldu. O ara New York ile Kuzey Kaliforniya arasında çok ciddi farklılıklar olduğunu gördüm diyebilirim. Daha önce de söylediğim gibi ABD'nin her yerinde çok iyi jazz müzisyenleri var, ama New York'un seviyesi çok ayrı bir yerde. New York'un kozmopolit kültürü, sadece müzikte değil, hemen her dalda son derece rekabetçi olması, ayrıca da jazz tarihindeki yeri dolayısıyla okuldan çıkan pek çok jazz müzisyeninin buraya göç etmesi, bir yandan yaşamı müzisyenler için çok zorlaştırıyor, bir yandan da kaliteyi bir o kadar arttırıyor. Tabii ki Los Angeles gibi yerlerde de çok önemli jazz müzisyenleri var, ama akustik jazz müziğinin kalitesinde New York'a yaklaşabilecek başka bir yer olduğunu sanmıyorum. Nitekim, New York'tan çıkan albümlere göz attığınızda ya da şehirdeki averaj bir kulübe gidip müzik dinlediğinizde bu farkı rahatlıkla anlarsınız.

Bu ister istemez, bir yandan insanı çok motive eden bir durum, ama zaman zaman insanı hırpalayabiliyor da. Az önce de söylediğim gibi, bu sadece müzik için değil, sanırım hemen hemen tüm dallar için geçerli. Ama büyük şehirler sanırım beni üretkenlik açısından daha fazla besliyor. Burada müzikal açıdan başka hiç bir yerde olmadığım kadar çalışkan ve üretken olduğumu düşünüyorum. Çünkü gerek sanat ortamı, gerek şehrin entellektüel birikimi beni çok olumlu yönde etkiliyor. Her ne kadar İstanbul'da sadece turist olarak bulunuyor olsam da, oranın da beni bu derece motive edeceğini tahmin edebiliyorum. Tüm zorluklarına rağmen...

Amerika'da kimlerden ders aldınız ve kimlerle çaldınız?

John Patitucci'nin bir takım atelyelerine katıldım. Ama uzun süreli olarak çalıştığım en önemli isim Matt Garrison. Onun haricinde City University of New York, Queens College bünyesindeki Aaron Copland School of Music'teki Jazz Performance master programında Antonio Hart'la doğaçlama, Michael Mossman'la da düzenleme ve kompozisyon çalıştım. Bunun yanısıra, Adam Rogers, Dave Binney gibi isimlerden de ders almışlığım var.

New York'ta düzenli çaldığım isimler arasında Dave Binney, Nick Kadajski, Mike

McGinnis, Arun Luthra, Nir Felder, Bodek Janke, Brian Adler, Travis Reuter, Joe Ancowitz, Josh Deutsch, Matthias Bublath, Erik Deutsch, Jon Davis, Engin Günaydın, Vinnie Sperrazza, Joe Abba gibi isimler var. Türkiye'de Volkan Öktem, Tuluğ Tırpan, Tolga Tüzün, Sarp Maden sık sık birlikte çaldığım isimler. Zaman zaman Ediz Hafızoğlu, Selen Gülün gibi müzisyenlerle de çalışmalarım oluyor.

Etkilendiğim müzisyenler sanırım saymakla bitmez, ama son zamanlarda en çok kimin işleriyle ilgilendiğimi sorarsanız Schoenberg derim!

Müzik ve iş hayatını bir arada yürütmenin zorlukları oluyor mu?

Çok kolay değil... İkisinden de büyük fedakarlıklar gerekiyor. Öncelikle ciddi bir zaman sorunu var. İki işi de ciddi bir seviyede götürebilmek aslında çok fazla çaba gerektiriyor. Ayrıca benim yaptığım işler birbirinden tamamen alakasız. O yüzden 8 saatlik bir iş gününden sonra, eve gelip "hadi şimdi de beste yapayım" demek benim için çok da kolay değil. Ayrıca, insanın bir sosyal yaşamının olması şart. Benim yaptığım, sanırım, her iki işi de bir şekilde sınırlarında yürütmek. Gündüz işim pozisyonum dolayısıyla katı teslim tarihleri gerektiren bir işten ziyade, düşünmeye yönelik, kavramsal bir iş. Müziğe de bir enstrümentalistten ziyade bestecilik açısından yaklaştığım için sanırım iyi bir denge yakaladım...

Hedefim mümkün olduğu kadar çok çalabilmek, performans yapabilmek, ve bu işten keyif almaya devam edebilmek...

Bu yoğun tempodaki müzikal çalışma rutininiz?

Maalesef bu konuda çok da disiplinli biri değilim. Sanırım, bir parça iki işi paralel götürmeye çalışmaktan kaynaklanıyor. Birbiriyle son derece alakasız iki işle uğraşınca, insan ikisi arasındaki geçişlerde bocalıyor. En azından benim için boyle diyebilirim...

Ama şu sıralar neler yaptığımı kısaca anlatayım. Son zamanlarda çalışma rutinimi üçdört ana kısma böldüm. Bunlardan birincisi teori çalışmaları. Şu aralar tekrar kontrpuan ve armoni çalışmaya başladım. Temel olarak Schoenberg'in bu iki konuda da yazmış olduğu, köşe taşı diyebileceğimiz kaynaklardan çalışıyorum. Kontrpuan konusunda Mike McGinnis bana yardımcı oluyor. Bir diğer yoğunlaştığım alan, beste. Aslında bunu daha düzgün bir rutine oturtmam lazım, mesela günde en az 15 dakika birşeyler yazmak gibi. Ama ben genelde uzunca bir süre birşey yazmayıp, sonra kapanıp yoğun çalışıyorum. Son olarak da yaptığım çalışma nota okuma; benim çok da güçlü olmadığım bir yönüm. Nota okuma disiplinini çok erken yaşta kazanmak lazım. Yoksa belli bir yaştan sonra belli bir seviyenin üzerine çıkmak iyice zorlaşıyor. Nota okumamı geliştirmek için de kullandığım yöntem trombon partileri ve egzersizleri okumak. Trombon genellikle bas gitarın da kullandığı Fa anahtarında, zaman zaman da tenor sesin yazıldığı Do anahtarında yazılır. Genelde portenin üzerinde çalınan çok fazla etüd olduğu için de başçılar için çok iyi bir okuma çalışmasıdır.

Bas gitar için özel bir çalışma rutinim yok, kimi zaman üç-beş gün elime bas almadığım bile oluyor. Bas fizikselliği açısından nefesli aletler kadar çok egzersiz gerektirmiyor neyse ki. Çalışmalarımın hiç birinde metronom kullanmam. Çıkartmaya çalıştığım partileri kendi hızımda yavaştan başlayarak öğrenirim. Gerekli parmak pozisyonları bir kere oturduktan sonra tempo zaten oturuyor.

Besteleriniz nasıl şekilleniyor?

Benim parçalarım genellikle iki ya da üç temanın birbirlerine bağlanmasıyla ortaya çıkıyor. Herhangi bir soloda çaldığım ufak bir tema sonradan bir başka parçanın melodisin bir kısmı haline gelebiliyor. Bu Michael Brecker'ın da düzenlemelerini yapan Gil Goldstein'den öğrendiğim birşey aslında. Parçalarımın büyük çoğunluğu armoniden yola çıkarak, yani bazı akor dizilişleriyle

başlıyor, melodiler bunun üzerine oturtuluyor. Hatta bazı işlerim kafamda büyük bir ensemble'ın arkasında çalan bir davul solosuyla başlar. Bu kısım genelde parçanın en sonudur. Tabii çok formulaik olmak doğru değil ama ilk albümüm ve çıkmak üzere olan yeni albümümdeki parçaların çoğu bu şekilde yazıldı.

Beste yapma sürecinde, izlediğim bir performanstan tutun da, okuduğum bir kitaba kadar pek çok şey etkili olabiliyor. Ama yazdığım işlerin çoğu aslında küçük birer egzersiz olarak başlıyor. Zaman içerisinde bitmiş bir parçaya dönüşüyor. Bu kimi zaman iki gün de alabiliyor, iki yıl da...

Besteleri genelde spesifik bir enstrüman, hatta onu çalan spesifik bir müzisyen, düşünerek yazıyorum. Dolayısıyla, parçanın düzenlemesi bestelenmesiyle paralel yürüyor. Mesela, parçalarımın çoğunda soprano veya alto saksofon duyarım. Alto saksofon kullandığım parçalarda da genelde Dave (Binney) ya da Nick (Kadajski) vardır kafamda.

Son albümünüz "Over the Clouds"un hikayesinden bahseder misiniz?

Son albümüm ilk albümüm "Clashes"i çıkarttığım 2007 yılından beri yazdığım parçaları içeriyor. 2009 yılı Nisan'ında ve Temmuz'unda stüdyoya girip toplam yedi parça kaydettik. Kayıtlarda Dave Binney alto saksofonda, Nir Felder gitar ve efektlerde yer aldı. Davulu üç parçada Bodek Janke, dört parçada da Volkan Öktem çalıyor. Parçalardan biri için Tolga Tüzün bir ses tasarımı yaptı, ben de bu tasarım etrafında kompozisyonu yeniden düzenledim. Aynı parçada eşim Aslıhan Demirtaş da sesiyle yer aldı. Bu parça albüme de adını vermesini planladığım "Over the Clouds." "Over the Clouds" işim için sıkça seyahat etmemden ortaya çıkan bir isim. Albümde ben de tüm basları çaldım, elektronik sesleri ve efektleri tasarladım, loop'ları kaydettim. Ayrıca kayıtların tüm montaj işlemlerini de evimdeki stüdyoda kendim yaptım.

Albümde bir parçada da bas gitardan türettiğim iki kanal elektronik ses üzerine yedi adet bas gitarı loop'larla kaydettiğim bir çalışma var. Bu çalışmanın ana melodisi çok yakın bir arkadaşım olan Çağdaş Arpaç'ın zamanında cep telefonu için yazdığı bir temanın üzerine kurulu. Parçanın adı "Çağdaş' Tune."

Albüm ABD'de eşimle ortak şirketimiz olan Kayique Records'dan çıkıyor. Internet üzerinden CD satan firmalardan (amazon.com ya da cdbaby.com gibi), ya da direk olarak benim web sayfamdan (http://www.alperyilmaz.net) satın alınabilecek. Ayrıca dijital müzik indirme sayfaları üzerinden internet yoluyla da ulaşmak mümkün. Türkiye'de henüz bir firmayla anlaşmış değiliz, ama ilk albümüm A.K. Müzik etiketiyle yayımlanmıştı. Bu albüm için de en kısa zamanda konuşmamız gerekiyor.

Albümün ABD'deki piyasaya çıkışı, bir terslik olmazsa, 2010 Ocak sonu gibi gözüküyor.

Türkiye'ye yakın zaman içinde bir konser projesi var mı?

Sanırım Ocak ya da Şubat 2010 gibi saksofoncu Arun Luthra'yla birlikte Türkiye'ye bir seri konser için gideceğiz. Albümün piyasaya sürümü için ilkbaharda Dave Binney ve Nir Felder'la gitme planlarım var, ama bu iki müzisyen de çok meşguller. İkisini bir araya getirmek biraz güç olabilir!

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

İstanbul'dan Harvie S geçti...

Harvie S, gerçek ismiyle Harvie Swartz, günümüzde jazz dünyasındaki en iyi basçılardan biri. Onun da ötesinde, hem eğitmenliği, hem besteciliği ve yorumculuğu, hem de insani vasıflarıyla eşine çok az rastlayabileceğiniz bir müzisyen. 40 yıllık kariyeri boyunca Stan Getz, Chet Baker, Dexter Gordon, Tony Bennett, Ray Baretto, Michael Brecker, Paquito D'Rivera, Gil Evans, Art Farmer, Jim Hall, Lee Konitz, Yusef Lateef, Dave Leibman, Joe Lovano, Pat Metheny, Paul Motion, Danilo Perez, Maria Schneider, Zoot Sims, Toots Thielemans, Phil Woods ve daha birçok müzisyenle albüm kaydetti, konser verdi, kendi liderliğinde de birçok projeye imza attı.

Harvie S, geçtiğimiz Aralık ayında, bir hafta boyunca Nardis Jazz Club'a konuk oldu, her akşam başka bir line-up ile birbirinden güzel altı konser verdi. Bu konserlerden birkaçını izledim; onun da ötesinde, İstanbul'daki son konserinden birkaç saat önce çok keyifli bir röportaj yaptık. Harvie S, içten ve çok rahat; çalarken de konuşurken de karşısındakini rahatlatan, neşelendiren birisi. Kendi yaşam öyküsünü ve müziğini anlatırken de hiç duraksamayan müzisyen, ara sıra "Harvie S yazarken, lütfen 'S'den sonra nokta koyma, bir de ismimin sonunu 'ey' olarak değil 'ie' olarak yazmalısın" diye hatırlatmalarda bulundu.

"Peki neden 'S'?" diyenlere cevabım: "Onun da sırrı röportajda saklı."

Cocolamus Bridge

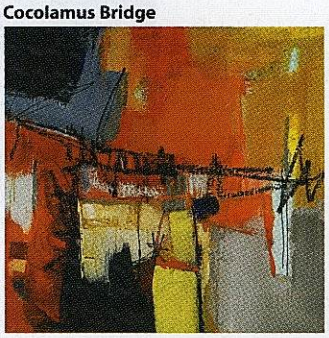

Harvie S
featuring: Woody Witt, Chris Cortez, Joel Fulgham, James Metcalfe, and Jose Miguel Yamal.

Önder Focan'la Finlandiya'nın Pori kentinde düzenlenen, son yıllarda Avrupa'nın en çok ilgi çeken festivallerinden biri olan Pori Jazz Festivali'nde çaldınız. Kendisiyle nasıl tanıştınız? Türkiye'ye gelerek Nardis Jazz Club'da çalma fikri nasıl ortaya çıktı?

Geçtiğimiz yedi yıl boyunca Pori'de çaldım, aynı şekilde Önder Focan da yıllardır bu festivalde yer alıyor. Ancak iki yıl önceki festivale kadar tanışma fırsatımız olmamıştı. Geçtiğimiz yıl Cafe Jazz adlı kulüpte birlikte sahne aldık. Hatta Cem Tuncer de bizimle birlikteydi. O akşam, Önder Focan ile hem müzikal, hem de kişisel anlamda çok iyi anlaştık. Önder Focan bana Nardis Jazz Club'dan bahsettiğinde de hem Türkiye'ye tekrar gelme, hem de yepyeni müzisyenlerle birlikte çalma fikri çok ilgimi çekti. Aslında geçtiğimiz yıl bunu yapmayı planlamıştık, ancak dünyadaki ekonomik çalkantılardan ötürü organize etmeyi başaramadık. Bu yıl da Pori'de tekrar buluştuk, bir gece birlikte çaldık ve artık Türkiye'de çalma zamanının geldiğine karar verdik.

Önder Focan, Pori'deyken "Seninle birlikte çaldığım zaman, kendi çalışımın en iyi noktasına ulaşıyorum," demişti. Bu da bir müzisyenin bana söyleyebileceği en iyi söz belki de. Çünkü benim bir müzisyen, bir basçı olarak gerçek amacım, birlikte çaldığım müzisyenlerin daha iyi çalabilmelerini sağlamak, bunu başarmaları için onlara fırsat yaratmak. Birçok kişi - hem müzisyen, hem de eleştirmen - sololarımın çok iyi olduğunu söyler. Ama benim o grupta çalmamın asıl amacı solo çalmak değil; solo yapabildiğimi ben de biliyorum, ancak benim gerçek görevim farklı.

Ve nihayet ben de buraya gelebildim. Bu hafta içinde de öğrendim ki, Nardis'te bir hafta boyunca çalan ilk yabancı müzisyen benmişim.

Evet, yabancı müzisyenler genellikle daha kısa süreler boyunca sahne alabiliyorlar; hafta sonu, ya da en fazla 3 gün boyunca çalıyorlar. Sonuçta hem müzisyenlerin, hem de kulübün programını buna göre organize etmek kolay olmayabiliyor.

Geçtiğimiz hafta çok başarılıydı benim için. Her akşam birbirinden iyi müzisyenlerle çaldım, çok iyi anlar yakaladık. Pazartesi günü kulübe ilk defa geldiğimde de -jet-lag dışında- New York'tan hiç ayrılmamışım gibi hissediyordum. Sanki New York'un birkaç saatlik dışında bir şehirde konser vermeye gelmiştim, bir iki set çaldıktan sonra da tekrar eve dönecektim.

Daha önce ne zaman Türkiye'ye gelmiştiniz?

Daha önce bir festivalde çalmak için gelmiştim; sanırım İstanbul Müzik Festivali'ydi. 14–15 yıl önce, Sheila Jordan'la birlikte sahne almıştık.

Sanırım bu sefer hem İstanbul'u gezmek, hem de çeşitli müzisyenlerle tanışmak için daha fazla fırsatınız olmuştur.

Evet, kesinlikle birçok müzisyenle tanıştım. İstanbul'da da dolaşma fırsatım oldu elbette, ancak daha burada görmek istediğim çok yer var.

Önder Focan'la müzikal anlamda iyi anlaşmanızın sebebi sizce nedir?

İkimizin de müziğinin kökleri jazz'a dayanıyor. Jazz geleneğini ikimiz de çok derinlerde, içimizde hissediyoruz. Hatta birlikte çalarken de, çoğu zaman birbirimize bakmamıza bile gerek kalmıyor, nereye gidebileceğimizi

rahatlıkla kestirebiliyoruz. Sanki müzik bizi alıp götürüyor ve bir sonraki anda neler yaşanacağına müziğin kendisi karar veriyor.

Onun "16 Strings" fikrini de çok sevdim. İlk iki akşam, Focan'la ve Cem Tuncer'le bu projeyi çaldık. İki gitar ve bir basın bir araya gelmesi kolay olmuyor, böyle bir işi hayata geçirdiğim için de çok mutluyum. Birlikte birkaç jazz standardı çaldık, kendi bestelerimizi de seslendirdik. Hem çok özel bir iletişim kurduk, hem de yaratıcılığımızı sergileme fırsatımız oldu.

Çarşamba akşamı da Burak Bedikyan ve Ferit Odman'la trio şeklinde çaldınız.

Burak, fantastik bir piyanist. Amerika'da dediğimiz gibi, "Ev ödevini yapmış," yani çok iyi çalışmış ve tüm stilleri benimsemiş. Aynı zamanda armonik konseptleri de çok gelişmiş. Çalarken dinlemeyi de iyi biliyor, müziğe olması gerektiği gibi katılıyor. Onunla ilk defa tanıştığımızda, onu uzun süredir tanıyormuşum gibi hissettim. Ferit'le ilgili de aynı şeyleri söyleyebilirim. Onunla da müzikal anlamda hemen anlaştık. O da kendi ev ödevini yapmış ve hatta Amerika'da, bu müziğin temellerinin bulunduğu yerde eğitim almış. Ferit'in davul hocası Bill Goodwin de benim çok yakın arkadaşım, birlikte Phil Woods'la çalmıştık. Ferit de Bill'den birçok şey öğrenmiş ve birlikte birçok farklı stil üzerine çalışmışlar.

Önder Focan, Harvie S, Cem Tuncer

Türk dinleyicisini nasıl buldunuz?

Genellikle dinleyicilerden beklediğim ilk şey, jazz hakkında bilgili olmalarıdır. İyi bir şeyler dinlemek isteyen ve iyi müzik dinlediğinde de bunu gerçekten takdir eden insanlar görmek isterim. Türkiye'de de tam olarak bunu buldum.

Bunu duymak bizim için de çok güzel. Tüm dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de jazz geniş kitleler tarafından dinlenmiyor. Ancak son dönemlerde jazz, özellikle gençler arasında yaygınlaşmaya başladı. Dinleyiciler, farklı müzisyenleri dinlemeye, yeni albümler edinmeye, müzik hakkında daha fazla bilgi sahibi olmaya çalışıyorlar, araştırma yapıyorlar. Yani bir bakıma Türkiye'de jazz dinleyicileri ve takipçileri de kendi "ev ödevleri" konusunda titizler.

Jazz'ın çok geniş kitlelere ulaşması zaten çok zor. Jazz, her zaman daha elit bir müzik olarak kalacaktır. Ancak dediğim gibi, buradaki jazz dinleyicilerinin çok bilgili olduğunu gördüm. Aynı şekilde, şimdiye kadar İstanbul'da tanıştığım müzisyenler de ne yaptığını biliyor, günceli takip ediyorlar.

Bu hafta içinde başka neler yaptınız?

Geçtiğimiz altı gün boyunca, sabah akşam hep çalıştım. Konserler ve provalarla geçti neredeyse tüm vaktim. Ayrıca, Bilal Karaman'ın yeni albümünün kaydında da yer aldım. Birlikte çok iyi bir CD yaptık. Monica Bulanda da bizimle birlikte çaldı, o da gerçekten iyi bir davulcu. Onun dışında, Burak Bedikyan piyanodaydı, bazı şarkılarda da saksofonda Perşembe akşamı Nardis'te birlikte sahne aldığımız Tomasz Grzegorski yer aldı. İyi bir iş çıkardık, insanların da çok beğeneceğini düşünüyorum. Bilal, kendine özgü bir müzisyen ve ileride mühim bir sanatçı olacak.

Ayrıca, Cuma akşamı birlikte çaldığımız Engin Recepoğulları'nın da harika bir müzisyen olduğunu söylemeliyim. Onun da kökleri benim gibi jazz'a dayanıyor, müziğinde Sonny Rollins, John Coltrane ve hatta Dexter Gordon'ın etkileri hissediliyor. Çok güçlü bir müzisyen kesinlikle...

Bizler de, önümüzdeki yıllarda tekrar buraya gelerek, yine İstanbul'da sahne almanızı umuyoruz.

Evet, bunu ben de istiyorum. Hatta ben buradayken gelecekle ilgili de konuşmaya başladık. Şu an için, ne zaman tekrar İstanbul'da çalabileceğimi bilmiyorum, ancak kesinlikle tekrar geleceğim. Bu fırsatı kaçırmak istemiyorum.

Biraz da kullandığınız enstrümandan bahsedelim. Kendine özgü bir kontrbasınız var. Biraz anlatabilir misiniz?

Aslında sound olarak tam bir akustik bastan çok farklı değil. Ancak, gövdesinin kısa olması ve bazı parçalarının sökülebilir olması sebebiyle seyahati kolaylaştıran bir enstrüman. Bu yüzden de çok severek kullanıyorum. Çünkü akustik basımı uzak yerlere götürmem neredeyse imkansız. Bunu yapmak eninde sonunda mümkün tabi, ancak havayolu şirketleri özellikle 11 Eylül'den sonra büyük enstrümanları almak konusunda zorluk çıkarıyorlar.

Rahat seyahat edilebilesi için üretilen bu aletlerin birkaç versiyonu var; ancak ben özellikle David Gage tarafından yapılan "Czechy'nin bası"nı seviyorum: ürünü Çekoslovakya'da üretiyorlar ve New York'a gönderiyorlar. Ardından David de son ayarları yapıyor ve enstrümanı son haline getiriyor. Aynı benim gibi Dave Holland da bu modeli seyahatlerinde kullanıyor. Hatta geçtiğimiz ay İstanbul'daki konserinde de bunu çalmıştı. Dave Brubeck ile çalan Michael Moore, Tonny Williams ile çalan Ira Coleman da aynı şekilde aynı model bası kullanıyor.

Elbette evde tam bir akustik basım var ve mümkün mertebe onu çalıyorum. Czechy'nin bası, bir amfiyle birlikte kullanıldığı zaman da ayrıca çok iyi bir sound veriyor ve bu bası kullandığım kayıtlarımda da hiçbir sorun yaşamadım. Amerika'da da bazen bunu kullanıyorum ve şimdiye kadar hem müzisyenler, hem de prodüktörler çok memnun kaldılar.

Bas gitar da çalıyor musunuz?

Evet, elektrik bas da çalıyorum. Çeşitli sanatçılar, hem akustik bas, hem de elektrik bası aynı derecede iyi çalıyor, ya da her iki enstrümana da eşit derecede önem verebiliyor. Ben, her iki enstrümanı da elimden geldiği kadar iyi bir şekilde çalmaya çalışıyorum. Ancak, bazı pop kayıtlarında elektrik bas çalmış olsam da, benim asıl odaklandığım enstrüman kontrbas. Kendi kayıtlarımda, kendi projelerimde de akustik bas kullanmayı tercih ediyorum. Eğer birlikte kayıt yaptığım müzisyenler, o parça ya da o konsept için elektrik basa ihtiyaçları olduğunu söylerlerse, o zaman da tercihimi onların ihtiyaçları doğrultusunda değiştirebiliyorum.

Bas gitarla, akustik basın müziğin içindeki görevleri aynı olmasına rağmen, bu iki enstrüman tamamen ayrı ailelere ait. Saksofon ve trompet gibi adeta. Her ikisini de üfleyerek çalıyorsunuz, ancak teknikleri, stilleri tamamen farklı. Bas gitar, gitar ailesine ait; kontrbas ise yaylılar ailesine; ve onların da tekniği birbirinden çok farklı. Ben de akustik bas çalmayı seçtim ve onun benim bir parçam olduğunu hissediyorum.

Beste yaparken, ya da aranjman yaparken daha çok hangi enstrümandan faydalanıyorsunuz?

Ben aynı zamanda piyanistim. Aslında kompozisyon derecem var, ancak yan dal olarak da piyano okudum. Yani şu anda asıl enstrümanım olan basla ilgili bir üniversite derecem yok.

Son günlerde big band'ler ve büyük topluluklar için düzenlemeler yapıyorum. Bu açıdan, müziğin teorik kısmıyla gittikçe daha da çok içli dışlı olmaya başladım. Aranjman yaparken de en çok başvurduğum ve faydalandığım enstrüman ise piyano.

Müziğe nasıl başladınız?

Beşiğimden tırmanarak, piyanoya ulaşabildiğim andan itibaren müzik yapıyorum. Aslında, ailemin bir müzikal geçmişi olmaması sebebiyle, profesyonel anlamda müzik yapmaya daha geç yaşlarda başladım. İlk ciddi müzik eğitimimi ise Berklee College of Music'te aldım.

Berklee'de kimlerle çalıştınız, eğitmenleriniz ve sınıf arkadaşlarınız kimlerdi?

Berklee'ye ilk geldiğimde, aslen bir piyanist-tim, ancak gerçek anlamıyla müzik çalışmamıştım. Sadece kulaktan çalıyordum, nota okumayı bilmiyordum, müzik hakkında da çok fazla bilgim yoktu. Bu dönemde, kendini çok iyi yetiştirmiş ve o zamana kadar kendini kanıtlamış birçok müzisyenle birlikte ders alıyordum. Ben ilk başlarda çok iyi değildim; hatta sınıf arkadaşlarım Miroslav Vitous, Calvin Hill, Richie Beirach gibi çok iyi basçılardı. Bu müzisyenlerin yanında, başlarda ben yavaş kalmıştım. Daha gençken, gerçek bir yön belirleyememiştim. Aslında piyano mu, bas mı çalmalıyım onu da bilemiyordum. Hatta, gerçekten müzisyen olup olmayacağımdan bile emin değildim. Kendimi bulmam epey bir süre aldı.

Okulu bitirdikten sonra kendimi bir basla birlikte Avrupa'da otostop çekerken buldum. İsviçre'de bir dükkanda harika bir akustik bas gördüm ve ben de çok beğenerek aldım, onu tüm Avrupa yolculuğumda yanımda taşıdım. Ve işte benim gerçek anlamıyla jazz hikayem de bu dönemde başladı. Bir arkadaşımla birlikte Avrupa'da dolaşırken, haftada birkaç kez jazz kulüplerinde sahne alıyor, birbirinden farklı müzisyenlerle tanışıyordum. Sonunda Danimarka'ya yolum düştü ve burada Dexter Gordon ile çalıştım. Jimmy Heath, Kenny Drew ve Art Taylor da aynı dönemlerde Danimarka'da yaşıyordu. Tüm bu müzisyenlerle birlikte çaldım, onlardan çok şey öğrendim. Aslında çok tecrübesizdim, ama onlar çaldıklarımı, yaptıklarımı beğeniyorlardı.

Avrupa seyahatimin ardından Amerika'ya döndüm ve yaklaşık bir yıl boyunca bir rock grubunda bas gitar çaldım. O sıralarda Boston'da yaşıyordum ve hiç iş yoktu. Aranjör Michael Benny, Boston'a geldiğinde vokalist Chris Connor'la bir konser vermiştim. Ardından Benny beni New York'a çağırdı ve ben de New York'a geldikten sonra Chet Baker, Mel Lewis, Thad Jones ve Stan Getz ile çaldım. Zamanla müzik konusunda yolumu bulmaya başlamıştım. Hiçbir zaman bunları yapabileceğimi beklemiyor, sadece Boston çevresinde, küçük yerlerde geçimini sağlamaya çalışan yerel bir müzisyen olacağımı düşünüyordum. Kendimi hayatın akışına bıraktım ve belki de hayatımın olması gerektiği gibi ilerlemesini sağladım.

Müzisyenliğinizin yanında, eğitmenlik kariyeriniz de var. İki farklı alandaki çalışmalarınızı nasıl birlikte yürütebiliyor, hem konser vermeye, hem de eğitmenlik yapmaya devam edebiliyorsunuz?

1984 yılında Manhattan School of Music'te ders vermeye başladım. Aslında ilk kez çalmaya başladığımdan bu yana, insanlar bana gelip fikir alırlar, benden onlara bir şeyler anlatmamı isterlerdi. Öğretmenliğin komik tarafı ise, müzik hakkında onlara anlattığımdan daha çoğunu kendim öğrenmiş olmamdı. Çalmaya doğal olarak başladığım için hiç şimdiye kadar ne çaldığımı ve nasıl çaldığımı tam olarak düşünmemiştim. Ancak öğretmeye başladığım zaman, kendi kendime "Şimdi ne yaptığımı açıklamam gerekiyor" dedim. Onun için de, öncelikle ne yaptığımı kendim anlamam gerekiyordu. Ve bu da, hem iyi bir öğretmen olmama yol açtı, hem de çok daha iyi çalmamamı sağladı.

Şu anda birçok öğrencim, ünlü orkestralarla, topluluklarla çalıyor. Örneğin, bir öğrencim Terence Blanchard'ın topluluğunda, bir diğeri Steve Coleman, başka birisi ise John Abercrombie ile çalışmalarını sürdürüyor.

Avrupa'nın farklı şehirlerinde de çaldınız. Avrupa'daki jazz ekolünü bir Amerikalı gözüyle izlediğinizde ABD'deki jazz ile Avrupa'daki jazz arasındaki temel fark ne olarak karşınıza çıkıyor?

Aslında jazz, çeşitli kültürlerin birleşmesiyle oluşan bir müziktir. Eğer İstanbullu bir müzisyenle çalıyorsanız, o zaman o ülkenin müziğinin yarattığı etkiyi çok daha rahat duyabilirsiniz. Şu anda küreselleşmenin ve internet'in de katkısıyla bu etki azalmış olabilir, ancak özellikle 20 yıl önce farklı kültürlerin jazz'a olan etkilerini rahatlıkla duyabilirdiniz.

Jazz, temel olarak Afrika müziğinin, batı Avrupa armonisiyle birleşmesidir. Örneğin, Afrika ritimleri Küba'da biraz daha farklı bir şekilde jazz ile çok bağlantılı olan bir müzikle birleştiğinde, çok farklı bir janr ortaya çıkmıştır. Jazz, İskandinavya'ya, ya da İstanbul'a geldiği zaman da yine aynı şekilde bambaşka bir sound'un, bambaşka bir anlayışın oluşması son derece doğal.

Avrupa'ya gitmeye gerek yok, Amerika'da bile Doğu Yakası'yla Batı Yakası arasında çok büyük farklılıklar vardır. Shorty Rogers'ın son albümünü dinliyordum. Çok iyi bir müzik, ancak New York'a hiç benzemiyor.

Sonuçta jazz, kültürlerin birleşmesidir, ve bu gerçekten iyi bir şey.

Şimdiye kadar yüzlerce, hatta binlerce konser verdiniz, aynı şekilde kendi liderliğinizde birbirinden iyi projelere imza attınız. Aynı zamanda çok büyük müzisyenlerle birlikte de çaldınız. Bundan sonra ne yapmayı amaçlıyorsunuz?

Şu anki en büyük amacım müzik yazmak. Şimdiye kadar yaklaşık 120 beste yaptım ve bunların çoğunu kaydettim. Aynı şekilde küçük topluluklar için de aranjmanlar yaptım, ancak bundan sonrası için amacım big band'ler için düzenlemeler yapmak.

Yaklaşık bir yıldır big band'ler için düzenlemeler yapıyorum. Workshop'lara katılıyorum, seminerlere iştirak ediyorum. Bu yıl üç big band chart'ı yazdım. Ve gittikçe daha iyi duyulmaya başlıyorlar. Şu andaki amacım, müziğimi daha büyük topluluklar için yazmak, yeniden düzenlemek ve müziğimin big band'ler tarafından çalınmasını sağlamak.

Müzik konusunda çok büyük bir egom yok aslında. Eğer bir şey iyiyse, iyidir. Eğer iyi değilse o zaman iyi olana kadar üzerinde uğraşmak, emek sarf etmek gerekir. O yüzden de, kendi aranjmanlarımın iyi orkestralar tarafından, üst düzey bir şekilde çalınmasına kadar kendimi geliştirmeye devam edeceğim ve daha çok yazacağım.

Kendini bu kadar kanıtlamış bir müzisyenden böyle sözler duymak ne güzel. Bunu söylemek gerçekten de cesaret gerektiriyor.

Teksas'ta Teksaslı müzisyenlerle birlikte çok yeni bir CD kaydettim, orada çaldığımız parçalarımdan birinin adı da "Courage" (Cesaret). Yeri gelmişken söyleyeyim, yeni albümümün adı da, *Coco Lamu's Bridge* ve 2010 yılında, Şubat'tan sonra yayınlanacak.

Sizin en son yayınlanan *Now Was The Time* albümünüz de gerçekten çok güzel. Albümde Kenny Barron ile harika düetler yapmışsınız.

Aslında 1980'lerin sonunda yaptığımız eski bir kayıttı, ancak yayınlama fırsatını yeni bulabildik. Hatta yine önümüzdeki aylarda yayınlanacak bir albümün kaydını da o zamanlar çok genç bir piyanistle yapmıştık. O zamana kadar hiçbir kayıt yapmamış, hiçbir CD'de yer almamış, çok genç, bir o kadar da yetenekli bir müzisyenle tanışmıştım. Ve hemen onunla bir kayıt yapmak istedim. Bu genç müzisyen de Bill Charlap'tı. 1986 yılında, henüz yirmilerinin başındayken Bill Charlap'la yaptığımız bu albümde davulda Todd Straight çalıyordu ve gerçekten birlikte harika bir iş çıkarmıştık. Bir konser salonunda çok güzel bir Steinway piyanoyla canlı kayıt yapmıştık. Henüz kesinleşmedi, ancak yayınlanma tarihi önümüzdeki günlerde netleşecek.

Son bir soru: Neden "Harvie S"?

Bu soruyu sorduğun için teşekkür ederim. Aslında ismim Harvie Swartz. Ancak bütün müzik kariyerim boyunca, hep ismim yanlış yazıldı, insanlar beni başkalarıyla karıştırdı ve birçok aksilik oldu. Bu sebepten dolayı yaklaşık 10 yıl önce, sahne ismimi Harvie S olarak değiştirmeye karar verdim. Şu anda da hiçbir sorun yaşamıyorum.

Vakit ayırdığınız için ve bu harika röportaj için çok teşekkür ederim. Türk jazz dinleyicilerine bir mesajınız var mı?

Burada çok güzel bir jazz atmosferi, çok yetenekli müzisyenler var. Türk jazz sahnesinde olmayanlar da kesinlikle çok şey kaçırıyorlar. Ayrıca, geçmiş albümlerimi almak ve yenilerini takip etmek isteyenler de www.harivves.com adresinden web sitemi ziyaret edebilirler. Bu güzel hafta ve röportaj için herkese çok teşekkür ederim.

Kaan Çağlayangöl
kaancaglayangol@hotmail.com

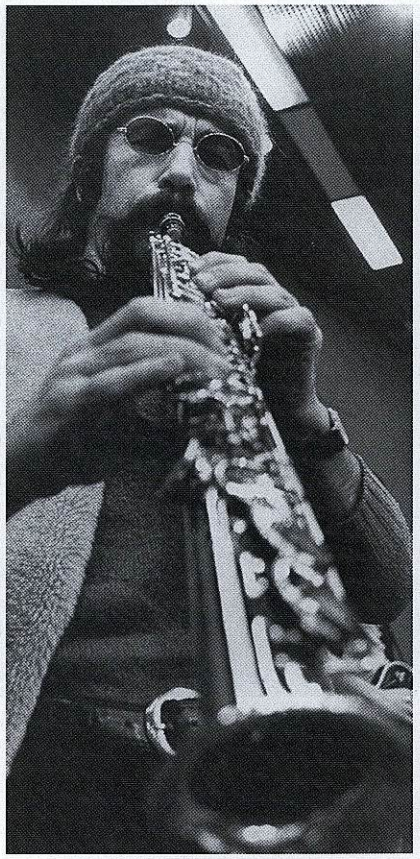

Müzik dolu bir yaşam; İrfan Sümer

Türkiye'de müziğe emek veren ve müzik yaşamına uzun yıllar yurtdışında devam eden önemli bir müzisyenin hikayesini sizlere tüm içtenlikle yazmak istedim. İrfan Sümer yıllarca Hey dergilerini karıştırırken karşıma çıkıyordu fakat kendisini ilk defa Durul Gence 10 orkestrasının 1969 yılında Fitaş sinemasında verdikleri konserde dinledim. Benim için adeta bir zaman yolculuğu olan o kayıt Türkiye'de batılı anlamda yapılan müzik adına bir milattır. Ayrıca LP (longplay) olarak piyasaya çıkan ilk konserdir. Daha sonra Don Cherry ile verdikleri konseri dinleme fırsatım oldu. O konser de albüm olarak yıllar sonra basıldı.

Ne zamandır aklımda İrfan Sümer ile röportaj yapmak vardı fakat bir türlü fırsat olmuyordu. Bu süre içinde düşünmeye vaktim oldu ve soruları daha iyi seçebildim sanıyorum. Jazz ve commercial müziğin yıllarca içinde bulunan İrfan Sümer ayrıca Durul Gence 10, Durul Gence 7, Asia Minor Mission, dans kulüpleri, konserlerle geçen bir müzik yaşamına sahip. İrfan Sümer'in diğer bir özelliği ise 'multi-enstrumanist' olması. Aynı zamanda yurtdışında yıllarca eğitimci olarak çalışmalar yapan İrfan Sümer'i ayrıntılar içeren sorularla sizlere daha yakından anlatmak istedim.

1969 yılında Durul Gence 10 ile verdiğiniz konserde kalabalık bir kadro ve nefeslilerin ağırlıklı olarak yer aldığı bir sound duyuyoruz. bas gitarda Onno Tunç, gitarda Ruli Karaca, davulda Cezmi Başeğmez, bariton saksofonda siz, tenor saksofonda Erol Duygulu, trombonda Eddie Mayer, trompette Pierre Daniel, John Gilbert ve Özer Süalp'ten oluşan bir kadro görüyoruz. Nefesli sazların yoğun olarak kullanıldığı böyle bir sound anlayışı bugün duyamıyoruz. O dönem 6 nefesli sazın yer aldığı bir grup fikri nasıl kafanızda oluşmuştu?

Durul Gence 10'da nefesli çalgılar 6 kişiydi. 3 trompet, 2 saksofon, 1 trombon vardı (trompetçiler 2 ingiliz ile Özer Süalp idi). 6 nefesli çalgı, 1 gitar, 1 basgitar ve 2 davul (piyano yoktu). Nefesli çalgıların yoğun olacağı bir grup fikri tamamen Durul Gence`ye aittir.

Bunu size Durul Gence`nin daha iyi anlatacağını tahmin ediyorum. O fikrin Durul Gence'de doğduğu günlerde Özer Sualp ve ben Avrupa'da başka bir grupta çalıyorduk (İstanbul Sekstet). Özer ve ben 1969 Kasım ayında Türkiye`ye izinli olarak geldik. Çünkü Kasım ve Aralık ayında orkestranın hiçbir anlaşması yoktu.

Bu orkestra genellikle Amerika`nın Avrupa`daki askeri kulüplerinde çalıyor ve Amerikan müziği yapıyordu, rhythm&soul, jazz melodileri, Amerikan pop ve evergreen'ler.

Durul Gence bu büyük orkestrayı kurabilmek için Avrupa`dan nefesli çalgı çalan müzisyenler getirmişti. Fakat bunlardan bir tanesi (trompetçi) sahtekar çıkıyor. Yani çalgısının nereden akord edileceğini dahi bilmeyen bir kişi trompetçiyim diye Türkiye`ye İstanbula geliyor. Foyası meydana çıkınca da bunu neden böyle yaptığını şu şekilde anlatıyor; Ben Türkiye`de müziğin bu kadar ileri olduğunu bilmiyordum, benim çaldığım trompetin yeterli olacağını düşündüm ve şansımı denedim diyor. O arada ben de Özer Süalp ile İstanbul`da bulunuyor ve Emin Fındıkoğlu`nu ziyaret ediyorduk. Emin bize orkestradan bahsetti ve düştükleri durumu anlattı (orkestrının arajmanlarını Emin yapıyordu). Gelen çalgıcıların zayıf olduğunu ve nefesli çalgıya çok ihtiyaçları olduğunu söyledi. Biz de merak edip provalarını dinlemeye gittik ve gerçekten ihtiyaçlarını hemen gördük.

Özer ve ben uzun seneler büyük orkestrada çaldığımız için bizim böyle bir orkestraya uyum göstermemiz çok kolay olacaktı. Ama bizim yurt dışında başka bir orkestra ile anlaşmamız vardı. Bu arada ben İstanbul`a gelmeden evvel Don Cherry ve Okay Temiz ile Ankara'da iki konserde çalmıştım.

Birincisi TRT`nin Mithat Paşa Caddesi'ndeki deneme yayınlarını yapan stüdyosunda canlı olarak 15 dakikalık bir programdı (Türkiye'de ilk kez olan birşey, Live televizyon yayını). Daha sonra da Türk Amerikan Kültür Derneği'nde (elçilikte değil çok yerde konserin elçilikde verildiği yazıyor, bu tamamen yanlıştır) konser salonunda. Don Cherry, Okay Temiz ve Selçuk Sun ile çok başarılı geçen ve halk tarafından çok sevilen bir konserde çaldım. Bu konser rahmetli Erol Pekcan tarafından amatörce kayıt edildi, ve daha sonra Sonet Plak şirketi tarafından plak haline getirildi (LP olarak). Bu plak bugün hala CD olarak satılıyor ve bildiğim kadarıyla birçok jazz sever tarafından dinleniyor. Don Cherry`nin en iyi plaklarından biri olduğu söyleniyor (40 sene önce orada çok değişik bir tür müzik çalındı (denendi) ve Don Cherry bence bunun öncülerindendir. Bunun nasıl geliştiğini sana daha sonra buluştuğumuzda ayrıntıları ile anlatırım. Konuyu biraz dağıttım galiba, şimdi toparlanalım ve asıl konumuza dönelim.

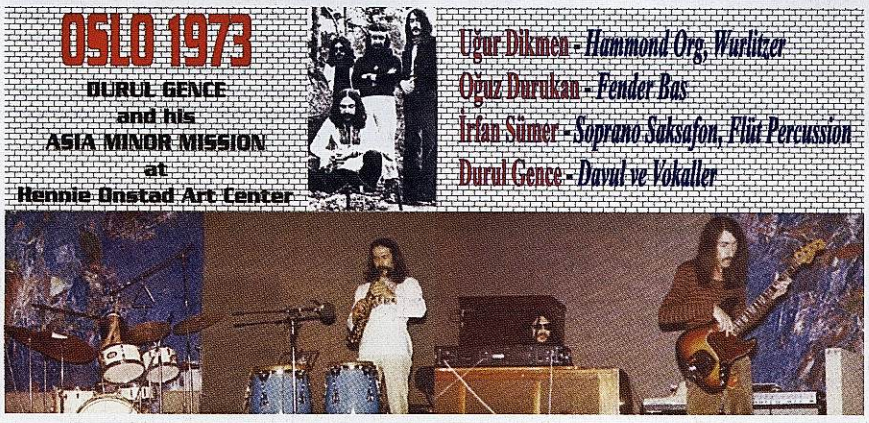

Bizim tekrar Avrupa'ya dönüp oradaki orkestra ile çalabilmemiz için, orkestra şefinin bize kontrat göndermesi gerekiyordu, ve bunun engeç Aralık ayının başında elimize geçmesi önemliydi. O zamana kadar böyle bir davetiye gelmediği için Durul Gence`ye katılmaya karar verdik ve ben bazı eserlerde bariton saksofon çalmayı kabul ettim. Bariton, tenor ve klarinet çalacaktım. Erol Duygulu tenor ve flüt çalıyordu. Bizim neslimiz zaten "big band" sound'u ile büyümüştür (Duke Ellington, Count Basie, Tommy Dorsey, Jimmy Dorsey, Stan Kenton, Benny Goodman v.b.). Nefesli çalgı çaldığımız için bu orkestralara ilgi duyuyorduk.

Durul Gence de davul çaldığı için onunda bu orkestralarda çalan davulcuları incelediğini tahmin ediyorum ve dolayısıyla bu sound'un onun da belleğinde olduğuna inanıyorum (Big Band`de çift davul çalan davulcu Louis Bellson`nun unutulmaz soloları çok davulcuya ilham kaynağı olmuştur). Bu arada enstrümantal jazz müziği çalan küçük grupları ve orada çalan müzisyenleri de dinleyip inceliyorduk. Bu anlayışı hazırlayan bir alt yapımız zaten gelişmiş ve hazırdı, bize sadece uygulamak kalıyordu. Tabii ki hiç de kolay olan bir şey değildi. Bu orkestrada çalanların hepsi profesyonel çalgıcılar olduğu için geçimlerini çalarak sağlıyorlardı ve bu grubu ekonomik olarak besleyecek ortam olması gerekiyordu. Fakat Durul Gence`nin müzisyenliğinin yanında başka büyük bir yeteneği daha vardı; organize etme, yönetme, pazarlama. Bu orkestra tamamen Durul Gence`nin eseri olup, onun sayesinde gerçekleştirildi ve bir müddet yaşamını devam ettirebildi.

Fakat Durul Gence 10'ludan sonra kurulan Durul Gence 7, kadrosu daha güzel bir gruptu ve genellikle kendi eserlerini çalıyordu, ne yazık ki ömrü çok kısa sürdü, onuda başka bir söyleşide sizlere anlatırım.

1972 yılında Kurtalan Ekspres'ten tanıdığımız gitarist Nezih Cihanoğlu, basta Oğuz Durukan, klavyede Uğur Dikmen, davulda Durul Gence, saksofonda sizin yer aldığınız bir kadro ile ASIA MINOR MISSION grubuyla Norveç, İsveç, Hollanda'da konserler verdiniz. Gruba baktığımızda çok önemli isimleri bir arada görüyoruz. Dönemin en önemli müzisyenleri bir aradasınız. Bu çalışmalar sırasında Avrupa'da yaptığınız müziğe tepkiler nasıldı? Türk motifleri içeren şarkılara yer veriyor muydunuz?

Doğal olarak Türk motiflerini içeren eserlere yer veriyorduk. Çünkü bu yeni kurulan gurup, Durul Gence 7 dağıldıktan sonra Durul Gence'nin fikriydi ve dediğiniz gibi bayağı güzeldi, yapacağımız müzik yalnız kendi bestelerimiz olacaktı. Bunun için çok kötü şartlar altında ol-

14 Aralık 1941 yılında Çanakkale'de doğan İrfan Sümer 1960 senesinde Deniz Kuvvetleri'nin İstanbul Beylerbeyi'nde bulunan müzik okulundan mezun oldu. Deniz Kuvvetleri Orkestrası'nda klarinetçi olarak 8 sene görev yaptı.

Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldıktan sonra İsveç'e giderek müzik yaşamına orada Okay Temiz ile bir süre devam etti. İsveç'te bir gece kulübünde dans müziği çalarken Muvaffak Falay ile tanıştı. O sırada Muvaffak Falay'ın beraber çalıştığı Don Cherry ile birlikte kısa bir müzik çalışması oldu. Okay Temiz'in kurduğu Okay Sextet dağıldıktan sonra İstanbul Sextet adlı dans müziği yapan bir grupta çalmaya başladı.

Bu grup ile Avrupa'nın birçok şehrinde kulüplerde müzisyen olarak çalıştı. 1969 senesinde Durul Gence 10 grubunda bariton saksofon, tenor saksofon ve klarinet çaldı. Daha sonra Durul Gence yönetiminde kurulan, önce Durul Gence 7 ve Asia Minor Mission ile çalışmaları oldu. Asia Minor Mission ile 1972 senesinde yurt dışına çıkarak ve müzik çalışmalarına katıldı. Başta Norveç olmak üzere İsveç ve Hollanda'da konserler verdi. 1974 senesinde müziği bırakarak bundan sonraki yaşamına evlenip yuva kurarak devam etmeye karar verdi. Gruptan ayrıldıktan sonra Norveç ticaret filosunda 2 sene 8 ay usta gemici olarak çalıştı. 1976 senesinde gemilerden ayrılıp Norveç'de evlenerek İsveç'e taşındı. İsveç'te tekrar okula giderek mesleğini değiştirdi. Stockholm yüksek öğretmen okulunda pedagoji, çocuk eğitimi, gelişimi ve yöntemlerini okuyarak 0-12 yaş arası çocuklar ile çalıştı, bu arada 10 sene de Stockholm'de müzik öğretmenliği yaparak 2006 senesinin sonunda emekli oldu. İsveç'çe ve İngilizce bilen İrfan Sümer 3 çocuk sahibi. Eşi ve çocukları ile hem Türkiye'de hem de İsveç'de yaşıyor.

dukça verimli çalışmalar sonucu bir reperatuar hazırlayıp ilk konserimizi verdik. Çok başarılı olduğumuzu ertesi gün gazetelerde çıkan yazılardan anlıyoruz. Kritikler çok olumluydu. O konseri dinleyenler arasında Norveç'in ve İsveç`in ünlü müzisyenleri de vardı.

Biz oradaki konserde tamamen bize ait olan bir ürünü sergiledik çok değişik bir sound idi ve çoğunlukla Türk motifleri üzerine kurulmuş melodilerdi. Kimseyi taklit etmeden dağarcığımızda ne varsa onun en iyisini sunmaya çalıştık.

Bunda da başarılı olduğumuzu hala bize Amerika`dan, Norveç`deki konseri dinleyen bir Amerikalı'nın geçen ay Durul Gence'ye göndermiş olduğu mektuptan anlıyoruz.

Bizim uyguladığımız müzik, o zamanlar Avrupalı ve Amerikalı jazz ve pop müzisyenlerin yüzlerini doğuya çevirdikleri zamana rastgeldi. Doğu felsefesi ve doğu müziğindeki değişik diziler ve ölçüler (ritimler) onlara çok gizemli ve çekici geliyordu. Bu tür müzik Hippy hareketi ile başlayan ve Vietnam savaşına karşı olan barış yanlıları tarafından dinleniyor, seviliyor ve tutuluyordu. "Peace Brother, Make Love Not War" sloganları atanlarda bunlara dahildi.

Bizim eserlerimiz içerik olarak da sevgiden, aşktan, dostluktan, dayanışmadan bahseden eserlerdi. Eserlerin yarısından çoğu Türk müziği motifleri ile doluydu. Örneğin; Şeyh Şamil, Mountain Girl.

Saksofon dışında perküsyon da çalıyorsunuz. Birbirinden farklı iki enstrümanı çalıyorsunuz. Perküsyon çalmaya ne zaman ve nasıl başladınız? Nefeslilerden hangilerini çalıyorsunuz? Benim bildiğim tenor saksofon ve klarinet var.

Vurgulu çalgılar benim ilk çalgılarımdandır. Çocukken dümbelek ve kaval çalmaya başladım. Dinlediğim müzik ise Türk klasik müziğiydi. Biliyor musun benim babam inşaatçı olmasına rağmen ud yapar, çalar, annem de hem ud çalar hem de söylerdi. Ve Teoman Alpay ile kuzen çocuklarıyız. Teoman'ın babası ile benim babam kuzendiler. Mualla Mukadder Atakan akrabamızdır, Saniye Can çocukluğunda ağabeyimin arkadaşı olup kapı komşumuzdu ve belki de ilk duyduğu şarkı söyleyen kadın annemdi. Şunu söylemek istiyorum, canlı müzik günlük yaşamımızın içindeydi. Ben Çanakkale`liyim, Çanakkale bana göre, Türkiye`nin çok özel bir şehridir. Kahvehane dolusu klarinetçi ve davulcusu olan bir şehirdir. Çanakkale`de Türk sanat müziği çalınır ve söylenir. Teoman Alpay, Mualla Mukadder Atakan, Erol Deran, Saniye Can Çanakkalede yetişen Türkiye`nin ender sanatkarlarıdırlar.

1954 senesinde İstanbul`daki Deniz Astsubay Okuluna girdikten bir sene sonra okulun boru trampet takımında trampet çalmağa, üçüncü senede boru çalmağa başladım. Vurgulu çalgılardaki deneyimim çok eskilere dayanıyor. Müzik okulunu klarinetçi olarak bitirdiğim zaman, düğün salonlarında, ve gece kulüplerinde arada sırada davul çalıyordum. 1967 senesinde ordudan ayrıldıktan sonra, bir ara gece kulüplerinde davul çalıp geçimimi sağlamaya çalıştım. 1967 Ekim ayında İsveç'e gidinceye kadar.

1960 senesinde Deniz Astsubay Müzik Okulu'ndan klarinetçi olarak mezun oldum. Aldığımız eğitim ve çaldığımız müzik türü tamamen klasik batı müziğiydi. 1964 senesinde bir anlayış değişikliği sonucu Ankara`daki Deniz Kuvvetleri Orkestrası içinde Metin Gürel yönetiminde bir jazz orkestrası kuruldu. Ben bu orkestrada hem klarinet, hemde kontrabas çaldım. Ordudan ayrıldıktan sonra tenor, bariton, alto saksofon ve daha sonrada soprano saksofon ve flüt çalmağa başladım. Bunun yanında Türk müziğinde kullanılan birkaç çalgıyı daha çalabilmeyi denemiş bulunuyorum. Ney, mey, zurna, kaval bunlardan birkaçı. 1976 senesinde evlenip İsveç`e yerleştiğim zaman kurulan Türk Halk Oyunları grubuna zurna ile Antep havaları çaldım. Bir ara ağız mızıkası, gitar ve piyano çalmışlığım da olmuştur (piyano ve gitar çalmışlığım İsveç`te on sene müzik öğretmenliği yaptığım zamana rastlar).

Şu anda 70 yaşına yaklaşmış bulunuyorum ve bu çalgıların çoğunda aktif durumda değilim. Hem zamanım yok hem de hepsiyle uğraşacak gücüm kalmadı. Ama soprano ve alto saksofon, klarinet, flüt ve vurgulu çalgılarda gücüm yettiği kadar aktif durumdayım ve bu da bana yetiyor.

Don Cherry'nin 1969 yılındaki Ankara konserinde çaldınız. Okay Temiz, Selçuk Sun, Maffy Falay ile birlikte. O yıllarada göre birçok müzisyenin hayalini süsleyen önemli bir konser olduğunu düşünüyorum. O güne ait aklınızda kalan anılar nelerdir acaba?

Birinci soruna vermiş olduğum yanıtta bu soruna biraz açıklık getirmiştim sanıyorum. Yalnız senin dördüncü soruda belirttiğin gibi Muvaffak Falay Ankara`daki konserde Don Cherry ile çalmadı. Bunun doğrusu Muvaffak Falay ve Don Cherry uzun müddet Stockholm`da beraber oldular, ve Muvaffak ağabey Don Cherry`ye Türk müziği ve Türk ritimleri konusunda çok yardımcı olup, Okay Temiz`i ve beni Don Cherry ile tanıştıran da yine Muvaffak ağabeydir. Bu arada jazz müziği ve Türk müziği konusunda da bizlerin gözünü çok iyi açmıştır. Kendisine buradan sevgi ve saygılarımı gönderiyorum.

Don Cherry ile buluşmamız ve tanışmamızı sana başka bir zamanda, bir jazz müziği konulu muhabette, söyleşide veya neden olmasın, konusu jazz müziğinden anılar adlı bir müzikli seminerde anlatmayı düşünüyorum, çünkü konu çok geniş olup bu tanışma ve buluşmada Türk jazz müzisyenlerini ve Türk jazz müziğini etkileyen tesadüflerin tarihi bir dönüm noktasıdır

Nisan ayında bir ara İzmir`de olacağım, tarihini şu anda bilmiyorum, belli olduğu zaman sana bildiririm.

Durul Gence ve Okay Temiz dışında başka hangi isimlerde ve hangi orkestralarda çaldınız?

Durul Gence ve Okay Temiz dışında, Metin Gürel ile Balin Otelinde çalanlar; Metin Gürel (ts), Tuna Ötenel (p), Okay Temiz (d) ve ben kontrabas, sene 1963-64. Yine aynı seneler hatırladığım kadarıyla Alpay`ın ilk plaklarından biri olan "Weeping River" adlı kayıtta klarinet çalıyorum, çalanlar Durul Gence, Şanar Yurdatapan ve konservatuardan keman çalan birkaç öğrenci ve ben de klarinet çalıyorum yer Ankara Kızılay'daki Pınar Reklam stüdyosu. Daha önceleri ismini anımsayamadığım değişik düğün orkestralarında çaldım. O zamanlar disko falan yoktu, canlı müzik geçerliydi. Canlı müzik olmayınca müzik de yoktu. 1967 senesi Ekim ayında ilk defa defa tenor saksofon ile tanışıyorum. Yer İsveç, orkestra Ulvi Temel orkestrası. Çalanlar; Ulvi Temel-trompet, Okay Temiz davul, Selahattin Tansel kontrabas ve solist (o zamanlar Selahattin Tansel Türkiye`de tanınmış tango okuyanlardandır). Piyanoda ismini şu anda anımsayamadığım bir İspanyol arkadaş, aynı zamanda solist, ben de tenor saksofon ve klarinet çalıyorum. Daha sonra Okay Temiz Sekstet; çalanlar; Okay Temiz (d), Metin Çotal (tb), Akay Temiz (bg), Özer Süalp (tp), ben de tenor saksofon ve klarinet.

Okay Temiz`in kariyerine jazz müzisyeni olarak devam etme kararından sonra dağılan orkestradan Özer ve ben Almanya`da Amerikan askeri kulüplerinde İstanbul Sekstet olarak çalan başka bir orkestraya katıldık. Diğer arkadaşlar da Türkiye`ye döndüler. Daha sonrada birinci sorunun yanıtında belirttiğim gibi Durul Gence 10 ve son olarak da Asia Minor Mission.

Genç nesilden nefesli sazlar çalan isimlerden kimleri beğeniyorsunuz?

Bu sorunu yanıtsız bırakacağım, çünkü ben 40 senedir yurt dışında yaşıyorum. Asia Minor Mission`dan ayrıldıktan sonra, Norveç ticaret filosunda 3 sene usta gemici olarak çalıştım ve daha sonra Norveç`e dönüp evlendim. Bir ay sonra da İsveç`e Stockholm`a göç ederek yaşamımda tamamen değişik bir sayfa açtım. Çocuklar ile çalışmaya başladım. Ülkenin dilini öğrenerek önce kreş öğretmenliği, daha sonra da anaokulu öğretmeni olabilmek için yüksek öğretmen okulunda çocuk gelişimi, eğitimi, pedagoji ve gelişme psikolojisi okuyarak anaokulu öğretmeni oldum. Bu konu ile ilgili değişik ortamlarda ve konularda, bire bir çocuklar ile çalışarak veya yuvalarda çalışan personele ve velilere yönelik danışmanlık yaparak yaşamımı

devam ettirdim. Bu arada on senelikte müzik öğretmenliği deneyimim oldu. Bu bilgilerden sonra senin bana anlayış göstererek hak vereceğini tahmin ediyorum. Arada sırada dinlemeye çalışıyorum ama hiç yeni birşey duyamıyorum. Bana hep aynı şeyler tekrar ediliyormuş gibi geliyor. Çalınan şeyler daha evvel başkaları tarafından çalındığı için, bunları ilk çalanlardan dinlemeyi tercih ediyorum. Ve daha öğreneceğim çok şey var olduğunun da farkındayım.

Türkiye'de jazz müziğinin gelişimini son yıllarda nasıl değerlendiriyorsunuz? Geçmiş yıllara baktığınızda Türkiye'de jazz müziği nasıldı? Şimdi nasıl?

Gördüğüm ve duyduğum kadarıyla dinleyici kitlesinde büyük bir artış var. Ve bunun için dışarıdan gelen yabancı müzisyenlerin çoğu çok mutlular. Çünkü kendi ülkelerinde bu kadar büyük kitlelere çalma olanakları yok. Bu durum Türkiye`deki kültürel yaşam ve Türk toplumu için her açıdan çok sevindirici bir durum. Yine benim Türkiye`de kaldığım zamanlarda gördüğüm kadarıyla çok değişik konularda bir vakum içindeler. Doğru yönetici ve yönlendirici azlığı nedeniyle kendilerine tek başlarına yön vermekte güçlük çekiyorlar. Ben eğitimci olduğum için onlarla karşılaşıp sohbet ettiğimiz zaman bana anlattıklarından bu düşünceye varıyorum. Biz Türk toplumu olarak müziğe ve sanata çok yatkın bir milletiz. Bu sözü Don Cherry 1969 senesinde Türkiye`de bulunduğu kısa zaman içerisinde yapmış olduğu izlenim sonucu bana söylemiş bulunuyor ve ben de onun ile şu anda aynı düşünce içinde olduğumu söylemek istiyorum. Tek eksiğimiz eğitim sistemimiz. İnsanımızın çilesi daha ana karnında iken başlıyor. Ana baba olarak rollerini benimseyememiş, ana ve baba olmanın gerektirdiği içeriği ve sorumluluğu anlayamamış sosyal kalıtım ile (saçı uzun aklı kısa, kızını dövmeyen dizini döver, eti senin kemiği benim gibi düşünceler) çocuk yetiştirmeğe çalışıyoruz. Çocuk yuvalarımız, kreşlerimiz 0 – 7 yaş arası çocuklarımızın gittiği eğitim yuvaları duyduğum kadarıyla ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum (umarım doğru değildir). Hamamcılar derneğine bağlı olup belediyelerin denetiminde sadece temiz ve sağlıklı ortamın olması yeterli oluyor. Hiç bir yuvanın devletin milli eğitim bakanlığı tarafından hazırlanmış ülke kapsamında, anaokullarında 0 - 7 yaş arası çocuklar için hazırlanmış bir eğitim planı ve bunun ana hatlarını belirleyen bir programı ve uygulama yöntemi bulunmuyor. Yuvalardaki bakıcılar ve eğitimciler 7 yaşından sonra çocuklarımızın gittikleri ilkokullarda uygulanan içerik ve yöntemlerle bu çocuklara eğitimcilik yapmaya çalışıyorlar. Yanlış!

Bizlerin gençlik zamanında dinleyici sıkıntımız vardı. O zaman Türkiye batıya açılma çabası veriyor ama içeriğinin ne olduğunun farkında değil söylenenlerin doğru mu yanlış mı olduğunu anlayacak referansları yok. Bizlerin de dinleyicisi az, sevenimiz az, doğru dürüst jazz müziği yorumcusu yok. Örneğin ayak üstü bir konuşmada müziğin yaşamın kendisi olduğunu söylüyorsunuz, ertesi gün basında müzik İrfan Sümer`in yaşamıymış diye çıkıyor. Kendimizi karşılaştıracak, çaldığımız müziğe yön verdirebilecek bir ortam yok. Ancak çalan arkadaşlar arasında geçen konuşmalar ile, oradan buradan elimize tesadüfen geçen birkaç jazz plağı ile yönümüzü bulmaya çalışıyorduk. Önümüzde engel yoktu ama olanak da yoktu. Voice Of America Jazz Hour`ı dinleyebilmek için gece yarısından sonra çoğu zaman sabahlardık. Şimdiki müzisyenler olanak içinde yaşıyorlar, onlara sadece sıkı, düzenli ve ciddi bir şekilde çalışmak kalıyor.

Soprano saksofon benim şahsi olarak tonunu çok beğendiğim bir enstrümandır. Ülkemizde saksofon çalan müzisyenler alto ve soprano saksofon çalmayı yeğliyorlar ama soprano saksofon'u pek tercih etmiyorlar. Türkiye'de soprano saksofon çalan çok fazla müzisyenimiz yok. Size göre soprano saksofon niçin daha az tercih ediliyor?

Bence birincisi zevk alma, sound'unu benimseme, nedenleme (motivasyon) ve teknik olarak çalınması zor bir çalgı olması onu çalmak istemede bir iştahsızlık oluşturabiliyor ve müzisyenler tarafından az ilgi görüyor. Saksofon ailesinin en dik sesli çalgısıdır. Ondan da daha dik sesli olan başka bir saksofon daha vardır ama ondan çok az söz edilir (sopranino). Teknik açıdan çalma zorluğu; büyük bir nefes gücü, çok güçlü karın kaslarıyla yine sağlam bir fizik gücü ve en sonunda da ilgi ve hiç yılmadan azimli bir şekilde çalışma gerektiriyor. Bu iş böyle oluyor gördüğün gibi Kaan kardeş burada pabuç bağlı. Bütün bu söylediklerim yapılmadığı zaman çalgıdan pek randıman alamazsınız, sonuç olarak çaldığınız ne sizin ne de dinleyenin hoşuna gider.

Düzgün çalmanın ne demek olduğunu bu müziğin babalarını dinleyerek ve karşılaştırarak anlamaya çalışalım. John Coltrane-My Favorite Things, Sony Rollins -Pontiana ve Wayne Shorter`ın çaldığı adı şu anda aklıma gelmiyor.

Özer Sualp'i erken yitirdik. Kendisi önemli bir müzisyendi Özer Sualp için neler söylemek istersiniz.

Özer Süalp Türkiye`nin yetiştirdiği en değerli ve önemli sanatçılarından biriydi. Kendisi İzmir`li olup Deniz Astsubay Müzik Okulunda benim sınıf arkadaşımdı. Daha sonra da profesyonel müzik yaşamımızda bu arkadaşlığımız uzun zaman devam etmiş ve kader birliği etmişizdir. Kendisi çok çalışkan olup trompet ve jazz müziği için çok emek vermiş bir insandır. Türkiye`de Double High C metodunu ilk uygulayan kişidir. Yani portenin üzerindeki ikinci Do yu üfleme tekniği ve "non pres pres" olması da çok önemliydi. Trompet çalan arkadaşların bunun ne demek olduğunu anladıklarını sanıyorum. Bugün artık bu konuda dünyada başarılı olmuş bir sürü trompetçi var. 1976 senesinde kendisini İsveç`te beklediğim zaman bana ne yazık ki ölüm haberi geldi. Onu düşündüğüm şu anda dahi gözlerim doluyor. Özer Sualp ile çok güzel anılarımız var, buluştuğumuz zaman sana bunlardan bir kaçını anlatırım. Aramızdan çok erken ayrıldığını düşünüyorum, birlikte yapacağımız daha çok çalışmalarımız vardı.

Geleceğe yönelik gerçekleştirmek istediğiniz projeleriniz var mı?

Gelecek için düşlerim var ama sana şu satırları yazdığım anda elimde hiç bir proje yok. İsveç`e yerleştikten sonra düşüncelerimde olan bir projeyi gerçekleştirip 16 sene uyguladıktan sonra bugün bu satırları sana yazmaya başlamadan evvel son vermiş bulunuyorum. Proje şuydu; 16 senedir hem eğitmenliğini hem de yönetmenliğini yaptığım 25 kişilik Türk Sanat Müziği korosu ile Stockholm'deki Müzik Müzesinde her sene konseler vermekteyiz. Bu projeyi yılbaşından sonra genç bir arkadaşa devrediyorum. 2009 Mart ayında verdiğimiz en son konserimizde de İsveç halkına Türk Halk Müziğinden örnekler sunduk.

İrfan Sümer'e içten cevapları için bir kez daha teşekkür ediyorum. Görüşmek dileğiyle.

*'Don Cherry -Live in Ankara' albümünde çalan müzisyenler: Don Cherry (tp, p, vo, fl, trumpet, zurna), Selçuk Sun (b gitar), Okay Temiz (d, perc), İrfan Sümer (perc, ts).

*'Durul Gence 10-Fitaş sineması konseri' albümünde çalan müzisyenler: Onno Tunç (b gitar), Ruli Karaca(e gitar), Cezmi Başeğmez (d), İrfan Sümer (bs), Erol Duygulu (ts), Eddie Mayer (tb), Pierre Daniel (tp), John Gilbert (tp), Özer Süalp (tp).

Eray Aytimur
erayaytimur@yahoo.com

Tolga Tüzün;
Periphery

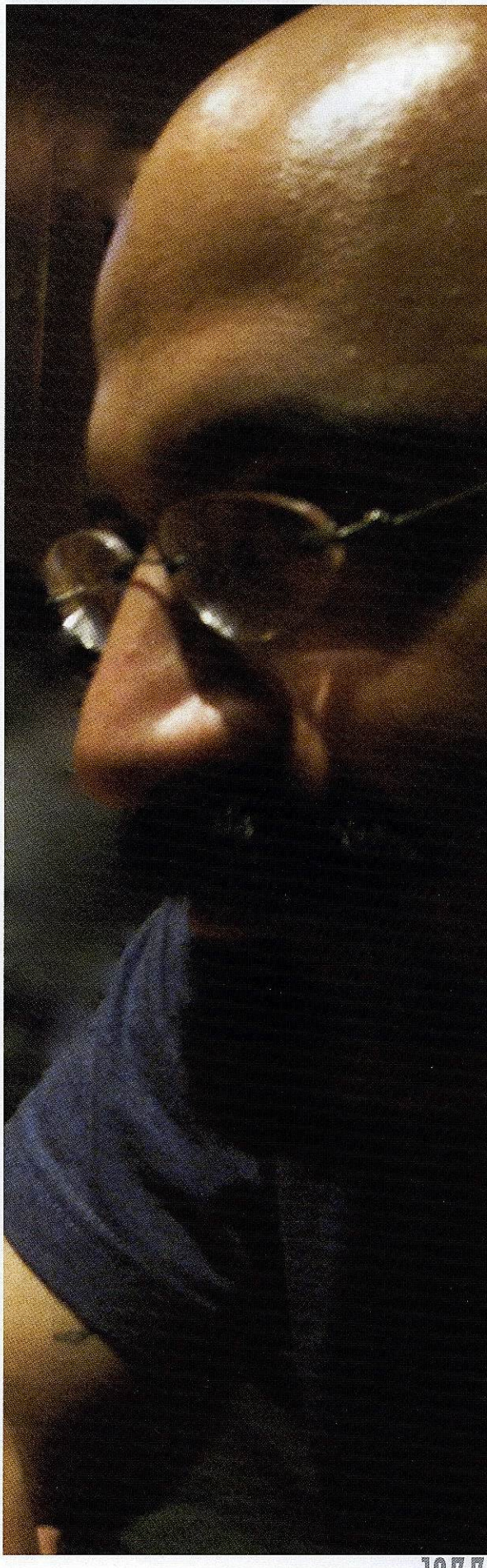

Aktif müzik hayatına geçmeden önce eğitimini aldığınız siyaset bilimi sizin için bilinçli bir seçim miydi? Yoksa genelde karşılaşılan 'önce bir diploman olsun' yaklaşımının sonucu mu?

Siyaset bilimi bilinçli bir tercih olmanın ötesinde, arzu duyulan bir aşamaydı o dönemde. Lise dönemi boyunca ilgi duyduğum iki şey vardı: siyaset ve müzik. Hayatımda her ikisinde de eğitim almış olmaktan ötürü hep şanslı saydım kendimi. Müzikte akademik olarak doktora seviyesine ulaşmış olmam, diğerini bir kenara koyduğum anlamına gelmiyor. Benim için her ikisi de bu hayattaki duruşumun birbiriyle çelişmeyen veçheleri.

Kaygısı hissedilmese de albüm kartonetinde gayet politik bir mesaj var aslında. Eşitlik, özgürlük ve adaletin saldırı altında olduğunu söyleyerek Fransız İhtilali'nin üç saç ayağının, hakeza antikapitalist söylemin kulaklarını çınlatıyorsunuz. Müzik ve siyaset ilişkisinin ucu bucağı sizce nerede başlayıp biter?

Müzik ve siyaseti birbirinden ayrı nesneler gibi görmek ve bunları birleştirmeye çalışmak varolan ilişkiler ağına baştan teslim olmuş bir yaklaşım. Müzik ve siyaset birbirlerini kapsayan süreçlerdir. Her müzik siyaseti, her siyaset de müziği içerir. Totaliter rejimlerin neyin müzik olduğuna neyin "müzik-olmayan" olduğuna karar vermeleri ve müzik-olmayan'ı yasaklamaları çok açıklayıcıdır. Bunun için tarihsel örnekler vermekle bitmez; kendi cumhuriyetimizin tarihi halk müziğinin yasaklandığı, arabeskin yasaklandığı, Kürtlerin ve diğer halkların müziklerinin yasaklandığı anlarla doludur. İktidar ancak kendisinin müzik olduğuna karar verdiği yani kontrolü altında olan müziklere izin verir. Gerisi "müzik-olmayan"dır, gürültüdür.

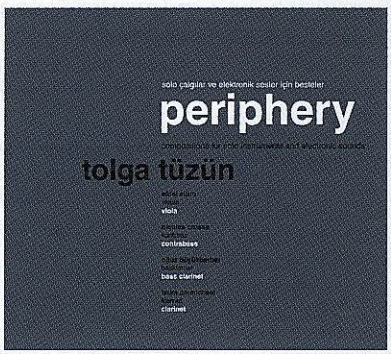

Ben antikapitalist söylemin sadece kulaklarını çınlatmıyorum, avaz avaz bağırıyorum çünkü artık günümüzde, eskiden devlet mekanizmaları tarafından temsil edilen iktidar bu yasakların şeklen uygulayıcısı olmaktan giderek uzaklaşarak yerini neo-liberal ideolojinin sessiz ve tekinsiz mekanizmalarına bırakmaktadır. Artık neyin yasak olduğunu piyasa ilişkileri üzerinden okumak mümkün; 'satmaz bu abi' diyen kaba pazar sansüründen bahsetmiyorum. Daha müziğin tasarlanış anında–ve hatta belki daha bile önce–satmayacağının farkında olma halinden bahsediyorum: müzik ve satmak kelimelerinin aynı cümle içinde kullanılması bugünkü kapitalist ideolojiye çoktan teslim olma halidir.

Günümüzde ses, sözün özgürleşmesine yeterince imkan tanıyor mu?

Sesi bir kategori olarak değil, bir eylem biçimi olarak görüyorum. Söz, dil, söylem; bütün bunlar içsel olarak özneyi kapsarmış gibi yapan, ama aslında özneyi tanımlayan, hatta çoğu zaman zor kullanarak kuran yapılar. Sesi söze tabi kılan kültürel ögeleri ayıkladığınızda geriye sözün üstünü örtemeyeceği bir alan kalıyor. Beni ilgilendiren işte bu alan: gerçeküstücülerin, dadacıların bir şekilde hissettikleri ve tasarladıkları alan. Sesi bir eylem, radikal bir mücadele alanı olarak tanımladığımız andan itibaren o sesin içinde varolabileceği yeni özgürlük alanları yaratabiliriz. Aksi halde bu radikal mücadeleden, eylemden uzak öznelerin, çoğu zaman yaptıkları gibi, yalnızca sözü yeniden tanımlama çabaları hayatın radikal gerçekliğiyle ilgili bir sürü konuda bizi yalnız bırakır.

My dear nightmares, sincerely yours'un isminin hakkını tını itibarı ile yüzde yüz karşıladığını düşünüyorum. Hangi hissiyatla ve ne tür kabusları adres göstererek yazdınız bunu?

Belki size ilginç gelebilir ama ben kabuslarımda ses duymam. 'My dear nightmares, sincerely yours'un benim için kabuslarımın soundtrack'i gibi bir anlamı yok. Hatta bu eser kabuslarımla barışmak ve iç huzuru ile ilgili bile denebilir. Bu eser albümdeki ucu açık eserlerimden birisi: her icrası mutlaka daha önceki icralar sırasında kaydedilmiş seslerden bazılarını barındırıyor. Haliyle eser kendi performans tarihini fiilen içinde taşıyor. Şu ana kadar üç değişik coğrafyada beş kez seslendirildi ve albümdeki hali bunun bir raporu gibi.

Parça isimleri birbirinden yaratıcı ve sıradışı olmakla birlikte hepsinde güçlü bir melankoli var. Neden?

"Le Déchirement des Pétales" Türkçe'de taçyapraklarının elemi anlamına geliyor. En melankoliği bu sanırım. ABD'nin Irak'ı işgal etme kararını açıkladığı gece yazmaya başladım. Diğerleri daha çok eserlerin bestelenme süreçleriyle ilgili şiirselleştirilmiş imgeler: "Along the Borderline: The Breath and the Gaze" klarinet doğuşkanlarının bizim tarafımızdan algılanma eşikleri üzerine oynadığım oyunlara dair. Nefes alma ve bakış parçanın içinde kullandığım ritmik örüntülerin şiirselleştirilmiş halleri. "Metathesis" kimyasal bir çift oluşturan bileşiklerin başka bir çift şekline dönüşmesi demek ama aynı zamanda dilbilimde bir kelime içinde birbirini izleyen iki sesin yer değiştirmesi anlamına da geliyor, toprak yerine torpak demek gibi. Parçalara isim koymak benim için sancılı bir iş, bazen çok uzun süre geçici isimlerle dolaşıyorlar. Melankolik kısmı, sanırım daha çok besteleme sürecine dair: bazı eserler üç, dört yılda besteleniyorlar. İsim koymak bana hem kendimle hem de hayatla ilgili bir sürü şey öğreten ve öğrendiğim bir sürü şeyi de sorgulatan, yeniden düşündüren uzun bir sürece veda etmek oluyor.

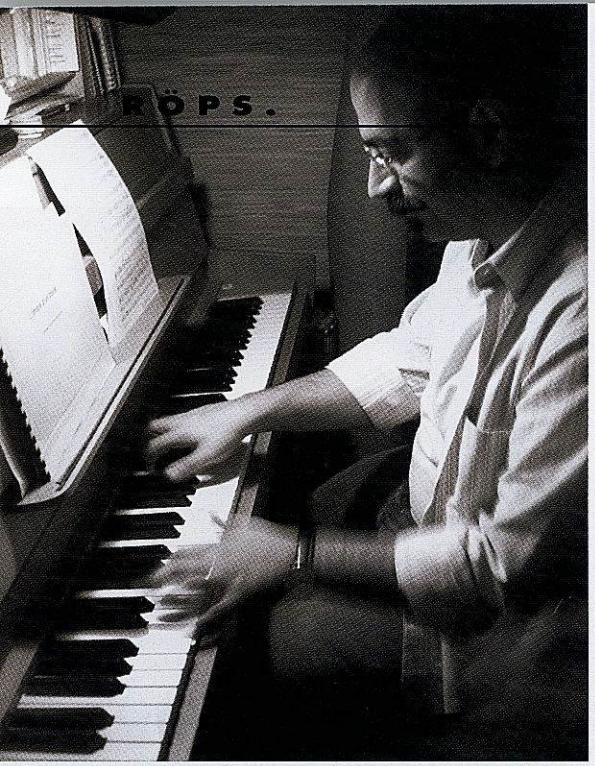

Periphery'de 4 elektronik parça ve hepsinin solo çalgılar için yazılmış bölümleri var. Bu solo çalgıların hangileri olacağı fikri nasıl belirdi?

Çoğu benimle çalışmak isteyen çalgıcı arkadaşların benimle temasa geçmesi sonucunda ortaya çıktı. Benim için bestede "instrumental research" denilen çalgı araştırması diyebileceğimiz şey çok önemli bir unsur. Ben notalarla değil, tınılarla beste yapıyorum haliyle bir çalgının/çalgıcının bana sunabileceği ses olanakları benim müzikal alfabemi oluşturuyor. Çalgının yapısının incelenmesi, akustik özelliklerinin analizleri, rezonans kiplerinin araştırılması ve bütün bunların sonuçlarının benim aralarından estetik ve düşünsel seçkiler yapabileceğim bir veri tabanına dökülmesi uzun zaman alıyor. Bu esnada en büyük yardımcım çalgıcının kendisi: albüm kapağında kendilerine ettiğim teşekkür çok samimi, onların sedaları benim sizlere sunduğum ses dünyasının yapıtaşlarını oluşturuyor.

21. yüzyılın elektronik ve elektroaksutik müziğe ne gibi faydaları olabilir dersiniz? Müzik teknolojileri açısından olduğu kadar tinsel açıdan da soruyorum?

21. yüzyıl bilişim alanındaki teknolojik atılımın ticari meyvelerinin alınmaya başladığı bir dönem olarak başladı. Eskiden yüksek teknoloji sayılan ürünlere ulaşma ihtimali olmayan bir çok insanın daha ucuz, eskiye oranla çok daha performanslı makinalara ve ortak paylaşıma ve kullanıma açık yazılımlara ulaşımı kolaylaştı. Bunun uzun vadede müziğin üretim araçlarının demokratikleşmesine yol açma ihtimali var. Tabii şu anda bunun belli bir satın alım gücüne sahip bir sınıf için işlediğinin altını çizmek lazım. Yapmamız gereken bunun daha yaygınlaşmasını ve herkesin ulaşımına açılmasını kolaylaştırmak. Bunu yaparken akustik sesleri gözardı etmemiz gerektiğini söylemiyorum. Aksine, akustik müzik diye tabir edilen, ses çıkarmak için elektrik enerjisine gerek duymayan çalgılarla yapılan müzik ortadan kaybolabilecek bir mecra değil. İnsanlar yeni çalgıları–ki bunun içine elektronik ve dijital teknolojiye sahip olanlar da dahil–müzik dediğimiz o etkileşim alanına dahil etmekten kaçınmadığı sürece hepimiz hem estetik hem de algısal alanda sadece daha zenginleşebiliriz. Burada bize korkulacak gelecek diye sunulan, müziği makinaların yaptığı distopyaların, yeni seslere kapalı olmaktan çıkar ve paye sağlayan muhafazakarların ekmeğine yağ sürmekten başka bir işe yaradığını düşünmüyorum. Akustik ve elektronik ortamların birlikteliği bize daha önce hiç duymadığımız sesler sunabilir, bu yeni sesler de daha önce hiç kurmadığımız hayaller kurmamızın yolunu açabilir. Yeni seslerden korkan insanlardan korkma ve söylediklerine kanmama refleksini geliştiremediğimiz sürece, bu insanlar bize kendi sığ ve sınırlı dünyalarını empoze etmeye devam edecekler.

Periphery kafası karışık olmayan bir albüm. Sizce bu albümün en basit açıklamasını nasıl yaparız?

Sanırım albümün en basit açıklaması kapakta yeralan altbaşlık: solo çalgılar ve elektronik sesler için besteler. Kafası karışık olmayan bir albüm olması temel kavramının basit olmasından kaynaklanıyor.

Müzik ve disiplinlerarası sanatlar arasında nasıl bir eşzamanlılık veya eşgüdüm olduğunu düşünüyorsunuz?

Özellikle kendi alanım olan elektroakustik müzik söz konusu olduğunda bu disiplinlerarası olma hali biraz ilginçleşiyor. Ben zaten matematiğin, akustiğin, algısal psikolojinin, bilişsel bilimlerin, bilgisayar bilimlerinin, programlamanın, fiziğin kesiştikleri bir alanda üretiyorum. Benim disiplinim en temel özelliği disiplinlerarası olması. Bu yüzden ben başka bilgi veya sanat dallarıyla ilişkiye geçtiğimde her zaman evimde hissediyorum. Çalışma metodumun çok yönlü ve çok eğilimli olması benim yeni ilişkilerin yaratıcı çatışmasına ve oradan çıkacak sanatsal/estetik momente daha kolay adapte olmamı sağlıyor gibi geliyor bana.

Herhangi bir beste yapma sürecinde elektronik aygıtların becerisi karar mekanizmalarını ne derece etkiler?

Bilgisayar veya diğer elektronik aygıtların beste sürecine yardımcı olmaları, asiste etmeleri denilebilecek bir tavırdan hatta bir yöntemden yanayım. Besteleme sürecinin el alışkanlığına dönüşmesinin önünü kesecek, güncel kaygıların bu sürece dahil olmasını engelleyecek bir yaklaşım. Bilgisayarın benim o güne kadar biriktirdiklerimle hayal edebileceklerimin ötesine gitmeme yardımcı olması, meydan okuyan konfigürasyonlar önermesi, benim hayalgücümü "uyarması"benim için pozitif bir olgu. Sonuçta ben bir tınısal, biçimsel, polifonik bir arayış içindeyim, alabileceğim her yardımı almaya hazırım.

Aynı zamanda bir edebiyatçısınız. Tolga Tüzün'ün müziği ve edebiyatı arasında nasıl bir ilişki var?

Hiçbir zaman edebiyatçı saymadım ve sanmadım kendimi. Şiir yazıyorum ve şiire de müziğe yaklaştığım gibi yaklaşıyorum. Başkalarına "bir şey" anlatmaktansa, başkalarının "birçok şey" anlayabileceği özgürlük alanları yaratmak. Bunun dışında edebiyatla ilişkim başkalarının edebiyatı ile ilgili. Mart ayında Enis Batur'un Opera'sının bazı bölümleri üzerine kurguladığım bir orkestra eserim Boston'da seslendirildi. Beş eserlik bir büyük yapıt olmasının arzuluyorum. İlk seslendirilen kısımın ismi "Ouverture", bu da açık bir eser gibi tasarlandı. Diğer eserler ortaya çıktıkça "Ouverture"e geri dönüp onu açılışını yaptığı eserlere göre güncelleyeceğim. Bu arada elektronik aygıtların karar mekanizmalarına katkısına geri dönersek, "güncelleme" kavramının müzikal form ile ilgili olarak kullanılması elektronik aygıtların karar mekanizmalarına katkısına en açık örneklerinden biri.

Periphery sizce hangi nedenle, hangi şairin melodisini yansıtıyor?

John Ashberry ile Nilgün Marmara arasında bir yerde bence.

Başucu kitaplarınız ve müzikleriniz neler?

Bu aralar çok fazla Salvatore Sciarrino. Son birkaç aydır Grisey'i tekrar ziyaret ediyorum. Kitap olarak maalesef çok az kurgu kitap okur oldum. Başucumda Le point dergisinin Freud üzerine çıkarttığı ek, La Distinction (Bourdieu), Kafka (Michel Löwy), Sır (Enis Batur) ve Komünist Manifesto'nun çizgiroman hali var.

Besteci ve ses tasarımcısı arasındaki farkı üç yaşında bir çocuğa anlatır gibi anlatın desem...

Müzik alanında ses tasarımcısı herhangi bir esere ses malzemesinin o esere uygun şekilde gerçekleştirilmesini sağlayan kişidir. İngilizce'de Sound Designer, Fransızca'da assistant musical olarak geçer. Besteci ise, Varèse'den alıntı yaparak ve canı gönülde katılarak söylüyorum, seslerin zamanda nasıl örgütleneceğini tasarlayan bir ses işçisidir.

Periphery'deki parçaların sinematik duygusu da çok yoğun. Kieslowski'den Tarantino'ya, Lynch'ten Kitano'ya bir çok yönetmenin ilgisini çeker. Sizin ilginizi hangi yönetmenler çeker?

Benim için 1960'ların Antonioni'si hala çok önemli. Müzikal olarak beni Godard'ın montajı, Fellini'nin ise hikayeciliği etkiliyor. Türkiye sinemasındaki yeni yönetmenlerden çok keyif alıyorum, beni çok etkileyen işler var.

Peki anlaşılmamaktan ürktüğünüz zamanlar oldu mu hiç?

Kendimi bulunmaz Hint kumaşı zannetmeyi bıraktım bırakalı böyle korkularla işim olmadı.

Siyasetle başladık öyle bitirelim. Günümüz Türk politikasının center-periphery ilişkisini müzikal simgelerle nasıl ifade edersiniz?

Müzik bir düzen ifadesidir ve her toplumda kimlerin müzik, yani düzenlenmiş sesler, kimlerin gürültü, yani düzen dışı sesler, olduğuna o toplumda iktidarı temsil eden odaklar karar veriyor. İktidar hangi müziği destekleyecegine karar verirken, hangi ırkı, hangi dini, hangi dili destekleceğine karar verirken kullandığı mekanizmalardan farklı bir mekanizma kullanmıyor. Bir toplumda müzik-müzik olmayan ayırımının elinde silah tutma yetkisi olanlar tarafından yapilması, bana oldukça hastalıklı bir yöntem gibi geliyor.

Bugünkü siyasal ortamda iktidarın çaldığı müziği dinlemek istemeyen, kendi müziklerini çalmak isteyen Kürtler, Aleviler, kadınlar, eşcinseller, ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı duranlar, küresel ısınmanın hafife alınacak yanı olmadığına inananlar kendi seslerini çıkartabilecekleri özgürlük alanları arayışındalar. Yavaş yavaş da olsa sermaye odaklı toplumsal örgütlenme modellerinin–bunların gerektirdiği yaşam kiplerinin –bu insanlara sunduğu özgürlük alanlarının fazlasıyla göstermelik olduğunu farkına varılıyor bu ülkede. Adalet arayışında olan, bir nebze vicdan sahibi olan herkes bu toplumdaki taleplerini eşitce ve özgürce dile getirebileceği bir mecra arayışında. Kurulmakta olan yeni sol partinin böyle bir özgürlük alanı olacağını düşünüyorum. Herkesin özgürlüğünü kayıtsız şartsız hedefleyen bir eylem pratiği, bu alanı yaratmaktaki en önemli kozumuzdur diye düşünüyorum.

Tunçel Gülsoy
Tuncelgulsoy3@gmail.com

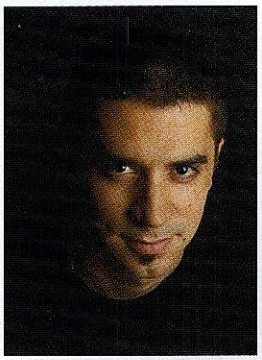

Jef Giansily ile yaşamın skeçleri üzerine bir sohbet

Bu yıl 55. yılını kutlayan Tünel meydanı, Galip Dede Caddesi'nin efsanevi müzik mabedi Lale Plak benim için Türkiye'deki jazz albümlerinin hava durumu raporu gibidir, gider vitrine şöyle bir bakarım, ülkemde jazz namına ne pişmişse oradadır. Tıpkı İstiklal Caddesi'nin ünlü Hacıbey Lokantası gibi, bir bakışta önce gönlünüz, daha sonra içeri girip sanat verginizi Hakan Atala'ya ödeyince de kulağınız doyar. Her ikisinden de turist takımı ve İstanbul'da yaşayan ecnebiler eksik olmaz.

Jef Giansily'nin albümü Sketches'i ilk olarak orada gördüm, daha sonra evde dinlediğimde önce onun yabancı bir insan olduğunu sandım. Ama gün gelip de Cihangir'in havalı mekânlarından Kahvedan'da buluşup, tanışınca ve onun Fransız anne ve babasını ziyaret etmeye gelen bir genç müzisyen olduğunu anladım. Jef buraya gelince önce İstanbul'a sonra da güzel bir Türk kızına gönül vererek aramıza katılmış yeni bir İstanbullu. Kendisi ile görüştüğümüzden iki hafta sonra Türk Fransız işbirliğinin güzel bir meyvesi olan oğlunun doğduğunu da keyifle öğrendim.

Ama gelin önce biraz filmi geriye saralım ve Kahvedan'da onun keyifli bir omlet yerken bana anlattığı şeylere kulak verelim:

Bu albümü yapmamın tek bir sebebi var, yaşamımın bir noktasında durup o anın resmini çekmek istedim. Hani zamanın akışı içerisinde tek bir noktayı sonsuza kadar sabitlemek gibi bir şey. Bunun dışında herhangi bir şey yok, bir dizi konserden sonra müzik partnerlerim ile yaşadığım, birlikte çalabildiğimiz en iyi şekilde çalma keyfinden ve neşesinden kaynaklanan bir çalışma. Son dakika kararı ile albümü gerçekleştirdik.

Albümün adı ***Sketches****, Skeçler, bu kelimeyi seçtim çünkü gelişmekte olan duyguları en iyi yansıtan kelime bu oldu.*

Ben kendi müziklerimi, şarkılarımı yazmayı seviyorum, kendi bestelerimi çalarken kendimi başkalarının repertuarlarını çalmaktan daha rahat hissediyorum. Jazz standartlarının çalınmasına karşı değilim ama bence bunu yapan kişi o müzikleri çok kişisel bir şekilde yorumlayabilmeli ki anlamı olsun. Tabi bunu başarabilmek oldukça zor ve insanın kendine özgü bir müzik dili geliştirmiş olması gerekiyor, ben bunu henüz başardığımı düşünmüyorum.

Jef'e göre albümdeki parçaların hepsi birer kısa hikâye. Her hikâye onun içinde yaşayan düşüncelerin, aklından geçen duyguların ve onun için değerli, önemli olan insanların yansımaları. Her birisini şu sözlerle ifade etti:

*"**One way ticket**" ayrılık, uzaklaşma kavramlarını uyandırıyor, dönüşü olmayan bir yolculuğu çağrıştırıyor. Bunda benim kişisel öykümden veya herhangi bir coğrafi bölgeden çağrışımlar aramayın. Asıl öne çıkarmayı istediğim şey dönüşü olmama kavramı.*

*Albümün ikinci parçası "**Round About Twelve**" Martial Solal bestesi, hem bu parçayı hem de bu parçanın yer aldığı tüm albümü çok sevmiştim. Tüm besteler son derece özgündü, değişik ruhsal iklimleri kapsıyordu, müzisyenler arasındaki iletişim sıra dışı idi, konuşulan müzik dili ise son derece karmaşık ama her noktasında müzik dolu idi. Müzikteki form kısıtlamalarının doğaçlamayı tahrik eden bir motor olması bana her zaman hoş gelmiştir. Ben kendi üçlümde de bu anlayışla çalmayı seviyorum çünkü bu form müzisyenler arasındaki iletişimi zenginleştiriyor.*

*Üçüncü parça "**Portrait of Burcu**" tahmin edebileceğiniz gibi eşim Burcu'ya ithaf edilmiş küçük bir valstır. Onun bana vermiş olduğu ilhamın ve benim ona duyduğum aşkı ifade ediyor. Bu arada Bill Evans'ın müziğine duyduğum sevgiyi de bu müzikte hissedebilirsiniz. Parçayı bir portre olarak niteledim çünkü onu gördüğüm şekilde tasvir etmeye çalıştım, neşeli, rahat ama aynı zamanda derinliği olan ve beni rahatlatan bir insanın portresi.*

*"**Invisible Things**" ikilik düşüncelerini uyandıran bir parça, her şeyin bize gözüken ve gözükmeyen yönlerini anlatıyor. Bunun için aynı zamanda da iç dünyanızın hareketlerinize karışması ve somut dünyanızda gerçek halinde gözükmesi üzerine de bir parça diyebilirsiniz.*

*"**Open Song**" parçasında sadece baş ve son için yazılmış bir melodi var, herhangi bir formu yok, ilk çıkış noktası ile bitiş arasında sürekli bir doğaçlama olarak çalınıyor.*

*Bir sonraki parçanın ismi "**Static Traveler**", burada ayrılma ve uzaklaşma temasına yeniden dönüyoruz. Ama bu sefer içsel bir yolculuk söz konusu.*

*"**Whisper**" ise albümün son parçası ve solo olarak ben çalıyorum. Bu bir epilog, o ana kadar söylenen şeylerin bir devamı.*

Kahvedan'da garsonlarla konuşurken onu dikkatle izledim, hiçbir yabancılık duygusu çekmediğini, oldukça güzel Türkçe konuştuğunu gözlemledim. Orada kısaca da olsa hayat hikâyesinden bahsetti.

Ben bir "Pariziyen" yani Parisliyim. İstanbul'a bir ziyaret için gelmiştim, bir "gig" de çalmak için davet aldım, daha sonra da başka bir olay oldu, Afro-Amerikalı bir kadın şarkıcıya eşlik etmeye başladım. O dönemde tanıştığım bazı iyi arkadaşlarım ve müzisyenlerle başlayan ilişkiler sonunda bu albüm ortaya çıktı. Umarım bunun devamı da gelecektir. 2005 yılında İzmir Jazz Festivali sırasında Burcu ile tanıştım.

Piyano konusunda aldığım eğitim çoğunlukla kendi kendime öğrenme şekliyle oldu. 1998'de Paris Bill Evans Academy'nin kurucusu Bernard Maury ile tanıştım ve dört yıl eğitim aldım, daha sonra onların pedagoji sınıfını bitirerek 2003 yılında mezun oldum.

İstanbul'da yaşamayı seçmemin en önemli sebebi tabi ki eşim Burcu. Ama bunun yanı sıra İstanbul'un hiç uyumayan bir şehir oluşu da var. Avrupa'da hiçbir yerde böyle bir şehir yok. Burada birçok müzisyen ve müzisyen olmayan arkadaşlarım oldu. Onlarla hayatımı paylaşmaktan ve birlikte müzik yapmaktan gerçekten çok keyif alıyorum. Bu albümümde benimle birlikte çaldıkları, bu çalışmanın parçası oldukları ve kendi deneyimlerini paylaştıkları için onlara teşekkür borçlu olduğumu düşünüyorum.

Albüm 2008 yılında Miam Stüdyolarında kaydedilmiş, 2009 yılının Mart ayında mastering'i tamamlanmış. Bu albümde Türk jazz dünyasının "Genç Aslanları Kağan Yıldız ve Ferit Odman Jef'e bas ve davulda eşlik ediyorlar. Sibel Köse ve Sarp Maden "Static Traveler"'de, Engin Recepoğulları ise "Invisible Things"de yer alıyorlar. Albüm kapağında Bernard Maury ve daha birçok kişiye teşekkür ediliyor. Sohbetimizde Jef ayrıca adını söylemediği bir insandan daha bahsetti:

"Benim için cömertliği, müziğe ve yaşama olan yaklaşımıyla gerçek bir kılavuz olan sıra dışı bir insan keşfettim, belki de kendisini tanırsın, bu benim için çok önemli bir şey.

Jef için tüm müzikler önemli. Bunun neden olduğunu ise şu şekilde anlatıyor:

Ticari bir kaygı gütmeden gerçekten duyguları ifade eden her çeşit müziği seviyorum. Bunun dışında kimse için özel bir mesajım veya önerim yok.

Ona burası ile Paris arasında nasıl bir fark gördüğünü sorunca ilginç bir gözlemini benimle paylaştı:

"Türkiye birçok zıtlığın birlikte var olduğu bir ülke, Fransa'da böyle bir yer ama orada zıtlıklar burada olduğu kadar belirgin değil. "

Jef Giansily şimdi baba oldu, oğlu Can Matteo 28 kasım cumartesi günü aramıza geldi. Jef şimdi daha çok bizden birisi ve İstanbul'da yaşayan bir Pariziyen olarak iki zengin kültürün arasında yaşıyor, hiç durmadan nabzı atan İstanbul'un havasını doya doya solurken bir yandan da suyunu içiyor. Oğulcuğunu güzel günlerde büyütmesini diliyorum. O sizin için son bir söz söylemek istemedi çünkü herkesin ancak yaşayarak öğrenebileceğini genç yaşında keşfetmiş bir insan. Ama gelin ben onun namına size bir soru sorayım:

Zıtlıkları öğrenmenin, gelişimin motoru olduğunun ne kadar farkındayız?

Bence Jef'in öyküsünün en önemli dersi de bu olmalı.

Jef Giansily, Bilal Karaman, Gustav Lundgren, Önder Focan, Donovan Mixon

Başak Yavuz
basakyavuz@gmail.com

Junior Mance

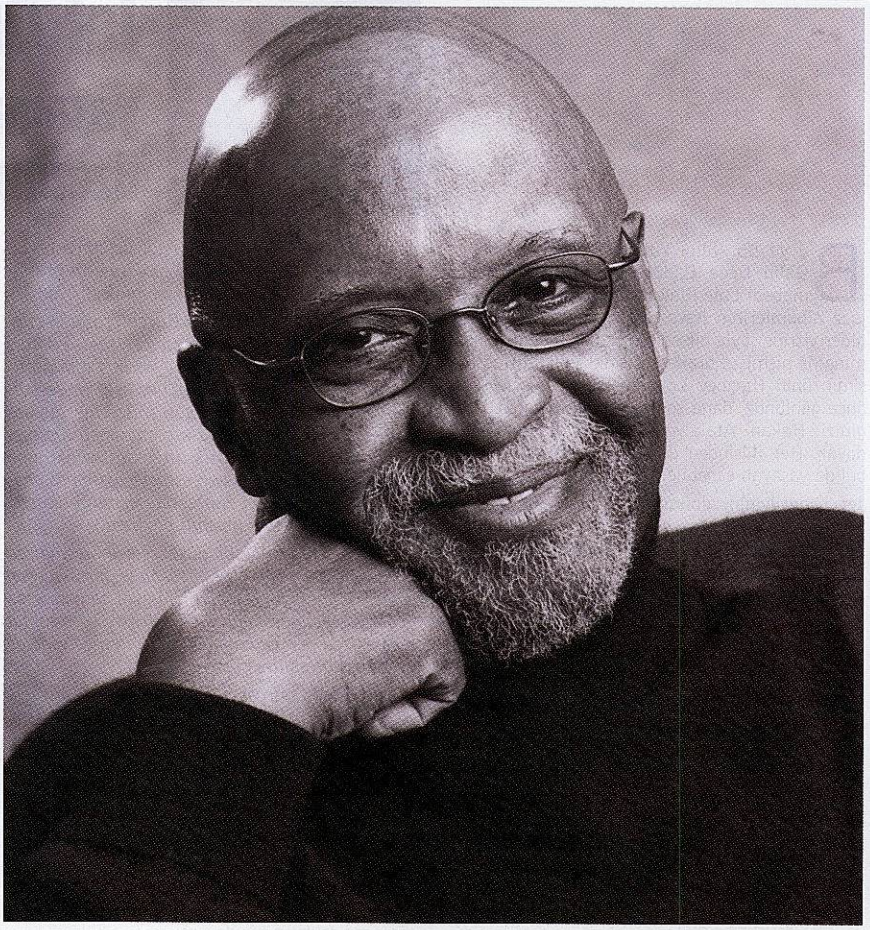

6 Aralık 2009, New School'un karşı köşesindeki Cafe Loup adlı jazz mekanı için çok özel bir gündü. Efsanevi Junior Mance, son albümünün kaydını canlı olarak burada gerçekleştirdi. Piyanoda Junior Mance, tenor saksofonda Ryan Anselmi, bariton saksofonda Andrew Hadro, basta Hide Tanaka, davulda Jackie Williams'tan oluşan Junior Mance Quintet üç set boyunca doyulmaz bir müzik ziyafeti sundu. Mekanda oturacak yer kalmaması bir yana insanlar kapılardan taşıyordu. New York jazz çevrelerinde ayın olayıydı.

Neden Junior, bu ismi kendiniz mi buldunuz, birisi mi verdi?

İsmini babandan aldıysan bu ülkede sana Jr. derler, eski bir gelenek. Asıl adım Julian. Ama insanlar bunu aynı zamanda bir lakap olarak da kullanıyorlar, eğer ortamdaki en genç adamsan.

Ben de ikincisini düşünmüştüm.

Aslında benim için iki durum da geçerli, bir çok insan da gerçekte babamın ismini taşıdığımı bilmez.

Burcunuz? Doğum gününüz?

10 Ekim, Thelonious Monk'la aynı gün.

Piyano çalmaya ne zaman başladınız?

Piyano çalmaya 5 yaşımda başladım ve 8 yaşımda bir piyano öğretmenim oldu. O zamanlarda da herkes bana Junior derdi. Gene Ammons'la çalışmaya başladığımda henüz çok gençtim. Chicago'dan ayrılmadan önceydi. Sanırım 16 yaş civarındaydım. Ama profesyonel olarak çalışmaya ondan da önce başlamıştım, 13-15 yaşlarımda, gerçi çocukken bile birçok performansım olmuştu. Komik bir hikayem var bununla ilgili. Ailemle birlikte iki katlı bir evde yaşıyorduk. Biz zemin katta oturuyorduk. Üst katta bir saksofoncu yaşıyordu.

Evinizi mi kiralamıştı?

Hayır, ev bizim değildi, ailem o kadar zengin değildi. Nerede kalmıştık, üst kattaki adam bir "drive in"de düzenli olarak çalıyordu. "Drive in"den kastım, ana yol üzerinde bulunan, araba süren insanların bir kahve içmek ya da birşeyler atıştırmak üzere durdukları yerler buralar. Üç kişilik bir grupları vardı, tenor saksofon, davul ve piyano. Bir gün piyanistleri hastalandı, ben o zamanlar on yaşındaydım, yalnızca iki senedir müzik dersi alıyordum. Saksofoncu babam yaşlarındaydı ve arkadaştılar. Beni piyanist olarak götürmek için babamdan izin aldı. Babam dedi ki; "Junior ne bilir ki?" Çalıştığım yerin sahibi o kadar budalanın biri ki tek istediği orada 3 kişinin çalması. Zaten kimsenin müziği dinlediği de yok. Alacaklarını alıp gidiyorlardı, ne de olsa sadece bir yol bağlantı noktasıydı. O performanslarda "I Got Rhythm"ın akor dizilerini öğrendim. Bu benim ilk profesyonel performansımdı.

İnanılır gibi değil.

Evet, komşumuz boş zamanlarında bizim eve gelip bana birçok şarkı öğretiyordu, mevsimlerden yazdı ve okul kapalıydı, bir sürü vaktimiz oluyordu. Bütün yaz her hafta sonu çaldık. Geçen günkü albüm konserinde kim geldi dersin? Oğlu ve torunu. O ailenin 3 nesliyle tanışmış oldum.

Peki jazz nasıl başladı?

Bir diğer piyano öğretmeninden ders almaya başladığımı hatırlıyorum, birlikte Earl Hines, Teddy Wilson ve Art Tatum dinlerdik bolca. Bana çok şey öğretti rahmetli. Evde zaten hep jazz çalınıyordu, annem blues çok severdi, evde bir sürü blues plakları vardı, o zamanlar 78'likler. Babam big band'leri daha çok severdi, big band 78'likleri alırdı. Babam Count Basie, Duke Ellington dinlerdi.

Evde bu müziklerin dinlenmesi harika.

Evet, bizim evde hep bunlar dinlenirdi. Bir gün babam beni Broadway'de Count Basie'yi dinlemeye götürdü. O kadar etkilenmiştim ki, evde plaktan dinlediğim müziği canlı dinleme fırsatı bulmuştum. On yaşındaki bir çocuğun o bigband'i ilk kez canlı dinlediğinde ne kadar etkilendiğini hayal etmeye çalış. Babama ısrar ettim ve 3 set kaldık. Set aralarında kısa filmler gösterilirdi. Üçüncü setin sonunda babam beni sahne arkasına götürdü. Count Basie geldiğinde babam önce biraz kekeledi, sonra şöyle dedi: "Sayın Basie, sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama oğlum piyano çalıyor ve bugünkü bütün setlerinizi dinlemek için çok ısrar etti." Basie çok nazik davrandı ve benimle yarım saat konuştu. Çok çalışmam gerektiğini söyleyip elimi sıktı. Elimi uzun süre yıkamadığımı hatırlıyorum, annemle tartışmak zorunda kalmama rağmen. Yıllar sonra, New York'a yerleştiğimde iş arıyordum. Birdland'de set aralarında çalmak için bir grup arıyorlardı. İşe kabul edildim. Bir gece, Basie, Birdland'de çalıyordu. Basie'ye gittim ve dedim ki: "Hatırlamazsınız ama 30 yıl kadar önce babam beni sahne arkasına getirmişti ve siz benimle uzunca konuşmuştunuz, bana harika davranmıştınız ve bakın, işte buradayım". Basie beni hatırladı ve şöyle dedi: "Çok yüksek sesle konuşma, kaç yaşında olduğumu anlayacaklar (çok güldük bunun üzerine). Yıllarca çaldım orada, Basie'le çok karşılaştık. Çok da iyi bir üçlüm vardı.

Cannonball Adderley?

Cannonball benim hayatımı kurtardı. Orduda yken orkestraya alınmamı sağladı. Böylece Kore'ye gitmek zorunda kalmadım.

Cannonball'la karşılaştığınıza sevindim.

Ben de.

Dizzy'le de hikayeleriniz var?

Ordudan sonra Cannonball bir grup oluşturdu ve onunla uzun süre çaldım. O zamanlar yeni bir grup oluştuğunda birden çok popüler oluyordu, zamanla popüleritesini yitiriyordu. Cannonball'la da böyle oldu ama 2-3

sene birlikte çalıştık. Cannonball Miles Davis'le anlaştı ve Dizzy Gillespie bana iş teklifinde bulundu. Dizzy'le de 3 sene kadar çaldım. Dizzy'den çok şey öğrendim, ondan öğrendiğim kadarını hayatımda hiçbir öğretmenden öğrenmedim. Dizzy benim komşumdu. Beni evine davet ederdi. Evde bir stüdyosu vardı ve çok sıkı çalışırdı. Piyano çalamazdı ama piyano üzerinde çalışır, yeni akorlar araştırırdı. Öğretmen olduğunu düşünmezdi ama harika bir öğretmendi. Dizzy okulum olmuştu.

New School'da öğretmeye başlama süreciniz nasıl oldu?

Chico Hamilton ve Arnie Lawrence New School of Jazz and Contemporary Music'in kurucuları biliyorsun.

Bu yüzden mi okulda çok fazla İsrailli öğrenci var?

Evet, Arnie sebebiyle. Bu da başka bir uzun hikaye. Nerede kalmıştık, 1988 yılında bir gün bir barın önünden geçiyordum. Beni geçerken gördüler, içeri davet ettiler ve bana bir içki ısmarladılar ve hocalık önerdiler. Onlara yapamayacağımı, bir okuldan mezun olmadığımı söyledim. Hikayenin bu bölümü 1947'ye gidiyor, Roosvelt Koleji'nde müzik okuduğum günlere. Çok ders asıyordum, jazz ile ilgileniyordum ve okul ilgimi hiç çekmiyordu.

Klasik müzik mi öğretiyorlardı?

Sadece klasik müzik. Bütün müzik okulları öyleydi, hiç jazz bölümü yoktu o zamanlar ülkede. Jazz'ı kendi kendine öğrenmen gerekiyordu, ben de öyle yaptım. Buradaki öğrencilere ne kadar şanslı olduklarını söylüyorum hep.

Ama sizin okulunuz da oldukça göz alıcı.

Evet, dünyadaki bütün paraya bile değişmem. Neyse, Chico çok ısrar etti, ama benim hiç öğretmenlik tecrübem yoktu. Bu okulun bir performans okulu olma konusunda çok kararlıydılar ve beni deneyimlerimden dolayı istiyorlardı. Hayır demeye devam ettim. Her hayır deyişimde Arnie barmene dönüp bardağımı doldurttu. Benim arkam bara dönüktü ve durumu farketmemiştim, bardağım hiç boşalmıyordu. Sonunda bir deneyeyim bakalım dedim, okula geldim, hala buradayım. Öğretmenlikten çok büyük keyif aldım, her geçen sene aldığım keyif artıyor. Martin Mueller benden blues öğretmemi istediğinde şöyle sorduğumu hatırlıyorum; "Blues'u nasıl öğretirsin ki?" Bana dediği şey hala kulaklarımda "Eminim sen bir yolunu bulursun".

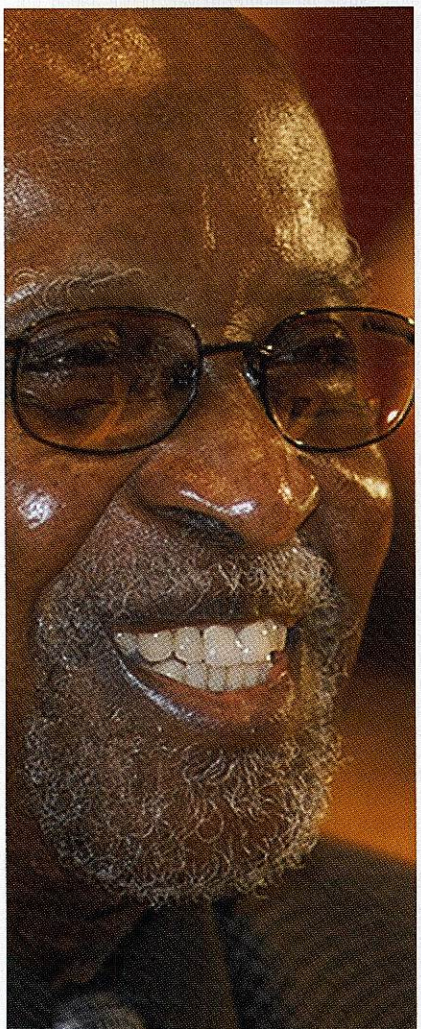

Hala blues'u öğretebilmenin yolunu arıyorum. Brad Mehldau, Larry Goldings, daha nice isimler senin bu oturduğun sandalyede oturdular. Hiç bir zaman bir ders kitabı kullanmadım, sadece müzik.

Kendi grubunuz ne zaman oldu?

Bir gün Dizzy'le kayda girmiştik, o gün Norman Granz'le tanıştım. Norman kendi plağımı yapmak isteyip istemediğimi sordu. Bir dakika kadar kekeledikten sonra ağzımdan tek bir kelime çıktı: Evet.

Hangi sene?

1959 senesiydi. Hala Dizzy'le çalıyordum.

Bu ilk albüm trio kaydı mıydı?

Evet, Basta Ray Brown, davulda Lex Humphries vardı. O albüm Downbeat'ten beş yıldız almıştı. Genelde trioyla çaldım, şimdi düzenli olarak Cafe Loup'da düo olarak çalıyoruz, Hide Tanaka isminde harika bir bascıyla. Son albümümde de Hide'yle çaldım biliyorsun.

Dinah Washington ve Joe Williams'la çaldığınızı biliyorum. Başka vokalistlerle çalıştınız mı, vokalistlerle çalmayı seviyor musunuz?

Çok fazla vokalistle çaldım. Vokalistlerle çalmak çok farklı.

Neden? Basınca ses çıkaran düğmelerimiz olmadığından mı?

Sana nedenini söyleyeyim; Jimmy Jones'i bilir misin, birçok ünlü vokaliste eşlik etmiştir, Sarah Vaughan, Ella Fitzgerald ve benden çok önce Joe Williams ve daha birçoğu. Bir gün eşlikle ilgili bir sohbetimiz olmuştu. Bana şöyle dedi: "Bir portre hayal et. Vokalist, portrenin kendisidir. İyi bir portrenin iyi bir çerçeveye ihtiyacı vardır, işte eşlikçi o çerçevedir. Bir çok müzisyen çok fazla çalıyor, işte bu tam da yapmaman gereken şey. Hiç bir zaman onların yoluna çıkma. Dediğim gibi bir çok vokalistle çaldım. Johnny Hartman, Joe Williams, Dinah Washington, Carmen McRae, Aretha Franklin . Hayatta en çok öğrendiğim iki kişi, biri Dinah, diğeri Dizzy'di.

Junior'la müzik üzerine çok uzun bir sohbet ettik, son cümleleri şöyleydi:

Asla vazgeçme, şimdi yaptığını yapmaya devam et, böylece başaracaksın. İnandığın şeyleri her zaman takip et, kalbini dinle. Ben de lisedeyken futbol, beyzbol oynadım, çok da eğlendiğimi hatırlıyorum ama hiçbir zaman müzik gibi olmadı.

Müziğe bir kez vurulursanız bir daha paçayı kurtaramıyorsunuz.

Evet, bu yüzden hiçbir zaman emekli olmayacağım. Sağlıklı ve uzun bir ömür için spor yapıyorum, kiloma dikkat ediyorum. 81 yaşındayım, kolesterolüm yok, şeker hastası değilim, tansiyonum iyi. Kanser atlattım. Emekli olmayı istemiyorum, birgün düşüp kalana kadar piyano çalacağım.

Başak Yavuz
basakyavuz@gmail.com

Toru Dodo

Toru Dodo, Tokyo doğumlu. Piyano çalmaya 4 yaşında başlamış. Tokyo'da ekonomi okurken jazz'a olan ilgisini keşfediyor ve mezun olur olmaz Amerika'ya yerleşiyor. Berklee'den iftihar derecesiyle mezun oluyor ve New York'a gelip albüm üstüne albüm çıkarmaya başlıyor. Aynı zamanda jazz piyanosu üzerine bir kitap yazmış ve IAJE tarafından ödüle layık görülmüş genç bir besteci, aranjor, piyanist, yazar. Kendisiyle Manhattan'ın üst kısımlarında, Cleopatra's Needle isimli bir mekanda tanıştık. Toru, Pazar günleri yapılan, uzun saatler süren jam session'un ev sahipliğini yapıyor. Artık her Pazar aynı yerde karşılaşıyor, birlikte çalıyor söylüyoruz. Tanıştığımız gün ona şöyle sorduğumu hatırlıyorum "Bu işi nasıl ayarladın?"

Cevabı "bu mekana her gün geliyordum bir ara, inat ettim, utanmadan sıkılmadan her gün geldim, bütün konserlere, jam sessionlar'a. Bir gün bana performans için bir tarih verdiler. Daha sonra bu işi teklif ettiler. Hemen kabul ettim, o gün bu gündür 8 yıldır her Pazar buradayım".

İlgimi çeken, Japonya'dan buraya gelip, bu kadar kısa zamanda nasıl bu kadar başarılı olmuş olduğu. Toru'ya yaşamı ve müziği üzerine sorular sordum.

Piyano çalmaya ne zaman ve nasıl başladınız?

Sanırım ailem birşeylerle meşgul olmamı istedi ve piyano seçeneklerden biriydi. Aile dostlarımızdan birinin çocuğuna ders veren bir piyano öğretmeni vardı. O öğretmenle anlaştılar ve Çarşambaları ders yapmaya başladık. 4 yaşımdan 15 yaşıma kadar, böylece her Çarşamba piyano dersi almaya koşullanmış oldum, piyano çalmayı çok sevmiş olmalıyım.

Müzik, benim için klasik müzik anlamına geliyordu. Lisedeyken, konser piyanisti olmaktan vazgeçtim. Müzik öğretmenim 10 yaşımdan beri beste yapmam konusunda beni yüreklendiriyordu. Her hafta yeni bir parça yazıyordum. Bir besteci olmayı hayal ediyordum. Bütün müzik türlerini araştırdım ve Tokyo'da üniversite öğrencisiyken jazz denen müzikle tanıştım. Her an beste yapılan bir müzik olduğunu anladım ve bu bana oldukça ilginç geldi, böylece jazz'ın dünyasına sürüklenmiş oldum.

Hiç başka bir enstrüman çalmayı düşündünüz mü?

Lisedeyken okulun orkestrasında trompet çaldım ama piyano çalarken çok daha rahat hissettim kendimi, piyano dudaklarımı çok acıtmıyordu, bilirsin.

Üniversitede ekonomi bölümünü bitirdikten sonra jazz konusunda eğitim alma kararına aileniz nasıl tepki verdi?

Jazz hakkında hiçbir fikri olmayan ailem için bu durumu kabullenmek zor olmuştur diye düşünüyorum, ama gördüler ki dersleri asıp sık sık jazz kulüplerine gidiyorum -ki bu kolej yıllarım boyunca böyleydi- müziğe olan tutkumu anladılar. Sonradan çok destek oldular, hala da oluyorlar.

Berklee'i bitirince neden New York'a taşındınız?

Bir uluslararası öğrenciye, okulu bitirince Amerika'da kalmak için çok fazla zaman tanımıyorlar. Bu durumda, New York'u, jazz'ın başkentini görmek istedim. Şans eseri green card'ım oldu ve o zaman bu zamandır New York'dayım.

Amerika'da, özellikle de New York'da, Japon bir piyanist olarak ne gibi zorluklarla karşılaştın ve bu zorlukların üstesinden nasıl geldin?

Bana göre, Japonya'dan gelen ve doğru düzgün İngilizce bile konuşamayan bir piyanistin New York'da varolabilmesi, tam bir oyun. Kendimi baştan koşullandırdım diyebilirim, karşılaşabileceğim her zorluğun normal olacağı konusunda kendimi hazırladım, böylece olabilecek güzel şeyler bonus olacaktı. Ayrıca Japonya'ya her zaman dönebileceğimin bilincindeydim. Duruma böyle yaklaştım. Burada bir piyanist olarak farkedilmem çok fazla zaman aldı. 11 yıldır buradayım ama hala bir turist gibi görünüyorum.

İlk zorluk, Japon olmayan insanlarla takılmak oldu. Şöyle bir hipotezim var, bence Japon dili, dünyadaki en zor dillerden biri, böylece beyni Japon diliyle dolu bir insan olarak başka bir dil öğrenmek için çok da fazla kapasitem kalmamıştı. Sınırlı İngilizce becerisi, dışarı çıkmak ve yeni insanlarla tanışmak konusundaki agresifliğimi indirgedi.

Tur deneyimlerim de beni çok eğitti diyebilirim. Performans zamanı kısa ve kalan zamanda grup üyeleriyle konuşup vakit geçirmek zorunda kalıyorsun. Böylece, İngilizcem oldukça gelişti ve Amerikalıların çoğunlukla komik olduğunu keşfettim. Amerika'yla ilgili en çok sevdiğim şeylerden biri de bu, insanlar çok esprili.

Şimdiye kadar üç albüm yayınladınız, biraz bunlardan bahsedelim.

Aslında şimdiye kadar kendi adıma 5 albümüm oldu. Bunlardan ilki olan "Melancholy Cats"in yapımcılığını kendim üstlendim. Bu albümü Berklee'den mezun olur olmaz 1998'de yayımladım. Alto saksofonda Patrick Cornelius, tenor saksofonda Eli Degibri, basta Jim Stechschulte ve davulda Marc Gratama, hepsi Berklee'den arkadaşlarımdı. Sonra Jazz City Spirits'e bağlı olarak 3 albüm yayınladım. "DODO" (2002), "116 West 238th street (2004)". Bu ikisinde basta Ruben Rogers ve davulda John Lamkin vardı. "DODO 3" (2006)'de ise basta Joseph Lepore ve davulda Rodney Green ile çaldık. Daha sonra 2008'de, kendi şirketim do&do'dan "Do You Like Cappuccino" adlı albümü yayınladım. Bu albümde yine Joseph ve Rodney'e ek olarak celloda David Eggar ve elektrik basta Yasushi Nakamura ile çaldık. Malesef ilk iki CD'm baskıdan kalktı ve böylece, evet, piyasada yalnızca üç albümüm mevcut.

Başka müzisyenlerle de çalıştığınızı biliyorum.

Ağustos 2000'de John Lamkin vesilesiyle Kenny Garrett'le tanıştım. Kenny, evinde özel buluşmalar yapar şehirde oldukça. Bu buluşmalardan birine davet edildim ve 2001'e kadar bana birkaç festival konseri ayarladı. Kenny Asya kültürüne çok düşkün ve akıcı bir şekilde Japonca konuşabiliyor, böylece kendimi ona yakın hissettim. Ben de ona pilav yapmayı öğrettim.

Ayrıca efsanevi Benny Golson ve Curtis Fuller'la da çalışma imkanım oldu. Onların şarkı da söyleyen bir menajerleri vardı, o şekilde tanıştık. Curtis, grubuna her zaman ünlü isimleri davet eder, böylece Randy Brecker, Wallace Roney, Javon Jackson ve Louis Hayes ile çalma fırsatım oldu. Bir bakıma, Japonya'dan gelen bir piyanist olarak bayağı jazz görmüş oldum, sence de öyle değil mi?

"Excellent Solo Piano" kitabını yayınlamaya nasıl karar verdiniz? Yazar olmak nereden esti?

2007'de Rittor Music'den teklif aldım. 12 jazz standardına benim solo piyano için yazdığım aranjmanları, yine benim hazırladığım metinlerle birlikte basmak istediler. Bu kitabın bir de CD'si var. Yazmak benim hobim. Web sayfamda yıllardır günlük tutuyorum.

Çılgın şehir New York'da bir jam session'a ev sahipliği yapmak nasıl birşey?

Bu işi 8 senedir yapıyorum, o zaman da büyük bir fırsattı, hala da öyle. Bu işi yaparak birçok müzisyenle tanıştım. Aslında New York'da bir jam session'a ev sahipliği yapmak oldukça rahat, çünkü buradaki müzisyenlerin seviyesi oldukça yüksek, zaten öyle de olmalı. Çoğu zaman istediklerini çalmalarına izin veriyorum. Eğer o gün mekanda çok fazla piyanist varsa, bana sadece isimleri anons edip arkama yaslanıp müziğin tadını çıkarmak kalıyor.

Kimbilir ne anılarınız vardır?

Evet, bazen çok önemli müzisyenler geliyor, Wynton Marsalis, Roy Hargrove, Wes Anderson, Makoto Ozone şimdilik aklıma gelenler. Onlar tabi isimlerini listeye yazmıyorlar genelde. Ben de isimlerini sadece listeye değil, kendi defterime de yazmaları konusundaki büyük arzumu saklamaya çalışıyorum.

Çok seyahat ediyor musunuz?

Aslında New York'da yaşayan bir Japon olarak her zaman turdayım diyebiliriz. Triomla Japonya'ya gittik geçenlerde ve Kasım sonunda da Roma'ya gittik. Ayrıca 5 senedir Somi adında harika bir şarkıcıya çalıyorum ve onunla Afrika'ya ve Güney Amerika'ya gittik. Buradan gitmek her zaman güzel, buraya dönmek de.

En sevdiğiniz müzisyenler kimler?

Aslında enstrümantistlerden daha çok bestecileri takip ediyorum diyebilirim. Jazz müziğiyle tanıştığımdan beri performanslara odaklanmıştım ama bu aralar tekrar bestecilerle ilgileniyorum. WQXR radyosunu dinliyorum sürekli, özellikle de çalmaya giderken, arabada. Son favorilerim Prokofiev, Scriabin, Messiaen ve Rautavaara.

Gelecekle ilgili ne gibi planlarınız var?

Aslında birkaç fikrim var, bir standartlar albümü, yaylılarla bir tane, bir tane de büyük bir orkestrayla albüm kaydetmek istiyorum, bakalım.

Evli ve oldukça meşgul bir müzisyen olmak nasıl birşey?

Meşgul olmayan bir müzisyen olmaktan çok daha iyi birşey.

Güneş Bayrak
gunes@acd.org.tr

13. ULUSLARARASI ANKARA JAZZ FESTİVALİ BAŞLIYOR!

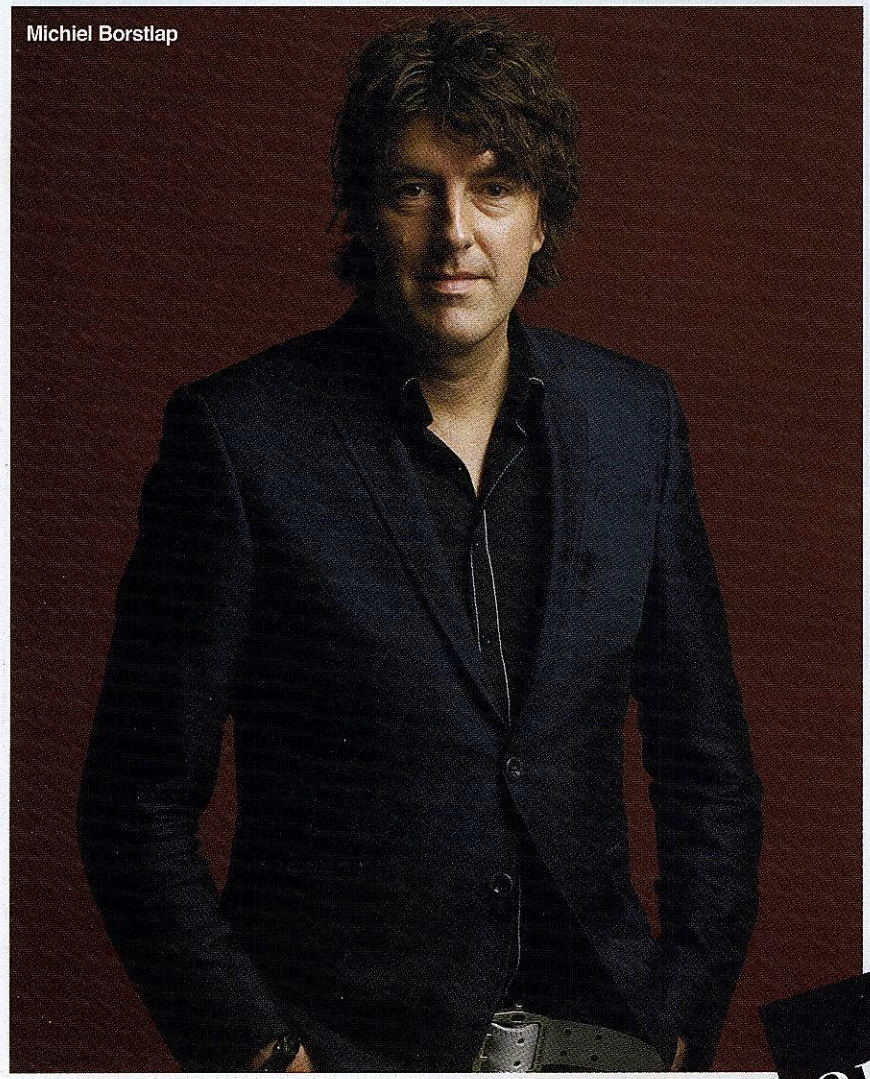
Michiel Borstlap

Ankara Caz Derneği olarak 10 Aralık 2009 Perşembe günü Ayhan Sicimoğlu Celia Cruz Revisited konserine destek verdik. **Leo Organizasyon** tarafından gerçekleşen ve **Durance**'ın sponsor olduğu gece de herkes cha cha ve salsa ustası olup çıkmıştı. İlk parçadan itibaren seyirciler kendilerini sahnede buldular. Soğuk kış gecesinde Ankaralıları ısıtan Latin rüzgarı ve Ayhan Sicimoğlu'nun espirileri bizleri Ankara'dan alıp latin rüzgarına kaptırmıştı. Konserin ardından kendisiyle kısa bir sohbet gerçekleştirdiğimiz Sicimoğlu, boş durmayı sevmediğinden hatta bu yüzden tatil bile yapmadığını belirtti. '*Yazın beni bir deniz kıyısında güneşlenip, kitap okurken bulamazsınız, çok fazla ilgi alanım var, aşçılık, müzik, dalgıçlık gibi hepsine vakit ayırmak zor olsa da bir şeyler üretmeden duramıyorum.*' diye kısaca kendisinden bahsetti. Bizlerde Ayhan Sicimoğlu'nun bu güzel konserinden aldığımız enerji ile 13. Uluslararası Ankara Jazz Festivali ile ilgili çalışmalarımızı hızlandırdık.

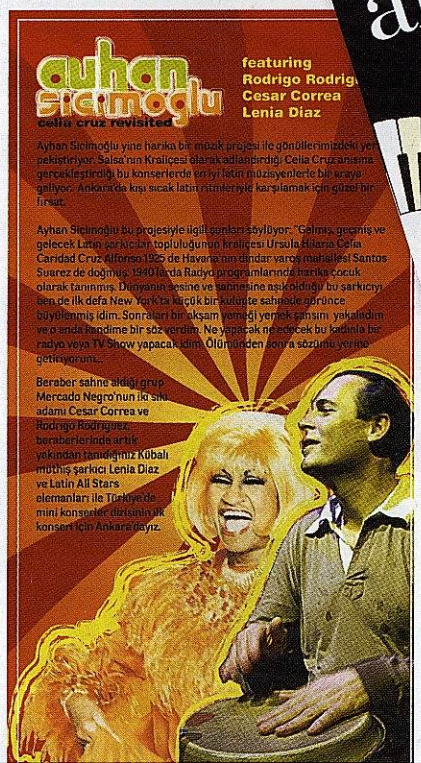

Yıl boyunca sponsor sorunu yaşadığımız festivalin programı hemen hemen belli oldu. Bu yılın teması ise **Jazz&Piyano**.

15 Ocak 2010 Cuma günü Fransız Büyükelçiliği'nde gerçekleşecek olan basın açılışının ardından ünlü Fransız piyanist **Jacky Terrasson** sahne alacak. Basın açılışından 2 gün sonra yani 17 Ocak 2010 Pazar günü de 2010'un ilk konseri yine **Jacky Terrasson**'dan gelecek. Bilkent Otel'de gerçekleşecek olan konsere herkes katılabilecek. Festivalle ilgili ayrıntılı bilgiye www.ankaracazfestivali.org'tan ulaşabilirsiniz.

Festivalde yer alacak olan diğer isimlerden biraz bahsetmek istiyorum. Tabii programda değişiklikler olabilir. Yerli ve yabancı birçok önemli müzisyenin yer alacağı festival 4 Ocak – 20 Ocak arasında Ankaralı jazz severlerle buluşacak. Şuan için belli olan isimler ise şöyle;

Festival, **10 Şubat 2010 Çarşamba** günü saat **19.00'da Bilkent Otel'de, Çetin Akıncı Project** konseri ile başlayacak. Aynı gün saat 21:00'de Bilkent Otel'de **Erdinç Aktuğ Quartet** standart jazz parçalarını seslendirecek.

11 Şubat 2010 Perşembe Günü saat 19:00'da Tuluğ Tırpan My Green Color Projesini seslendirecek.

11 şubat 2010 Perşembe günü bizleri bir konser daha bekliyor olacak. 10 yıl önce bir karnaval bandosu olarak kurulan ve Yunan, İstanbullu, İranlı ve Bulgar müzisyenlerden oluşan

Kerem Görsev

Fahir Atakoğlu

enternasyonel ve çok renkli bir grup olan **Schal Sick Brass Band**, saat 21:00'de Bilkent Otel'de.

12 Şubat Cuma günü Türkiye'nin ilk jazz piyanisti **Nilüfer Verdi**, bize jazz'ın sınırsızlığını, özgürlüğünü, ele avuca sığmayan doğasını keşfederken, özgün düzenlemelerini dinleme şansı veriyor. Saat:18:30'da Bilkent Üniversitesi Adnan Saygun Salonu'nunda jazz severlerle buluşacak.

Cuma gününün bir diğer önemli konseri de **Bilkent Senfoni Orkestrası**'ndan geliyor. **Klaus Weise**'nin yönettiği orkestra saat:22:00'de Bilkent Otel'de gerçekleşecek.

13 Şubat Cumartesi Günü saat 20:00'de Her defasında yeni projelerini merakla beklediğimiz, uluslararası jazz platformundaki en önemli isimlerden biri olan **Kerem Görsev Trio**, yeni albümü "Diversion" ile bizlere keyifli bir Cumartesi günü sunuyor.

13 Şubat Cumartesi Günü Aydın Esen Trio 22:30'da Bilkent Otel'de jazz severlerle buluşacak.

14 Şubat Pazar günü Saat 20:00'de Emir Ersoy - Cuban Portrait &İstanbul Superband, latin müziğinin sihirli ritmler jazz ile buluşuyor. Sevgililer Gününü geçirmek için eğlenceli bir konser sizlerle.

15 Şubat Pazartesi Günü saat 19:00'da İsrail kültürü ve yaşantısında doğmuş, ve bu yaşanmışlıklarını Avrupa jazz'ıyla harmanlamış bir grup karşımıza çıkıyor, **Ido Bukelman Trio.** Bu üçlü, tamamen orijinal kompozisyonlar ile İsrail müzik dünyasına dinleyicilerin bakış açılarını değiştirecek nitelikte bir konser olacağa benziyor.

15 Şubat ,Pazartesi günü saat 21:00'de perdesiz bastaki kendine has yorumu, tekniği, hakimiyeti ve rahatlığıyla **Kamil Erdem**, Fransız akordiyon ustası **Rene Sopa** ile 13. Ankara Uluslararası Jazz Festivali'nde bir araya geliyor.

16 Şubat Salı günü saat 19:00'da Türkiye'nin genç ve başarılı müzisyenlerinden **Selen Gülün**, basklarinet dehası **Ulrich Drechsler** ile hayran kalınacak bir performans sergileyecekler.

16 Şubat Salı günü saat 21:00'de, bir diğer konser Ankaralı jazz severlerin takip ettiği bir isim **Yıldız İbrahimova** olacak ve festivalde Fransız piyanist ve kompozitör **Antoine Herve** ile sahne alacak.

17 Şubat Çarşamba günü saat 19:00'da , Klasik Batı seslerini jazz ile birleştirerek kendi bestelerini yorumlayan **Burçin Büke Trio** ile jazz standartları ve klasik muzik melodilerini harmanlayacaklar.

17 Şubat Çarşamba günü saat 21:00'de, tango, fusion, piyano, perküsyon, nefesli bas sesleri ile sizi sahneye kitleyecek olan **Ayşe Tütüncü Piyano ve Perküsyon Grubu** sahne alacak.

18 Şubat Perşembe günü saat: 19:00'de, Antonio Flinta Quartet İtalyan grup standart jazz ile festivalde yer alıyor.

18 Şubat Perşembe günü saat 21:00'de , Türk müziğinin yaşayan en önemli besteci ve piyanistlerinden **Fahir Atakoğlu**'nu ağırlıyor.

19 Şubat Cuma günü saat 20:00'de, Bilkent Otel'de dünyaca ünlü Hollandalı piyanist **Michiel Borstlap**'ı ağırlıyor. Eldorado Project'te müzisyen, büyük yeteneğini kompozisyon ve doğaçlama becerisiyle buluşturararak, sahnedeki enerjisini kompleks sololarıyla beğeninize sunacak.

19 Şubat Cuma Günü Saat 22:30'da Bilkent Otel North Shield'de Sibel Köse Quartet sahne alacak.

20 Şubat Cumartesi günü saat 21:00'de Festival'in kapanış konseri usta müzisyen ve kompozitör Aşkın Arsunan ve şahane görsel performansları ve izlenesi doğaçlamalarıyla Arsunan'a eşlik edecek olan **Blue Print Project.** Sahnedeki dinamizm ve performans, Arsunan'ın keyifli ve huzur verici piyano doğaçlamalarıyla birleşince ortaya çıkacak olan bu müzik ziyafetini kaçırmamanızı tavsiye ediyoruz.

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Joshua Redman'dan James Farm

Karizmatik ve çok yönlü usta saksofoncu Joshua Redman yeni projesi James Farm ile İstanbul'a geliyor.

Joshua Redman'ı 90'lı yıllarda jazz dünyasında kendine yer edinen en başarılı ve karizmatik isimlerinden biri olarak tanıyoruz. Redman kariyeri içerisinde Charlie Haden, Chick Corea, Pet Metheny ve Elvin Jones gibi efsanevi isimlerle çalıştı.

Ateşli doğaçlamalarının yanısıra planlı çalışıyla da kendinden sözettiren Redman geçen albümü Compass'ta iki davulcu ve iki bascıdan olusan double triosu ile beklenilmeyen ve değişik sound'uyla dikkat çekti.
Adını üyelerinin başharflerinden alan James Farm grubunda saksofonda Joshua Redman'ın yanısıra piyanoda Aaron Parks, basta Matt Penman ve davulda Eric Harland yer alıyor. Aaron Parks yine geçtiğimiz yıl Blue Note'dan yayınlanan "Invisible Cinema" isimli albümü ile ilgi gören ve jazz'ın yeni vizyoneri olarak adlandırılan genç bir isim. Parks ile yazarımız Sevim Yolaçtı'nın yapacağı uzun röportajı gelecek sayımızda yayınlayacağız.

James Farm jazz, blues, pop, rock, fusion'dan bilinmeyene uzanan repertuarıyla 6 Şubat Salı günü saat 20:00'de İş Sanat sahnesinde yer alacak.
Joshua Redman (s)
Aaron Parks (p)
Matt Penman (b)
Eric Harland (d).

Joshua Redman, geçtiğimiz asrın son on yılında tanıştığımız ve hem artistik yetenekleri çok güçlü, hem de jazz geleneğinin temelini bize yeni bir formda yaşatan bir müzisyen. Her albümünü merakla beklediğimiz, akustik projelerin yanı sıra, sıra dışı elektronik işler de yapan, yorumculuğu kadar besteciliğiyle de çok kısa zamanda jazz dünyasının beğenisini kazanan Redman, 6 Şubat tarihinde İş Sanat'ta James' Farm projesiyle sahne alacak. Bu projede, Redman'a genç neslin en az kendisi kadar yetenekli müzisyenleri eşlik edecek. Piyanoda Aaron Parks, basta Matt Penman, davulda ise henüz birkaç ay önce yine İş Sanat'ta sahne alan Overtone Quartet ile harikalar yaratan Eric Harland yer alacak.

Müzisyenlerin özelikle festivaller için oluşturduğu topluluklar, birkaç konserden sonra ya dağılıyor, ya da iyi bir sinerji yakalandığında proje başarıyla sürdürülebiliyor. James' Farm da 2009 Montreal Jazz Festivali için oluşturulmuş ve festivaldeki başarısının ardından tekrar bir araya gelerek dünya turnesine çıkmış bir proje. Aslında ortada James diye birisi yok, sadece tüm müzisyenlerin isimlerinin ilk harflerini yan yana koyunca James ile tanışabiliyoruz. James'in çiftliğinde kimlerin yaşadığını, neler olup bittiğini, hangi melodilerin, fikirlerin, seslerin, duyguların olduğunu ise Redman ve arkadaşları bize İş Sanat'ta ilk ağızdan anlatacak.

Elli yıl öncesine kadar yoğun bir şekilde ırk ayrımcılığının yaşandığı Amerika Birleşik Devletleri, günümüzde sosyal hayatın birçok alanında çok kültürlülüğe ve etnik çeşitliliğe önem veriyor. İşe alımlardan, okul kabullerine kadar, ülkede, dünyanın tüm kültürlerine mensup insanlarının olmasını tercih eden bir ortam içinde, siyahi bir Yahudi olan Joshua Redman göze batmıyor elbette. Ancak, belki de onun bu yaratıcılığının en önemli kaynaklarından birisi de ailesinin entelektüelliği ve çok kültürlülüğü: babası efsanevi saksofoncu Dewey Redman ve annesi dansçı Renee Sherdoff.

1969 yılında California'da doğdu Redman. Doğduğu yıllarda babasıyla birlikte çalma ya da saksofon çalmayı babasından öğrenme fırsatı olmamıştı, çünkü baba Redman o sıralar

New York'ta Ornette Coleman ile çalıyordu. Joshua, babasını sadece Berkeley'deki Keith Jarrett, Ornette Coleman ve Old and New Dreams gibi müzisyenler ve topluluklarla birlikte verdiği konserlerde görme fırsatı bulabiliyordu. En başta jazz'a olan ilgisini babasından almış gibi görünse de, Redman'ın içindeki yaratıcılığı ortaya çıkarmasına ve sonunda gerçekten çok iyi bir jazz müzisyeni olmasına yol açan gerçek ilham kaynağı kendisi de bir sanatçı olan annesiydi.

10 yaşında amatör anlamda saksofon çalmaya başlayan Redman'ın gelecekle ilgili hayallerinde hiçbir zaman müzik olmadı. Çocukluğunda Berkeley'deki Cetner for World Music'teki (Dünya Müziği Merkezi) Endonezya ve Hindistan müzikleriyle ilgili kurslara ve seminerlere katılan müzisyen, liseyi birinci bitirerek 1986 yılında Harvard Üniversitesi'ne kabul edildi. Lisedeyken Sonny Rollins, John Coltrane, Dexter Gordon gibi jazz müzisyenlerinin yanı sıra, James Brown, Earth Wind & Fire, Led Zeppelin ve The Beatles gibi dönemin popüler müzisyenlerini yakından takip ediyor, kendini sanatın bütün formlarına açık tutmaya çalışıyordu.

Redman, lisedeyken saksofondan çok piyano ve gitar çalışır, jazz'dan çok rock çalardı. Berkeley High School'un jazz topluluğunda solist olarak çalan Redman, bu dönemde katıldığı birçok yarışmada da en iyi solist ödülünü kazandı. Her zaman ciddi ve başarılı bir öğrenciydi; akademik anlamdaki başarısını ve çalışma disiplinini jazz'a taşıdığında ise Charlie Parker, Joe Henderson, Ben Webster, Wayne Shorter, Steve Coleman gibi müzisyenlerin stillerini çok iyi bir şekilde benimseyebildiğini görmüştü.

Redman, bugün çaldığı müziğin temel ilham kaynaklarından birinin çocukken dinlediği müzikler olduğunu söyler. Hem annesiyle birlikte gittiği ve doğu ezgilerine aşinalık kurduğu workshop'lar, hem de ilk gençlik dönemlerinde dinlediği pop ve rock toplulukları Redman'ın geleneksel ve mainstream jazz içinde farklı boyutlar açmasını sağlayan yegane kaynaklardır.

Dünyanın en prestijli ve aynı zamanda zor okullarından biri olan Harvard'da da defalarca üstün akademik başarısı dolayısıyla ödüllendirilen saksofoncu, avukat olmaya karar vermiş ve 1991 yılında yine dünyanın en prestijli hukuk okullarından biri olan Yale Law School'a kabul edilmişti. Harvard yıllarında müzikten giderek uzaklaşmıştı; derslerin yoğunluğundan ötürü eskisi kadar bile çalamıyordu. Sadece okulun jazz topluluğunun konserlerine katılan Redman, bu dönemde ara sıra Marsalis kardeşlerin en az tanınanıyla, Delfeayo Marsalis ile konserler verdi. Babası Dewey Redman ile ilk konserlerini de, henüz 21 yaşındayken, 1990 yazında New York'un ünlü kulübü Village Vanguard'da verdiler.

Eminiz ki, 21 yaşında Village Vanguard gibi, sadece New York'un ya da Amerika Birleşik Devletleri'nin değil, tüm dünyanın da gözünün üzerinde olduğu, gerçek jazz'ın yer aldığı bir kulüpte çalmak hiç de kolay değil, babanız Dewey Redman bile olsa. Gerçek anlamıyla eğitim almayan, hatta düzenli olarak bile çalışma fırsatını bulamayan bir müzisyenin, çıkıp Village Vanguard gibi bir yerde çalması ve alnının akıyla geceyi tamamlaması hakikaten takdire layık.

Redman, özellikle Harvard'daki son yılında içinde müziğe karşı oluşan engellenemez ilginin üzerine gitmek ve bir yıl için dinlenmek amacıyla okulunu ertelerken, müzisyenliğe atıldı. Amacı yine de hayatını müzisyen olarak geçirmek değil, sadece yaratıcılığını zenginleştirebileceği bir alanda kendini geliştirmek, müziğe bir süre boyunca yoğunlaşmaktı. Böylelikle Brooklyn'e yerleşti, düzenli olarak çalışmaya ve her bulduğu fırsatta konser vermeye başladı. Ancak, Yale Law School'daki kaydını dondurmasından henüz dört ay sonra Thelonious Monk Uluslararası Saksofon Yarışması'nı kazanan Redman, müzikle iç içe bir yaşam çizmesi gerektiğini gördü. Yarışmanın jürisinde, jazz'ın ve saksofonun büyük üstatları vardı: Jimmy Heath, Branford Marsalis, Jacki McLean, Frank Wess ve Benny Carter.

Redman, ilk albümü Joshua Redman'ı 1993 yılında Warner Bros. etiketiyle yayınladı. Standartları tenor saksofonuyla yorumlayan Redman'ın ilk albümü çok beğenilmemişti. Hatta, eleştirmenler tarafından, müzikle çok

fazla uğraşmaması, hukuk kariyerine geri dönmesi gerektiği gibi alaycı yorumlar bile yapılmıştı. Ancak aynı yıl, tam bir yıldızlar geçidi olan yeni albümü Wish'i yayınlayan müzisyen, bu sefer önceki albümünü acımasızca eleştirenleri yanıltı. Yorumculuğunun ötesinde, besteciliğini de sergileyen Redman'a bu albümde Pat Metheny, Charlie Haden ve Billy Higgins gibi efsanevi isimler eşlik ediyordu.

Redman'ın sideman olarak yer aldığı gruplar çok azdır. Müzik dünyasına atıldığından bu yana, daha çok kendi liderliğinde projeler yürütmüştür. Sideman olarak yer aldığı en uzun soluklu projelerden biri Chick Corea'nın Tribute to Bud Powell altılısıydı. Bu açıdan bakıldığında, zaman zaman daha tecrübeli ve bilgili kişilerin yanında yetişerek kendini daha da geliştirmesi gerektiği söylenmiştir müzisyen hakkında. Ancak, Redman'ın günümüzde jazz dünyasındaki konumuna baktığımızda, bunun gerçekten gerekli olup olmadığı da bir tartışma konusu olarak karşımıza çıkmaktadır.

Wish'in başarısından sonra, liderliğini yürüttüğü ilk kalıcı topluluğuyla MoodSwing albümünü yayınladı Redman. İleriki yıllarda müzik ve jazz dünyasında kesin olarak etkisini bırakacak üç müzisyen bu kayıtta Redman'la birlikteydi: piyanoda Brad Mehldau, basta Christian McBride ve davulda Brian Blade.

Joshua Redman, Spirit of the Moment/ Live at the Village Vanguard, Freedom in the Groove ve Timeless Tales (For Changing Times) albümlerinde, yeni fikirleri, şimdiye kadar hiç eşine rastlanmamış bir şekilde işledi. Müziğinde belli bir rahatlık, özgürlük hissediliyordu, ancak aynı zamanda da özgürlüğün dozunu kaçırmıyordu. Bu üç albümden sonra artık Redman'ı başarılı bir lider ve usta bir müzisyen olarak nitelendirmek hiç de yanlış olmazdı. Bu süreçte, tenor saksofonun sonoritesi ve ses aralığı zaman zaman ona yetersiz geldi, albümlerinde ve konserlerinde alto ve soprano saksofonu da kullandı. Ancak yine de, ilk göz ağrısı tenorun ağırlığını her zaman hissetmek mümkündü.

Redman'ın ikinci kalıcı dörtlüsü, yine saksofon ve piyano, bas ve davuldan oluşan bir ritim seksiyonundan oluşuyordu. Piyanoda Aaron Goldberg, basta Reuben Rogers ve davulda Gregory Hutchinson'ın bulunduğu ilk albüm, 2000 yılında yayınladıkları Beyond olmuştu. 2001'de yine aynı dörtlüyle yayınladıkları Passage of Time'dan bir yıl sonra Redman tamamen farklı bir formasyonu dene-

meye karar verdi. Yaya3 adı altında orgcu Sam Yahel ve ilk dörtlüsünden hatırlayacağımız Brian Blade'le zaman zaman verdikleri konserlerin sonunda, çok daha özgür ruhlu, elektronik öğelerin de yoğunlukla kullanıldığı, önceki projelerden son derece farklı bir işle dinleyicilerinin karşısına çıktı. Birlikte, Yaya3 olarak Elastic albümünü yayınladılar.

Bir de Redman'dan dinleyelim Elastic albümüyle ilgili düşüncelerini: "Bu proje, ciddi anlamda müzik yapmaya başladığımdan beri, yani kayıt yapmaya ve lider olarak turnelere çıktığımdan bu yana düşündüğüm bir şey. Her zaman daha geniş bir ses paleti içinde bir projeye imza atacağımı hissederdim. Sadece akustik enstrümanlarla değil, daha groove tabanlı bir yapı..."

Elastic albümüyle, Redman'ın kompozisyon anlayışı da zamanla değişti; bu projedeki mantık, emprovizasyonun bestenin kendisiyle, bestenin kendisinin de emprovizasyonla aynı

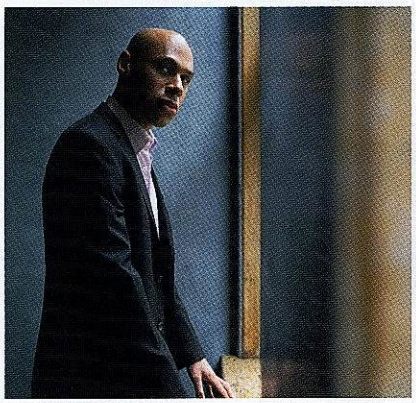

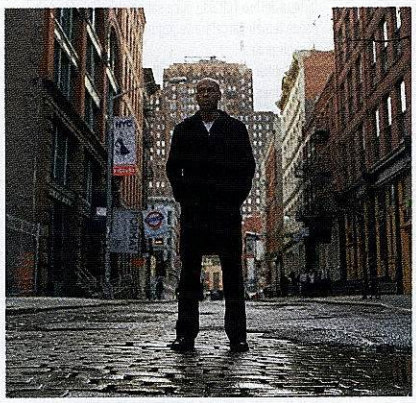

seviyede öneme sahip olmasıydı.

"Jazz genellikle bestenin kendisini bir başlangıç noktası olarak varsaymaktadır. Emprovizasyon yapabilmeniz için biran önce yolunuzdan çekilmesi gereken bir başlangıç noktası belki de... Bu projede, daha geniş bir kompozisyon yaklaşımı sergilemek istedim; eserin kimliğinden, özgürlüğünden ve açıklığından feragat etmeden, birçok bölümlü hikayeler anlatmayı amaçladım. Emprovizasyonların, 8 ölçüye veya bir chorus'a sıkışması yerine, şarkıların genel anlamının sadece bir parçası olmasını sağlamaya çalıştım."

2002'deki Elastic ile yakaladığı ve çok memnun kaldığı sinerjiyi tekrarlamak ve bir adım ileriye götürmek amacıyla, yine Sam Yahel ve Brian Blade ile Momentum albümünü 2005 yılında yayınladılar.

Redman'ın müzik yolculuğu Warner Bros. şirketiyle başlamıştı; onun henüz 20 yılı bile doldurmamış olan müzik kariyerindeki en önemli diğer plak şirketi ise Nonesuch'tır. Bu sefer akustik trio formatına başvurmuş, saksofon, bas ve davuldan oluşan bir ekiple kayıt gerçekleştirmişti. Back East adlı bu albümün fikri anlamda temelleri Redman'ın henüz lise ve üniversite yıllarındaki tecrübelerine ve o dönemlerdeki ilham kaynaklarına dayanıyordu. Berkeley'deyken annesiyle iştirak ettiği ritim dersleri, doğu müziği hakkındaki workshop'lar, Hint müziği hakkında kulağına yerleşenler, ardından da Boston ve New York'taki yıllarında çaldığı piyanosuz topluluklar, onun Back East'teki asıl çıkış noktalarını oluşturuyordu.

Redman'ın Back East albümü, hakikaten onun müzikte ne kadar yenilikçi olabileceğini son derecede şeffaf bir şekilde yansıtan bir çalışmadır. Birlikte çaldığı müzisyenlerle

olan uyumu, seçtiği şarkılar ve onları yorumlama şekli, bir müzisyen emprovizasyon yaparken, aynı zamanda diğer müzisyenlerin oluşturduğu altyapının sade güzelliği ve özgün dokuları, Redman'ın bir anlamda kendi müzik yolculuğunun başlangıcından bu yana geldiği noktayı özetliyordu. Sanki Berkeley günlerinden kalma ana ilhamın, bugünkü müzik bilgisi ve yılların tecrübesiyle hangi noktaya gelebileceği Back East'te görülmekteydi.

Back East, Redman'ın yaratıcılığının doruk noktalarından biridir. Kendisi de, bu albüm hakkında şöyle der:

"Bu albümde, Doğu Yakasıyla özdeşleştirdiğim bir stile, bir çalışa –modern, swing temelli, akustik – geri dönüş olduğunu düşünüyorum. Bu benim müzikal anlamda peynir ekmeğim, benim işimin tam olarak temeliydi. Doğu Yakasında yaşadığım yıllar boyunca geliştirdiğim yaklaşımı tam olarak sergileyebildiğime inanıyorum. Boston'dayken, aslında müzik okumuyordum, ama birçok müzisyenle birlikte vakit geçiriyordum ve işte o zamanlar gerçek anlamıyla müzik yapmayı öğrendim. Ve ilk defa New York'a taşındığımda, hala birçok jam session'da çalıyordum ve yerel kulüplerde, barlarda ve restoranlarda, bazen sadece davul ve basla çalıyordum. Sonuçta, bu albümde, müzikal anlamda gelişimim için çok önemli olan, ancak son zamanlarda turnelerimde ve kayıtlarımda yeteri kadar vurgulayamamış olduğum bir olguya dönüş yapıyorum."

"Yazdıkça, her zaman müziğimin içinde belli bir seviyede olduğunu düşündüğüm doğu etkileri daha da ortaya çıktı ve bu yapı içinde daha da belirgin bir hale geldi. Gençken, annem beni Berkeley'deki World Music Center'a götürür, burada çok basit seviyede Güney Hint perküsyonu ve Endonezya müziği çalışırdım. Ayrıca aralarında Hint, Endonezya, Pers, Kuzey Afrika ve Japon etkileri de olan her türlü dans performansına da giderdik. O zamanlar yaşadığımız San Fransisco'da çok eklektik bir atmosfer vardı, çok kültürlü bir ortam içinde büyümüştük. Ve tüm bunların da kesinlikle benim müziğime çok büyük etkisi oldu."

Joshua Redman'ın son albümü ise 2009 yılında yayınladığı Compass oldu. Bu albümde, kompozisyon ya da yorumculuktaki yenilikçiliğinden öte, kurduğu ekiple gerçekten önemli bir değişiklik gerçekleştirdi. Geçtiğimiz aylarda Joe Lovano'nun Us Five projesinde gördüğümüzden de daha ilginç bir formasyon kullandı Redman ve bu projede iki farklı ritim seksiyonuna başvurdu. Evet, aynı anda iki bateri ve iki bas, Redman'a eşlik ediyordu. Redman'ın Compass'ta yakaladığı heyecan verici uyumu, dinamik birlikteliği gerçekten anlamak için, diğer projelerinde de olduğu gibi can kulağıyla dinlemek gerekiyor.

Joshua Redman, bu yıl 40. yaşını doldurdu, 41'e doğru ilerliyor; bu sayfalarda yer verdiğimiz birçok dünyaca ünlü müzisyene göre daha genç sayılır. Profesyonel anlamda jazz kariyeri henüz yirminci yılına ulaşmadı, ancak bu dönemde her kaydettiği albüm, kendi yaratıcılığının sınırlarını zorladığı, yeniliklerden çekinmediği, eleştirilerden korkmadığı ve sadece kendini gerçekleştirmek için müzik yaptığını gösteriyor. Sonuçta, dünyada kaç kişi Yale Law School'u dondurarak, kendini bilinmeyen bir ortama, maddi anlamda bir getiri sağlayıp sağlayamayacağı belirsiz bir geleceğe doğru adım atacak cesarete sahip ki? Redman, müzik kariyeri boyunca albümlerinde ve müziğinde gösterdiği cesareti 1991 yılında göstermeseydi, belki de bugün ABD'nin en başarılı avukatlarından ya da hukukçularından biri olacaktı.

İşte o zaman, yeteri kadar cesareti ya da isteği olmadığı için potansiyelini gerçekleştirmeyen, sanatını dünyayla paylaşmayan, söylemek istediklerini söyleyemeyen binlerce sanatçıdan ya da müzisyenden biri olacaktı Redman.

Ve bizler de, ne Back East, Compass gibi yepyeni fikirler içeren albümleri dinliyor olacaktık, ne de Şubat ayında James'in çiftliğine misafir olabilecektik.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Nardis Jazz Festivalinden...

OCAK AYI PROGRAMI

KED Trio feat. Ceren Koçak ve Yeşim Pekiner

01 Ocak 2010 Cuma

Piyanist Kürşad Deniz Galatasaray Lisesi Mezunu, Galatasaray Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği mezunu. 5 yaşından beri piyano çalıyor. Orta okulda blues çalmak için oluşturdukları grupla daha sonra caza yöneldiler. Caner Kaptan'ın da yer aldığı Galatasaray Lisesi orkestrası ile KASDAV müzik yarışmasında 2002 yorum dalı 1.liği, en iyi orkestra 1.liği, beste 3.lüğü var. 2003'ten beri kulüplerde çalıyor. Bu gece ufak düzenlemelerle standartlardan oluşan bir repertuar sunacaklar. Tüm enstrümanların eşit olarak yer aldığı bir müzik ile birlikte iki genc şarkıcı bu gece sizlerle olacak.

Kürşad Deniz (p), Erdal Akyol (b), Derin Bayhan (d), Ceren Koçak (vo), Yeşim Pekiner (vo).

Yahya Dai Quartet

02 Ocak 2010 C.tesi

Ankara doğumlu Yahya Dai'nin 1974 yılında Soprano blokflüt ile başlayan müzik hayati 1981'de alto saksofon ve ilerleyen yıllarda tenor saksofon, soprano saksofon, bariton saksofon, yan flüt ve EWI (elektrik nefesli enstrüman) ile devam etti. Ankara'da uzun bir dönem Tuna Ötenel ile birlikte çalışan Yahya Dai, İstanbul'a yerleştikten sonra yerli, yabancı pek çok grupla sahne aldı, albüm kayıtlarında çaldı. Bu gece oldukça renkli bir repertuar ile sizlerle olacaklar.

Yahya Dai (ts, EWI), Erciment Orkut (p), Kağan Yıldız (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Group Passiflora

04 Ocak 2010 P.tesi

Levent Altındağ ve Erdem Sökmen'in öncülüğü, Eylem Petit, Volkan Öktem, Serkan Özyılmaz'ın katılımıyla kurulan Grup Passiflora yaklaşık 6 yıldan beri birlikte çalmaktadır. Bu yıl aralarında aldıkları Şenova Ülker ile de güçlenen ve repertuarlarında Latin caz ve fusion tarzı müzikler olan grubun repertuarı oldukça geniş. Eğlenceli ve keyifli bir gece...

Levent Altındağ (s), Erdem Sökmen (g), Şenova Ülker (tp), Serkan Özyılmaz (p), Eylem Petit (b), Volkan Öktem (d).

Cenk Erdoğan Trio

05 Ocak 2010 Salı

Trio'nun kurucusu olan Cenk Erdoğan Türkiye'nin ünlü caz müzisyenleri ile caz kompozisyon çalıştı, aynı zamanda Türk klasik müziği alanında da çalışmalar yürüterek perdesiz gitar üzerine uzmanlaştı. Perdesiz gitarda Türk geleneksel sazları olan bağlama ve tanburdan etkilenen özel bir teknik kullanarak caz armonizasyonlarını geleneksel melodilerle birleştiren Cenk Erdoğan, yurtdışındaki uzmanların da dikkatini çekiyor. Bu anlamda 2004 yılında Amerika'da "Berklee College of Music" ve "Queens College of Music"e davet edilerek buralarda perdesiz gitar üzerine atölye çalışmaları düzenledi ve konserler verdi.Ayrıca Cengiz Onural'ın "Bir Nefes Hayat" adlı albümünde aranjör, Gevende ve Mircan Kaya'nın albümlerinde gitarist, Serkan Çağrı'nın "Alâ" albümünde "Resim" isimli parçanın bestecisi olarak yer alan Cenk Erdoğan, bugüne kadar "Issız Adam", "Sis ve Gece" filmlerine ve "Kabuslar Evi", "Bıçak Sırtı", "Yol Arkadaşım" gibi TV dizilerine de müzikler yaptı. Geçtiğimiz yıl üçlü çalışması "İlte" piyasaya çıktı.

Cenk Erdoğan (g), Alper Kılıç (b), Kerem Sefil (d).

Oğuz Büyükberber Trio

06 Ocak 2010 Çarşamba

Klasik batı müziğini, Türk müziği ve caz tınılarıyla harmanlayarak kendine has üslubunu yaratan bas klarnetçisi Oğuz Büyükberber, aynı zamanda çocukluğundan bu yana görsel sanatlarla ilgilenen çok yönlü bir sanatçı. Müzik kariyeri boyunca Kaçan Keçi, A Z, Lodos, Velvele, Turquinstances ve Trio Koan gibi projelerde çalışan ve Avrupa'da birçok festivalde yer alan sanatçının 4 solo albümü bulunuyor. 1990 yılında Amsterdam'a taşınıp, konservatuarda saksofon ve basklarnet eğitimi alan Klein ise doğaçlama müzik üzerine yoğunlaşan ancak aynı zamanda Doğu Avrupa ve Asya müzikleri hakkında da kendini geliştiren bir sanatçı. Şimdiye kadar Tobias John Zorn, Chris Speed, Benoit Delbecq ile sahne alan sanatçı, Man Bites Dog, Full Fathom Five ve Spinifex Orkestrası için şarkı besteliyor. Bu gece besteler ve standartlardan oluşan bir repertuarı trio olarak seslendirecekler.

Oğuz Büyükberber (bclt), Tolga Tüzün (p), Demirhan Baylan (b).

Nezih Yeşilnil Trio "CinemaScope"

07 Ocak 2010 Perşembe

Nezih Yeşilnil, 6 yaşında mandolin, 13 yaşında gitar çalmaya başladı. 17 yaşında İzmir'de Maça Beşi Topluluğu'nda bas gitar çalmaya başladı. Ege Üniversitesi İktisat Fakültesi Ekonomi bölümünden mezun olan Yeşilnil, 1974'te Grup Doğuş'un kurulmasına öncülük etti. 1986'dan bu yana pekçok değerli müzisyenle birlikte yurtiçi ve yurtdışında konserler ve festivallerde sahne aldı. Halen kendi trio'sunun yanısıra caz ve etnik müzik yapan çeşitli gruplarla da müzisyenlik hayatını sürdüren Nezih Yeşilnil, Pera Müzik Okulu'nda, Modern Müzik Akademisinde özel olarak bas dersleri veriyor ve müzik stüdyolarında düzenlemeler yapıyor. Bugece sizlere en sevilen film müziklerini yorumlayacaklar.

www.yesilnil.com

Baki Duyartar (p), Nezih Yeşilnil (b), Deniz Dündar (d).

Baki Duyarlar 6tet

08 Ocak 2010 Cuma

Baki Duyartar ise müzisyen bir ailenin müzisyen oğludur. 1987'de Rotterdam Konservatuarına girdi. Robvan Kreeveld, Jan Laurens Hartong, Monti Alexandr, Eddie Gomez, Bob Brookmeyer gibi isimlerle çalıştı. Aynı dönemde Rotterdam, Amsterdam, Den Haag (Lahey) müzik okullarında öğretim görevlisi oldu. 1996'da İstanbul'a geri döndü. Şu anda İstanbul'da çeşitli kulüplerinde çalıyor ve Hollanda'daki müzikal aktivitelerine de devam ediyor. Bu gece kayıtlarını yeni bitirdiği albümünden parçalar çalacaklar.

Şenova Ülker (tp), Serhan Erkol (as), Engin Recepoğulları (ts), Baki Duyarlar (p), Kağan Yıldız (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Feyza Eren

09 Ocak 2010 C.tesi

Amerika'da doğup büyüyen, Basın-Yayın / Radyo-TV mezunu olan Feyza Eren, 8 yıl Klasik Batı Müziği keman eğitimi gördü, müzikallerde ve tiyatroda oynadı. Feyza, 13 yıldır İstanbul'da caz söylüyor. Türk ve uluslararası, çok değerli müzisyenlerle çalıştı, çeşitli mekanlarda konser verdi ve şarkı söyledi. Akbank, Ortaköy, Ankara, Afyon, Bodrum ve İzmir caz festivallerine katıldı. Yurtdışında, Ricky Ford orkestrasıyla Fransa'da bir caz festivaline katıldı ve aynı grupla Paris'te Lionel Hampton Jazz Kulübünde şarkı söyledi. 2000 yılında Emin Fındıkoğlu yönetiminde ülkemizin en iyi caz müzisyenlerinden oluşmuş bir grupla "I'm New" adlı ilk solo albümünü çıkaran Feyza, bu akşam Nardis'te rengarenk bir şarkılar demeti sunacak.

Feyza Eren (vo), Engin Recepoğulları (ts), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Amir El-Saffar & Hakan Ali Toker

11 Ocak 2010 P.tesi

Irak asıllı Amerikalı trompetçi Amil El-Saffar bugüne kadar Cecil Taylor, Rudresh Mahanthappa, Vijay Iyer ve Daniel Barenboim gibi müzisyenlerle çalıştı ve de 2001 yılında katıldığı Carmine Caruso Uluslararası Jazz Trompet yarışmasını kazandı. 2002 yılında ise New York'taki müzisyenlik kariyerini bir kenara bırakarak atalarının müziğini öğrenmek üzere Irak, Orta Doğu ve Avrupa'yı gezdi. Gezisinde kökeni yüzyıllara dayanan sözlü gelenekleri öğrenerek Irak müziğine özgü olan makamları ve santur çalmayı öğrendi. Amerika'ya döndükten sonra Safaafir isimli Irak müziği ve makamlarını bolca kullandığı grubunu kurdu. Grubuyla yaptığı müzikte aslında trompette olmayan, ancak ElSaffar'ın kendi geliştirdiği bir teknikle çıkardığı ara sesleri, mikrotonları kullanarak büyük ilgi çekti. 2006 yılında, Painted Bride Arts Center ve Festival of New Trumpet Music (FONT) katkılarıyla Two Rivers isimli suiti yazdı. Bu eserde geleneksel Irak müziğini ve modern cazı harmanladı. Pi Records'dan 2007 yılında çıkan Two Rivers, All About Jazz dergisi tarafından '20. yüzyıl uluslararası cazının en ilgi çekici örneği' olarak tanıtıldı. 2008 yılında Made in Chicago festivalinden Two Rivers Suite'in 17 kişiden oluşa bir grup için tekrar düzenlenmesi teklifini aldı ve düzenlemesini Millenium Park'ta 5000'den fazla kişi dinledi. Daha sonra ise Vijay Iver ile bir dörtlü kurdu. ElSaffar ayrıca tiyatral projelerde de yer aldı. Heather Raffo'nun Nine Parts of Desire ve Wajdi Mouawad'in Scorched isimli oyunlarına müzikler yazdı ayrıca Jonathan Demme'nin Oscar adayı olan Rachel Getting Married filminin bazı müziklerini de yaptı. Bu önemli ve ilginç müzik adamı piyanist, besteci Hakan Ali Toker ile birlikte özel bir repertuar seslendirecekler.

Amir El-Saffar (tp), Hakan Ali Toker (p), Nezih Yeşilnil (b), Ferit Odman (d).

Bora Çeliker Quartet "Sokak Şarkıları"

12 Ocak 2010 Salı

Gitar çalmaya 1988 yılında başladı. Üniversite yıllarını geçirdiği Ankara'da The Crawling Snakes, The Jukes (1996) ve The King Bees (1997) isimli blues gruplarını kurdu. The King Bees ile Ankara ve İstanbul'da düzenli kulüp programları, festival konserleri, Kıbrıs, Van ve Samsun turneleri yaptı. 1999'da Janusz Szprot ile kurduğu grupla caza yöneldi. 2001'de Alan Ginter Quartet bünyesinde Tuna Ötenel ile birlikte çalıştı. Aynı yıl İstanbul'a dönerek, 92.3 Radyo Kozmos'da iki buçuk sene boyunca Blues Makinası programını yaptı. 2004 Eylül ayında, Kahvaltıda Caz Etkinliği kapsamında, Nilüfer Verdi, Mahmut Yalay, Cem Aksel ve Nükhet Ruacan'la kurduğu grubuyla konsere çıktı. 2005 yılında Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda Sarp Maden'le birlikte Jethro Tull'dan önce sahne aldı. Bu gece sokak, cadde temalı parçalara ve özgün eserlere yer verecekler. Yeni bir proje...

Bora Çeliker (g, vo), Burak Bedikyan (p), Erdal Akyol (b), Ferit Odman (d).

Acous-tet

13 Ocak 2010 Çarşamba

İstanbul Bilgi Üniversitesi müzik bölümü mezunu olan Ozan Musluoğlu, ilk albümü olan "Coincidence"ı Rec.jazz etiketi ile piyasaya çıkarttıktan sonra performanslarına Acous-tet adını verdiği kendi grubuyla devam etti. Tenor saksofonda Engin Recepoğulları, piyanoda Burak Bedikyan, davulda Cem Aksel ve kontrabasta Ozan Musluoğlu'dan oluşan Acous-tet bu performansta, "Coincidence" albümünün yanı sıra henüz çıkmamış olan ikinci albümdeki parçaların da yer aldığı geniş caz repertuarı ile dinleyicileri ile buluşacak.

www.myspace.com/ozanmus

Engin Recepoğulları (ts), Burak Bedikyan (p), Ozan Musluoğlu (b), Cem Aksel (d).

Elif Çağlar "Curly Trio"

14 Ocak 2010 Perşembe

Elif Çağlar, 1998-2002 seneleri arası, İstanbul Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümü'nde Ali Perret, Can Kozlu, Aydın Esen, Randy Esen, Nükhet Ruacan, Neşet Ruacan, İmer Demirer, Selen Gülün gibi Türkiye'nin önde gelen caz müzisyenlerinin yanı sıra Lawrence "Butch" Morris ve Ricky Ford'un da öğrencisi olarak, "Caz Kompozisyonu"

üzerine eğitim aldı. Ardından Queens College bünyesindeki "the Aaron Copland School of Music"te, "Caz Performansı" dalında master derecesini tamamladı ve buradan "opera, müzikal tiyatro, oratoryo ve dengi kategorilerdeki müzik dallarında, kariyer açısından en büyük potansiyeli göstermiş" performans öğrencisine verilen "Claire Bennett Moringiello'72" ödülünü alarak mezun oldu. Bu süreç içerisinde, New York'taki ünlü caz müzisyenleri Michael P. Mossman, Antonio Hart ve ismi caz efsaneleri arasında geçen vokalist Sheila Jordan ile çalışma fırsatını buldu. Halen İstanbul'da çeşitli müzik projelerine ve performanslarına devam etmektedir. Bu gece "Curly Trio" ile farklı repertuarı ve müthiş yorumu ve daha önce birçok oluşumda beraber çalmış gitaristler Cem Tuncer ile Kerem Türkaydın'ın eşlikleri ve soloları eşliğinde keyifli bir gece yaşayacaksınız.

Elif Çağlar (vo), Cem Tuncer (g), Kerem Türkaydın (g).

Emre Kayhan 5tet

15 Ocak 2010 Cuma

Bu gece repertuarlarında Emre Kayhan ve Engin Recepoğulları'nın beste ve modern caz standartlarından oluşan bir repertuar sunacak olan grubun kurucularından Emre Kayhan İngiltere'de doğdu. Mimar Sinan Üniversitesi Devlet Konservatuarı trombon bölümü mezunu olan sanatçı Londra Royal College of Music'de lisans eğitimi aldı. 1991-93 yılları arasında İngiltere'de çeşitli profesyonel ve amatör senfoni orkestralarında ve big band'lerde çaldı. North Texas State University'de çalıştı. 2000 – 2001'de Trinity College of Music'de tam burs ile caz masterini tamamladı. 1998 de EBU (Avrupa Yayın Birliği) Caz Orkestrası ile Stockholm Caz Festivali'nde ve 2002 de ise yine aynı orkestra ile Budapeşte'de ikişer konser çaldı. 2005'de İstanbul Caz Festivali'ne Neşet Ruacan Dörtlüsü içinde katıldı ve konuk sanatçı trompetçi Claudio Roditi ile çaldı.

Engin Recepoğulları (ts), Emre Kayhan (tb), Cem Tuncer (g), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

Sibel Köse Quartet

16 Ocak 2010 C.tesi

Sibel Köse Ankaralı. TED Ankara Koleji'nin ardından ODTÜ Mimarlık Fakültesi, Mimarlık Bölümü'nden mezun oldu. Caz ile ilgili ilk çalışmalarına üniversitede öğrenci olduğu yıllarda başladı. Polonya'da seminerlere katıldı. 1987 yılından bu yana Sibel Köse konserlerde, radyo ve TV programlarında yer almakta, yerel ve uluslararası caz festivallerine katılmaktadır. Polonya'nın Zamosc kentinde düzenlenmiş olan Uluslararası Caz Vokalistleri Yarışması'nda birincilik ödülü aldı. "Nina Simone Tribute" konserinde Dee Dee Bridgewater, Raul Midon ve Stacey Kent ile aynı sahneyi paylaşan Köse, Polonya'da bir de albüm çıkardı. Bu gece grubuyla sizlere caz standartlarının yeniden yorumuyla keyifli bir gece geçirtecek.

Sibel Köse (vo), Kürşad Deniz (p), Erdal Akyol (b), Derin Bayhan (d).

Yansımalar

18 Ocak 2010 P.tesi

Topluluk, 1990 senesinde A. Şenol Filiz ve Birol Yayla tarafından oluşturulmuştur. Temelde akustik bir tınıya sahip olan topluluk, geleneksel müziğimizden yola çıkarak günümüzü yansıtan ve geniş bir yelpazeye açılabilen sade ve dingin bir müzik anlayışını yorumluyor. Topluluk, 1996 senesine kadar ikili olarak çalışmalarını sürdürmüş, bu dönem içinde yurt içi ve yurt dışında verdikleri pek çok konserin yanısıra "Yansımalar", "Bab-ı Esrar", "Serzeniş", "Vuslat" ve "Pervane" isimlerinde beş albüm yayınlamışlardır. "Günümüzün karmaşasına karşın insanla biraz sadelik ve huzur sunmak amacımız" diyen sanatçılar, çalışmalarında dinleyicileri ile bu temayı paylaşmaktadır.

Şenol Filiz (ney), Birol Yayla (tambur), Murat Usanmaz (g), Erdal Akyol (b), Pınar Duruk (cello), Ediz Hafızoğlu (d, perc).

Jef Giansily Trio feat. Engin Recepoğulları

19 Ocak 2010 Salı

Jef Giansily, Parisli bir piyanist. Yerli müzisyenlerle beraber çaldığı İstanbul'a yerleşeli 5 sene oldu. Trio, Jef'in besteleri ve çağdaş caz repertuarından oluşan seçkileri çalacak. Bu gece ayrıca piyasaya geçtiğimiz günlerde çıkan yeni albümü Sketches'den de parçalara yer verecek. www.melissokmen.com.tr

Jef Giansily (p), Engin Recepoğulları (ts), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

Cihan Terlan "R&Bossa Project"

20 Ocak 2010 Çarşamba

Geçen yıllardan hatırlayacağınız 'Cihan Terlan Bossa Nova 5'lüsi' bu kez değişik bir tarzla ortaya çıktı: Cihan Terlan R&Bossa Band. 'R&Bossa', soul, jazz ve bossa nova ögelerini bir arada barındıran cıvıl cıvıl bir proje. Yine Jobim parçaları çalıyorlar ama değişik ve hareketli bir yorumla...

Cihan Terlan (g, vo), Koray Üsgüten (keyb), Deniz Kançelik (bg), Mert Dipevliler (d).

Morfoz "Bir Ercüment Vural Projesi"

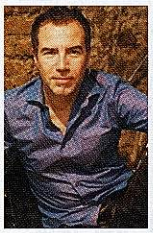

21 Ocak 2010 Perşembe

1959'da Samsun'da doğan Ercüment Vural müziğe olan ilgi ve yeteneğini çok küçük yaşlarda keşfetmiştir. 7 yaşında izlediği Dr. Jivago'nun müziğinin notalarını çıkartıp tüm mandolin sınıfıyla paylaşabilmiştir. İlkokul üçüncü sınıfta tuşlu çalgılara geçen Vural, 15 yaşında ilk grubunu kurmuş, 16 yaşında ise ağırlıklı olarak nefesli çalgılardan oluşan bir grubun solistliğini yapmaya başlamıştır. 20'li yaşlarında Avusturya'ya yerleşen Ercüment Vural, İstanbul'a döndükten sonra Onno Tunç'la birlikte birçok başarılı pop albümünde çalışmıştır. 1994 yılında, daha sonra kendi kategorisinde büyük bir albüm satış başarısı yakalayacak olan Passaporte Latino'yu kurmuştur. Ercüment Vural, Önder Focan'la oluşturduğu Ercüment Vural-Önder Focan Project'in yanı sıra Jelatin isimli grubuyla da latin caz çalmıştır. Müzik çalışmalarına devam eden sanatçı yepyeni bir proje ile karşınızda...

Gürkan Çakmak (mey, duduk), Çağdaş Oruç (ss, ts), Ercüment Vural (keyb), Emre Can (b), Erhan Seçkin (d).

Janusz Szprot "Pulawy Project"

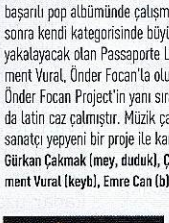

22 Ocak 2010 Cuma

Janusz Szprot, piyanist, besteci, aranjör, eğitimci ve müzikolog olarak zengin bir müzik geçmişine sahip. Profesyonel müzik yaşamına başladığı 1971 yılından bu yana Polonyalı ve yabancı pek çok ünlü caz sanatçısı ile çalışan Szprot, 1983 yılında, yetenekli Polonyalı ve Türk caz sanatçılarını biraraya getirerek kurduğu 'Polonya-Türk Caz Topluluğu' adını verdiği grupla Ankara'da ve 21'inci Uluslararası İstanbul Müzik Festivali'nde konserler verdi. Piyanist olarak, cazın her tarzına hakim olan Janusz Szprot'un bu alandaki esnekliği ve çeşitliliği, 15'den fazla albüm içeren diskografisinde de açıkça görülüyor. Szprot, daha önceleri Bilkent Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi'nde öğretim görevlisi olarak görev yapıyordu. Erzurum'da göreve başlayan sanatçı ve grubu çok keyifli bir repertuarla sizlerle.

Janusz Szprot (p), Kamil Erdem (b), Ediz Hafızoğlu (d), Nilay Tezsay (vo).

Janusz Szprot "Young @ Hearts Project"

23 Ocak 2010 C.tesi

Janusz Szprot, piyanist, besteci, aranjör, eğitimci ve müzikolog olarak zengin bir müzik geçmişine sahip. Profesyonel müzik yaşamına başladığı 1971 yılından bu yana Polonyalı ve yabancı pek çok ünlü caz sanatçısı ile çalışan Szprot, 1983 yılında, yetenekli Polonyalı ve Türk caz sanatçılarını biraraya getirerek kurduğu 'Polonya-Türk Caz Topluluğu' adını verdiği grupla Ankara'da ve 21'inci Uluslararası İstanbul Müzik Festivali'nde konserler verdi. Piyanist olarak, cazın her tarzına hakim olan Janusz Szprot'un bu alandaki esnekliği ve çeşitliliği, 15'den fazla albüm içeren diskografisinde de açıkça görülüyor. Szprot, daha önceleri Bilkent Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi'nde öğretim görevlisi olarak görev yapıyordu. Erzurum'da göreve başlayan sanatçı ve grubu çok keyifli bir repertuarla sizlerle.

Janusz Szprot (p), Yahya Dai (ts), Önder Focan (g), Kamil Erdem (b), Cem Aksel (d).

Neslihan Akbulut Quartet

25 Ocak 2010 P.tesi

Neslihan Akbulut sahnede şarkı söylemeye Robert Kolej'deki öğrencilik yıllarında yer aldığı müzikaller ve korolarla başladı. İTÜ Çevre Mühendisliği'ne girdiği yıl katıldığı İstanbul Avrupa Korosu'nda soprano olarak pek çok bestecinin klasik korat eserlerini seslendirdi. Korolarda söylemeye tropik su ekolojisi yüksek lisansı için gittiği Bremen'de devam etti. Bremen'de kendi grubuyla alternatif rock şarkılarını akustik olarak yorumladı ve Falstaff tiyatrosunda konserler verdi. İstanbul'a döndükten sonra 2006 yılında Nükhet Ruacan'dan caz dersleri almaya başladı. Halen İstanbul Avrupa Korosu'nda söylemekte olan Neslihan müzik (caz) çalışmalarına Randy Esen, Sibel Köse ve Aydın Esen'le devam etmekte. 5. Nardis Jazz Club Genç Caz Vokal Yarışması'nda Nardis Özel Ödülü'nü kazanan şarkıcı, 2008'de Vermont Jazz Center'daki workshoplarda Jay Clayton ve Peter Eldridge ile çalıştı.

Neslihan Akbulut (vo), Kürşad Deniz (p), Kağan Yıldız (b), Derin Bayhan (d).

Selim Benba Trio

26 Ocak 2010 Salı

1969 yılında İstanbul'da doğdu. Yedi yaşında klasik piyano ile müzik eğitimine başladı. Alman Lisesi'ne devam ederken okul orkestrası ve amatör senfonik-rock gruplarında yer aldı. Aynı yıllarda Faris Akarsu ile de klasik piyano repertuarı üzerinde çalıştı. 1989'dan sonra caz çalışmalarına ağırlık verdi. Can Kozlu'dan Caz Tarihi ve Teorisi dersleri aldı. 1992 yılından itibaren başta Tahsin Ünüvar Quartet olmak üzere değişik standart caz ve fusion grupları ile konser ve kulüp performanslarında yer aldı. 1994 yılında Önder Focan'ın 'Jazz Guitar' albümünde çaldı. Ted Curson, Scott Hamilton, Jorge Pardo, Roy Patterson, Carol Chaiken, en son Amandah Jantzen gibi birçok uluslararası caz müzisyenine eşlik etti. 1998 yılından bu yana İstanbul Caz Festivali'nde ve Akbank Caz Festivali'nde yer aldı. Selim Benba son dönem çalışmalarını Spin ve kendi grupları ile sürdürüyor.

Selim Benba (p), Kağan Yıldız (b), Deniz Dündar (d).

Emin Fındıkoğlu Altılısı

27 Ocak 2010 Çarşamba

Üfleme çalgılarda ülkenin en iyi cazcılarını bir araya getirerek Euphony (1986) ve Detant (1999) adlı toplulukları kuran besteci-aranjör Emin Fındıkoğlu daha sonraları sonraları genç caz müzisyenleriyle birlikte Unique Horns (2007) adlı oluşumu gerçekleştirdi. Yeni yılda yeni bir grup kurmak ve yeni parçalar seslendirmek düşüncesi bu gece dinleyeceğiniz altılıyı ortaya çıkardı. Yeni proje, kaçırmayın!

Çağdaş Oruç (ss), Barış Ertürk (bctt), Ersin Özer (tb), Emin Fındıkoğlu (p), Derya Davutcu (b), Tolgay Yılmaz (d).

Burak Bedikyan Trio "Red Garland Tribute"

28 Ocak 2010 Perşembe

1978 İstanbul doğumlu olan burak Bedikyan ailesinin teşvikiyle küçük yaşta hobi olarak başladığı müziğe, lise yıllarında profesyonel olarak devam etme kararı aldı. 1996 yılında Aydın Esen'in düzenlediği workshop'a katılarak bu yolda ilk adımını attı. Aynı yıl Marmara Üniversitesi İİBF'yi kazandı. Eğitimini sürdürdüğü yıllar boyunca kendini geliştirmeye devam etti ve 2002 yılında Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümüne burslu olarak kabul edildi. Burada Can Kozlu, İmer Demirer ve Tuna Ötenel gibi değerli isimlerle çalışma imkanı buldu. Halen gerek kendi liderliğinde gerekse yerli yabancı önemli ustaların yanında klasik cazdan fusiona kadar çeşitlilik gösteren bir çok stilde aktif olarak performans göstermektedir. Bu gece üçlüsü ile piyanist Red Garland'ın parçalarından oluşan çok özel bir repertuar çalacaklar. www.myspace.com/kaganyildiz - www.feritodman.com

Burak Bedikyan (p), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d).

Standard A La Turc

29 Ocak 2010 Cuma

Önder Focan'ın çok ilgi gören projelerinden biri olan bu proje onun caz standartlarına yaklaşımını baz alan çalışmasıdır. Sanatçıya göre "bugün için evrensel bir müzik olan caz, ana besin kaynaklarından biri olan popüler şarkıları sadece Amerikan kaynağından almak durumunda değildir. Dünyanın diğer ülkelerindeki caz müzisyenlerinin kendi çevrelerindeki popüler şarkıları kendi müzikal anlayışlarıyla, yeni caz formatıyla yorumlamaları caz adına çok doğal bir olgu ise, dünyanın kendi yaşadığı bölgesindeki sevdiği, kaynağı ne olursa olsun (pop, halk müziği, Türk sanat müziği gibi) popüler parçaları cazcı gibi yorumlamaktır". Bu bağlamda hepimizin bildiği pek çok parçayı caz müzisyenlerinin yorumları dinlemek çok keyifli oluyor.

Önder Focan (g), Şenova Ülker (tp), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Melis Sökmen

30 Ocak 2010 C.tesi

Ankara doğumlu Sökmen çocukluğunu Almanya'da geçirdi. Bale, caz dans, modern dans ve klasik gitar eğitimi aldı. 1986 yılında Grup Lokomotif'te solisti oldu. Aynı yıl Kuşadası Altın Güvercin Yarışması'nda ikincilik ödülünü kazandı. 1990 yılında ilk albümü "O Zaman"ı çıkardı. 1995 yılında ikinci albümü "Öze Dönelim" ile müzik hayatına devam etti.

Melis Sökmen (vo), Aysun Sökmen (vo, flt), Hakan Çimenot (tb), Cem Tuncer (g), Cudi Genç (b), Onur Soydemir (d).

ŞUBAT AYI PROGRAMI

01 Şubat 2010 P.tesi
Jehan Barbur

02 Şubat 2010 Salı
Alp Ersönmez Quartet

03 Şubat 2010 Çarşamba
Cem Nasuhoğlu & Burak Bedikyan Projesi

04 Şubat 2010 Perşembe
Yahya Dai Quartet

05 Şubat 2010 Cuma
Neşet Ruacan Group

06 Şubat 2010 C.tesi
Sibel Köse Quartet

08 Şubat 2010 P.tesi
Group Passiflora

09 Şubat 2010 Salı
Önder Focan 6tet "36mm Biometric"

10 Şubat 2010 Çarşamba
SPIN

11 Şubat 2010 Perşembe
Burak Bedikyan "Oscar Peterson Project"

12 Şubat 2010 Cuma
Özge Pınar Grup

13 Şubat 2010 C.tesi
Dilek Sert Erdoğan

16 Şubat 2010 Salı
Sanem Kalfa

17 Şubat 2010 Çarşamba
Bilal Karaman "Manoush Alaturca" Projesi

18 Şubat 2010 Perşembe
Selçuk Sun Quartet

19 Şubat 2010 Cuma
Kamil Erdem & Rene Sopa Quartet

20 Şubat 2010 C.tesi
Feyza Eren

22 Şubat 2010 P.tesi
Yansımalar

23 Şubat 2010 Salı
Acous-tet "Coltrane Project"

24 Şubat 2010 Çarşamba
Canan Duran

25 Şubat 2010 Perşembe
Nezih Yeşilmi Trio "CinemaScope"

27 Şubat 2010 C.tesi
Melis Sökmen

Aslı Delikara
asli@turuncuiletisim.com.tr

Ghetto'da Ocak Konserleri

Sattas "Reggae Band"

Sattas "Reggae Band"

2 Ocak Cumartesi
www.myspace.com/sattas
www.ghettoist.net

İstanbul'un, belki de Ortadoğu ve Balkanların en sevilen reggae grubu Sattas, özünden uzaklaşmayan müziğinde jazz, ska, dub ve rock'a uzanan geniş bir coğrafyada gezmeyi seviyor. Başından sonuna sağa sola sallanarak keyifle dinleyeceğiniz performanslarında tabii ki başrollerde Bob Marley, Inner Circle, Augustos Pablo, Gregory Isaacs gibi baba isimler yer alıyor. 'Türkçe reggae olur mu hiç' sorunuzun cevabını ise yazdıkları parçalarla veriyorlar. Orçun Sünear'ın eşsiz vokali ve trompet, saksofon, harmonika gibi vazgeçilmez reggae enstrümanlarından oluşan, keyifli bir Sattas konseri için Ghetto sizleri bekliyor!

Bluesaint Blues Band

7 Ocak Perşembe
www.myspace.com/bluesaintband
www.ghettoist.net

10. yılını kutlayan Bluesaint; albümleri olmadan müzik hayatına devam eden ve bir o kadar da başarılı bir grup müzisyenden oluşuyor. Onlar için önemli olan, gerçek bir keyif müziği olan blues müziği layığı ile çalabilmek. Nefis gitar soloları, nefeslilerle süslenmiş kışkırtıcı blues ritimleriyle dolu performanslarını dinlerken mest olmamak imkansız. Grubun unutulmazları arasında, Blues Brothers konserleri ve tabii ki geçtiğimiz sezondan beri süre gelen GHETTO performansları yer alıyor.

Jozi Levi "Brasil Project" feat. Berg Campos (Rio De Janeiro)

8 Ocak Cuma
www.ghettoist.net

Samba ritminin Türkiye'deki ilk ve tek ustası "Mestre" Jozi Levi; Brazil Project isimli yeni grubu ile bu yıl da Ghetto'da sıcak saatler yaşatacak. Jozi Levi, bu konserde Rio de Janeiro doğumlu, müzikal kariyerini İtalya'nın Roma şehrinde sürdürmekte olan, ulusal TV kanalı RAI UNO sanatçısı, perküsyon ustası ve şarkıcı Berg Campos'u ağırlayacak.

Bluesaint Blues Band

Samba, Pagode, Bossa Nova, Baião vb. tarzlarda Brezilya müzik ve ritmlerinden oluşan geniş bir repertuarla sahne alacak olan grup, bize karnaval tadında bir gece yaşatacak.

Bazı sürpriz konukların da yer alacağı bu gecede, Jozi Levi'nin ilk göz ağrısı Bate Bumbo perküsyon grubu da, coşku dolu karnaval ve Batucada ritmleri ile geceye enerji katacak.

Jimmy Edgar (Live)

9 Ocak Cumartesi
http://www.jimmyedgar.com/
http://www.myspace.com/colorstrip
www.ghettoist.net

Detroit'in bağrından kopup dünyayı elektronik müzikle fethetmeye yeltenen Jimmy Edgar; sokak arkadaşlarının aksine hikayeye küçük yaşta büyük isimlerin yanında EQ ayarları öğrenerek başladı. Ufak gruplarda davul çaldı, yetmedi gitti en baba Detroit kulüplerinde DJ'lik yaptı. O da kesmeyince Warp Records ailesinin tarzıyla hayranlık bırakan bir üyesi oldu. Keyifli loop'lar, efektli vokaller ve Detroit techno'dan hip-hop'a kadar uzanan Edgar sound'unun mükemmel bir yansıması... Tek tabanca Jimmy Edgar 9 Ocak Cumartesi gecesi GHETTO'nun ses sınırını aşmaya geliyor. Bu gece sizi rüyalarınızda bile rahat bırakmamaya kararlı. Geceyi performans öncesi/sonrası ise Dj Tufan Demir'in seti ısıtacak. Kaçıranlar pişman olacaktır, bizden söylemesi.

Gevende

14 Ocak Perşembe
www.myspace.com/gevende
www.ghettoist.net

Türkiye müzik piyasasına yeni bir soluk getiren Gevende'nin sınırları olmayan müziği, basit öğeler içeren parçaları bir süre sonra inanılmaz eğlenceli bir performansa dönüşüyor. Yurtdışında ciddi bir takipçi kitlesi olan grup, çaldığı pek çok festival sırasında tanış-

Gevende

tığı yabancı müzisyenlerle de ortak projeler yürütüyor. Gevende'nin müzikal duruşu gittiği her yerle, dokunduğu her kültürle şekillenirken ortaya herkesin yakınlık kuracağı bir müzikal ziyafet çıkıyor. Şarkılarında hiçbir yere ait olmayan, doğaçlama bir dil kullanan grubun "hiçbiryerin dili"nde siz de mutlaka kendi dünyanıza dair bir şeyler bulacaksınız. İlginç, yaramazlıklarla dolu, sürprizlerle bezenmiş bu eğlenceli müziği henüz keşfetmediyseniz Ghetto'ya bekliyoruz.

Ayhan Sicimoğlu & Latin All Stars feat. Lenia Diaz (Cuba)

16 Ocak Cumartesi
www.myspace.com/ayhansicimoglu
www.ghettoist.net

2009'u henüz geride bırakmışken, geçmiş yıldan 2010'a kalan en güzel olaylardan biri şüphesiz Ayhan Sicimoğlu ve grubu Latin All Stars'ın performanslarına Ocak ayı itibariyle yine tam gaz devam ediyor olması. Sadece perküsyon ustası olması dışında bir araya getirdiği birbirinden yetenekli müzisyenlerle inanılmaz bir disiplin içinde sundukları müziğin kalitesi şüphe götürmez. Tüm sahne performansı boyunca bir dakika bile dikkatinizi dağıtamayacak kadar çekici, espirili, kıvrak şarkılarıyla kanınızı kaynatan Sicimoğlu formülünü merak etmekten öteye geçin. Bir de buna her ay repertuara katılan yepyeni parçaları ekleyin. Üstelik son bir yıldır konuk olduğu gecelerde Küba havası estiren, sesi ve fiziği ile büyüleyen şarkıcı Lenia Diaz 2010 yılının ilk süprizi! Dahasına da hazırlıklı olun!

Kavela "Guest & Friends"

21 Ocak Perşembe 2010

Türkiye'nin genç nesil müzisyenlerinden oluşan Kavela; 80'lerden bu güne sevilen şarkıların başarılı yorumlarıyla adından sıkça söz ettirdi. 2009 yılının ilk yarısında kurulan grup, gitarist Bilal Karaman önderliğinde başladığı çalışmalara Istanbul'un gözde gece kulüplerinde devam ediyor. Grubun solisti Gaye Biçer birçok ünlü isme back vokal yapıyor ve ilerleyen yıllarda adından çokça söz ettireceğe benziyor.

Kavela GHETTO sahnesine büyük bir ekiple ve sürpriz konuklarla çıkacak. Soul-Funk-Disko Pop türlerinden oluşan repertuvarları umarız nasıl bir gece geçireceğiniz hakkında fikir verebilir; George Benson 'Give Me The Night', Beyonce 'Survivor', Jill Scott 'Golden', Stevie Wonder 'I Wish', Duffy 'Mercy'. Daha fazlası için 21 Ocak Perşembe akşamı GHETTO'ya bekliyoruz.

Northern Lights: Beady Belle

22 Ocak Cuma
http://www.myspace.com/beadymusic
www.beadybelle.com
www.ghettoist.net

Norveç'in soğuk havası birçok müzisyende melankoliye neden olurken Beady Belle (Beate Lech ve Marius Reksjo)'da anlaşılan tam tersi bir etki yaratmış. Beate ve Marius ikilisinin üniversite yıllarında kurduğu grup ev stüdyolarından kısa sürede kurtuldu ve asit-jazz ve pop-jazz camiasının önde gelenleri arasına girdi. Özellikle "Home (2001)" isimli ilk albümüyle odak noktası olan Badly Belle; sonraki senelerde 3 albüm daha piyasaya sürdü. Yeni albüm çalışmasını yarıda bırakıp GHETTO seyircisiyle kaynaşmak için İstanbul'a ışınlanacak grup, Norveç Büyükelçiliği'nin katkılarıyla 22 Ocak Cuma gecesi "Lose Win" ve "Apron Strings" gibi eşsiz parçaları ve yeni çıkacak albümden sızıntılarla Ghetto sahnesinde olacak.

Amsterdam Night Watch: AIFF (Afro Influenced Funk Federation)

23 Ocak Cumartesi
http://www.myspace.com/aiff
www.ghettoist.net

Hollanda topraklarının önemli müzik adamlarından Phil Martin ve Ton van der Kolk tarafından kurulan AIFF, afrofunk ve jazz müziği birleştirme isteğinin bir ürünü olarak ortaya çıktı. Grubun ilk single'ı "Akwaaba" Andy Smith (Portishead) gibi isimlerin favorileri arasına girince AIFF adı funk ve jazz dinleyicileri arasında kulaktan kulağa yayıldı. Kısa süre sonra ilk albümün hazırlığına başlayan AIFF, bir stüdyo projesinden çok daha fazlası haline gelmiş ve sürekli farklı müzisyenlerin katılımıyla kolektif bir olguya dönüşmüş durumda. AIFF; Hollanda Başkonsolosluğu'nun katkılarıyla hazırlanan Amsterdam Night Watch serisinin Ocak ayı konuğu olarak 23 Ocak Cumartesi GHETTO sahnesinde aralıksız dans öğretisi vermek üzere yerini alacak. Afrobeat ve funk'ın mükemmel uyumuna tanık olacağınız geceyi kaçırmamanızı şiddetle tavsiye ederiz.

Korhan Futacı & Kara Orkestra

28 Ocak Perşembe
http://www.myspace.com/korhanfutaci
www.ghettoist.net

Dandadadan, Tamburada ve Konstrukt gibi projelerle karşımıza çıkan Korhan Futacı, yeni projesi Kara Orkestra ile yoluna devam ediyor. Berlin Jazz Festivali, Munich Unterfahrt Jazz Club, Antwerb Rock Festivali, Tübingen Schloss Cafe gibi önemli festival ve mekanlarda sayısız performanslar sergilemiş olan Korhan Futacı, çeşitli gruplardan genç nesil müzisyenlerin bir araya gelmesiyle oluşan Kara Orkestra'nın desteğiyle müptelası olacağınız sert, enerjik ve bol testesteronlu romantizmi sahneye taşıyor. Korhan Futacı'nın eşsiz saksofon melodileri ve Kara Orkestra'nın algıların ötesindeki buluşması son zamanların en heyecan verici projesiyle GHETTO'da.

Cibelle "Solo"

29 Ocak Cuma
http://www.myspace.com/cibelleblackbird
www.ghettoist.net

Sao Paolo'nun güzel kızları mankenlik ajansları tarafından keşfedilmeyi beklerken, zerafetiyle göz kamaştıran Cibelle müzik yapma telaşındaydı. Daha önce İstanbul Jazz Festivali kapsamında şehrin sınırları içine giren Cibelle, 2003 senesinde kendi adıyla ilk albümünü çıkardı. Son olarak 2006'da çıkardığı "The Shine Of Dried Electric Leaves" albümüyle kalbimizi zorlayan bu egzotik kadın, 10 parmağında 10 marifetle birçok platonik aşkın müsebbibi oldu. Kadife bir ses, zarafetin yeniden tanımlanması ve çok sayıdaki müzik tarzının birleşimi Cibelle'i tanıtmak için kullanılabileceğimiz tanımlardan birkaçı. Bu mükemmel kadın, 29 Ocak Cuma gecesi GHETTO sahnesinde Brezilya şarkılarının coverları ile dinleyenleri büyüleyecek. Carlsberg presents: Bibi Tanga&The Selenites

30 Ocak Cumartesi

http://www.myspace.com/bibitanga
www.ghettoist.net

Bibi Tanga'yı gördüğünüzde aklınıza gelecek ilk şeyin onun Harlem'li genç bir bas gitarist olması yüksek ihtimal. Aslında hikaye şöyle gelişir; Paris'in bıçkın delikanlıları arasında edindiği sokak kültürünü bambaşka bir yöne çeken Bibi; izlediği aşırı doz Amerikan filmleri etkisiyle kendini soul, funk ve jazz müziğin doruklarında bulur. The Selenites grubuyla birlikte çalışmalar hızlandıkça ortaya çıkan zengin ve yoğun bir füzyon müziği olacaktır.

Bu sağlam müzik adamı ve grubunun performansında bazı şarkılar sizi soul-funk diyarına götürürken, bazıları Afrika'nın kalbinine yaklaştıracak. Nat Geo Music'ten çıkardıkları yeni albümleri "Dünya"nın şerefine Bibi Tanga ve The Selenites, Carlsberg sponsorluğunda 30 Ocak Cumartesi gecesi GHETTO'da!

Jozi Levi "Brasil Project" feat.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Aksanat Ocak Konserleri

Engin Gürkey Perküsyon Topluluğu

Engin Gürkey Perküsyon Topluluğu

16 Ocak, Saat: 20.30

Engin Gürkey, yetiştirdiği müzisyenlerle birlikte kendi yazdığı kompozisyonları ve bunlarla beraber farklı kültürlere ait vurmalı çalgı ve ritimleri Engin Gürkey Perküsyon Topluluğu ile müzikseverlere sunuyor.

Engin Gürkey, Türker Çolak, Monika Bulanda, William Richard Cardoso, Hüseyin Kayaroğlu.

Engin Gürkey, yetiştirdiği müzisyenlerle birlikte kendi yazdığı kompozisyonları ve bunlarla beraber farklı kültürlere ait vurmalı çalgı ve ritimleri Engin Gürkey Perküsyon Topluluğu ile müzikseverlere sunuyor. Yurtiçinde ve yurtdışında festival ve konser çalışmalarını sürdürmekte olan Engin Gürkey Perküsyon Topluluğu'nun "World Of Percussion" isimli albümü, 2005'te yayınlanmıştır. Albüm, 2010 Ocak ayında yeniden müzikseverlerle buluşacak.

Kent Mete

16 Ocak, Saat: 22.30

İlk müzik derslerini babası Aydemir Mete'den alan Kent Mete, 1974 yılında İstanbul Devlet Konservatuvarı'na girdi.

İlk müzik derslerini babası Aydemir Mete'den alan Kent Mete, 1974 yılında İstanbul Devlet Konservatuvarı'na girdi.

Prof. Reşit Erzin viyolensel sınıfında çalışmalarına başladı. Jazz müziği ile olan ilişkisi, profesyonel olarak, 1983 yılında Aydemir Mete Dörtlüsü'nde başladı. 1989'da girdiği Mimar Sinan Üniversitesi Müzik Kompozisyon Bölümü'nden birincilikle mezun oldu.

Jazz çalışmalarına devam eden sanatçı 2000 yılında kurduğu Trio Function adlı grubuyla kendi beste çalışmalarına yöneldi. Trio Function, standart jazz parçalarından daha çok, Türk jazz müzisyenlerinin özgün yapıtlarını yorumlama amacı taşımaktadır. Jazz standartlarını da yeniden armonilendirme yoluyla değişik yorumlar katarak sunmaktadır.

Uluslararası birçok konser ve festivale katılmış olan Kent Mete, İstanbul Devlet Senfoni Orkestrası'nda çellist olarak kariyerine devam etmektedir.

Kent Mete

Babylon'da Ocak...

Sarp Dakni

MILLER PRESENTS: WORLDWIDE WEEKEND

GILLES PETERSON // 8 OCAK CUMA 22:00
Londra

Yeni bir dünyaya taptaze bir müzikal bakış açısı getirerek dünya çapında bir müzik adamı haline gelen Gilles Peterson, Afrika tınılarını, reggae ve Detroit'in kentli soul müziğini yeni nesil Avrupa jazz'ıyla harmanlayarak müziğe kültürler ve sınırlar ötesi bir bakış getirdi. Dünyanın en prestijli radyosu BBC Radio 1'daki çalışmalarının ardından jazz, funk, reggae, soul and erken electro'nun yankılandığı kendi radyosunu kurdu. Nu-jazz kompilasyonlarının incisi "Jazz Juice" serisinin ilki 1985 yılında EMI tarafından yayınlandı. 90'ların başında patlayan Acid-jazz türü ilk olarak Peterson'un bir radyo programında tellafuz edildi. Hemen ardından "Talkin' Loud" plak şirketini kuran Peterson, türün öncüleri Brand New Heavies, Jamiroquai, the Galliano'nun ilk albümlerini yayınladı. Bugüne kadar 50'ye yakın remiks CD yayınlayan ve Radio One, Kiss FM, BBC 1, Jazz FM gibi sayısız radyoda sesini duyuran Gilles Peterson 2006'da Jazzanova ile çıkardığı "The Kings of Jazz" albümü ve 2007'de çıkardığı Brownswood Bubblers Two ile çalışmalarına devam etti. Son 20 senenin en yetenekli ve eğlenceli müzik adamlarından biri sayılan Gilles Peterson'ın performansı kaçırılmamalı.

MILLER PRESENTS: WORLDWIDE WEEKEND

LITTLE DRAGON // 9 OCAK CUMARTESİ 22:00
Göteborg

İsveç'in yükselen yıldızı Little Dragon, vokal ve perküsyonda Japon asıllı karizmatik Yukimi Nagano ve lise arkadaşları Erik Bodin, Fredrik Källgren Wallin ve Håkan Wirenstrand dörtlüsünden oluşan bir topluluk. Nagano, ünlü elektronik topluluk Koop'un iki albümünde yer alan vokalleri ile dünyaca tanınmıştı. Off The Wall plak şirketinden 2006 yılında yayınlardıkları ilk çalışmaları olan "Twice" ve "Test" den sonra grup 2007 yılında kendi adlarını taşıyan albümleriyle elektro müzik dünyasında hızlı bir çıkış yaptı. "Twice" aynı zamanda son yılların en başarılı dizilerinden "Grey's Anatomy"nin beşinci sezon müzikleri arasındaki yerini aldı ve Little Dragon böylece ününü Amerika'ya da taşımış oldu. Albüm tanıtımı çerçevesinde bu yıl Avrupa turnesine çıkan Little Dragon en son Ocak ayında Fortune / Blinking Pigs parçasını piyasaya sundu. Worldwide Weekend kapsamında gerçekleşecek performansı ile Little Dragon Babylon'da kanınızı kaynatacak!

Yukimi Nagano (vo, perc)
Håkan Wirenstrand (vo, keyb)
Fredrik Källgren Wallin (vo, b)
Erik Bodin (vo, d)

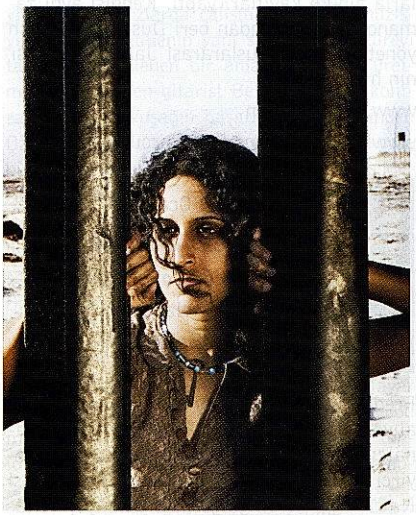

RUPA & THE APRIL FISHES Presenting "Este Mundo"

15 OCAK CUMA 21:00 ve 23:00
San Francisco

Rupa and The April Fishes, çok kültürel, dilsel müziği ile Amerika'dan son dönemlerde çıkan en heyecan verici dünya müziği topluluğu olarak kabul ediliyor. San Francisco'da Hintli bir anne babanın çocuğu olarak doğan Rupa, yetişme sürecinin bir bölümünü kuzey Hindistan, bir bölümünü ise Fransa'da geçirdi. Rupa, daha sonra San Francisco'ya dönüp doktorluk eğitimi aldı ancak müzik sevgisinin ağır basması sonucu, 2003'te çok kültürlü bir grup olan Rupa and The April Fishes'i kurdu. Latin Amerika, indie, Arjantin tangosu, Fransız şanson, Balkan Çingene, Amerikan folk, jazz ve Hint ragası gibi birçok tarzın aynı havanda karışımasıyla ortaya çıkan müziği temsil eden Rupa and The April Fishes, "Extraordinary Rendition" adlı ilk albümleri ile dünya müziği listelerine 3 numaradan girmeyi başardı. Rupa and The April Fishes, 2009 yılında "Este Mundo" isimli ikinci albümlerinin tanıtım turnesi kapsamında, Babylon'da müzikseverleri bir dünya turuna çıkarmaya hazırlanıyor.

Rupa Marya (vo, g)
Ed Baskerville (cello)
Marcus Cohen (tp)
Isabel Douglass (acc)
Aaron Kierbel (d)
Safa Shokrai (b)
Pawel Walerowski (cello)

Electronic Discoveries by Burn GOLDIE

16 OCAK CUMARTESİ
22:00 Londra

İngiliz drum'n bass ve jungle dahisi, DJ, Audio Visual sanatçısı ve aktör Goldie Babylon'da DJ setinin başında! 90'ların başından bu yana aktif olduğu müzik sahnesine ilk adımını Ajax Project olarak atan sanatçı, 1992 yılında yayımladığı "Terminator" parçasıyla büyük bir çıkış yakaladı. 1994 yılında Metalheadz adıyla kendi plak şirketini kurdu ve dönemin en çok ses getiren 12" çalışmalarına imza attı. Sanatçının dünya çapında tanınmasını sağlayan "Timeless" çalışması drum'n bass albümü olarak ilk defa listelerin üst sıralarında yer aldı. Albümdeki "Inner City Life" parçası 15,000 kopya satarak büyük başarı elde etti. Goldie'nin 2. albümü "Saturnz Return"de ise David Bowie, Noel Gallagher ve KRS-One gibi önemli isimler yer aldı. Rufige Kru grubunun kurucusu olarak da tanınan sanatçı geçmişte Technical Itch, Heist, Cujo, Doc Scott, Rob Playford gibi isimlerle çalıştı. Sadece müzik hayatıyla değil aynı zamanda oyunculuğuyla da tanınan Goldie, James Bond serisinin "The World Is Not Enough" ve Guy Ritchie'nin "Snatch" adlı filmlerinde yer aldı. 2009'da çıkardığı son albümü "Sine Tempus" etrafında şekillenecek yüksek tempolu ve eğlenceli bir geceye hazırlanın.

OCAK AYINDA BABYLON'DA BAŞKA NELER VAR...

2 Ocak Cumartesi // Göksel 21:30 / Naim Dilmener ve Sarp Dakni ile eski 45'likler 23:30

4 Ocak Pazartesi // Lokal Anestezi 20:30

5 Ocak Salı // Kalan Müzik sunar: Bajar 21:30

7 Ocak Perşembe // Hüsnü Şenlendirici Quartet 21:30

8 Ocak Cuma // Worldwide Weekend // Gilles Peterson DJ Set 22:00

9 Ocak Cumartesi // Worldwide Weekend // Little Dragon 22:00

11 Ocak Pazartesi // Paleo Rembetiko 20:30

12 Ocak Salı // Paleo Rembetiko 20:30

14 Ocak Perşembe // Yasemin Mori 21:30

15 Ocak Cuma // Rupa & April Fishes - 2 seans 21:00 ve 23:00

16 Ocak Cumartesi // Goldie 22:00

18 Ocak Pazartesi // Lokal Anestezi 20:30

20 Ocak Çarşamba // Ciguli 21:30

23 Ocak Cumartesi // Shantel DJ Set 22:00

25 Ocak Pazartesi // Lokal Anestezi 20:30

26 Ocak Salı // Açık Radyo sunar: Bahadır Dilbaz, Ömer Madra ve Jak Kohen'le "Beatles Remasters" 21:30

28 Ocak Perşembe // Babazula 21:30

29 Ocak Cuma // Oldies but Goldies 22:00

30 Ocak Cumartesi // Bora Uzer 22:00

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

İstanbul Jazz Center Konserleri

8-9 Ocak

Richie Beirach & Laurie Antonioli Duo

Richie Beirach (p)
Laurie Antonioli (vo)

New Yorklu piyanist Richie Beirach SanFranciscolu vokalist Laurie Antonioli ile birlite düo olarak JC's sahnesinde yer alacaklar. 15 yıldır birlikte çalışan sanatçılar bu uzun süreli birliktelikleri ile herkesi şaşırtıyorlar. Profesör de olan Beirach pek çok sanatçı ile birlikte kayıt ve konserler verdi. Bunlar arasında Chet Baker, Stan Getz ve Dave Leibman bulunmakta. Laurie Antonioli ise Bobby McFerrin, George Cables ve Mark Murphy ile birlikte çalışmıştır.

14-15-16 ocak

Olivier Ker Ourio Band

Olivier Ker Ourio (kromatik harmonika)
Manuel Rocheman (p)
Jean-Marc Jafet (b)
Matthieu Chazarenc (d)

1964 yılında Paris'te doğan, müzisyen, besteci, band lideri ve çok saygın bir solist olan OKO dünyanın önde gelen kromatik jazz armonika çalanlarından biri olmayı başardı. Bestelerinde lirik melodileri canlandırıcı ritim ve özgün armonilerle bir araya getiren OKO'nun müziği duygusal olarak etkileyici, sıcak ve davet edici, taze ve melodik olmasının yanısıra doğrudan kalpten gelir.

Band lideri olarak altı CD çıkaran OKO'nun misafir sanatçı olarak katıldığı albümleri de vardır. Dreyfus şirketinin sanatçısı olan OKO Oversea adlı albümünü Didier Lockwood, Sylvain Luc, André Ceccarelli, Louis Winsberg, Danyel Waro, André Minvielle, Glenn Ferris, Jean-Michel Pilc ve Manuel Rocheman'ın katkılarıyla 2007'de çıkarmıştır.

Projesi Oversea ile yoğun bir turneye başlayan OKO aynı zamanda gitarist Sylvain Luc'a 'Joko' projesinde eşlik etmektedir. OKO ayrıca Breton şarkıcısı Annie Ebrel'in yeni projesi 'Roudennou'nun, 'Around Jaco' nun ve Frédéric Jeanne'in 'Rêveurs Lucides' projesinde de yer almıştır.

Manuel Rocheman

Müzisyen bir aileden gelen ve piyano öğrenimine çok küçük yaşta başlayan Fransa kökenli Manuel Rocheman 12 yaşındayken Paris'de jazz kulüplerinde çalmaya başladı. Genç yaşta Best French Pianist at the Martial Solal Jazz Piano International Competition, The Best Disc Award from the Académie du Jazz ve the Django d'Or for The Best French Disc gibi ödüllerin sahibi olan sanatçı Al Foster ve George Mraz gibi dev sanatçılarla albüm kayıtları yaptı. Kendisi aynı zamanda 2004 yılından beri Dusko Goykovich yönetimindeki Uluslararası Jazz Orkestrası'nın bir üyesidir.

www.kerourio.com
www.myspace.com/olivierkerourio

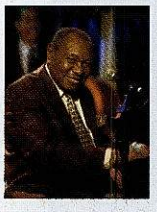

29-30 Ocak

Freddy Cole Band

Freddy Cole (p, vo)
Randy Napoleon (g)
Elias Bailey (b)
Curtis Boyd (d)

Freddy Cole JC's'in her yıl kadrosunda yer alıyor. İstanbullu izleyicilerin çok sevdiği sanatçı özgün yorumu, usta piyanistliği ve seyirci ile kurduğu neşeli diyalog ile kardeşi Nat King Cole'un gölgesinde kalmıyor ve tamamen kendine has bir üslupla jazz severleri etkisi altına alıyor.

5-6 şubat

Tierney Sutton Band

Tierney Sutton (vo)
Christian Jacob (p)
Kevin Axt (b)
Ray Brinker (d)

www.myspace.com/thetierneysuttonband
www.tierneysutton.com/

Geçtiğimiz yıllarda Nardis Jazz Club'da grubuyla sahne alan Grammy ödüllü sanatçı bu kez JC's sevenleri ile hasret giderecek.

Yapılan yorumlardan birinde "Albümlerinden daha harika olan bir şey varsa o da canlı performansları" denilir Tierney Sutton Band için. Sutton'ın kendisi de verdiği röportajlardan birinde "canlı performanslarda, stüdyo kayıtlarında olmayan, bambaşka bir şeyin ortaya çıktığını" düşündüğünü söylüyor. Kaçırmayın...

18-19-20 şubat

Jacqui Naylor

Jacqui Naylor (vo)
Art Khu (p, g)
Jon Evans (b)
Josh Jones (d)

www.jacquinaylor.com

26-27 şubat

Michele Rosewoman Trio

Michele Rosewoman (p)
Rufus Reid (b)
Gene Jackson (d).

Michele Rosewoman Oakland, Amerikalı bir jazz piyanisti. Greg Osby, M-Base ve Ralph Peterson ile de birlikte çalmıştır. Bu kez İstanbul'a Rufus Reid ve Gene Jackson gibi çok önemli iki müzisyen ile geliyorlar. Kaçırılmayacak bir konser.

12-13 Mart

Buster Williams Quartet

Buster Williams (b)
Mark Gross (s)
Danny Grisset (p)
Lennie White (d)

Bascı Buster Williams Wilson, ve Betty Carter gibi vokalistlerle, dahil olduğu Jazz Crusaders, Herbie Hancock's Mwandishi Band ve Sphere ile T.S. Monk gibi gruplara kadar pek çok müzikal birliktelerle adından çok söz edilen bir müzisyen. Sayısız sahne çalışmalarının yanı sıra kendi sahne programları ve kayıtları vardır. The Penguin Guide to Jazz onu "kusursuz harmoni" ve "orijinal, duygulu ve hatasız bir ritm duyusu sahibi" olarak niteler. Buster Williams destekleyici yeteneğinin yanı sıra dinamik ve yaratıcı bas sololarıyla da jazz severleri etkisinde bırakır. Babası da bir basçı olan Williams New Jersey'de büyüdü. Daha akşam okulunda okurken Jimmy Heath ile sahne almaya başladı. Mezuniyetinin ardından Ammons ve Sonny Stitt ile çalışmaya başladı. Ardından Dakota Staton tarafından işe alınan Williams, Art Blakey, Betty Carter, Carmen McRae, Chet Baker, Chick Corea, Dexter Gordon, Branford Marsalis, Wynton Marsalis, Herbie Hancock, Larry Coryell, Lee Konitz, McCoy Tyner, Illinois Jacquet, Nancy Wilson, Elvin Jones, Miles Davis, the Jazz Crusaders, Ron Carter, Woody Shaw, Sarah Vaughan, Benny Golson, Mary Lou Williams, Hank Jones, Lee Morgan, Jimmy Rowles, Hampton Hawes, Cedar Walton, Bobby Hutcherson, Billy Taylor, Sonny Rollins, Count Basie, Errol Garner, Kenny Barron, Charlie Rouse, Kenny Dorham, Freddie Hubbard ve daha birçok jazz devi ile çalışma fırsatı buldu. 30 yıl süren side-man'liğin ardından kendi projelerini gerçekleştirmeye başladı. 1991 yılında komposizyonuyla NEA büyük ödülünü aldı. Müzikal çalışmalarını "Something More" isimli grubuna kaydırdı. Dörtlüsünün yanı sıra Kenny Barron ve Benny Golson ile turnelere katılmaktadır.

Sumru Ağıryürüyen
a.sumru@gmail.com

GitarCafe'de Ocak Buluşmaları

Ayın ilk konserinde, sesiyle farklı projelere imza atan Sumru Ağıryürüyen, basklarinetin en önemli isimlerinden Oğuz Büyükberber, başarılı müzik adamlarımızdan gitarist-besteci Cenk Erdoğan ve Fransa'da özellikle özgür doğaçlama alanında sesini duyuran çellist Anıl Eraslan'dan oluşan grup var. Konserde Ağıryürüyen'in Issız albümünden parçaların yanı sıra, Eraslan'ın beste ve düzenlemeleri, doğaçlamalarla harmanlanacak. Bu ay Fransa'dan başka konuklarımız da var. Japon müzisyen Maki Nakano ve Fransız müzisyen Yann Pittard, kurdukları KY ile altı yıldır Tokyo-Paris-NewYork üçgeni üzerinde 300'den fazla konser verdi. KY, aslında daima konuklara yer veren bir grup. Fransızca" kim" anlamına gelen sözcükten üretilmiş bu ad, önceden kim olduklarını bilmedikleri, ama grubun üyesi saydıkları bu konukları işaret ediyor. KY, Mingus, Coltrane, Toru Takemitsu ve özellikle de Erik Satie'nin eserlerinden yola çıkıp doğaçlamalara uzanıyor. Çağdaş Batı müziği, Türk müziği ve jazz dağarcığını kullanarak bas klarinette özgün bir doğaçlama dili geliştiren Oğuz Büyükberber, üçlüsü OB3'le bu ay ikinci kez geliyor Gitarcafe'ye. Çeşitli türlerde müzik yazan ve çeşitli sanatçılarla uluslararası düzeyde işbirliği yapan Büyükberber'in üçlüsünde, elektronikler ve klaviyede Tolga Tüzün, basta Demirhan Baylan yer alıyor. Ayın öne çıkan bir diğer konserinde, Düş Sokağı Sakini Murat Çelik, gitarist Emre Karabulut ile birlikte bestelerinden oluşan konserinde hayranlarıyla buluşuyor. Arkadaşları ve Sarp Maden konseri ayın dikkat çeken etkinliklerinden bir diğeri.

Sarp Maden'in sıkı müzisyen "Arkadaşları" ise, Engin Recepoğulları , Matt Hall ve Derin Bayhan. Gitarcafe'de bu ay "jazz" tınılı birçok konser var. Kerem Türkaydın, Cem Tuncer ve Elif Çağlar Muslu'dan oluşan The Curly Trio, jazz standartları ve kendi bestelerinden oluşan repertuarlarını, yalın ve eğlenceli bir tavırla sunuyor. Farklı tarzlarda çalışmalar yapan müzisyenlere eşlik etmenin yanı sıra, jazz ve türevi tarzlardan beslenen bir anlayışla müzik üretmeyi benimseyen gitarist Berkant Çelen, kontrabasta genç kuşağın başarılı temsilcilerinden Ozan Musluoğlu ve davulda Emre Günaydın ile birlikte kendi bestelerini ve çeşitli jazz klasiklerini seslendiriyor.

Yine jazz severlerin yakından tanıdığı bir isim olan usta gitarist Röne Macaroğlu önderliğinde, saksofonda Kayhan Doğan ve trompette Doğan Özcan'dan oluşan Little Band de bizlerle.

Karadeniz'in sesini duymak isteyenleri bu ay çok özel bir sanatçı bekliyor: Türkçe, Gürcüce, Lazca, Megrelce, Hemşince şarkılarıyla Bayar Şahin. Gürcü müziği sevenler ise, özellikle bu müziğe has erkek seslerinden oluşan vokal topluluğuyla ilgi uyandıran Kafdağı Müzik Topluluğu'nu kaçırmamalılar.

Adını, bugün Kurtuluş olarak bildiğimiz Tatavla semtinden alan Tatavla Keyfi, damardan rebetikolarla ilk kez Gitarcafe'de.

Müdavimlerin favorilerinden Laterna ise; aralarına çizilmiş yapay sınırlara inat, aynı ezgilerle coşan ve aynı denizin tuzundan beslenen İzmir, İstanbul ve Pire'nin şarkılarını taşıyor sahneye. Murat Meriç'in pikap ve projeksiyon marifetiyle sunacağı Tarih-i Pop etkinliği, bugünden "mazi"ye bakmak ve hatırlarken eğlenip, eğlenirken de ayrıntıların keyfine varmak isteyenlere şiddetle önerilir.

Arp sanatçısı Meriç Dönük, Devr-i Alem'de, arpın sahip olduğu zengin "efekt" yelpazesini klasikten jazz'a, geleneksel ezgilerden deneysel müziğe uzanarak sunuyor. Genç sanatçı, aynı zamanda "Dünya Arp Kongresi" Türkiye gençlik elçisi ve "Arp Sanatı Derneği" yönetim kurulu üyesi. Ayın bir diğer "klasik Batı müziği" etkinliğinde ise Novavon Flüt Dörtlüsü yer alıyor.

Gitarcafe'de atölyeler tüm hızıyla devam ediyor. Amatör sanatçılara açık "Sahne Sizin" etkinlikleri de sürüyor. Bütün etkinlikler küçük bir mekanda gerçekleştirildiği için telefonla rezervasyon yaptırmak gerekli. Programlara son anda sürpriz sanatçılar katıldığından, arada bir www.gitarcafe.com ya da www.myspace.com/gitarcafe adreslerine göz atanlar pişman olmuyor.

3 Ocak 2010 Pazar - 21.00
Sumru Ağıryürüyen – Cenk Erdoğan – Anıl Eraslan -Oğuz Büyükberber
Sumru Ağıryürüyen (vo), Cenk Erdoğan (g), Anıl Eraslan (cello), Oğuz Büyükberber (bclt).
Giriş: 15 TL

6 Ocak 2010 Çarşamba - 21.00
Arkadaşları & Sarp Maden
Sarp Maden (g), Engin Recepoğulları (ts), Matt Hall (b), Derin Bayhan (d).
Giriş: 15 TL

8 Ocak 2010 Cuma - 21.00
Tatavla Keyfi Dünyanın Zeybekleri, Zorbaları, Mangasları Birleşin!
Alper Tekin (vo), Haris Rigas (buzuki, baglama), Ceyhun Kaya (g, buzuki, clt, darbuka), Mamed Dzhafarov (acc)
Giriş: 15 TL

9 Ocak 2010 Cumartesi - 21.00
Murat Çelik (Düş Sokağı Sakini) (vo, g)
Emre Karabulut (g)
Giriş: 20 TL

14 Ocak 2010 Perşembe - 21.00
Berkant Çelen (g), Ozan Musluoğlu (b), Emre Günaydın (d)
Giriş: 15 TL

15 Ocak 2010 Cuma - 21.00
Bayar Şahin
Darçello, akordeon, gitar, flüt, tulum, panduri, salamuri eşliğinde
Türkçe, Gürcüce, Lazca, Megrelce, Hemşince şarkılar.
Giriş: 15 TL

16 Ocak 2010 Cumartesi - 21.00
Laterna Ege'nin İki Yakasından
Burhan Hasdemir (pec), Çağatay Çoker (g), Dicle Hasdemir (clt), Onur Aygüneş (vo, perc), Seda Köksal (vo, vi), Selim Koytak (ud).
Giriş: 20 TL

20 Ocak 2010 Çarşamba - 21.00
The Curly Trio
Kerem Türkaydın (g), Cem Tuncer (g), Elif Çağlar Muslu (vo).
Giriş: 15 TL

21 Ocak 2010 Perşembe - 21.00
Kafdağı Müzik Topluluğu
Giriş: 20 TL

22 Ocak 2010 Cuma - 21.00
Devr-İ Alem
Meriç Dönük (arp)
Konuk: Tunçay Korkmaz (mızıka)
Giriş: 15 TL

23 Ocak 2010 Cumartesi - 21.00
OB3
Oğuz Büyükberber (bclt), Tolga Tüzün (keyb, elec.), Demirhan Baylan (b).
Giriş: 15 TL

24 Ocak 2010 Pazar - 21.00
Little Band
Röne Macaroğlu (g), Kayhan Doğan (s), Doğan Özcan (tp).
Giriş: 15 TL

29 Ocak 2010 Cuma - 21.00
Murat Meriç pikap marifetiyle sunar:
Müzikli Şamata: Tarih-İ Pop
Giriş: 10 TL

30 Ocak 2010 Cumartesi - 21.00
KY
Yann Pittard (bariton gitar, ud), Maki Nakano (s, metal clt, vo), konuklar.
Giriş: 15 TL

31 Ocak 2010 Pazar - 21.00
Novavon Flüt Dörtlüsü
Sıla Gerbağa, Ayşen Bulut, Fırat Esenerli, Selin Sümbültepe
Giriş: 15 TL

Atölyeler
Nilgün Onat "Ses-Nefes"
Cem Küçümen "Klasik Gitarda Ustalık ve Oda Müziği"
Sumru Ağıryürüyen "Birlikte Söyleyelim"
İberya Özkan "Akordeon"
Korhan Erel "Bilgisayar ile Müzik"
Sıla Gerbağa "Flüt"
Nihan Gezen "Ritm"
Onok Bozkurt "Klasik Gitar"
Özgür Çiftçi "Elektrogitar"
Kaan Ezgimen "Turkish for English Natives"

Atölyeler için iletişim:
gitarcafe.atolye@gmail.com
Caferağa mah. Sakızgülü sok. Taranto ap. 7/1, Kadıköy
216 348 60 55
gitarcafe@gmail.com
www.gitarcafe.com
www.myspace.com/gitarcafe,

Selda Bayraktar
sbayraktar@vokaliz.com

ANKARA İTALYAN KÜLTÜR MERKEZİ - "KALEIDOSCOPEUROPE"

Jazz'ı Akdeniz'den Estirdi...

Türkiye-AB Sivil Toplum Diyaloğu Kültür Köprüleri Programı kapsamında, Türkiye'nin En Büyük ve En Uzun Süreli Avrupa jazz Etkinliği Kasım'da müzik severler ile buluştu.

Ankara İtalyan Kültür merkezi liderliğinde ve kordinatörlüğünde yürütülen "KaleidoscopEurope" Projesi, Avrupa Birliği tarafından finanse edildi. Bu proje, İstanbul İtalyan Kültür Merkezi, Orta Doğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ), Türkiye Opera ve Bale Çalışanları Vakfı'nın (TOBAV) ana ortaklıklarının yanı sıra etkinlik bazında Türkiye ve Avrupa'dan birçok kurum tarafından desteklendi. Projenin ana amacı; kültürler arası anlayışı ve ortak paydaları geliştirmek ve sürdürülebilir bir diyalog ortamı yaratarak kültürel aktörler arasında güvenilir işbirlikleri oluşturmaktı. Değişik sanat dallarında gösteriler, sergi ve atölye çalışmalarını kapsayan "KaleidoscopEurope" projesi 7 ana etkinlikten oluştu. Bu etkinliklerden biri olan ve müzik yoluyla kültürler arası bağlar kurarak diyaloğu teşvik etmeyi amaçlayan "Akdeniz jazz'ı", bir dizi konser ve atölye çalışması ile Kasım 2009'da İstanbul, Ankara, Denizli ve Mersin'de gerçekleşti. Akdeniz Jazz'ı Etkinliği kapsamındaki konserler, her yaştan jazz severi müzisyenler ile buluştururken, atölye çalışmaları ise öğrenciler ile müzisyenleri bir araya getirerek müziği paylaşma keyfine sahip olmalarını sağlandı.

Aktivite partnerleri, Associazione Culturale Milagro Acustico (İtalya) ve Vokaliz Organizasyon'un (Türkiye) desteğiyle, Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Yıldız Teknik Üniversitesi, Mersin Üniversitesi ve Pamukkale Üniversitesi bünyelerindeki konser salonlarında izleyicisi ile buluştu.

14 gün süren Türkiye Turnesinde, 5 grup Milagro Acustico Ensemble, Acquaviva-Welt Labyrinth, Unnaddaré, Andrea Alberti-Orchestra Mediterranea ve Dreamin' Istanbul) toplamda 24 konser gerçekleştirdi.

İllerdeki son gün konserlerinde izleyiciler, etkinliğe katılan grup elemanlarından oluşan Medjazz Proje Orkestrası'nın vereceği konseri de izleme imkanı buldular.

Etkinlik kapsamında yer alan beş müzik grup İstanbul, Ankara, Mersin, Denizli ve Roma olmak üzere beş farklı şehirde konser verdi. Türkiye ve İtalya'da gerçekleşecek toplam 25 konserde müzik tutkunları keyifli anlar yaşadılar. Etkinliğe katılan grupların isimleri ve kısa bilgileri:

• Milagro Acustico Ensemble

Sicilya'da İslam egemenliği altında yaşayan Arap şairlerin dizeleri ve Akdeniz geleneğinin akustik enstrümanları bir araya gelerek şiir, müzik ve dans aracılığıla ortaçağ ve kervan atmosferini çağrıştırıyor.

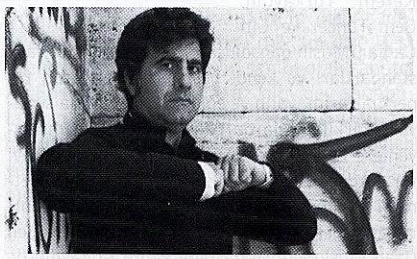

• Tonj Acquaviva Welt Labyrinth

Başlangıç noktası yakın seda araştırması ve yeni görsel sanatlardır (video art, sahne sanatları). Tonj Acquaviva by Agricantus metropol ve kabile seslerini etnik, dini, siyasi ve kültürel ögelerle kaynaştırdı.

• Unnaddaré

Trans ritimleri, minimal ve düşsel dizeler, multi-etnik enstrümanlar ve antik sesler; yeni Sicilya elektro dünya müziği olarak adlandırılan mükemmel bir karışım.

• Andrea Alberti - Orchestra Mediterranea

Sicilya'lı müzisyen Andrea Alberti jazz müziği ile güneşli Akdeniz ritimleri arasında rafine bir yol öneriyor; Batı formlarının katılığı ve bilgeliğiyle, Akdeniz bölgesinin sade melodilerinin heterojen müzikal buluşması.

• Dreamin' Istanbul

Burak Demir'in bestelediği muhteşem tekno-oryantal ezgiler bu yeni etkinlikte ortaya çıkıyor. İstanbul'da doğan bu topluluk antik ve yeni sesleri harmanlıyor. Ud, Ney, buzuki, kaval, keman ve etnik vokaller hiç böylesine tekno bir buluşma deneyimi yaşamadılar.

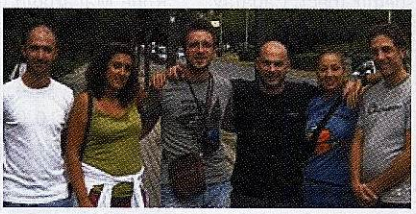

• The Project Band

MJP kapsamında grup liderlerinden ve eşlikçi olarak Dreamin' İstanbul müzik grubundan oluşacak olan bu ' Proje Grubu-Medjazz Project Band', seçtikleri doğaçlama olarak çalacakları bazı parçaları, sadece bu proje için izleyenlerle paylaşatılar. Kapanış konserleri bütün konser turnesi boyunca bu karma ekip tarafından yapıldı.

Atölye çalışmalar;

İlk konser gününden sonra güzel sanatlar ve konservatuar öğrencileri ile amatör müzisyenler için atölye çalışmaları gerçekleştirilecektir. Katılımcılar yabancı sanatçılarla iletişim kurma ve tecrübelerini paylaşma olanağı buldular, bir yandan da Akdeniz müzik enstrümanları ve dansları hakkında bilgi sahibi olurken, Akdeniz kültürlerinde müziğin bağdaştırıcı rolünü keşfettiler.

1) İSTANBUL
Yıldız Teknik Üniversitesi Merkez Kampüsü Oditoryumu
3 KASIM 2009
Milagro Acustico Ensemble
Andrea Alberti – Orchestra Mediterranea
4 KASIM 2009
Unnaddaré
Acquaviva – Welt Labyrinth
5 KASIM 2009
Dreamin' İstanbul
Medjazz Project Band

2) ANKARA
ODTÜ Kongre ve Kültür Merkezi Kemal Kurdaş Salonu
7 KASIM 2009
Milagro Acustico Ensemble
Andrea Alberti – Orchestra Mediterranea
Unnaddaré
8 KASIM 2009
Acquaviva – Welt Labyrinth
Dreamin' İstanbul
Medjazz Project Band

3) MERSİN
Mersin Büyükşehir Belediyesi Kongre Merkezi
9 KASIM 2009
Milagro Acustico Ensemble
Andrea Alberti – Orchestra Mediterranea
Prof.Dr. Uğur ORAL Kültür Merkezi Salonu
10 KASIM 2009
Unnaddaré
Acquaviva – Welt Labyrinth
11 KASIM 2009
Dreamin' İstanbul
Medjazz Project Band

4) DENİZLİ
Pamukkale Üniversitesi Kongre ve Kültür Merkezi
13 KASIM 2009
Milagro Acustico Ensemble
Andrea Alberti – Orchestra Mediterranea
14 KASIM 2009
Unnaddaré
Acquaviva – Welt Labyrinth
15 KASIM 2009
Dreamin' İstanbul
Medjazz Project Band

Akgün Keskin
bulten1@abb.bel.tr

10. Uluslararası Antalya Piyano Festivali Yapıldı

Ünlü besteci-piyanist Fazıl Say'ın sanat yönetmenliğini üstlendiği Uluslararası Antalya Piyano Festivali, 04-21 Kasım tarihleri arasında gerçekleşti.

Türkiye'nin klasik müzik alanındaki süreklilik arzeden tek festivali olma ünvanını taşıyan Uluslararası Antalya Piyano Festivali, bugüne kadar birbirinden değerli sanatçıları ağırladığı gibi pek çok unutulmaz konsere de ev sahipliği yaptı. Bu yıl yine dünyaca ünlü müzisyenleri Antalyalı müzikseverlerle buluşturan festivalin basın toplantısı 3 Kasım'da Antalya Kültür Merkezi'nde gerçekleştirildi. Basının yoğun ilgi gösterdiği toplantıda, Antalya Büyükşehir Belediye Başkanı Prof. Dr. Mustafa Akaydın ve festivalin sanat yönetmenliğini üstlenen değerli piyanist Fazıl Say'ın yanı sıra, ünlü tiyatro sanatçısı Genco Erkal, keman sanatçısı Prof. Dr. Cihat Aşkın ve genç yetenek Iraz Yıldız da konuşmacılar arasındaydı.

Antalya Büyükşehir Belediye Başkanı Prof. Dr. Mustafa Akaydın, yaptığı konuşmasında; "Antalya sadece doğal güzellikleriyle değil, sinemadan müziğe kadar kültürel etkinlikleriyle anılan bir kent haline gelmiştir. Antalyamız, İstanbul ve Ankara'dan sonra ülkemizin kültür başkentleri arasında yerini almaktadır. Türkiye'nin bu alanda süreklilik arz eden tek festivali olan Uluslararası Antalya Piyano Festivalimiz de kentimizin kültürel kimliğine ciddi bir katkı sağlamakta ve kentin kültürel markasının önemli bir parçası olmaktadır" dedi.

Genco Erkal: "Bu bir mucizedir"

Festival programı hakkında genel bir bilgi veren Fazıl Say, bu yıl onuncusu gerçekleştirilen festivalin Türkiye'de klasik müziğin gelişmesinde ve geleceğin müzisyenlerinin keşfedilmesindeki önemine değindi. Genco Erkal ise festivali, "Türkiye'de böyle bir festivalin 10 yıl sürebilmesi bir mucizedir." sözleriyle tanımladı. 8 Kasım'da Genç Yetenekler Konseri'nde sahne alacak Iraz Yıldız da, böyle önemli bir festivalin kendi şehrinde yapılmasından dolayı duyduğu mutluluğu dile getirdi.

Düzenlenen basın toplantısı, Cihat Aşkın ve Fazıl Say'ın beraber yorumladıkları "Macar Dansı" adlı eser ve Iraz Yıldız'ın salondakileri büyüleyen piyano dinletisiyle son buldu.

Festivalde Bu Yıl Jazz da vardı...

10. Uluslararası Antalya Piyano Festivali, 04 Kasım 2009 tarihinde "**Fazıl Say ve Arkadaşları**" konseriyle başladı. 05 Kasım tarihinde tekrar edilecek olan açılış konserinde Fazıl Say farklı yaş ve alanlardan ünlü sanatçılarla sahneyi paylaştı. Geceye ünlü tiyatro sanatçısı Genco Erkal, keman sanatçısı Cihat Aşkın, neyzen Burcu Karadağ, viyolonsel sanatçısı Çağ Erçağ, bandoneonist Tolga Salman, bariton Güvenç Dağüstün ve genç kemancılar Berfin Aksu ve Sesim Bezdüz renk kattılar.

Festivalin ikinci konseri "**Çigan Gecesi**" 7 Kasım akşamı gerçekleşti. Fazıl Say'ın yeni keman konçertosu *Harem'de 1001 Gece*'nin dünyada ilk seslendirilişini yapan ünlü keman sanatçısı Patricia Kopaçinskaya bu konsere anne ve babası Emilia Kopaçinskaya ve Viktor Kopaçinski, ve Romen piyanist Mihaela Ursuleasa ile çıkacak. Keman ve çimbalom çalan ve Doğu Avrupa halk ve çigan müzikleri icralarıyla tanınan Kopaçinskaya çiftinin çalacağı çigan müziklerinin yanısıra Macar besteci Belá Bartók'un Romen Dansları, Fransız besteci Maurice Ravel'in Çigan başlıklı solo keman ve orkestra için konser rapsodisinin keman ve piyano için uyarlaması ve Romen besteci George Enescu'nun gene yerel müziklerle örülü 3 numaralı keman ve piyano için sonatının da bulunduğu program festivalin en renkli gecelerinden biri oldu..

08 Kasım Cumartesi günü saat 14.30'da başlayacak **Genç Yetenekler Konseri** festivalin sanat yönetmeni Fazıl Say'ın genç sanatçıların kariyerlerini ilerletmek ve sahne deneyimlerini geliştirmek için onlara fırsat tanıma anlayışından kaynaklanan bir konser. Her yıl olduğu gibi bu yıl da biri Antalyalı üç Türk ve bir de yabancı olmak üzere dört genç piyanist sahneye çıktı. Festivali tek orkestralı konseri 09 Kasım Pazartesi akşamı gerçekleşti. "**Beethoven Gecesi**" adını taşıyan bu konserde dünyaca ünlü iki piyanistimiz Gülsin Onay ve Muhiddin Dürrüoğlu Beethoven'in 4 ve 5 numaralı piyano konçertolarını seslendirdiler. Solistlere eşlik edecek olan Antalya Devlet Opera ve Balesi Orkestrası'nı Devlet Opera ve Balesi genel müdürü ve Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası Genel Sanat Yönetmeni Prof. Rengim Gökmen ve Borusan İstanbul Filarmoni Orkestrası daimi şefi ve Devlet Sanatçısı Prof. Gürer Aykal yönetti. Festivalin beşinci konseri özellikle jazz ve latin müziği meraklılarının ilgisini çekti. Bugüne kadar birçok kere Grammy ödülüne aday gösterilen ve bir kere Grammy, 2 kere Latin Grammy ve bir kere de Emmy Ödülü kazanan ünlü piyanist **Michel Camilo 11 Kasım'da** müzikseverlerle buluştu.

13 Kasım 2009 günü gerçekleşecek **Pavel Kaspar** konseri piyano festivalinin tek piyano resitaliydi.

Uluslararası Antalya Piyano Festivali'nin düzenli konuğu, Moskova Virtüozleri Oda Orkestrası, bu yıl festivale bir yaylı çalgılar beşlisi olarak katıldı.

Festivale daha önce de katılmış bir diğer konuk, dünyaca ünlü jazz piyanisti, şarkıcı ve besteci Azeri sanatçı **Aziza Mustafa Zadeh**. Konserlerinde izleyicileri gerek müziğiyle ve gerekse de fiziğiyle büyüleyen sanatçı 17 Kasım'da sahne aldığı yeni programında kendi besteleriyle birlikte Verdi, Puccini, Gershwin, Handel ve Ravel'in eserlerini de mugan tekniği ve jazz'ın harmanlandığı kendine özgü stiliyle yorumladı. Zadeh'e bas gitarda Ralf Cetto ve davullarda Simon Zimbardo eşlik etti.

"Onuncu yılda on konser" diyen festivalin onuncu ve son konserini 2006 yılındaki festivalin kapanışında "Bach por Flamenco" isimli konseriyle sahneye çıkan İspanyol sanatçı Miriam Mendez verdi. Mendez'in Mozart ruhu ile Endülüs kültürünün sentezlenmesinden oluşturduğu "**Mozart Sueño Flamenco**" başlıklı projesi, 21 Kasım Cumartesi akşamı Antalyalı sanatseverlerle buluştu.

FESTİVAL PROGRAMI

4-5 Kasım 2009 – Antalya Kültür Merkezi – Fazıl Say ve Arkadaşları
* Fazıl Say
* Genco Erkal
* Cihat Aşkın
* Çağ Erçağ
* Tolga Salman
* Güvenç Dağüstün
* Burcu Karadağ
* Berfin Aksu
* Sesim Bezdüz

7 Kasım 2009 – Antalya Kültür Merkezi – "Çigan Gecesi"
Kopatchinskaja Family
* Patricia Kopatchinskaja
* Emilia Kopatchinskaja
* Viktor Kopatchinsky
* Mihaela Ursuleasa

8 Kasım 2009 – Antalya Kültür Merkezi – "Genç Yetenekler Konseri"
* Dmitry Mayboroda
* Iraz Yıldız
* Salihcan Gevrek
* Cem Oslu

9 Kasım 2009 – Antalya Kültür Merkezi – "Beethoven Gecesi"
* Şef Gürer Aykal
* Şef Rengim Gökmen
* Gülsin Onay
* Muhiddin Dürrüoğlu
* ANTDOB Orkestrası

11 Kasım 2009 – Antalya Kültür Merkezi – "Michel Camilo"

13 Kasım 2009 – Antalya Kültür Merkezi – "Pavel Kaspar"

15 Kasım 2009 – Antalya Kültür Merkezi – "Vladimir Spivakov - Olga Kern - Moskova Virtüozleri Quintet"

17 Kasım 2009 – Antalya Kültür Merkezi – "Aziza Mustafa Zadeh Trio"
* Aziza Mustafa Zadeh
* Ralf Cetto
* Simon Zimbardo

19 Kasım 2009 – Antalya Kültür Merkezi – "4 Piyano 1 Şef"
* Şef Artem Markin
* Alexander Gindin
* Janis Vakarelis
* David Lively
* Cyprien Katsaris

21 Kasım 2009 – Antalya Kültür Merkezi "Miriam Mendez - Mozart Suenos Flamenco

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

KadıköyCaz5

12-27 Aralık tarihleri arasında yapıldı...

KadıköyCaz 5'in bu yılki sunumunu "Jazz'da Aranjman (düzenleme) Sanatı" başlığıyla Hülya Tunçağ yaptı. Tunçağ, radyoda uzun yıllardır yaptığı programlarla, jazz yazarlığıyla biliniyor.

İmer Demirer

Sibel Köse

Fotoğraf: Burçin Ankara

Sarp Maden

Dörtlü performansların geçekleştiği bu yılki konserler/ustalar bölümünde Sarp Maden Dörtlüsü, Sibel Köse Dörtlüsü ve İmer Demirer Dörtlüsü sahne aldı. Program KadıköyCaz 5'in tek üçlü grubu olan Gri'nin konserleriyle sona erdi.

19 Aralık Cumartesi / Ruhi Su Salonu

Sarp Maden Dörtlüsü

Sarp Maden (g), Eylem Pelit (bg), Engin Recepoğulları (ts), Derin Bayhan (d).

22 Aralık Salı 20:30 / Ruhi Su Salonu

Sibel Köse Dörtlüsü

Sibel Köse (vo), Kürşad Deniz (p), Erdal Akyol (b), Derin Bayhan (d).

26 Aralık Cumartesi 18:30 / Ruhi Su Salonu

İmer Demirer Dörtlüsü

İmer Demirer (tp, flgh), Serkan Özyılmaz (p, keyb), Matt Hall (b), Cem Aksel (d).

27 Aralık Pazar 17:00 / Ruhi Su Salonu

Gri

Ali Murat Cengiz (p), Ahmet Sağır (b), Berke Yalçı (d).

Alexandra Ivanoff / Çeviren: Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Aydın Esen'den Bir Barok Yorumu

Jazz piyanisti Aydın Esen, Bach için çaldı, ancak Johann Sebastian'ı konser salonunda gören yoktu. Muhteşem piyanist/besteci Esen –ki gerçekten onun müziğinin hayranıyım- Ekim ayında gerçekleşen ve özellikle Barok sevenler için gerçek bir müzik ziyafeti olan İstanbul Bach Günleri'nde "Bach için çalmak üzere" yer aldı. Ben de onun Büyük üstad'a belirgin bir şekilde atıfta bulunacağını –belki bir mini-prelüd ve füg, veya ara sıra duyabileceğim bazı melodik göndermelerle– umarak gelmiştim. Ancak, göründüğü kadarıyla, konser sadece doğaçlama yapan Esen'den ibaretti.

Hakan Erdoğan Prodüksiyon tarafından organize edilen Bach Günleri'nin, iki kilise (St. Antuan ve Aya İrini), Sakıp Sabancı Müzesi ve tarihi Sirkeci Garı'nda gerçekleştirilen dokuz konserlik etkileyici bir takvimi vardı. Biri haricindeki tüm konserler, uluslararası Barok müzisyenleri ve toplulukları tarafından, aslına tamamen sadık bir şekilde; yani tarihi enstrümanlar, tarihi akordlar ve stiller kullanılarak gerçekleşti. Bu konserlerin tek istinası Aydın Esen'inkiydi: 88 tuşlu bir konser piyanosunda çalmak, Bach'ın rüyasında bile göremeyeceği bir şeydi.

Bu konsere bilet alan dinleyicilerin, Tocatalar, Sonatlar, Prelüdler, Füglerveya hatta nevi şahsına münhasır piyanist Glenn Gould tarafından meşhur edilen uzun ve dolambaçlı Goldberg Varyasyonları'nı dinlemeyi bekleyerek Aya İrini'ye geldiklerini düşünmek, muzip bir şekilde keyfimi yerine getirmişti. Halbuki böyle bir beklentiyle gelenler sadece Aydın Esen'in, Bach'ın 21. yüzyılda, günümüzün çağdaş armonisini kullanarak piyanoda yapabilecekleri hakkındaki izlenimiyle karşılaştılar. Ancak, ilk şoku atlatıp, bu piyano dehasının yoğun ve armonik anlamda zorlayıcı emprovizasyonlarını ilgiyle keşfetmeye çalışanların da hakkını vermek gerekir. Aydın Esen, herkese uygun bir müzikal karakter değil elbette, ancak ona en azından bir kez şans vermek gerekli; çünkü bir kez kendini kaptırdığınızda, sizi benzersiz bir müzikal yolculuğa çıkarabiliyor.

Bazen bu seyahat, müzisyenin kendi ikilemlerini ve sorunlarını çözümlediği psikolojik anlamda dikenli bir yola dönüştü, ancak genellikle ritimler ve değişimlerin beklenmedik ve taze olduğu bir keşif yolculuğu olduğunu da söyleyebilirdiniz. Eğer onunla birlikte kalmayı başarırsanız, zorlandığı, karmaşıklaştığı anları izleyebilir, ardından çözümlere ulaşmasını, yalınlaşmasını, sonrasında da gerçek bir 'sonuca ulaşmanın' göz alıcı örneklerini gözlemleyebilirsiniz. Zaman zaman "Anadolu" isimli albümüne yaptığı göndermeleri duydum, bazen füg-vari bir melodiye, daha sonra da Bach'ın kendi döneminde de var olması olası bir cümleye rastlamak da mümkündü. Esen tam olarak atonal müziği benimsemiyor; bazen triad yapılara başvurmakta, daha sonra Messiaen gibi uçuşa geçmekte, Scriabin gibi belirli bir renk üzerine yoğunlaşmakta, Rachmaninoff gibi kendini coşkulu rapsodilere kaptırmakta veya Debussy-vari bulutlu kümeler içinde dolaşmaktaydı. Müziğinin genelini bölümler teşkil ediyordu, müzikteki altyapı anlayışı bariz olmakla birlikte, başvurduğu bir noktayla bir diğeri arasında bağlantı kurmak her zaman için mümkündü.

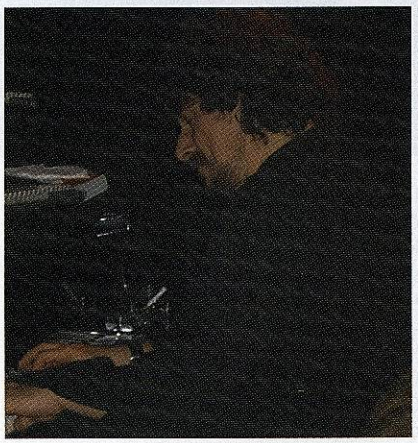

Sonuçta, Aydın Esen'in oluşturduğu dokular Barok ruhuna çok yakındı, çünkü bir bakıma korunaklı ve kontrollü olduğu hissediliyordu. Hatta Bach'ın sayısız solo kompozisyonlarında özenle işlediği sıkı dokunmuş yapılar, adeta günümüz müziği formunda tekrarlanıyordu. Esen'in belli bir çerçeve içinde uyguladığı korkusuz özgürlüğü belki de onun, 17. Yüzyılın enstrüman yapısının getirdiği sınırlamalara rağmen müzik tarihinin en büyük doğaçlamacılardan biri olan Bach'a olan saygı duruşuydu. Aydın Esen'in gezegeninde Bach'ın ruhu gelişiyor, ancak yine de sadece yakalamanın vereceği küçük heyecanlar için, Esen'in ara sıra Bach'ın eserlerinden ufak alıntılara yer vermesini isteyebilirdim.

Belki müzikle doğrudan bağlantılı değil, ancak konserin bende merak uyandıran bir görsel öğesinden de bahsetmek istiyorum. Şimdiye kadar Aya İrini'de gerçekleşen birçok etkinliğe katıldım, ancak hiçbir konserde ön tarafta bulunan, kemerli tavandaki haçı aydınlatan ışıkların açık olduğunu görmemiştim. Konser boyunca salondaki ışık seviyesi genelde çok düşüktü, hatta ara verildiğinde bile salon neredeyse karanlıktı. Sahnede haçın üzerindeki ışık dışında sadece Esen'i ve piyanoyu aydınlatan bir spot bulunuyordu. Bu mizansen, bilinçli bir şekilde, müziğe anlam katmak için mi oluşturulmuştu, yoksa sadece müzisyen sahnenin çok ısınmamasını mı istemişti?

Ancak, daha da ilginç olan bir nokta da şu: Bach'ın müziğinin çok büyük bir kısmı Hristiyanlıkla ilgilidir (hatta birçok eseri doğrudan İncil metinleri hakkındadır), çünkü hem Bach koyu bir Hristiyan'dı, hem de hayatının çok büyük bir kısmında kiliseye bağlı olarak çalışmıştı. Bu mizansen, Aydın Esen'in bilinçli bir seçimi miydi? Çoğunluğu Müslüman olan bu ülkede kendisi için çaldığı büyük üstad'a mahirane bir hürmet miydi? Ya da Bizans'a sessiz bir selamlama mıydı? Belki de Esen'in bizim çözmemizi istediği bir gizemdi sadece. Veya belki de Bach burada gizlice saklanmıştı ve konseri dinliyordu.

Burak Bedikyan
bbedikyan@gmail.com

Hank Jones ve Maffy Falay ile birlikte...

2009 Ekim ayının sonları... İki yıldır grubunda birlikte çalma şerefine nail olduğum, Türkiye'den yetişen, hayatını sadece "Bebop"a adamış belki de yegane jazz müzisyeni, 80 yaşındaki usta trompetçi Ahmet Muvaffak "Maffy" Falay ile İstanbul-İzmir arası yaptığım telefon görüşmesi:

BB: Alo, Muvaffak Abi nasılsın?

MF: Nee? Kimsin?

BB: Burak ben Burak...

MF: Ha, tamam. N'oluyo? Dinliyo musun sana verdiğim kasetleri? Amman ha! Charlie Parker, Bud Powell... İyi öğren bu "baba"ların müziklerini, bak 12 Kasım'da çalıyoruz ona göre. Çok güzel repertuar hazırladım yine; bayılacaksın şarkılara. Oh oh neler var neler. Biliyosun ben hep "baba"ların parçalarını çalarım, tabii!

BB: Muvaffak Abi sana bir sürprizim var ondan aradım.

MF: Yapma, eyvah! N'oldu ne sürprizi?

BB: 9 Kasım'da çok önemli bir "baba" geliyor İstanbul'a konsere. Tahmin et kim?

MF: Nee?! Tabii ya, olur mu canım; "baba"ların çoğu öldü, yazık... Kim kaldı ki? Sonny Rollins, Horace Parlan, Ake Johansson... Onlar da artık çok hasta... Vah ya...

BB: Hank Jones geliyor abi Hank Jones!

MF: Nee?!!! Babacım babacım!! Yahu ne zaman nerede? Gitmemiz şart. Gidip görelim mutlaka "baba"yı. Vay vay vay !! Caazz ! Charlie Parker'in müzisyeni o! İşte "gerçek" cazcılar! Bak senle gidelim gör öğren "gerçek" caz armonilerini; tabii ya... Bana bak, İstanbul'a geliyorum bir iki güne kalmaz. Mutlaka al beni otelimden götür Hank Baba'nın konserine.

BB: Tamam abi merak etme sen.

...

80 yaşına gelmiş, hayatını müziğe adamış usta bir müzisyeni bu derece mutlu eden, çocuk gibi heyecanlandıran nesi vardı bu haberin? Nesi yoktu ki?...

Hank Jones, özetle "jazz" olarak tanımladığımız müziğin yükseliş, evrim ve evrensel bir sanat dalı olarak kabul görme sürecine bizzat tanıklık eden, hatta bunun da ötesinde jazz müziği'nin tarihini yazan çok önemli kalemlerden biri olma özelliğini taşıyor. Kendi kuşağının, Clark Terry (kendisinden iki yaş küçük) ile birlikte son temsilcisi olmasının dışında, beyefendiliği, tüm asaleti ve müzikal birikimiyle halen aktif olarak konserler veren, turnelere çıkan kuşağının "tek" müzisyeni olma vasfına sahip tam anlamıyla bir "yaşayan efsane"! Bu duruşuyla genç, orta yaşlı, yaşlı tüm müzisyenler için bir ilham kaynağı, sıkı jazz severler için de bir saygı abidesi Hank Jones. Jazz tarihinde ayrı ayrı çok önemli yere sahip olan Thad ve Elvin Jones'un abisi olması da cabası.

İlerleyen satırlarda 9 Kasım'da İşsanat Kültür Merkezi'nde en ön sıradan izleyip dinleme şerefine ulaştığım bir "jazz devi"ni sizlere nacizane anlatmaya çalışırken, yeri geldiğinde konserle ilgili kimi izlenimlerimi ve kısa da olsa konser sonrası usta'nın kulisinde yaptığımız sohbetten alıntıları da satır aralarına serpiştirmeye gayret edeceğim. Hank Jones'u ve müziğini tanıma adına hayatından ve izlediği müzikal yoldan da özetle bahsetmek isterim.

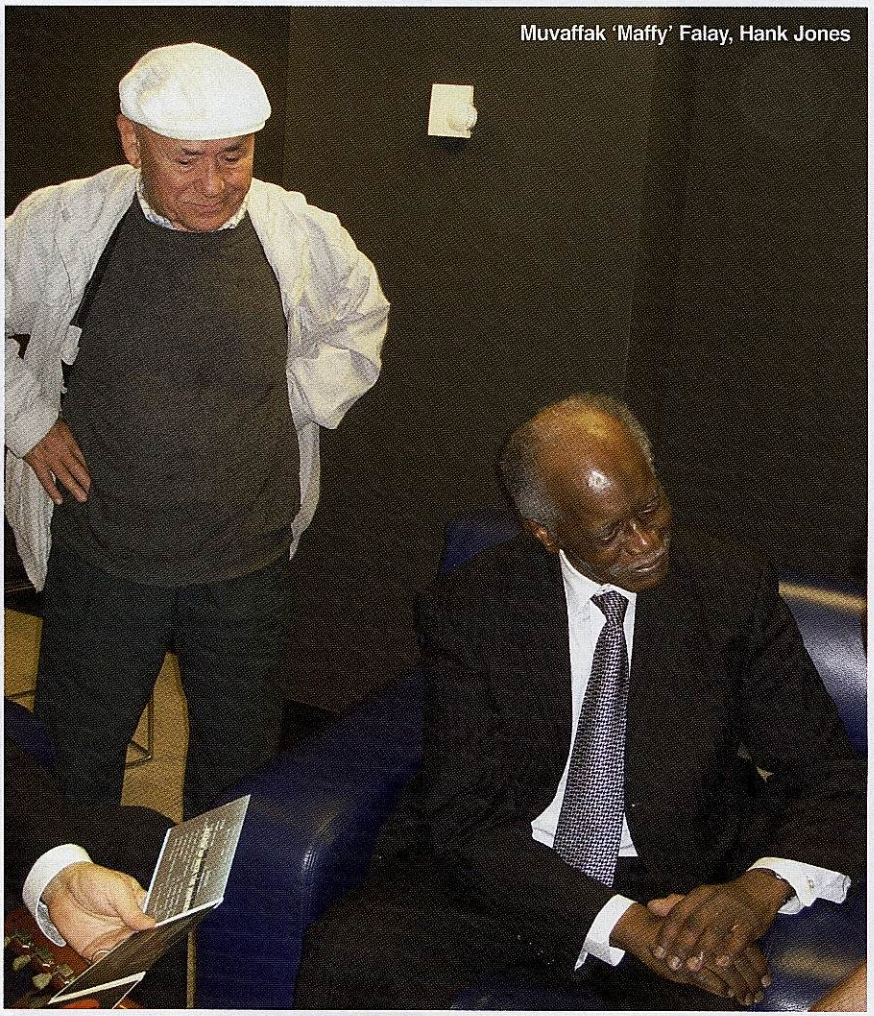
Muvaffak 'Maffy' Falay, Hank Jones

Fotoğraf: Zuhal Focan

Öncelikle Hank Jones'un hayatımda kişisel olarak özel bir yeri olduğunu belirtmeliyim. Bir müzisyen, yetişmekte olan bir jazz piyanisti olarak, geleneksel jazz stillerinden kendime en yakın hissettiğim, en çok zevk alarak dinlediğim "Detroit Piyano Ekolü"nün kurucusu kabul edilir Hank Jones. İlk gençlik yıllarımda dinleyip hayranı olduğum Tommy Flanagan, daha sonraları keşfettiğim Barry Harris ve Sir Roland Hanna gibi piyanistler bu ekolün takipçileri sayılırlar. Stilin genel hatlarını söz konusu piyanistlerin öncelikle dokunuşu, kullandıkları melodik/ritmik (ritm de aslında melodidir; bir anlamda melodiyi inşa eden unsurların başında gelir) ve armonik dil belirler. Bebop dönemi ve stiline ait bir çalış şeklinden bahsediyorum aslında. Büyük ölçüde Charlie Parker, Bud Powell ve Thelonious Monk'tan duyduklarını kendi süzgecinden geçiren Hank Jones, bu tesirlerle jazz'ın "swing" ve hatta daha eski dönemlerine ait karakteristiklerini harmanlayarak, saldırganlık hissinden uzak çok daha yumuşak pamuksu bir dokunuş ile daha az karmaşık bir melodi anlayışını biraraya getirmiştir.

Geriye gidecek olursak, Henry "Hank" Jones 31 Temmuz 1918'de Birleşik Devletler'de Vicksburg, Mississippi'de kereste fabrikasında işçi bir babanın oğlu olarak dünyaya geliyor. Henüz dokuz aylıkken ailesi Pontiac, Michigan'a taşınıyor. Çok çocuklu kalabalık bir ailede büyüyor (altı erkek/dört kız kardeş). Babası amatör olarak gitar çalıyor, annesi iyi bir müzik dinleyicisi olmanın yanısıra şarkı söylüyor, piyano çalıyor. Hank Jones'un anlattığına göre iyi bir müzik kulağı ve zevki geliştirmesinde annesi önemli rol oynamış. Evde dinlediği ilk müziklerin isimlerini hatırlamadığı blues ve gospel şarkıcıları olduğunu söylüyor. Daha sonra Duke Ellington, Benny Goodman, Jimmie Lunceford orkestralarının kayıtlarıyla tanışıyor. Kendisinden yaşça büyük iki ablası olduğundan bahsediyor HJ; her ikisi de piyano çalarlarmış. Hatta büyük olanı "harika çocuk" ilan edilip küçük yaşta resitaller vermeye başlamış; fakat ne yazık ki soğuk bir kış günü çocuk yaşta donmuş bir gölün yüzeyinde meydana

gelen kırılmada hayatını kaybetmiş. Ailesinin ablalarına aldırdığı piyano derslerine kendisi de katılan HJ müziğe ilk adımlarını bu şekilde atmış oluyor. Michigan'da henüz çocukken bir diğer efsanevi jazz ikonu olan saksofonist/besteci Sonny Stitt ve jazz piyanonun önemli kadın figürlerinden Dorothy Donegan'la tanışıp arkadaş olduğundan bahsediyor. Profesyonel olarak 13 yaşında başlıyor çalmaya. Sonraki yıllarda hepsi jazz ustaları arasına girecek olan Sonny Stitt, Wardell Gray ve Lucky Thompson gibi müzisyenlerle biraraya gelmesi bu yıllara denk geliyor. Doğum tarihini ve profesyonelliğe atıldığı yılları göz önünde bulundurulduğunda HJ'un ne kadar önemli bir dönemde yetişmeye başladığının ve birbirinden farklı birçok stille ister istemez içiçe geliştiğinin altını çizmek gerekir: Blues, gospel, ragtime, swing, devamında bebop, hard-bop, vs. Dolayısıyla "Swing Dönemi"nin ortalama 4-5 yıl öncesinde boy göstermeye başlayan HJ, 1930'lardan 1940'lara gelene kadar piyano dağarcığını kendi stilini ilelebet etkileyecek olan Teddy Wilson, Fats Waller, Earl Hines ve Art Tatum gibi piyano devlerini dinleyip etüt ederek hayli genişletiyor. Kendisine sorduğumda idollerinin Teddy Wilson ve Art Tatum olduğunu dile getirirken Art Tatum'ın piyanoda kendisi için hem teknik, hem yaratıcılık, hem de müzikalite olarak kusursuzluğu simgelediğini ifade ediyor.

HJ 1944 yılında saksofoncu arkadaşı Lucky Thompson'ın kendisine Onyx Club'da Hot Lips Page Orkestrası'yla ayarladığı işle New York'a adımını atıyor. Kısa sürede isim yaparak Andy Kirk, Coleman Hawkins, Benny Goodman, Artie Shaw, Billy Eckstine gibi önemli isim ve orkestralarla çalmaya başlıyor. Yüksek bir müzikalite ve stil bilgisine sahip bir piyanist olmasının yanı sıra, solistlik yeteneği ve eşlikteki ustalığı sayesinde belli başlı tüm jazz sahnelerinin aranılan müzisyenlerinden biri olması uzun sürmüyor. Kendi kuşağından birçok müzisyenin aksine 1945 yılında Charlie Parker, Dizzy Gillespie, Thelonius Monk, JJ Johnson, Max Roach ve Bud Powell önderliğindeki "Bebop" devrimini yadırgamayan HJ, bu dili ilk öğrenen ve kendini kendi deyimiyle "Çağdaş Jazz" (contemporary jazz) olarak adlandırmayı tercih ettiği bu akıma uyum sağlayan birinci kuşak müzisyenlere katılıyor. Takip eden yılların yazımın başında bahsettiğim "Detroit Piyano Ekolü"nün temellerini attığı yıllar olduğunu düşünüyorum. Bop diline son derece hakim olmakla birlikte, 20'li yaşlardaki piyanist, kanımca ne bu dönemde ne de sonrasında asla bir Bud Powell taklidi olma hatasına düşmüyor. Bu dili konuşurken dahi; geçmişinden getirdiği tüm birikimi beraberinde bu alana taşıyor ve bir nevi bebop dilinde kendine ait bir lehçe yaratıyor. 1947-53 yılları arası Ella Fitzgerald'a eşlik ediyor. Bunu ünlü emprezaryo Norman Grenz'in düzenlediği tarihi JATP (Jazz at the Philharmonic) konser ve turneleri takip ediyor. HJ, 1959 yılında CBS Studio Orchestra'ya kabul edilen ilk siyah müzisyen olarak tarihe geçiyor. Ed Sullivan Show dahil dönemin birçok stüdyo orkestrasında 17 yıla yakın bilfiil yeralıyor. Takip eden yıllarda New York'ta bağımsız olarak (free-lance) sayısız müzisyenle birlikte çalarak jazz tarihindeki değişmez, sarsılmaz yerine ve saygınlığına kavuşuyor. Charlie Shavers, Howard McGhee, Roy Eldridge, Lester Young, Charlie Parker, Coleman Hawkins, Teddy Edwards, Snooky Young, Clark Terry, Oliver Nelson, Thad Jones, Elvin Jones, Kenny Burrell, Barry Galbraith, Johnny Smith, Milt Hinton, Ray Brown, Miles Davis, Cannonball Adderly, Joe Newman, Shelly Manne, Osie Johnson, Art Farmer, Benny Golson vs. birlikte çalıp jazz tarihine sayısız klasikleşmiş albüm armağan ettiği yüzlerce isimden sadece birkaçı. 60'larda nispeten durgun bir dönem geçiren HJ, 70'li yıllardan bu yana kendi adına daha çok trio ve solo çalışmalara yöneliyor. Dikkatimi çeken önemli bir nokta, 70'li yılların sonundan günümüze kadar özellikle trio oluşumlarında kendisiyle aynı kuşaktan gelen müzisyenlerden ziyade hep kendisine nazaran gençleri tercih etmesi. Tony Williams, Ron Carter, Billy Higgins, Dave Holland, Eddie Gomez, George Mraz, Al Foster, Mads Vinding, Charlie Haden bu isimler arasında en can alıcı örnekler. Kendisine daha sonra bu tercihinin sebebini sorduğumda, büyük bir alçakgönüllülükle, bana gençlerle çalmaktan büyük keyif almasından öte, yeni ve farklı ses ve yaklaşımlara her zaman ilgi duyduğunu,

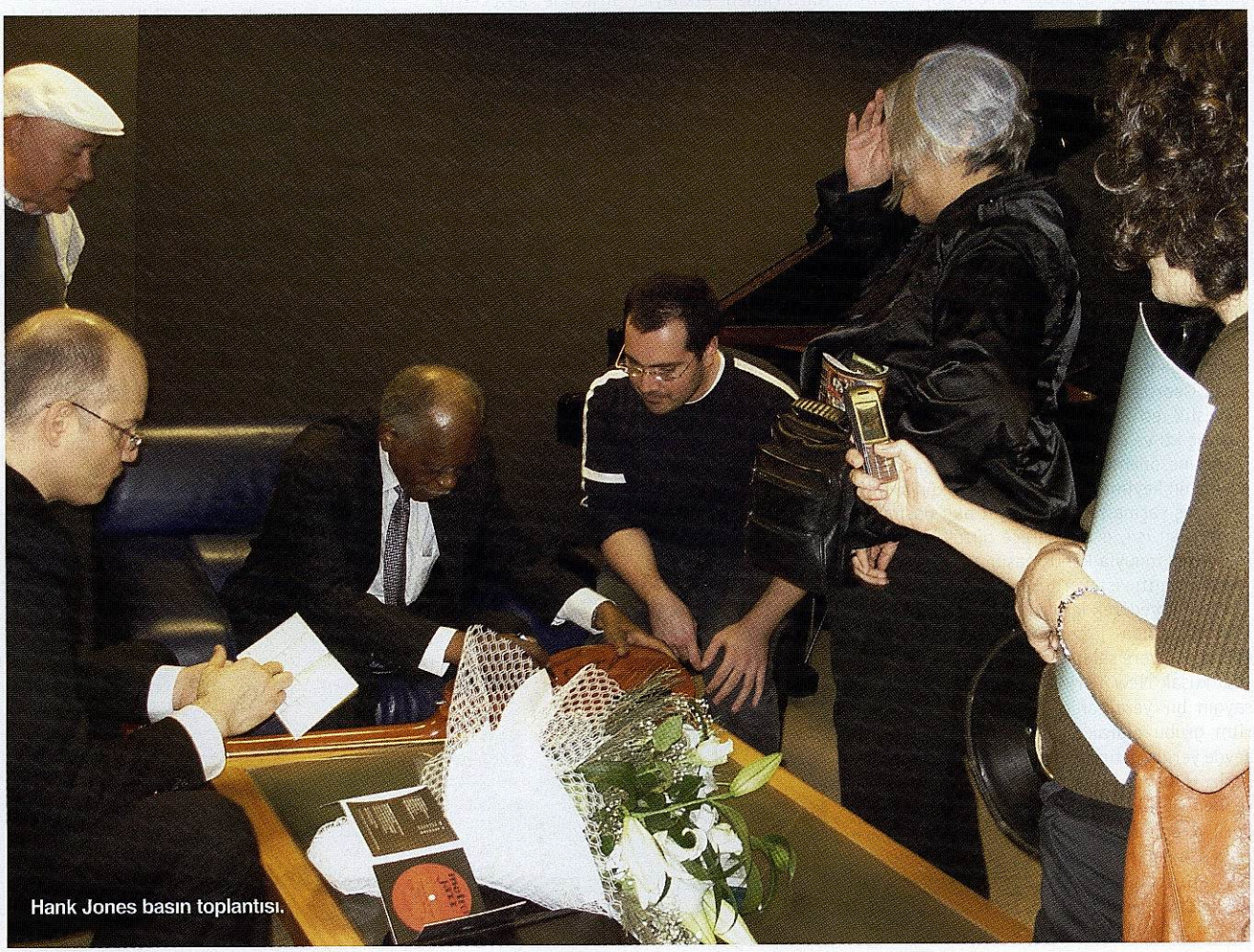

Hank Jones basın toplantısı.

Fotoğraf: Zuhal Focan

çaldığı herkesten ayrı ayrı birçok şey öğrenmeye devam ettiğini belirtti. 92 yaşına merdiven dayayan usta müzisyen, son yıllarda Joe Lovano ile gerek ikili (duo) gerek dörtlü (quartet) formasyonlarda kayıt ve konser faaliyetlerine devam etmekte, bunun haricinde solo piyano resitalleri, çeşitli okullarda atölye (workshop) ve ustalık sınıfı (masterclass) çalışmalarına devam ediyor. Jazz müziğinde çok önemli bir misyon olan usta-çırak ilişkisini de genç müzisyenleri destekleyip gruplarında onlara sıklıkla yer vererek devam ettirmeyi ihmal etmiyor (Terrell Stafford, Willie Jones III, Eric Alexander, Roberta Gambarini, vs.).

HJ'a İşsanat'ta verdiği konserde, kontrabasta George Mraz ve davulda Willie Jones III eşlik etti. Sahneye menejerinin yardımıyla çıktı ve usulca piyanonun başına geçti. Böylesine önemli bir müzik efsanesini canlı izlemenin keyfini tarif etmem mümkün değil. İlerlemiş yaşına rağmen gayet aklı başında, gözleri ışıl ışıl, o son derece güzel ve karizmatik ses tonuyla konuşmasını yaptı. Müzisyenleri tanıttı ve teker teker çalacakları eserleri takdim ederek icrasına başladı. Özellikle enstrümanında jazz tarihi açısından çok önemli bir yere sahip olan George Mraz'ın ve yeni kuşak New York'lu davulcular arasında saygın bir yere sahip olan Willie Jones'un ritm grubu olarak vazifelerini çok üst düzeyde yerine getirdiklerinin altını çizmem gerekir. HJ'un haliyle yaşından ileri geldiği hissedilen düşük tansiyonlu fakat bir o kadar duru ve anlatımlı üslubunu kendi dokunuşlarıyla son derece hassas bir şekilde dengeleyerek tam manasıyla usta işi bir performans sergilediler. George Mraz, uzun soluklu sololar almayan piyaniste, bu anlamda her birini birbirinden etkileyici liriklikle icra ettiği uzun doğaçlamalarıyla destek verdi. Repertuar seçimi ve sıralaması da tabii ki ustaca yapılmıştı. Ayrıca standart parçaların yanısıra "Nica's Dream" (H.Silver), "Lady Luck" (T.Jones), "Six and Four" (O.Nelson) gibi çokça çalınmayan orijinallere yer verilmesi konsere taze bir hava kattı. Geleneksel jazz piyano trio müziğinin bu denli köklerine sadık, stilin en ince nüanslarına varıncaya kadar tüm doğallığıyla akarak, estetik bir çerçeve içerisinde dingin ve bir o kadar da kusursuz bir "swing" hissi ile icra edildiğine tanıklık etmek eşine sık rastlanabilecek bir deneyim değildir.

Konser sonrasında bizi kırmayarak kulisine kabul eden HJ'la tanışma ve ayaküstü de olsa sohbet etme imkanı buldum. Kendisine imzalaması için verdiğim albümlerle ilgili ufak tefek sorular sordum. Benim için ayrı değer taşıyan bu seçme kayıtlardan oluşan listeyi yazımın sonunda bulabilirsiniz. HJ'la bahsi geçen albümlerde birlikte çalmış artık aramızda olmayan usta müzisyenleri saygıyla andık. Tommy Flanagan'dan George Shearing'e, Johnny Smith'ten Barry Galbraith ve Barney Kessel'a, Lester Young'dan Dexter Gordon'a, Kenny Clarke'tan 2004 yılında kaybettiği kardeşi Elvin Jones'a, Dizzy Gillespie'den 1986 yılında vefat eden kardeşi Thad Jones'a kadar daha sayısız ustanın adı geçti konuşmalarımızda. HJ'la yıllar önce İsveç'te tanışan Maffy Falay'ın, aradan geçen onca yıldan sonra üstadla tekrar karşılaşmasına tanıklık etmenin ve sohbetlerine ucundan da olsa katılmanın verdiği haz da ayrı oldu. Muvaffak Abi'nin konser öncesi heyecanı kulise girdiğinde de bir süre devam ettiyse de; sohbete benim de katılmamla rahatlayarak HJ'la tanıdıkları ve birlikte çalıştıkları ortak müzisyenleri yad ettiler. Benim açımdan bu denli önemli bir jazz figürünün büyüleyici performansına şahitlik etmiş olmanın dışında, daha önce tanışma fırsatı bulduğum diğer ustalarda da gözlemlemiş olduğum ortak kalitelerin Hank Jones'un da duruşunda çok net farkediliyor olması kendisine duyduğum saygı ve hayranlığı katbekat arttırdı: Tevazu, Asalet, Güleryüz ve Samimiyet.

Hank Jones'un daha uzun yıllar sağlıkla aramızda olmasını ve bizi o sihirli dokunuşundan mahrum etmemesini diliyorum.

Kendi arşivimden önerebileceğim Hank Jones albümlerinden seçtiklerim:

The Talented Touch

Porgy and Bess

Urbanity

Hank Jones Trio with M.Vinding & A.Foster

Keepin' Up with the Joneses (Jones kardeşlerin bir arada kaydettikleri iki kayıttan biri)

The Trio (with M.Hinton & B.Rosengarden)

Hank Jones Trio (with G.Duvivier & O.Jackson) - I Remember You

Hank Jones and George Shearing - The Spirit of 176

Hank Jones and Tommy Flanagan – Our Delights

Upon Reflection – The Music of Thad Jones (with E.Jones & G.Mraz)

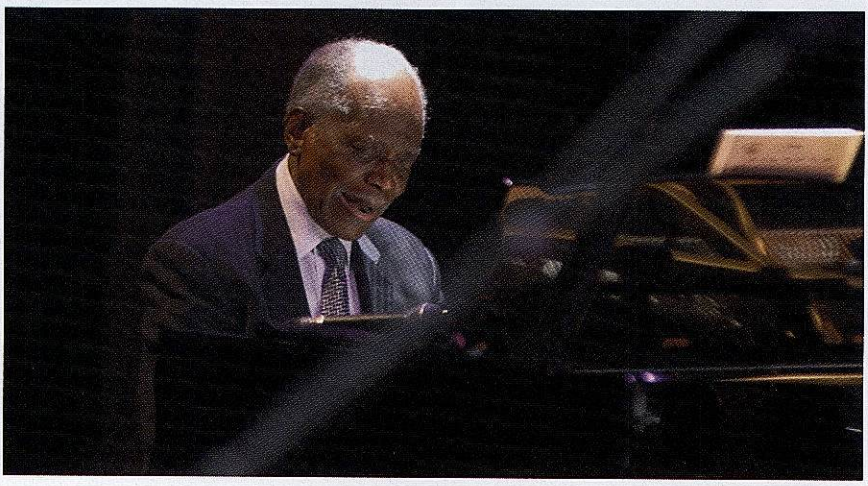

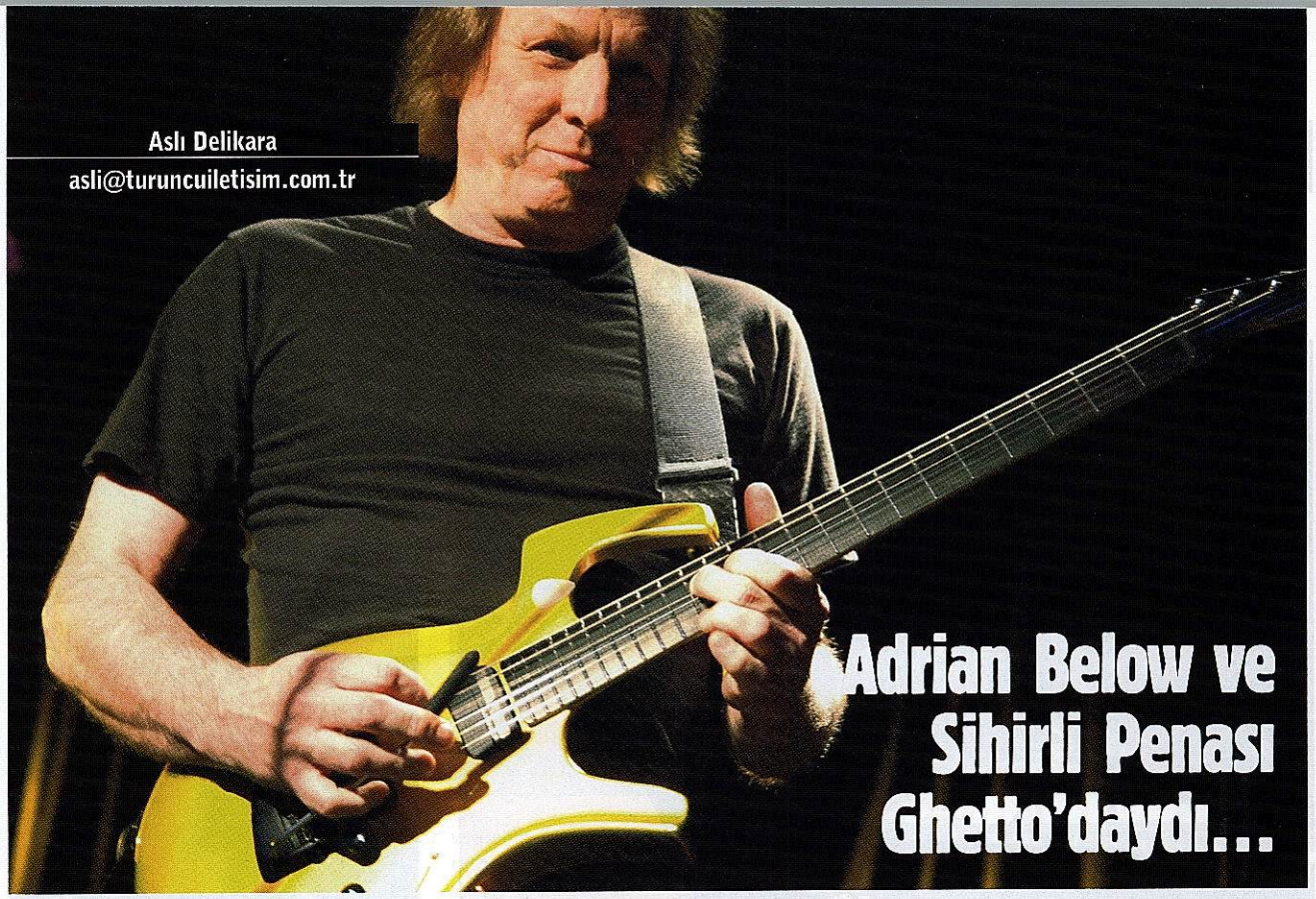

Adrian Below ve Sihirli Penası Ghetto'daydı...

Aslı Delikara
asli@turuncuiletisim.com.tr

Rock dünyasındaki ilk durağı Frank Zappa'nın grubu olan bu çok yönlü gitaristi kısaca tanıtayım desem başaramayacağım, çünkü o kadar iş becermiş ki sadece sayıp geçmek dahi kocaman bir paragrafa bedel. Adrian Belew; müziğe şarkıcı olarak başlamış, 10 yaşında davulun önüne oturmuş, 14'ünde ilk müzik grubuna girmiş. Her zaman yeninin, farklının peşinde olmuş. Enstrüman çalmak kadar (ki bir albümünde tam 52 enstrüman çalmış) kompozitör olarak da kendini geliştirmiş ve hatta günümüzde daha çok kompozitör olarak anılıyor. Dünyaca ünlü sanatçılarla birçok ortak projeye imza atmış. David Bowie, Talking Heads, Paul Simon, Nine Inch Nails gibi birçok harika müzisyenle sayısız albüm ve turneden bahsediyoruz! 1981'den bu yana da King Crimson'da, Robert Fripp ile birlikte söz yazarlığı, vokalistlik ve gitaristlik yapmakta. Araya 20'den fazla solo albüm sıkıştırmış (!). Birkaç yıl önce de bas gitarda Julie Slick ve davulda Erick Slick kardeşler ile 'Adrian Belew Power Trio' isimli bir grup kurmuş sesin sınırlarını onlarla keşfetmekle meşgul.

İşte bu Power Trio Kasım ayında Eskişehir Festivali ve Ghetto'da çalmak üzere Türkiye'deydi. Festivalde de unutulmaz bir performans sergiledikleri haberini aldığım grubu Ghetto sahnesinde dinleme şansına eriştim. Gerçi pek şans sayılmaz, mekanın basın danışmanı olarak kim gelecek aylar öncesinden haberdar oluyor, tanıtım metinlerini elden geçirirken tür ya da sanatçı özel ilgi alanımdaysa takvime 'gidilecek' tiki atıyorum. Çok sevdiğim konserleri de paylaşmayı seviyorum. Bu değerlendirme de bunlardan biri, iş değil, sıradan bir dinleyici yorumu.

'İyi müziğin' son derece göreceli bir kavram olduğunu kabul etmekle birlikte, dünyanın her köşesinde kabul edilebilecek standartlara sahip, müzikle amatör ya da profesyonel olarak ilgilenenleri daha bir mest edecek ve Türkiye'deki popüler müziğin uzağına düşmüş bir sanatçı Ghetto'ya geleceği zaman içten

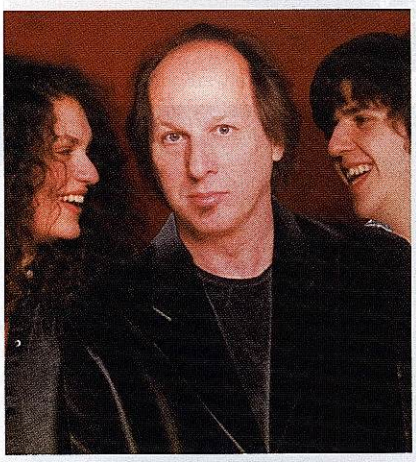

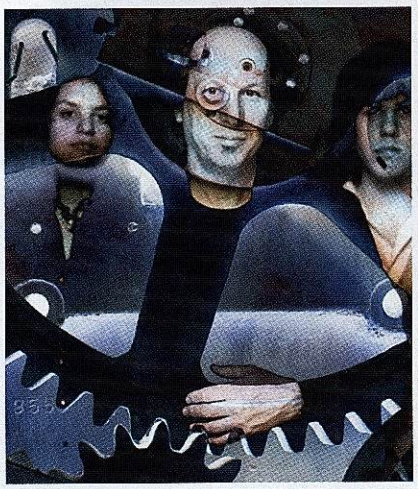

içe kaygılanıyorum. Bu kaygı profesyonel olarak çalıştığım bir işyerinin /bir ucundan benim; başarısızlık kaygımdan çok misafirini iyi ağırlayamayacağından korkan ev sahibinin endişesine benziyor. Onları umduğumdan az kişi dinlerse kendimi mahcup hissediyorum, Türkiye'de anlaşılmadıklarını düşünmelerini istemiyorum, bir daha gelmek istemezler diye bunalıyorum sanki Kültür Bakanıyım. Neyse ki Adrian Belew konseri, dinleyici sayısı olarak not sistemimde sınıfı geçiyor da gönül rahatlığıyla konsere adapte oluyorum. Daha önce Buzuki Orhan'la birlikte konser veren dünyaca ünlü davulcu Dave Weckl'da benzer bir topluluğa şahit olmuştum. Enstrümanların nasıl çalındığını huşu içinde dinleyen, kendini çok özel bir deneyimin içinde hissedip tadını çıkarmaya çalışan, az konuşan, az kıpırdayan, zaman zaman sahneye yapışan bir kesimden söz ediyorum. İki genç kardeşle (Julie ve Eric Slick) sahneye çıkan Belew, geçirdiği müzikal serüveni sahnede birer birer hatırlatıyor bizlere. Eskiler kadar yeni duyulan parçalar da keyifle dinlenip kafalara, kameralara kaydediliyor. Solo atan gitaristler giderek azalırken, piyasadaki boşluğu kapatmaya azmetmişcesine atılan Belew soloları herkesi büyülüyor.

Belew'un alnından pıtır pıtır yere yuvarlanan terlerin Ghetto sahnesini şarap gibi yıllandırdığına tanık oluyoruz -ki bir mekan sanırım böyle böyle pişiyor-. İnanması zor ama biz dinlerken, penanın dansını takip ederken zorlanıp yoruluyoruz, usta bana mısın demiyor. Performans o kadar yoğun ve doyurucu geçip bitiyor ki bis isteyecek yüzü birçoğumuz bulamıyor. Son 50 yılın en büyük gitarcılarından biri İstanbul'dan işte böylece geldi geçti. Konserin üzerine Türkçeye 'Sihirli Pena' olarak hayret ki anlamlıca çevrilmiş, original adı Tenacious D olan bir film izledim. Rock müzisyeni olmayı kafaya koymuş çok da yetenekli olmayan iki arkadaş (High Fidelity'nin unutulmaz Jack Black'i ve Kyle Gass) tüm ünlü gitaristlerin elinde aynı pena olduğunu keşfediyor, bu sihirli bir penadır, ve kimin eline geçerse şöhret, başarı en kralından onun olmaktadır. Herhalde dedim, Belew'un penası da bu sihri taşıyordu. En azından yazının başlığında penanın hakkını vermeyi bir borç bildim. Konser sonunda penayı kapmış arkadaş belki okur bu satırları, kim bilir? Sihirli Pena'yla yeniden karşılaşmak umuduyla...

Hülya Tunçağ
htuncag@portecho.com

2010'a Yeni Albümlerle Girdik.

Alice Coltrane Piyanoda

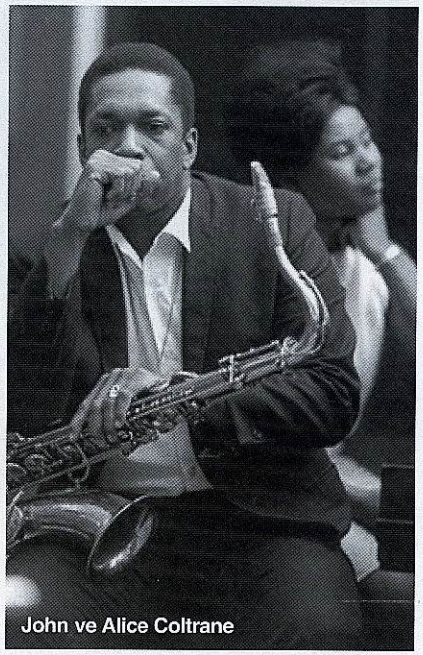
John ve Alice Coltrane

Yeni yılının bu ilk sayısına 2009'da çıkan Türk jazz müzisyenlerinin çıkarmış oldukları CD'lerden söz ederek başlamak istiyorum. Özellikle bahar aylarından itibaren çıkan albümleri duydukça hem şaşırdım hem de çok mutlu oldum. Çünkü bu albümler birer mucize şu koşullarda ve kültür anlayışında sevgili okurlar... Elime geçenlerden birkaçı şöyle: Piyanist Kerem Görsev ile trombon ustası ve şarkıcı Fatih Erkoç'un İstanbul Jazz Center kayıtlarından oluşan çift diskli "The Lady From Istanbul", hayranlarına evlerinde de straight ahead tarzının zevkini yaşatmayı amaçlamış anlaşılan. DVD'si de kişiyi JC's'in ortamına taşıyor doğal olarak. Bascı Kağan Yıldız ve davulcu Cengiz Baysal da bu tatlı kareyi tamamlıyor.

Her albümüyle yeniyi amaçlayan gitarcı **Önder Focan**'ın **"36mm Biometric"** albümünde ise trompetçi Şenova Ülker, tenor saksofoncu Engin Recepoğulları, tromboncu Hakan Çimenot, bascı Erdal Akyol ve davulcu Ediz Hafızoğlu ile müthiş bir post-bop combo dinleme zevkine erişiyoruz.

Beni şaşırtan iki albüm var. İkisi de çok sevdiğim iki değerli müzisyenin ilk solo albümleri. İlki, bascı **Volkan Hürsever**'in klasik piyanonun harika çocuğu Burçin Büke ve her tarza rahatlıkla uyan davulcu Volkan Öktem ile yaptığı **"Hediye"**. Gerçekten Türk jazz sahnesine bir hediye. Özgün modern besteler ve ipek gibi akan yorumlarla bezeli.

Diğer sürpriz albüm ise trompetçi **İmer Demirer**'e ait: **"You, Me and Char"** adını taşıyan bu albümde yanına aynı duyguları paylaştığı piyanist Serkan Özyılmaz, bascı Matt Hall ve davulcu Cem Aksel'i alarak yılların birikimini aktarmış.

Post-Bop'dan Drum'N'Bass'e uzanan bir yelpazede birinci sınıf ensemble yorumu ve akıllı sololar kulağımda kalanlar. Elime

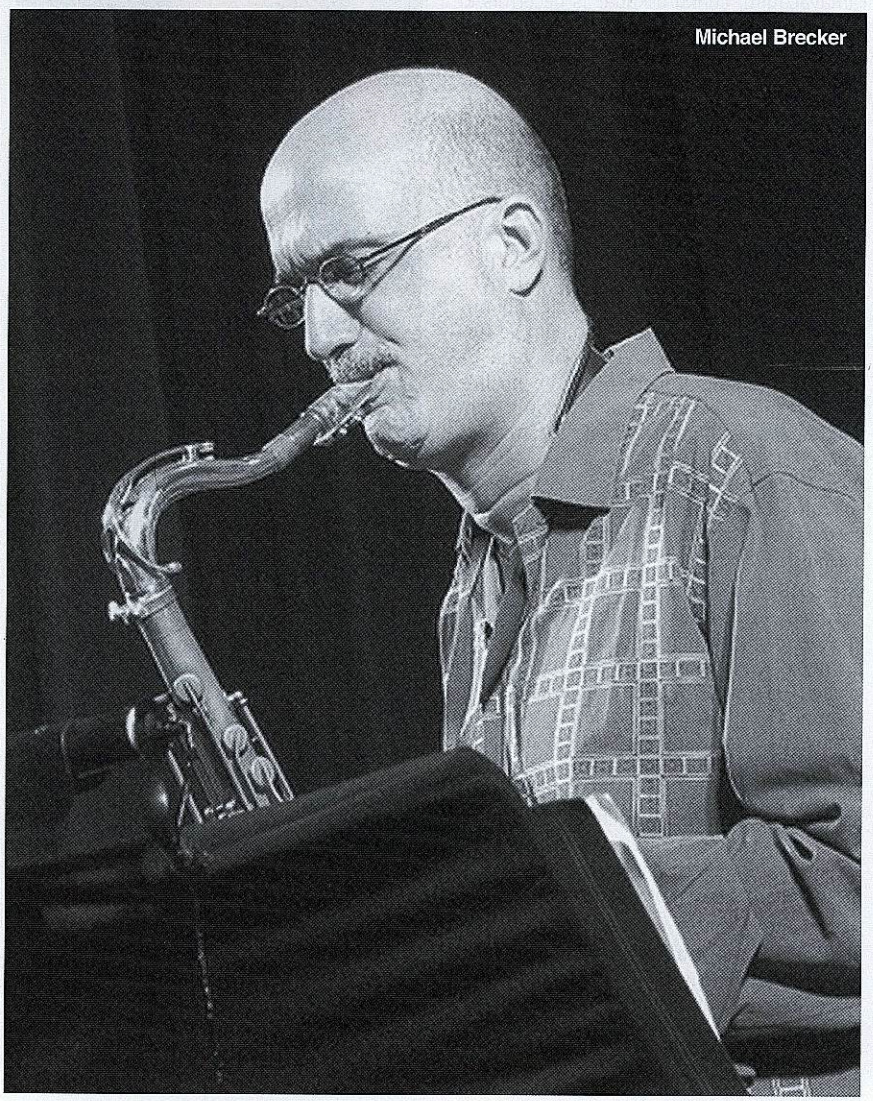
Michael Brecker

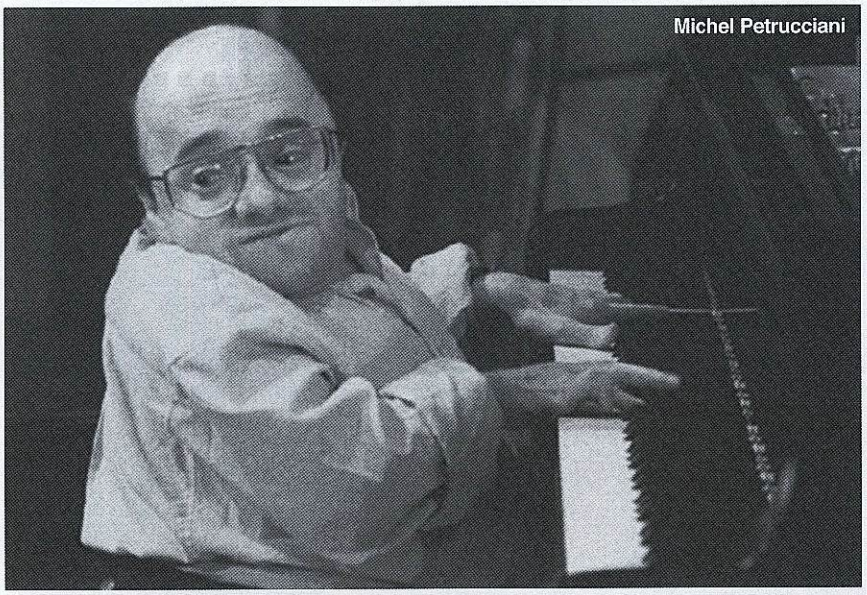
Michel Petrucciani

geçen son iki albüm ise tümüyle bambaşka bir kulvarda yürekli çalışmaları içeriyor.

Piyanist **Tolga Tüzün**'ün **"Periphery"** ve bas klarinetteki yegane yüzakımız **Oğuz Büyükberber**'in **"Ara"** albümleri, elekronikle jazz temelli doğaçlamaların labirentlerinde bizleri keşfe götürüyor.

Yeni beni daima cezbetmiştir. Yine genç bascılarımızdan Ozan Musluoğlu'nun da Jeremy Pelt ekibiyle kayıtlar yaptığını biliyorum. Albümünü dört gözle bekliyorum. Bunlar elime geçen ve ocak ayının ilk "Günümüzde Caz" programında da tanıttığım albümlerdi. Yanısıra, Fransa'da yaşayan ve Türkiye'den çok Avrupa'da bilinen çok iyi piyanistlerimizden **Murat Öztürk**'den de düzenli olarak haber alıyorum. 2009'un yazını Fransa konserleriyle geçirdi. Aralık ayında Paris'deki ünlü Duc De Lombard jazz kulübünde üçlüsüyle çaldı. Bu arada son albümünü çıkardı; **"Crossing The Bridge"**. TRT Radyo-3'deki Günümüzde Caz programlarımda daha önce **"Candies"** ve **"Söyle"** albümlerini tanıtmıştım. Son albümünü de gelirgelmez çalacağım. Bunlar güzel haberler.

Ocak ayında jazz dünyasından üç önemli müzisyen kaymıştı. 6 Ocak 1999'da piyanist **Michel Petrucciani**, 12 Ocak 2007'de arpist ve piyanist Alice Coltrane'in hemen ardından 13 Ocak'ta tenor saksofoncu **Michael Brecker** yaşama veda etti.

Vücut yapısının tüm dezavantajına rağmen Petrucciani, Bill Evans, Art Tatum miraslarının müthiş bir uygulayacısıydı. Buna Ravel ve Debussy yansımaları da eklenince son derece etkileyici bir yorumcu olarak üne kavuştu. 1981 yılında Fransa'dan New York'a geldiğinde hiç bilinmiyordu oysa. 18 yaşında yanında çalmaya başladığı tenor saksofoncu Charles Lloyd, ardından altocu Lee Konitz ve tenorcu Wayne Shorter ile yaptığı kayıtlarla bomba gibi düştü uluslararası jazz platformuna. Müziğe davulla başlamasının etkisiyle canlı parçalardaki perküsiv soloları imzası gibiydi. Vücut yapısı ne yazık ki erken ölümünü hazırladı. Geriye kaldı harika albümler...

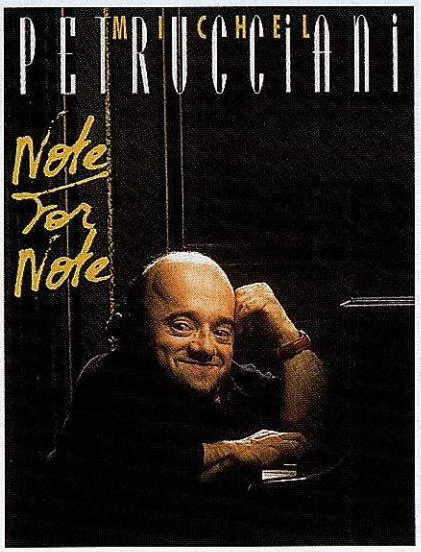

New York'da bir süredir acısını çektiği kansere yenildiğinde henüz 57 yaşındaydı **Michael Brecker**. John Coltrane'in parlak çalış tekniğini kendi soul anlayışıyla birleştirdiği nefes kesen sololarıyla ve çelebi kişiliğiyle çok sevmiştik onu. Müzik serüvenine birlikte atıldığı ağabeyi usta trompetçi Rand'nin de bir yanı eksildi herhalde. Ölümünden hemen önce kaydettiği "Pilgrimage" albümü, 24 Mayıs 2007'de çıktı.

Dorothy Ashby'den sonra arpi jazz dünyasına sokan ve egzotik bir boyut katan Alice McLeod Coltrane, 1965'de John Coltrane'in topluluğunda McCoy Tyner'ın yerine piyanoya oturunca biraz tepki görmüştü. Nitekim 1966'da da evlendiler. 1967'de John Coltrane'in ölümüne dek sürdü bu mutluluk. Alice'in önceki eşinden Michelle adında bir kızı vardı. John'dan üç çocuk sahibi oldu bu kısa sürede. Davul çalan John Jr. saksofonda karar kılan Oran ve Ravi. John Jr. 1982 yılında bir araba kazasında ölünce Alice uzun zaman etkisinden kurtulamadı. Ravi ise bugün babasının mirasını başarıyla sürdürüyor. Alice Coltrane 1970'den itibaren Hint felsefesine ve müziğine eğildi. Kendisini guru Sathya Sai Baba'ya adayarak adını Turiyasangitananda olarak değiştirdi. Shanti Anantam Ashram'ın ruhsal yöneticisi oldu. Herşeye rağmen 69 yaşında solunum yetmezliği sonucu yaşamını yitirdiğinde ardında 20 ilginç ve başarılı albüm bıraktı. N.Y.Farmingdale'deki Pinelawn Memorial Park mezarlığına, John Coltrane'in yanına gömüldü. Paul Weller'in "Song For Alice" şarkısında işaret ettiği gibi; "Bayan Coltrane'in güzel mirasına ithaf edilmiştir".

2010 yılınızın sağlıklı ve müzikle dolu geçmesi dileğiyle...

Fusun Levet
Jazzforever23@gmail.com

Paris'ten jazz haberleri...

Puslu hava bütün griliğine rağmen Paris'e çok yakışıyor nedense... Belki Seine nehrinin görüntüsü ve dolayısıyla muhteşem köprüleri, yıllardır el değmemiş mimarisi ve bir yığın aşina yerler. Seine nehri kenti ikiye ayırır. Sol ve sağ kıyıları. Bizim kulüpler de genelde bu iki kıyıya çok yakındırlar. Şöyle bir dolaşıyorum St.Germain'de, anılardaki kulüpleri düşünerek... Köprüden sonra sağ kıyıdayım. Chatelet'deki ara sokaklardan Duc de Lombard, Sunset, Baisers Sales'ye doğru yürüyorum.

Gündüz gözüyle ne kadar farklı. Alelade girişler. Ama ileriki saatlerde hazırlıklar başlayacak. Gece ilerledikçe de farklı bir tablo çıkacak ortaya. Kapıda kuyruklar, yer bulabilme telaşı ve o gizemli ışıklar.

Konser aralarında dışarıdaki sigara molaları ve çoğu zaman da müzikle ilgili aramızda konuştuğumuz eleştiriler. Hepimiz jazz'a tutkuluyuz. Hepimiz endişeliyiz. Müzisyenler ayakta durabilme çabasında. Biz dinleyiciler ise, acaba diyoruz, buraları da bir gün tarihe mi karışacak?

İşte böyle bir ruh hali içindeyken, Paris ve yakın civarındaki jazz dinlenebilen kulüp, bar gibi yerlerin listesini gösteren bir yazı geçti elime. Üşenmeden saydım. 90'ı aşan yer var kulüp, restorant ve kafe tarzında. Bana kalırsa unuttukları bazı adresler de olduğu kanısındayım. Bir bölüm, jazz'ın yanısıra diğer türlere de yer veriyor. Yerel yönetimden maddi yardımlar alanlar da var. Örneğin bunlardan birisi adını çok sevdiğim bir kulüp. "Instants Chavires" dilimize tercümesiyle hislerin anlık alt üst, alabora olması gibi bir anlam çıkıyor ve bu da jazz'a çok yakışıyor... Temmuz ayından beri kesilen yardımları tekrar alamadıkları için başvuru yapmadıkları yer kalmadı ve programlarına ara verdiler.

Tabii bu konularda hemen yerel yönetim ilişkileri geliyor aklıma. Gözlemlerim sonucu hangi ülke olursa olsun bu mercide çalışanların ve sanat dallarına yönelik etkinlikleri desteklemekle görevli kişiler, jazz v.s denildiği an muhtelif engeller buluveriyorlar. Dolayısıyla olduğumuz yerde sayıyor ve sonuç alamıyoruz bir türlü. Bana kalırsa jazz karşıtı büyük bir komplo! var. Bu arada bakalım hislerimizi alt üst eden kulübümüzün sonu ne olacak?

Ben eyvahları çekerken bir başka haber daha alıyorum. Jazz Magazin ve Jazz Man birleşerek tek dergi olma yoluna gidiyorlar. Neden ise, ekonomik krize bağlı olarak yeteri kadar reklam alamamaları.

Müzisyenlere ise, yılbaşı için işler kapalı gibi. İşte böyle bir takım uğursuzluklar içinde, Paris'in, belki de hava kirliliğinden dolayı grileşmiş havasından bile enerji alarak ona ne kadar yakıştığını söyleyebilmek de bir mesele değil mi? Esperanza Spalding'i New Morning'de tanıdım. Afro American ve İspanyol kökenli Esperanza 16 yaşında Berklee'de keman öğrenimine başlıyor. 20 yaşında bölümünde öğretmen oluyor ve kontrbas'a geçiyor. Bütün ufak tefekliğine rağmen son derece güçlü bir kontrbas hakimiyetine sahip. Onun ilk hayranı Pat Metheny. Joe Lavano, Michel Camilo, Pat Metheny'ye eşlik ediyor. Big band'lerde çalıyor. Çok ender olduğunu sandığım bir durum ise Esperanza'nın aynı zamanda şarkı söylemesi. Portekizce de konuşabildiği için de, çok sevdiği bossa'da da son derece başarılı. Özgür bir stili var. Tonu soul'a daha yakın. Nina Simon'un ünlü parçası Wild is Wind'ı mükemmel bir şekilde yorumladı. Ve Esperanza sadece 25 yaşında. İkinci albümü Eponyme adını taşıyor.

Vibrations Caraibes Festivali, 4 - 6 Aralık tarihleri arasında Dünya Kültürleri isimli mekandaki konserlerle gerçekleşti. Yine 4 - 13 Aralık tarihleri arasında da Alliance Française'de sergi ve söyleşiler var. Bu yıl Festival komitesi başkanı Guadeloupe adasından gelen yazar Simone Schwartz Bart, bu etkinliğin biraz da politik amaçlı olduğunu vurguladığı konuşmasında, kolonyalist idareler zamanında, adaların birbirine çok yakın olmasına rağmen bir türlü kültürel açıdan el ele veremedikleri üzerinde durarak aslında aradaki mesafelerin ne kadar küçük olduğunu belirtti. Konserlerin yanısıra önemli konferanslar da oldu. Amerikalı antropolog Sheila Walker'ı tanıdım böylece.

Karayib ve adalar dendiği zaman akla ritmin gelmesi çok doğal. İlk konser Randy Weston resitaliydi. Jamaikalı usta, Afrikadaki atalarının izini takibeden ilk müzisyenlerden. Maalesef bu konserde bulunamadım. Yılların eskitemediği saksofuncu Manu Dibango konserine gittim. Martinik adasından banjoist Kali de grubundaydı. Rapsonun ilk yaratıcılarından Brother Resistance,Jamaika'dan Mutabaruka gruplarıyla rap ve calypso'ya kadar çılgın bir gece yaşandı.

Maison de Radio de France'da dostlarımı dinledim. Gitarist Jimmy Gourley anısına gerçekleşen bu konserde piyanoda Rene Urteger, saksofonda Fransa'nın en büyük ustalarından Andre Villeger, gitarda Jimmy'nin oğlu gitarist Sean Gourley, basta Dominique Merle ve davulda Phippe Combelle vardı. Standart parçaların yanısıra baba Gourley'in kompozisyonlarını da dinledik. Urteger, bop akımının Fransa'daki ilk öncülerinden. İleri yaşına rağmen son derece dinamik ve yenilikçi bir piyanist.

Kontrabascı arkadaşım Herve Czak önderliğinde yıllar önce başlayan Jazz Au Fil de l' Oise Festivali devam ediyor. Programda Paul Ramage Mozaik dörtlüsü, Nguyen le Saiyuki trio gibi gruplar var.

Bu arada bir gypsi gecesine davetliydim. Ne kadar keyif alıyorum anlatamam. Hiç tanımadığım ve tanınmamış gruplar vardı (enstrümanlarıyla mı doğdular acaba?). Django ekolü her zaman kendini en iyi şekilde yaşatmasını, devam ettirmesini biliyor. Bitmek tükenmek bilmeyen bir cevhere sahipler. O da müzik tutkusu.

Bu arada geçtiğimiz Ekim ayında Kuşadası'nda derneğimiz adına bir konseri, L.A'dan gelen piyanist Cengiz Yaltkaya üçlüsüyle gerçekleştirdik. Basta Greg Swiller davulda ise Bill Wysaske vardı. Cem Bumin sahneye davet edilerek favori şarkısını söyledi. Daha sonra da vazgeçilmez Maffy Falay aralarına katıldı. Çok güzel bir konser oldu. Beni çok şaşırtan ve o derece de mutlu eden çok kalabalık bir dinleyici grubu vardı. Açıkcası jazz'la ilgili olarak Kuşadası'ndan, bu kadar yıldır didinmeden sonra hala ümitliyim.

Sevgili okurlar sizler de umudunuzu yitirmeyin. Bir gün elbette dünya karanlık tünelden çıkacak ve barış kazanacak. Jazz'la ilgili sorunlar aşılacak, insanlık kültürüne katkısı nedeniyle albümler bedava verilecek. Müzisyenler yaşamlarını yarın korkusu olmaksızın devam ettirecekler v.s, v.s; acaba?

Yeni yılınız kutlu olsun...

Sevim Yolaçtı
sevjazz@gmail.com

Nublu Jazz Festivali

New York'un ünlü müzik kulüplerinden Nublu 7.nci yaşını "Nublu Jazz Festivali" ile kutladı.

Vana Gierig, Sean Conly

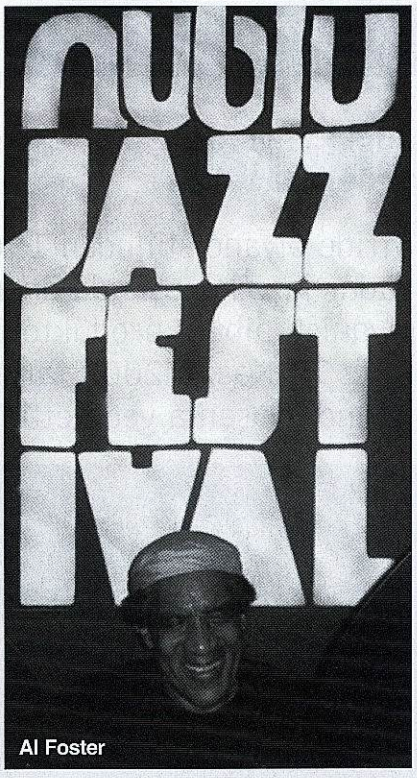
Al Foster

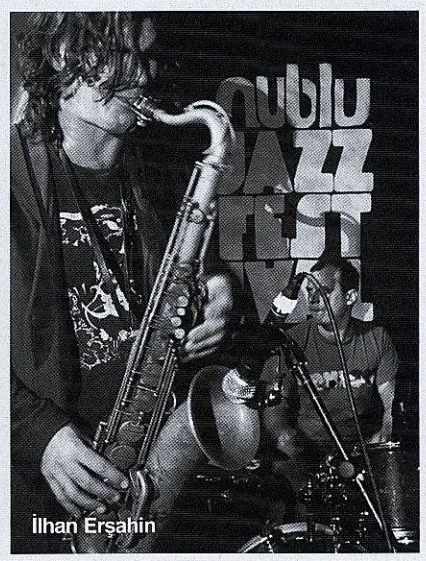
İlhan Erşahin

Fotoğraf: Sevim Yolaçtı

Bu yıl ilki düzenlenen ve 5-22 Kasım tarihleri arasında kulüpte gerçekleşen festivalde jazz'ın emektar ve genç isimleri, yanı sıra New York'un tanınmış D.J.leri sahne aldılar.

Kulübun sahibi ve aynı zamanda festivalin organizatorü İlhan Erşahin, Nublu'nun jazz kültüründen gelen ruhunu günümüz sound'uyla birleştirdiğini ve burada düzenledikleri festivalin eksikliği hissedilen bir boşluğu doldurduğunu söyledi.

Festivalde günümüz modern jazz sahnelerinin önde gelen muhteşem davulcusu Al Foster, Herbie Hancock'la 70'lerde yaptığı çalışmalarla tanıdığımız trompet ustası Dr. Eddie Henderson ve grubu, Leni Stern, saksofoncu Seamus Blake, gitarist Dave Allen, grubu Wonderland ile İlhan Erşahin ve birçok müzisyen dinleyicileri Nublu perspektifinden jazz ve müzik dolu bir yolculuğa çıkardılar.

Dave Allen

Fotoğraf: Ceren Müftüoğlu

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Dick Katz

Stride piyano stilinden 1960'ların modernizmine kadar jazz konusunda önemli bir otorite kabul edilen piyanist, albüm prodüktörü, eğitimci ve yazar Dick Katz 10 Kasım 2009 tarihinde New York'ta 85 yaşında yaşama veda etti.

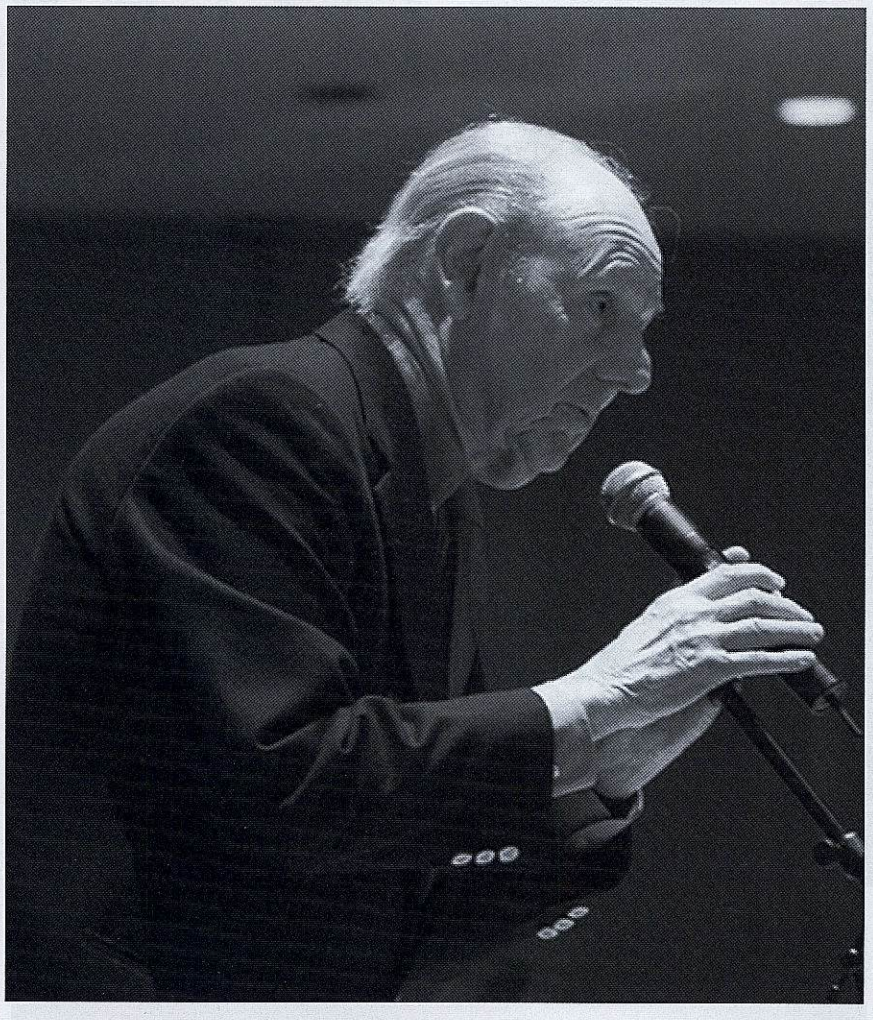

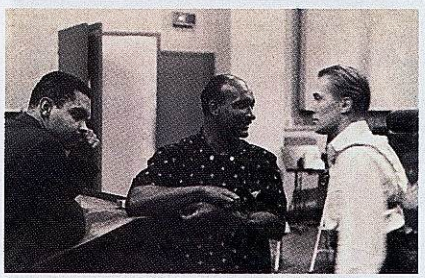

Katz'ın piyanodaki idolleri Teddy Wilson, Art Tatum ve Fats Waller gibi solo piyano ustalarıydı. Ama kendisi iddialı görünmekten kaçınan bir müzisyen olarak eşlikçi, düzenlemeci ve ön plana pek çıkmayan bir doğaçlamacı olarak kalmayı tercih etti.

Piyanist olarak yer aldığı en önemli albümlerden biri besteci ve saksofoncu Benny Carter'in 1961 yılında yayınladığı "Further Definitions" olmuştur. Albümde değişik dönem ve stillerden birinci sınıf müzisyenler oldukça başarılı bir şekilde kaynaşmışlardı. Katz'ın bu albümde birlikte çaldığı müzisyenlerden bazılarını sayalım: Bebop ekolünden Phil Woods, swing döneminin en önemli tenor saksofoncusu Coleman Hawkins, Monk'un en yakın çalışma arkadaşı tenorcu Charlie Rouse, ilerki yıllarda Coltrane ile yaptığı çalışmalarla ünlenecek olan basçı Jimmy Garrison, swing davulunun önemli isimlerinde Jo Jones, West Coast tarzının yaratıcılarından altocu Bud Shank ve tenorcu Bill Perkins, dönemlere meydan okuyan gitaristler Barney Kessel ve Mundell Lowe ve kontrbasın büyük üstadı Ray Brown. 1965 yılında Hellen Merrill ile birlikte çıkardığı ve Merrill'in sıradışı tarzıyla standart yorumladığı "The Feeling Is Mutual" albümünde ise Katz, piyanist, aranjör ve prodüktör olarak yer aldı.

Richard Aaron Katz, 13 Mart 1924 yılında Baltimore'da dünyaya geldi. Lise yıllarında şehirdeki kulüplerde piyano çalmaktaydı. Daha sonra North Carolina üniversitesinde müzik eğitimi aldı. 1942 yılında donanmaya katıldı ve Saipan muharebesinde Japonlara karşı savaştı. 1946 yılında New York'a gelerek profesyonel müzisyenliğe ilk adımlarını attı.

Babasının reklam ajansında çalışırken, bir yandan Manhattan School of Music'te de eğitimine devam etti. Sınıf arkadaşları arasında ileride Modern Jazz Quartet'in kurucularından biri olacak olan John Lewis de vardı. 1950 yılında Teddy Wilson'dan özel dersler aldı. Kısa bir zaman sonra klarinetçi Tony Scott'un topluluğuna katıldı ve Harlem'deki ünlü Minton's Playhouse'da düzenli olarak çaldı. Scott'un yayınladığı "Music After Midnight" ve "Jazz For G.I.'s" albümlerinde yer aldı.

1950'li yılların ortalarında Katz, Cafe Bohemia'nın lokal ritm bölümü üyesi olarak basçı Oscar Pettiford ve davulcu Kenny Clarke ile birlikte Miles Davis dahil birçok önemli müzisyene eşlik etti. Ayrıca tromboncular J. J. Johnson ve Kai Winding'in topluluğuyla turneye çıktı ve trompetçi Kenny Dorham'ın Jazz Prophets topluluğunda çalıştı.

1958 yılında, kadim dostu John Lewis sayesinde Katz, Atlantic plak şirketi ile bir anlaşma yaptı ve ortaya "Piano and Pen" albümü çıktı. 50'li ve 60'lı yıllarda vokalist Carmen McRae ve tenor saksofoncu Sonny Rollins'e eşlik etti. 60'lı yılların sonunda bebop'un hemen öncesi ve hemen sonrasını temsil eden iki müzisyen, trompetçi Roy Eldridge ve alto saksofoncu Lee Konitz ile çalışmalar yaptı.

1966 yılında Katz, tanınmış prodüktör Orrin Keepnews ile jazz albümleri yayınlayan Milestone şirketini kurdu. On yıla yakın şirketin başında duran Katz gitarist Jim Hall ve basçı Ron Carter'ın oldukça beğenilen düet albümü "Alone Together"in prodüktörlüğünü yaptı.

80'li yıllara gelindiğinde Katz, big band ve kalabalık topluluklarla çalışmalarını sürdürmekteydi. Aynı zamanda New York'ta New School, Manhattan School of Music ve Jazz at Lincoln Center'de ders de vermekteydi. Nat King Cole Trio Complete Recordings ve toplama bir jazz piyano albümü için yazdığı albüm notlarıyla, bu kategoride Grammy ödülüne 2 kere aday gösterildi.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

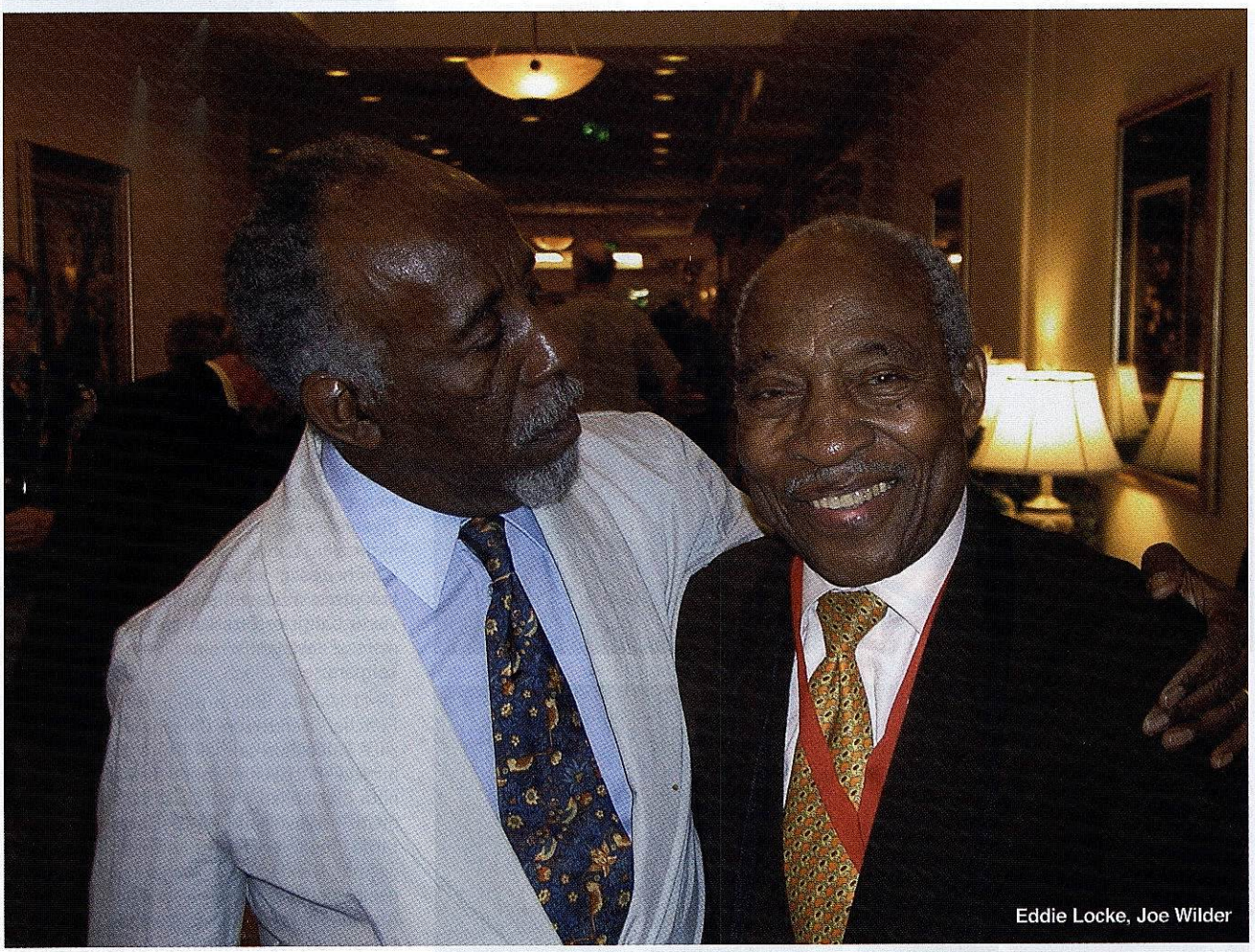

Eddie Locke, Joe Wilder

Eddie Locke

Jazz severlerin çoğunun çok iyi bildiği bir fotoğraf vardır. 1958 yılının yaz mevsiminde Harlem'de Art Kane tarafından çekilmiş bu resimde 57 müzisyen bir aradadır. Belki jazz'ın o yıla kadar ki kısa ama dolu tarihi de oradadır: http://en.wikipedia.org/wiki/A_Great_Day_in_Harlem

2009 yazında bu resimden yalnızca 5 kişi hayatta iken, artık bu sayı 4'e düştü (Hank Jones, Sonny Rollins, Marian McPartland ve Benny Golson)... 7 Eylül 2009 günü resimde birinci sırada soldan üçüncü kişi olan davulcu Eddie Locke hayata gözlerini yumdu. Swing döneminin birçok ünlü ismine, türler, zevkler ve beklentiler değişmesine rağmen swing'den taviz vermeden eşlik etmiş olan sanatçı 79 yaşındaydı.

Eddie Locke, 8 Şubat 1930 tarihinde Detroit'te doğdu. 1940'lı ve 50'li yıllarda Detroit'teki jazz ortamı başlı başına bir ekoldü: Thad, Hank ve Elvin Jones kardeşler, Curtis Fuller, Tommy Flanagan, Ron Carter, Kenny Burrell, Yusef Lateef o dönemim akla ilk gelen müzisyenleriydiler. Locke, 7 yaşında davul çalmaya başladı. Evdeki tencere ve tavaların yetersiz kaldığını gören ailesi ona gerçek bir davul seti aldı. Kendi kendisini geliştiren Locke, diğer bir davulcu olan Oliver Jackson ile "Bop & Locke" adını verdiği ve daha çok eğlence amaçlı bir davul ikilisi kurdu. Kendilerini dinleyen Cozy Cole'un teşvikiyle ikili 1954 yılında soluğu New York'ta aldı ve Apollo tiyatrosunda sahneye çıkmayı başardı. New York'a yerleşen Locke, Count Basie orkestrasının ünlü davulcusu (Papa) Jo Jones'un gönüllü çırağı olmayı kendine görev bildi. Onun davul setini taşıyor ve o çalarken pür dikkat kesiliyordu. Özellikle Jones'un fırça tekniğine hayrandı.

Locke, Sonny Greer, Jimmy Crawford ve Gene Krupa'dan da etkilendi. O dönemin popüler jazz kulüplerinden Metropole'de düzenli çalması ona maddi bir rahatlık getirdi. 1958 yılında Roy Eldridge'in topluluğuna katıldı. 1960 yılında yayınlanan "Eldridge's Swingin' on the Town" albümünde yer aldı. Eldridge ile 15 yıl boyunca aralıklı olarak çalıştı. Jazz'ın dev isimlerinden Coleman Hawkins de Locke ile çalışmayı tercih etmekteydi. Locke, Hawkins'in "In A Mellow Tone" ve "Wrapped Tight" albümlerinde yer aldı. Bunun dışında düzenli aralıklarla çalıştığı diğer bir müzisyen de gitarist Kenny Burrell oldu.

Mükemmel bir sideman olarak kabul edilen Locke 80'li yıllarda piyanist Sir Roland Hanna ile kendi topluluğunu kurdu. Son yıllarda da fırsat buldukça liderlik edeceği topluluklar oluşturuyordu. Gene de kariyerinin büyük bir kısmında, New York'taki herhangi bir jazz etkinliği için aranılacak ilk davulcu olarak tanındı ve bilindi. Ünlü eleştirmen Stanley Dance, Locke için "Swing döneminin iki büyük ustası, Eldridge ve Hawkins'i anlama, yorumlama ve onlara ayak uydurma konusunda benzersiz" ifadesini kullanmıştı Oldukça aktif bir müzisyen olmasına rağmen Eddie Locke, hem okullarda öğretmenlik yapıyor hem de özel dersler veriyordu.

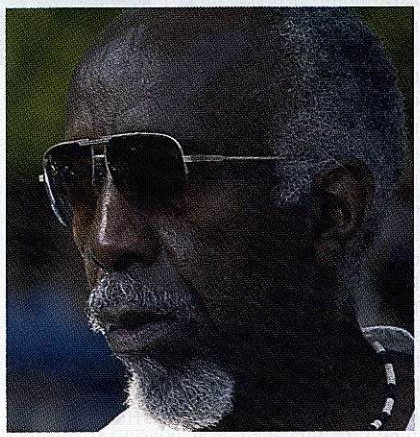

O, bir kronometre kadar sabit ritmi ve kes(k)in zil geçişleriyle jazz ustalarının hep ihtiyaç duyduğu "eski usul" bir zaman tutucusu olarak hatırlanacak.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Huey Long

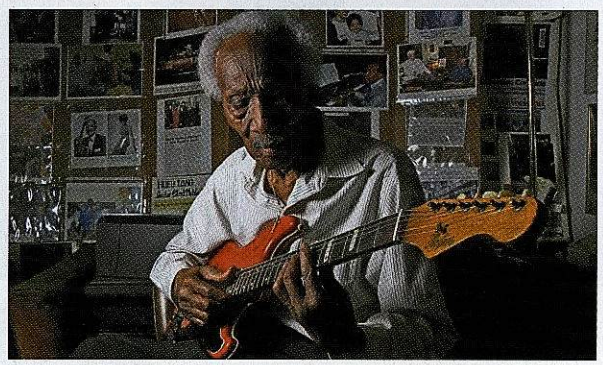

10 Haziran 2009 tarihinde 105 yaşında ölen gitarist Huey Long, uzun yaşamı ve örnek müzisyenliğinden çok 1940'lı yıllarda mensubu olduğu Ink Spots grubu ile yaptığı çalışmalarıyla müzik dünyasında adını duyurmuştu. Ink Spots'un lideri Bill Kenny tarafından grubun gitaristi yerine işe alınan Long, jazz dünyasından uzak kaldığı bu süre içinde dönemin süperstarları olarak görülen grup elemanları ile turne ve albüm çalışmaları yapmıştı.

Long'un Ink Spots'taki görevi, yerini aldığı gitaristin geri gelmesi ile sona ermişti. Ama Ink Spots ile gönül bağı yaşamı boyunca devam etti, benzeri gruplarda yer aldı turnelere çıktı. Kızı Anita ise babasının desteğiyle Houston'da, babasının oturduğu evin karşısında bir Ink Spots müzesi açtı ve Long bu müzede yakın zamana kadar ziyaretçileri bizzat ağırladı.

Huey Long, Texas eyaletinin Houston şehri yakınlarındaki Sealy adlı bir zirai yerleşim bölgesinde 25 Nisan 1904 tarihinde müzikle yakından ilgili bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Önce piyano, sonra ukulele ardından banjo çalmayı öğrendi. 1925 yılında, Houston'daki bir otelin kapısında ayakkabı boyayarak geçimini sağlamakta olan Long'un birden kısmeti açıldı. Otelde çalmak üzere angaje olan The Frank Davis Louisiana Jazz Band'in yıldız trompetçisi Punch Miller, topluluğa bir banjocu arıyordu ve bir süre sonra ayakkabısını parlatan Long'un aradığı müzisyen olduğunu fark etti. Böylelikle Long'un uzun yıllar sürecek profesyonel kariyeri başlamış oldu.

Houston'da bir süre çalışan Long, daha sonra müzikal açıdan daha verimli bir şehir olan Chicago'ya göç etti. Şehrin siyahi nüfusunun ağırlıkla yaşadığı güney bölümündeki kulüplerde orkestraların ritm bölümlerinin banjocusu olarak çalıştı. Sessiz sinemanın önde gelen aktris ve şarkıcılarından Texas Guinan'ın "Cuban" orkestrasında çalışmaya başladığında banjo yerine gitar çalmaya başladı.

1930'larına ortalarına gelindiğinde Long artık Chicago jazz sahnesinin vazgeçilmez müzisyenlerinden biri haline gelmişti. New Orleans'lı piyanist Richard M. Jones ile yaptığı kayıtların birçoğu ödül almaktaydı. Ayrıca trompetçi Louis Armstrong'un eski eşi piyanist-şarkıcı Lil Armstrong ile de çalışmaktaydı. Long, kariyerinin Chicago dönemini hep sevgi ve özlemle yad etmiş, çalıştığı kulüplerin müdavimleri olan ve müzisyenlere yüklü bahşişler bırakan gangsterleri de "cömert ve dost canlısı" olarak nitelemekten geri kalmamıştı.

1941 yılında ünlü aranjör ve orkestra şefi Fletcher Henderson Chicago'ya Grand Terrace kulübünde çalmak üzere geldiğinde, şehirdeki müzisyenler sendikasından kendisine nota okuyabilen bir gitarist yollamasını istemişti. Orkestranın ilk performansında gitarda Long yer almıştı. Bu sınavı başarıyla geçmiş, Henderson ile turneye çıkmış ve turnenin sonunda kendini New York'un efsanevi Apollo Theatre adlı mekanında bulmuştu. Henderson, topluluğunu dağıtmasına rağmen Long New York'ta kalmayı sürdürdü ve elemanları arasında Charlie Parker ve Dizzy Gillespie'nin de bulunduğu piyanist Earl Hines'ın orkestrasına katıldı. Jazz'ın o yıllarda ortaya çıkan modern yaklaşımlarına çabuk ayak uyduran Long, bebop müzisyenleri Fats Navarro ve Al Haig ile çalıştı. Daha sonra kendi triosu ile 52. Sokak'taki Three Deuces kulübünde sahne almaya başladı.

Daha sonra The Ink Spots grubundan kaderini değiştirecek olan çağrı geldi. Kısa sürmüş olsa bile bu deneyim onun müziğin daha popüler formatlarında da yer almasını sağladı ama Long'un jazz ile bağları hiç bir zaman kopmadı. 1952 yılında tromboncu Snub Mosley ile Avrupa'daki Amerikan askeri üslerine turne düzenledi. Elde ettiği başarı onun Kore ve Japonya'daki üslere kendi triosu ile çalmak üzere gönderilmesine sebep oldu. Ardından Los Angeles'e giderek birkaç eski üyenin kurduğu "New Ink Spots" grubuna katıldı. Los Angeles'ta üniversite eğitimine de başladıysa hasret ağır bastı ve New York'a geri döndü. Orada CBS binasında bir gitar stüdyosu açtı. Stüdyo kısa sürede büyüyerek, yeni mekanı 52. Sokak ve Broadway olan, küçük bir okula dönüştü.

Huey Long 1996 yılında, yani 91 yaşındayken memleketi Houston'a, onun bakımını üstlenen kızı Anita'nın yanına yerleşti. Ölene kadar aktif bir hayat sürdü, müzede ziyaretçilerle ilgilendi, yaşadığı mahallenin sevilen bir kişisi oldu. Kendi cebinden 10.000 dolar vererek "The Huey Long Story" adlı otobiyografisini de birkaç yıl önce yayınlattı.

Uğur Hüküm
ugur.hukum@gmail.com

"We Want Miles"

"**Müziğin seyrini 5-6 defa değiştirdim...**" Bu sözleri **Miles** 1987 yılında, devrin ABD Başkanı **Ronald Reagan**'ın Beyaz Saray'da verdiği bir kokteylde salak ve cahil bir kokananın, "Bu adamın burada ne işi var?" gibilerinden bir sorusuna cevaben sarf ediyormuş. Aslında pek konuşmayı sevmezmiş Miles. Sanatçı düşüncelerini şu cimrice sözlerle özetlemiş: "**Gerçek müzik sessizliktir. Notalar bu sessizliği sadece çerçeveler...**"

Miles Dewey Davis III (26 Mayıs 1926 / Alton, Illinois – 28 Eylül 1991 / Santa Monica, Kaliforniya) sessizliği o denli iyi çerçevelemeğe ve o çerçeveleri öyle yerleştirmeğe muktedir ki, bütün zamanların en önemli müzisyenlerinden biri olarak kabul edildi. Hatta, başta **Boris Vian, Francis Marmande, Mike Zwerin, Vincent Bessières** gibi yazar-eleştirmen-gazeteci ve müzisyenler olmak üzere, kimilerine göre, değil yalnızca tüm ömrünü verdiği ve seyrini değiştirdiği "**jazz**"da, dünya müzik tarihinin gelmiş geçmiş, en büyük "devrimci"lerinden biri kabul ediliyor. İşte, daha önce de sıkça kullandığımız bir benzetmeyle, Paris'te müziğin **Kâbe**'si addedilen "**Cité de la Musique**"in müzesi sanatçıya bugüne kadar rastlanmamış çapta zengin, görkemli "**We Want Miles**" başlıklı bir anma sergisi düzenledi.

Ne ölümünün, ne doğumun 50. veya 100. yılındayız diyeceksiniz, nereden çıktı böyle bir anma? İki kata, 800 metrekarelik bir alana yayılmış, sanatçının 8 kronolojik dönemini dolduran, süsleyen beşyüzün üstünde koleksiyon malzemesi niye? Özgün 78'lik, 45'lik, 33'lük plaklar, kapak-kılıflar, kitaplar, dergiler, gazeteler, afişler, elyazması notlar, notalar, fotoğraflar, ustanın kullandığı şahsa özel yapım renkli trompetler, diğer özel enstrümanlar, kostümler, gündelik hayatından sıradan aksesuarlar, kendi çizdiği tablolar, sürekli gösterilen konulu veya belgesel filmler. Artı, sergi paralelinde çocuklar için hazırlanmış eğitici, öğretici atölyeler ve de Miles'a yakılmış konserler, vs, vs... Bilemiyorum ama lakaplarına "**kâhin**" mi, "**simyacı**" mı eklesek, fakat şu efsanevi adamın 'benzersizliği'nin ne 'yorumculuğu'ndan, ne de 'besteciliği'nden kaynaklanmadığını "jazz"da uzmanlaşmış tüm otoriteler, 'babalar' ifade ediyor (ölçmesi bize düşmez!).

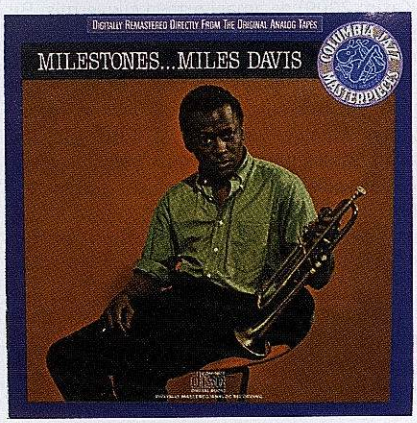

Serginin de gösterdiği gibi Miles'ın kuşkusuz her döneminde ürettiği, "**Birth of the Cool**" (1949-59) , "**Kind of Blue**" (1959), "**Sketches of Spain**" (1959-1960), "**Miles Smiles**" (1966), "**Bitchews Brew**" (1969), "**Star People**" (1982), "**Tutu**" (1986) gibi epeyce "**başeserler**"i de mevcut. Ne var ki, Miles örneğin ne **Dizzy Gillespie** gibi bir trompet virtüözü, ne **Charlie Parker, John Coltrane, Thelonious Monk** gibi olağanüstü bir besteci, ne **Duke Ellington** gibi aynı zamanda muhteşem bir şef kabul ediliyor. Miles'ın büyüklüğünü, devrimciliğini hep öncü oluşunda, yarınların jazz'ının önünü açışında, gençleri keşfetmesi, onları desteklemesi, yüreklendirmesi ve araştırıcı, yenilikçi yaratıcılığında aramak gerekiyor. Müziğinin kendine has tınısı, sesi, yorumu; belki yaşam biçimi, kadınları-aşkları, pop starları gibi bir biçimde yıllarca gündemden inmeyişi; aynı zamanda beyazların egemenliğindeki bir topluma, endüstriye kendince meydan okuması Miles Davis'in "**Eşsizliği**"ni belirleyen temel ögeler olarak öne çıkıyor.

Peki, niçin şimdi böyle bir "Anma"? Miles'in Fransa'da verdiği ilk konser, "**Salle Pleyel**"de sahneye çıkışının 60. yılı. Bütün zamanların en çok satan jazz albümü, "Kind of Blue"nun resmen yayınlanmasının 50. yılı. Jazz'da "Elektrik Devrimi" nitelenen bir diğer plak, "Bitches Brew"ün piyasaya verilişinin 40. yılı. Miles ölümünden 2 ay önce Temmuz 1991'de, Müze'nin de içinde bulunduğu Villette Parkı'nda unutulmaz bir konser vermişmiş. Mekânın bir vefa borcu var. Üstelik bütün kamuoyu araştırmalarının oybirliğiyle gösterdiği gibi Miles Davis yeryüzünün gelmiş geçmiş en tanınmış Jazzcısı. Ayrıca onu anmak için ille de gerekçe mi gerek? "**O'nu özledik, Miles'ımız geldi. Miles'ı istiyoruz!** ***We Want Miles!***", demişler ve şimdiye kadar **Cité de la Musique Müzesi** açıldı açılalı görülmemiş bir izleyici kitlesinin katıldığı, dünyanın her köşesindeki dostları, uzaktaki jazz severleri (ABD dahil) çatlatan enfes bir sergi sunup, güzel de bir katalog basmışlar.

İnsanlar gelip 3 kuruşa Miles'ın o çatlak, büyüleyici sesini dinleyip, Afro-Amerikalı bir burjuva (babası Davis II çok tanınmış bir diş doktoru) bebesinin olağanüstü yaşamının her aşamasına (isterlerse) saatlerce eşlik edebiliyorlar. 10 kişinin sığabileceği dinleme "kutuları"nda dinleyip, özel ekranlı mekânlarda seyredip sanatçıya hayranlığınızı pekiştirebilirsiniz. Sergi koridorlarına serpiştirilmiş albümlerinden seçmelerini ve konuşmalarını da, arzu ederseniz girişte bedava dağıtılan kasklardan alarak dinleyebilirsiniz.

Serginin 8 bölüm olduğunu yukarda belirtmiştik. Şimdi gelelim kısaca bunlara:

1926'dan 1948'i içeren ilk bölümde gamsız

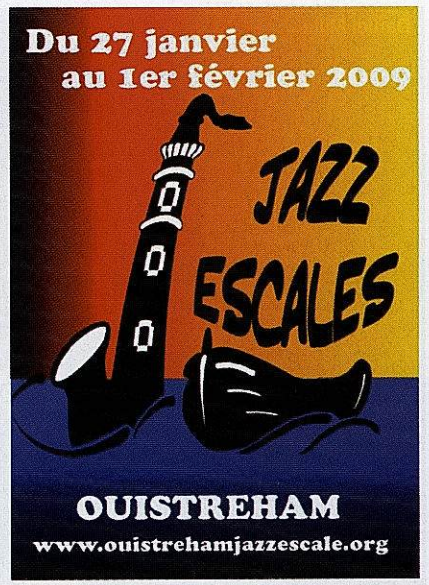

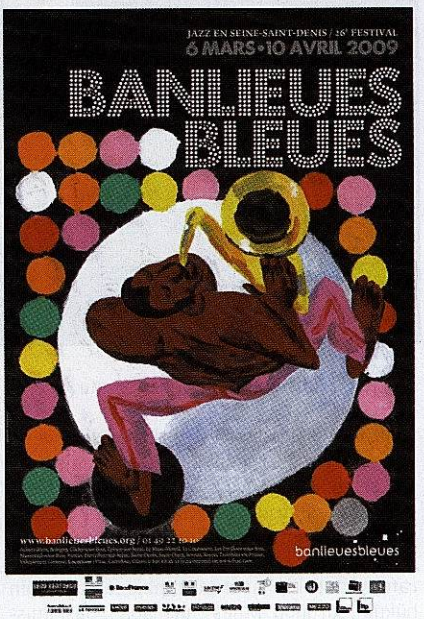

bir çocukluktan, Miles'ın New York'un **52. caddesine** uzanan eğitim, gençlik heyecanları, Charlie Parker "**Bird**" ve "**Be-bop**" aşkına tanık oluyoruz. 1948-1955 arasındaki ikinci dönem "**Out of Cool**" başlığını taşıyor. Miles "**Cool**" keşfi ve kendinden nefret sürecindedir. Fransa'yı, Paris ve **Saint-Germain des Près, Juliette Greco** aşkı/macerasını, ırkçılığın egemen olmadığı bir evreni bulmuştur. Uyuşturucular etkisini göstermektedir. Bir sonraki bölüme, 1955-1959 arasına 49'da bestelenen 59'a piyasaya sürülen "**Kind of Blue**" damgasını vuracaktır. Miles'ın kiminle çalışırsa çalışsın kutsandığı, yüceldiği senelerdir. Fransız "**Yeni Dalga**" sinemasının yönetmenlerinden **Louis Malle**'ın kült filmi, "**Ascenseur pour l'Echafaud / Ölüm Asansörü**"nün bir gecede dahiyane bir doğaçlamayla bestelenen orijinal müziği Miles'a bambaşka, neredeyse mitsi bir boyut daha kazandıracaktır. 1963-1967'de "**Miles Smiles**" ile bir gençlik teknesinde yüzmektedir adeta. Jazz'ı ve yaşamı sorgulamaktadır. Denetimli, dengeli denebilecek bir özgürlük açılımı yaşamaktadır. Gill Evans'lı "**Quiets**

Daniel Mille

Nights" o tarihin gecelerinde yaşanır.

Miles'ın "**elektrik**"li ve "**psychedelic**" devri için yeraltına, serginin ikinci katına iniyoruz. Yukardaki "mavi ve siyah tonlar" renklenmiş, 60'lı yılların çiçek çocuklarının cümbüşüne dönüşmüştür. Kişiliğinde kibirle şefkatin, dayanışmayla tahrikin içiçe yaşadığı, zarafet ve incelik kadar küstahlık ve haşinliğin hüküm sürdüğü Miles "uçmağa" başlamıştır. 1968-1971 "**Miles Eléctrique1**" diliminde hayatına giren genç-fettan ve isyancı **Betty Mabry**'nin (Davis) etkisiyle **Rock** burkulmaları, uyumsuzlukları da girmiştir müziğine. Önce "**Bitches Brew**". Sonra "**Miles Eléctrique 2**"de 1975'e kadar sürecek, "**On the Corner**" ile simgeleşen, **Funk** ivmeli ve imgeli dönem açılır. Miles 1976'dan 1980'e kadar susacaktır. "**Silence**" bölümü uyuşturucu ve alkolün getirdiği ciddi fizik ve psikolojik sorunları; belki de ölümüne kuluçkaya, kâbuslu kış uykusuna yatılan gürültülü "**Sessizlik**" zamanlarını içerecektir.

Sergi 1980-1991 dönemini "**Star People**" adlandırmış. Jazz dünyası, hayranları en büyük starını istemektedir, "**We Want Miles!**" Miles'ın dönüşü "**Muhteşem**" olacaktır. "**The Man with the Horn**" ile başlayan bu devir "**Decoy**", "**Aura**", "**Amandla**" ve illaki "**Tutu**" ve diğerleriyle sürüp, **Hip-hop**'a ufuklar açan "**Doo-bop**" ile noktalanır. Bütün renklerin, seslerin, lezzetlerin sentezidir o artık. Son 11 yıl havai fişek göstericilerinin deyişiyle "**Final Buketi**"dir. "**Küçük Dev Adam**"a dünya dar gelmektedir. Üretir, eğitir, dolaşır, seyrettirir, dinlettirir... Miles Davis herhalde daha bir çok vesileyle hatırlanacak, kim bilir belki Obamalı anavatanı utanacak, ona Fransa'yı da bastıran anmalar, sergiler düzenleyecek. Bakarsınız ölümünden 20 yıl, 50 yıl; doğumundan 100 yıl sonra onu tekrar tekrar takdis edecekler, yüceltecekler. Belki özür bile dileyecekler...

Çok haklı ve yerinde bir benzetmeyle "**Müziğin Picasso'su**" olarak da tanımlanan Miles'ı dünya döndükçe Jazz severler, melomanlar sevecekler, dinleyecekler. Jazzomanlar onun açtığı ufukların değerini bilecekler. Sağ ve sol duyulu insanlar onun bilinen, bilinmeyen yönlerini, mücadelesini unutmayacaklar. Miles'ın iyi arkadaşı tromboncu ve yazar **Mike Zwerin**, bir gün Miles'a soruyor, "**Ölümünden önce en çok ne yapmak istersin?**" Cevap, "**Bir beyaz boğazlamak...**" Bir kaç sayı önce tanıttığımız, darda Jazz'cıların eşi görülmemiş hamisi, 'Baroniçe' **Pannonica de Koenigswarter** hazırladığı bir kitapta Miles'tan şöyle bir alıntı aktarıyor. Pannonica evine gelen her sanatçıya uzattığı "**Altın Defteri**"nin klasik sorusunu Miles'a da yöneltir. "**Hayattan üç en büyük dileğin nedir?**" Miles'tan tek ve yine ironik bir cevap gelir: "**Beyaz olmak...**" Bu sergi etrafında **Herbie Hancock**'a soruyorlar, "Miles hakkındaki önyargılardan hangilerini kırmak istersiniz?" Cevap, "Miles'ın beyaz karşıtı, ırkçı olduğu söylenir. **Ku Klux Klan**'larla büyümüş olmasına rağmen en iyi dostları arasında hep beyazlar olduğu gibi, daha 1948'den beri, ilk kurduğu topluluklar dahil daima beyaz, öncelikle de iyi müzisyen almıştı. O, insanı her şeyin üstünde tutan bir müzisyendi." Miles'ın şahsından onaylı tek resmi biyografyacısı, ölümüne kadar yakın dostu **Quincy Troupe**, son anılar kitabında Miles'a ilişkin bir sırrı ilk kez açıklamış: "**Hiç bir zaman, hiç kimseye söylemedi, söyleme gereğini hisstmedi. Ancak gerek Black Panthers, gerek Martin Luther King'e düzenli olarak maddi yardımlarda bulundu. Son derece cömert ve insancıl bir insandı.**"

FESTİVALLERDEN:
Rakamlar, Vagamondes, Kış Sesleri, BB/Erşahin ve Coutances

Bu mevsim biraz da yılın bilançolarının yapıldığı mevsimdir. Okurlarımıza bir fikir vermek amacıyla "**Son Jazz Haberleri / DNJ**"den gelen ilginç bir-iki rakamı aktarmak istiyoruz. Fransa'nın yaz aylarında en fazla izleyici toplayan Jazz festivalleri (kesilmiş bilet sayısıyla) "**Jazz à Vienne**" (27/6-17/27/2009 – 90 bin kişi), "**Jazz in Mar-**

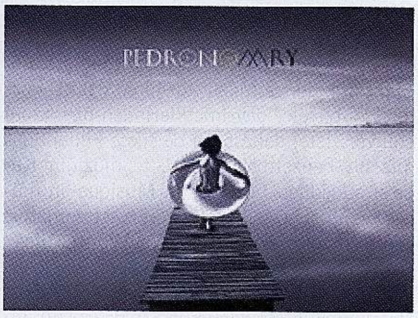

ciac" (31/7-16/8/2009 – 50 bin) ve "**Jazz à Villette**" (1-13/9/2009 – 25 bin) olmuş. Küresel kriz şimdilik jazz'a pek ilişmediği gibi, örneğin normalde 1200 (binikiyüz) kişilik nüfusu olan Marciac köyünün festival sakinleri 2008'e oranla yüzde 25 oranında artmış. 30 bin nüfuslu Vienne kasabasının festivali de 2010'da 30. yılını kutlamaya hazırlanırken, 29. buluşmaya katılan Jazz sever sayısında yüzde 20'nin üstünde bir artış sağlamış. "**Nazar değmesin, örnek olsun...!**"

"**Vagabond**" kelimesi neredeyse bütün Latince kökenli dillerde "**serseri**" anlamına gelir. "**Vagabondes**" yani serserilerle, Fransızca "**dünya**", yani "**Monde**" sözcükleri birleşince Paris'in yakın banliyölerinden Evry kentinin her yıl düzenlediği çok dallı ve yönlü "**Les Vagamondes Festivali**"nin (17-27 Kasım 2009) de amacı ortaya çıkıvermiş. Bu sene festivali açan son yılların pek sevilen umutlarından, Lübnanlı trompetçi **İbrahim Maalouf**'un uzaktan akrabası, Türkiye'nin de yakından tanıdığı büyük düşünür ve yazar **Amin Maalouf**'un deyişiyle "**Bu yüzyılda artık 'yabancı' yok. Olsa olsa 'yolculuk arkadaşlar/yoldaşları' var.**" Festival bu sene Filistin, Lübnan ve Mısırlı sanatçıların katılımıyla "**Orta Doğu**" temasını seçmiş. (www.theatreagora.com)

Her sene Kasım, Aralık aylarında "**Sons d'hiver / Kış Sesleri**" jazz müziği festivalinin yeni afişlerini gördükçe aklıma **Modern Folk Üçlüsü** sayesinde büyükken de söylediğimiz,

aslı sevimli bir ilkokul şarkısı olan, "**Kuş sesleri ovalara yayılır, insan buna hayran olur bayılır**"ın nakaratı gelir. Bendeniz bu işe "hayran olup bayılamayım da", ne yapayım? "Büyük Paris"i oluşturan, merkezi herkesin bildiği ünlü "Paris"in çevresindeki 7 ilin her birinin gittikçe yaygınlaşan, zenginleşen jazz festivalleri durdurak bilmiyor. Bir düşünün **Kadıköy, Bakırköy**, vs belediyeleri ayrı bir festival düzenliyor; **Acıbadem** veya **Bahçelievler** gibi ilçe, bucak, mahalle veya adına derseniz, deyin ayrı idareler, daha küçük çapta kendi festivallerini yapıyorlar. Düşlerin sınırı yok ya ! Bu da mı yetmedi? Acıbadem'in "**Tatlı Badem Cafe**"si veya "**Bahçelievler Kültür Evi**" kendi başına jazz konser ve gösterileri haftası, günleri organize ediyor. Sonra sıra ev konserlerine gelecek... İşte böyle, "Jazz sesleri sokaklara yayılır, insan buna hayran olur bayılır..." Şimdi lütfen açıp, www.sonsdhiver.org adresindeki "**Black Panther'lere saygıdan, Cohen/Cherry/Dylan/Porter'lara övgülü**" programa bir göz atın. 29 Ocak'tan 20 Şubat'a **Val-de-Marne** (94 nolu) ilinin **Hamid Drake** ve '**Don Cherry'ye Armağan The Ethnics/Ernest Dawkins /Neneh Cherry** ile başlayıp, **William Parker, James Spaulding, Sarah Murcia, Jef Lee Johnson, David Murray, Roscoe Mitchell, Tony Allen, Ursus Minor, World Saxophone Quartet** ve benzerleriyle süren ve de bir Jazz-Opera, "**Sweet Sweetbacks's Baadasssss Song**" ile sona erecek "hayranlıktan bayıltan" içeriğine...

Paris'ten Mektuplar'ımızda her ne kadar gönlümüz "**Neler olacak**"lara öncelik verse de, genellikle (dergimizin ritmi icabı) ister istemez "**Neler oldu**"lara düşüyoruz. Örneğin Paris ve çevresinin en görkemli festivali önümüzdeki Mart-Nisan aylarında yapılacak "**Banlieues Bleues (BB) / Mavi Banliyöler**"den tık yok dersek, karnımız ağrır. Bildiğimiz tek sanatçı ve grup **İlhan Erşahin ve İstanbul Session's**. Genç ve "yaratıcı" saksofoncu arkadaşlarıyla BB-2010'da "**Fransa'da Türkiye Mevsimi**" faaliyetleri çerçevesinde sahneye çıkacak. (www.saisondelaturquie.fr) ve (www.banlieuesbleues.org)

Ama önümüzdeki Nisan-Mayıs aylarında Normandiya'da elma ağaçlarının çiçek açacağından ne kadar eminsek, "**Jazz sous les Pommiers / Coutances / Elma Ağaçları Altında Jazz**" buluşmasında **Joshua Redman** ile **Brad Mehldau**'nun siftah bir düet yapacaklarına da o kadar eminiz. **Manş** bölgesinin bu sevimli köşesi 8-15 Mayıs tarihlerinde 29.cu kez bir çok özgün yapım ve konseri ağırlamaya hazırlanıyor. Festival müdürü **Denis Le Bas**'nın deyişiyle "**En büyük Fransız festivallerinin en küçüğü Jazz sous les Pommiers**"de, ilkbaharın en güzel habercisi konuklardan bir kaç örnek daha sizlere: **Andy Sheppard, John McLaughlin, Paolo Fresu, Roy Hargrove, Uri Caine...** (www.jazzsouslespommiers.com)

MEKANLARDAN:
Lombards Sokağı/"La Nuit du Jazz Turc", Duc/Gülbay/Öztürk, Olympia/Pleyel, Grand Palais/Pleyel/Romanlar

Bir önceki sayıda duyurduğumuz "**La Nuit du Jazz Turc / Türk Jazzı Gecesi**" belki hayal ettiğimiz oranda kitleleri (!) seferber etmedi. **Ajda Pekkan /Bülent Ersoy /İbrahim Tatlıses** veya **Arif Sağ /Grup Yorum /Sezen Aksu** hayran katmanları da olup bitenlerle pek ilgili değildi. Fransa'da yaşayan "Sayın Türk Basını mensupları" için de ortada pek kayda değer "malzeme" olmadığında onlarda pek "ortada" değildiler. Ama yine de konserlerin verildiği **Rue des Lombards Sokağı** tarihinde görmediği kadar genci olgunuyla Türk, Türkiye jazz'ı sever ve meraklısı gördü. Sokaktaki kulüplerden 4'ü, **Sunset** ve **Sunside, Baiser Salé** ve **de Duc des Lombards**'ın "**Paris Jazz Club**" ortaklığında oluşan "kombine" biletle her kulüpteki konserden azıcık demlendiler. "Fransa'da Türkiye Mevsimi" işbirliğiyle 22 Eylül'de, yaklaşık 4 saat süreyle "**Aydın Esen Trio** Sunset'te **Selçuk Karaman, Volkan Öktem** ile çalarken, **Burak Bedikyan** ve **Turgut Alp Bekoğlu**'ndan oluşan **Alp Ersönmez Trio**'da Fransız trompetçi **Alex Tassel** ile bir ilki imzaladılar. **Sarp Maden Quartet** (**Serkan Özyılmaz, Eylem Pelit** ve **Ediz Hafızoğlu**) son yıllarda Fransız jazzı'nın vazgeçilmez bir siması olan **Stéphane Belmondo** (trompet) ile Baiser Salé'de resmen döktürdüler. Daha önce yine aynı "Mevsim" çerçevesinde 4 Temmuz'da **Jazz à Vienne**'de çalan, Türk baba ve İtalyan anneden Fransa'da doğup büyüyen piyanist **Murat Öztürk** ile **Laurent Gautier** ve **Olivier Strauch**'dan oluşan üçlü Öztürk'ün yeni çıkan 3. albümü "**Crossing My Bridge**"ten Duc des Lombards'ta örnekler sundu. (www.parisjazzclub.net/) Öztürk 1. Aralık'ta yine aynı mekânda yeni hayranlarını sevindirdi. Murat'ın adı her geçen gün biraz daha fazla zikredilmekte.

Duc des Lombards ve **Lombards** sokağının müdavimlerinden biri de 2 yaşından beri Fransa'da yaşayan piyanist **Ahmet Gülbay**. Jazzlı Saint-Germain geceleri kadar Lombards'lı gecelerin de sevilen sanatçısı Gülbay Trio'su veya Quartet'i eşliğinde yorulmak bilmez bir tempoda çalıyor. Onu izlemek tek kelimeyle bir keyif, Şu sıralar **TSF** radyosu devamlı konserlerini duyuruyor. Arada bir de banliyölere uzanıyor. Örneğin 8 Ocak'ta Issy'deki **River Jazz Café**'de bir "**Swingin' Monty**" konseri, Elancourt'da da **Prisme**'de sahneye çıkacak.

"**Tahayyül ve tahammül**"ü biraz zor bir gerçektir ki, şu giderek kemikleşerek "**müzeleşmeye**" yüz tutan Paris kentinde, dünya Jazzı'nın yaşayan iki tenor saksofon devi, **Sonny Rollins** (79) ve **Wayne Shorter** (76) aynı akşam, aynı saatlerde en prestijli iki salonda, **Olympia** ve **Pleyel**'de kapalı gişe konser verebilirler. Verebilirler değil, verdiler tabii ki... İkisi de New Yorklu, ikisi de be-bop hayranı. Yollar Shorter'ın **Lester Young** ekolünü, Rollins'in de **Coleman Hawkins** ekolünü izlemesiyle ayrılıyor. Her ne kadar ikisi de Miles okulundan geçseler de, Shorter 1971'de benzersiz "**Weather Report**" ile **Jazz-Rock** serüvenine giriyor. Okullarına

Bireli Lagrene

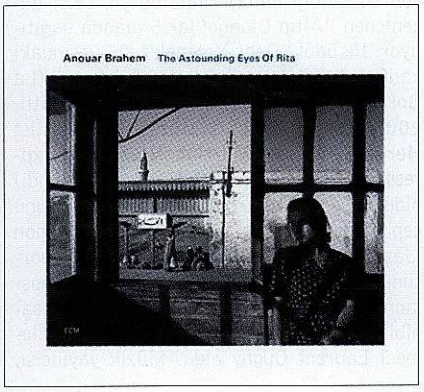

Theolonius Monk'ı da ekleyen Rollins ise **Free-Jazz**'ın, doğaçlamanın babalarından biri, muhtemelen en büyüğü olarak yoluna devam ediyor.

2010'da Fransa'da (belki de dünyada) üzerinde en fazla konuşulacak, yazılacak, çizilecek jazz sanatçısı, (şimdilik) bütün zamanların en iyi gitaristi kabul edilen **Django Reinhardt** olacak. Eşsiz Roman virtüöz Django önümüzdeki 23 Ocak'ta (2010) 100 yaşına basacak. Django sayesinde Romanlar, Manuşlar, vb... (adına, türüne ne derseniz deyin) 20. yüzyılda dünyanın dört bir yanında ayrı prestij kazanmışlardı. 21. yüzyılda bu prestij dallanıp, budaklanıp gelişmede. Bir kaç çarpıcı örnek sizlere: Yıllarca Klasik müziğin kalesi addedilen **Salle Pleyel** salonu 2 yıl önce jazz'a açıldı (Aslında 40-50'li yıllarda varolan ancak sonraları kaybolan bir alışkanlık mevcutmuş). Ardından bu sene ve de özellikle 23 Aralık'ta "**Soirée Swing Manouche / Manuş Swingi Akşamı**" düzenlendi. *Le Figaro* gazetesinin "**Çingene Noeli Gecesi**" nitelediği gösterinin yıldız **Biréli Lagrène** ve **Gipsy Trio**'suydu. Gecenin ikinci yıldızı 11 yaşındaki dâhi gitarist **Swan Berger** ve ötekilerdi. Ama gerçek devrimi Pleyel değil, **Grand Palais** yaptı. Sürekli uluslararası toplantılar, büyük sergilere sahne olan dev cam nefli, orta sahınlı bu benzersiz mekânda 17 Aralık – 1 Ocak tarihleri arasında "**Bayram Günleri**" (2005'te farklı bir olay denenmişti) çerçevesinde "**Çingene Çadırı**" kuruldu. Salle Pleyel'deki gösteriyi 10 ile çarpın. 5 avroya yetişkinlerin, 3 avroya çocukların girebildiği, her gün saat 14 ile 20 arası devamlı konserlerin verildiği bir "**Panayır olayı**" yaratıldı. Kimler var, kimler... **Manitas del Plata**'nın torunu **Kema ve Los Àmigos, Ninine Garcia Quartet,** (Romanlıkla hiç ilişkisi olmamasına rağmen son yılların en iyi Roman Jazzı temsilcilerinden sayılan) **Françoise Hardy** ve **Jacques Dutronc**'un oğlu **Thomas Dutronc, Tchavolo Schmitt Trio, Opus 4, Romane, Manetti Brothers, Eddie Constantine**'nin (1917-1993 / Amerikan kökenli Fransız aktör ve şarkıcı) oğlu, namı diğer "**Crooner Gitane**" **Lemmy Constantine** ve diğerleri... (www.grandpalais,fr)

ÖDÜLLERDEN:
Django d'Or, TSF

Jazz alanında Fransa'nın en değerli ödülleri arasına giren "**Django d'Or / Altın Django**"lar 2009 talihlilerini geçtiğimiz 14 Aralık'ta **Alhambra Gösteri Salonu**'nda yapılan bir törenle buldu. Kültür ve Komünikasyon Bakanlığı himayesinde bu yıl 18.si düzenlenen "Altın Django"lar 5 alanda dağıtılıyor. İlk ödül "**Genç Yetenek**", 25 yaşındaki kadın baterist **Anne Paceo** ve "**Triphase**" (La Borie Jazz / Naive) adlı albümüne gitti. 2009'un "**Kanıtlanmış Müzisyen**"i piyanist **Hervé Sellin** ve "**Marciac New York Express**" (Cristal Records / Harmonia Mundi) oldu. "**Canlı Gösteri**"nin Altın Django'sunu cep kornetçisi ve vokalist **Médéric Collignon** (Jazzomanlar sanırım Türkiye'de iyi tanıyorsunuz) kazandı (bazıları sözcükten pek hoşlanmasalar da) "**Yaratıcılık**" ödülünün sahibi piyanist, orkestra şefi, besteci, düzenlemeci **Laurent Cugny** oldu. Müzik yayıncısı, yazar ve "Django d'Or"ların kurucusu **Frank Hagège** adına verilen Altın Django'laysa, şimdilerde yalnızca Roman jazz'ı gitaristliği yapan **Patrick Saussois** taltif edildi.

"**Yüzde yüz Jazz Radyosu TSF**" geçtiğimiz 5 Ekim'de Lombards sokağının "kafadar kulüpleri" ile 10 topluluk ve 10 konserle 10 saat süren bir şenlikte 10. yaşını kutladı. 10 CD'li bir kutuyla da bir "**Anı Albümü**" yayınladı. TSF bu yıl ikincisini örgütlediği bir "**TSFJazz'ın En İyileri**"ini belirledi.

En İyi Jazz Albümleri: 1-Allen Toussaint, "The Bright Mississippi" / 2-Pierrick Piedron, "Omry" / 3-David Murray & The Gwo-Ka Masters, "The Devil Tried To Kill Me",
Radyoda Yayınlanan En İyi Parçalar: 1-"Love Song", de Tigran Hamasyan / 2-"The Secret Life Of Plants", Eric Legnini / 3-"Mama Oum", Pierrick Pedron,
En İyi Yabancı Enstrümantal Jazz Albümü: Allen Toussaint, "The Bright Mississippi",

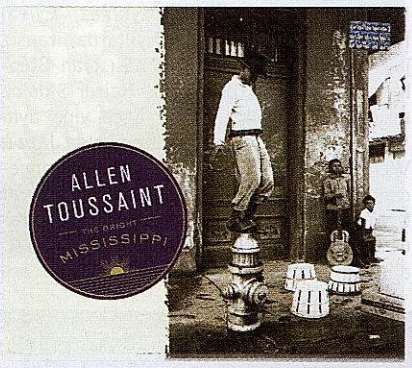

Jazz a Mulhouse

En İyi Fransız Enstrümantal Jazz Albümü: Eşit derecede Eric Légnini, "Trippin" ve Pierrick Pedron, "Omry",
En İyi Vokal Jazz Albümü: Susie Arioli, "Night Lights",
En İyi Yeniden Baskı: Don Cherry & Latif Kahn "Music/Sangam",
En İyi Jazz Çevresinde Albüm: Brian Blade, "Mama Rosa".

YAYINLARDAN:
So Jazz, JM/JM, Bergerot-Médioni-Kahn-Troupe,

Geçen sayıda doğacağını duyurduğumuz **Now Jazz** dergisi yerine, Kasım ayında hiçte fena olmayan, "**Nurtopu**" gibi yeni bir dergimiz oldu. "**So Jazz**"ın (SJ) İsviçre **Lausanne/Lozan** (Bu kentin bilinçaltımızdaki önemini kim küçümseyebilir?) merkezli olması mı, yoksa ilk sayısının dosyalarının **Miles Davis, Cecil Taylor, "Küba ve Yeni Piyanistler"** ve **"Jazz ve Gangsterler"**e ayrılmış olması mı bize bu dergiyi bu denli sempatik kıldı, bilemiyeceğim. Kapak konuğu olan **Jamie Cullum**'un ticari ağırlığını pek kolay hazmedesek de "SJ" hoşgeldi, sefalar getirdi...

Açıkçası 2. sayının (Aralık) kapağındakinin kişiliği tartışılsa da müzisyenliği o kadar büyük ki sayfaları itinayla açıp, **Keith Jarrett** ile gerçekleştirilmiş ayrıntılı kapak söyleşisini keyifle okuduk. Ustanın şu deyişini, "Her şeye vücudum karar veriyor" sözlerini eller, parmaklar, beyin ve yüreğinin de o vücutta bulunduğu tesellisiyle kabul ettik. Bu sayıyı zenginleştiren "**Frank Sinatra. Dâhi mi, haydut mu?**" ve "**Şark Jazzı**" gibi dosyaların yanı sıra **Anouar Brahem**, Django yılını açan **Dorado Schmitt**, yeni Jazz-Rap'ın önde gelen isimleri **Q-Tip & Robert Glasper** ile yapılmış söyleşiler **So Jazz**'ı bizim için şimdiden elzem kıldı.

195 sayıdır aboneyle dağıtılan 3 aylık **Blues-Soul-Gospel-Funk** dergisi **"Soul Bag"**in **(SB)** 196. sayısının 1. numara olarak bayilere dağılması, bizde, krizin hâlâ jazz'a uğramadığı duygusunu değil, jazz'ın hâlâ yeterince ticaret ve kâr mekanizmasının tuzağına düşmediği düşüncesini güçlendirdi. (Tütütütü... 41. yılını kutlayan SB'e 41 kere maşallah... Nazar değmesin!) Kapak konuğu **Raphael Saadig**, içerde de **Blues'un Kraliçesi** geçen 3 Haziran'da dünyaya veda eden **"Koko Taylor'a Saygı"** var. Ayrıca 1959'da New York, Detroit ve Chicago'ya gidip ve **"Blues"**un kalbine giren, iki Fransız öncü araştırmacı **Jacques Demêtre** ve **Marcel Chauvard**'ın dünyanın Blues'a bakışını değiştirten çalışmalarının 50. yılı etrafında bir kapak dosyası hazırlanmış. Artı **Champion Jack Dupree, The Five Blind Boys Of Mississippi,** vs....

Gelelim, birlikten güç doğurtmağa çalışan **"JazzMagazine-JazzMan" (JM/JM)** emektarlarımıza. Birleşik 2,3 ve 4. sayılarında, yani Ekim, Kasım ve Aralık'ta dergi içeriğinde ve kalitesinde beklenen 2 misliliği bulamadığımızı tekrar edelim. Tek dergi olarak

baktığımızdaysa, dünyanın en iyi jazz dergilerinden birini elimizde tuttuğumuzdan kuşkumuz yok. Kronolojik bir sıralamayla kapak dosyaları **Chick Corea** (**Stanley Clark** ve **Lenny White** ile 20 Ekim'de **Grand Rex**'te enfes bir konser verdi. Corea rahatsız edici göbeğine rağmen izleyenleri uçurdu), **Jan Garbarek** ve internete açılan **INA** (Ulusal Görsel-İşitsel Enstitüsü) **Arşivleri** olmuş. INA'nın kapak olduğu Aralık'ta söyleşisi prim, harika bir **Cecil Taylor** dosyası var. 80 yaşındaki genç piyanisti sahnede dans ederken bir 'fotoğraflar' var, şapkanız uçar. Kasım sayısında bir başka genç (!) Amerikalı piyanist var. 2008'de 70'ini deviren delikanlı yerinde duramıyor. Aynı sayıda "**We Want Miles**" sergisi nedeniyle Miles'ın oğlu **Erin** ve yeğeni **Vincent Wilburn Jr.** ile yapılmış söyleşi de kayda değer bir belge. JM/JM Ekim sayısının çok cazip söyleşisiyse "**İlerici Rockçu**" **Robert Wyatt**. Şu sıralar epeyce genç jazz'cıya ilham kaynağı olan sanatçı, **Louis Armstrong**'un müziğiyle kendisini nasıl ağlattığını anlatıyor.

Miles sergisi nedeniyle Fransa'da son bir-iki ayda çok sayıda ilginç kitap yayınlandı. İşte ilk 4: Öncelikle adını daha önce zikrettiğimiz, Miles yakın dostu (ancak ne hikmetse Miles ailesinin serginin açılışına gelmesini istemediği) **Quincy Troupe** klasiği "**Miles Davis**" (Castor Astral yayıncılık). Sonra sırasıyla **Franck Médioni**'nin "**Miles Davis: 80 musiciens de jazz témoignent / 80 Müzisyen Tanıklık Ediyor**" (Actes Sud); **Franck Bergerot** ve **Vincent Bessières**'nin hazırladıkları sergi kataloğu "**We Want Miles**" (Textuel) ve **Ashley Kahn**'ın "**Kind of Blue, Le Making of du chef-d'oeuvre de M.D. / M.D.'in Başeserinin Oluşumu**" (Le Mot et Le Reste).

ALBÜMLERDEN:
Bojan Z., Bollani, Colin, Kühn/Wollny, Mille, Pédron
(Hatırlatmak gerekirse bu satırlarda çok istisnai durumlar dışında yalnızca Avrupalı ve Fransız Jazz'cılara ilişkin tercihlerimizi yazıyoruz.)

Son 20 yılın en yaratıcı sanatçılarından biri kabul edilen besteci ve piyanist-ksenofoncu **Bojan Zulfikarpasic Tetraband**'ı ile çıkarttığı "**Humus**" da (Emarcy / Universal) kendini hem Jazz eleştirmenleri, hem de Jazzseverlere bir kez daha sevdirmiş. Eski Yugoslavya kökenli 42 yaşındaki Fransız sanatçı İngiliz (İskoçyalı) ve Amerikalı arkadaşlarıyla kaydettiği yeni albümünde '**folklorik**' unsurlar kadar kendine has '**free**' stiliyle Avrupalı Jazz'ın öncülerinden olmaya devam ediyor.

İtalya **Stefano Bollani** gibi jazz incilerini dünyaya bahşediyor. **ECM** ailesi ve ekolünün içinde kendine haklı ve çok sağlam bir yer edinen, 1972 doğumlu genç ve değerli piyanist yeni CD'si "**Stone in the Water**"da iki İskandinav müzisyen eşliğinde en soğuk taşları bile ısıtan serinlikte parçalar bestelemeyi başarmış.

Siz Fransa'dan Jazz akordeoncusu olarak belki sadece **Richard Galliano**'yu bilebilirsin. **Daniel Mille** ismini duymadınızsa **deezer.com**'a girin ve bir dinleyin son (6.sı)

Miles Davis Paris'te

CD'si "**L'attente / Bekleme**"yi (Universal), özellikle de "**Sacha**"yı. Bakalım bu sesler ve akordeon sizlere neler hatırlatacak? O zaman bu sanatçının daha 1993 yılında ilk albümü "**Sur les Quais**" ile nasıl **Django D'Or** kazandığını daha iyi anlarsınız. Yılın en keyifli albümlerinden biri olduğu konusunda geniş bir fikir birliği var.

ACT'ın "**Piano Works**" dizisinden 9. albümü iki Alman piyanist imzalamış. Bir konser kaydı, "**Live at Schloss Elmau**". Alman jazz'ının en büyük ustalarından **Joachim Kühn** (1944) ve 31 yaşındaki genç yetme **Michael Wollny**. Ama sanmayın ki milim eziklik mevcut. Mükemmelle yakın bir denge. Ne olacak bu Avrupalı piyanistlerle halimiz!

Piyano "yetti gayri" derseniz, işte size - eleştirmenlere göre - 2009'un en 'cüretkâr' çalışmalarından biri. Fransız alto-saksofoncu **Pierrick Pédron**'un "**Omry**"si (Plus Loin / Harmonia Mundi), Arapça ve kısa bir tereddütten sonra tahmin edebileceğiniz gibi "**Ömür**" demek. Elektrik(li) jazz ancak, eleştirmenlere göre muhteşeme yakın artistik bir yönetim ve birbirinden özgün ve güzel besteler. Açıkçası bir kaç parça var ki müzikal favorilerinizin arasına katılabilir.

ŞAPKALAR:
Bradshaw, Musotto, Nqozi, Eicher ve ECM
(Hatırlatmak gerekirse genelde Kuzey Amerika'da vefat eden Jazz dünyası simalarını herkes veya çoğunluk andığından biz bu satırlarda o kıtanın dışında kalan ve hiç tanınmayan, sessiz sedasız çekip giden Jazz emekçilerine kendi haber olanaklarımız çapında "şapka" çıkartıp, kendilerini son bir kez anıyoruz.)

Çok kısa bir süre önce **France-Inter** radyosunda bir programa katılmıştı. İnanılmaz bir yaşama sevinci ve müzik sevgisi fışkırıyordu. O vesileyle kurduğu **Sudaka** grubu ve lider olarak yaptığı ilk albümü "**Civilizacao & Barbarye**"yi keşfetmiştim. Brezilya yerlileri ve de **Nordeste** hayranı, çoğunluğun oralarda yaşayıp, o diyarların militanlığı yapan Arjantinli perküsyoncu **Ramiro Musotto** 11 Eylül'de yıldırım gibi çarpan mide kanserinden gitmiş. 48 yaşındaki sanatçı yıllarca **Caetano Veloso, Gilberto Gil** gibi Brezilya devleriyle çalışmışmış. ***Şapka*** sana Musotto!

Jamaikalı trompetçi **Sonny Bradshaw** geçtiğimiz 10 Ekim'de Londra'da gözlerini kapadığında 83 yaşındaymış. Güney Afrikalı saksofoncu, özellikle de "**Aparteid / Irk Ayrımcılığı**" döneminde **Cap Jazz**'ın ikonlarından sayılan **Winsgon Mankunku Nqozi** de 13 Ekim'de 66. yaşını sürerken dünyaya veda etmiş.

Miles'ın söylediklerine kulak verirsek, "**En başarılı müzik sessizliği en ustaca çerçeveleyen müziktir**". İşter tam bu noktada ***şapka*** çıkartmamız gereken bir yapımcı varsa, o da bu yıl 40. yaşını kutlayan **ECM** ve kurucusu **Manfred Eicher**'dir. Dünyada müzik estetiğinin değişmesine köklü katkıda bulunan bu Alman yapımcılık şirketi ve patronun sloganını hatırlatalım: "**Sessizlikten sonra en güzel müzik ECM'de...**" Sizleri bilemem ama bende, gerçekten son 30-40 yılın "iz" bırakan albüm ve sanatçıları arasında yer alan **Anouar Brahem, Art Ensemble of Chicago, Eberhard Weber, Gary Burton, Jan Garbarek, John Surman, Keith Jarrett, Louis Sclavis, Paul Bley, Pat Metheny** veya son senelerde takıma eklenen **Enrico Rava, Nik Bärtsch, Tomasz Stanko, Tord Gustavsen** gibilerini düşündüğüm zaman hayranlık ve saygı duymadan edemiyorum. 2010'da 41. yaşına basacak ECM ve yaratıcısı Eicher'e (bugün 2. kez) "41 kere maşallah", deyip nice 40 yıllar diliyorum.

Yaşamı boyu çok girift ve renkli, olağanüstü üretici ve ürettirici bir yaklaşımla var olmuş; soğuk, olumsuz, küstah hatta saldırgan bir maskenin ardında sıcak, sadık, cömert bir kişilik taşımış; insanlık ve müzik tarihinin muhtemelen bir benzerini göremiyeceği **Miles Davis**'ten, yine ona has, az ama öz bir alıntıyla noktalıyalım: "**En iyilerini çalmak yeterliyken, niçin o kadar çok nota çalalım ki?**"

2010 yılı başta Jazz Dergisi okurları ve jazz severler olmak üzere herkese en güzel notalar, sesler kadar, mutlu sessizliklerle beslenen bol Jazz'lı, esenlik dolu günler getirsin.

Leyla Diana Gücük
jazzcaffee@gmail.com

Jazz Tarihindeki Kadın Sanatçılar

Jazz Tarihindeki Kadın Sanatçılar" adı altında iki sayıdır ele almaya çalıştığım derlemenin bu sayısında Kadın Jazz Band'larına yer vermek istedim. Yaklaşık başlangıcı 1920`lere dayanan bu Band`leri tarihsel olarak ayırmayı uygun görüp, içlerinden en tanınmış olan International Sweethearts of Rhythm`a kısaca değinmeye çalıştım.

Okurlarımıza, yeni yılda, mutluluk, sağlık, huzur ve müzik dolu güzel günler dilerim...

1900'lerden itibaren Afro-Amerikan kadın jazz sanatçıları özellikle Gospel ve Blues'da çok aktiflerdi. Bu yıllarda beyaz ve beyaz olmayan kadınlara uygun görülen enstrümanlar arasında piyano yer almıştır. Yanı sıra bestecilik kimlikleri de Rag Time döneminde ortaya çıkmıştır. Kadın piyanistler, ailelerinin bandlerinde, vodvillerde, sirklerde ve karnaval çadırlarında ilk iş deneyimlerini edinmişlerdir.

Kronolojik olarak Kadın Jazz-Band'leri

1920'li yıllar

- 1920 yılında vodvil şarkıcısı Sophie Tuckers'ın „Last of The Red Hot Mamas" şarkısı ile ünlenen ilk kadın grubunun "Sophie Tucker's Five Kings of Syncopation"in kurucusu olduğunu biliyor muydunuz?
- Bobbie Howell's „American Syncopators"
- Sweet Emma Barrett and her Bell Boys
- Bobbie Grice „14 Bricktops"
- Parisian Redheads
- Gibson Navigators
- Lovie Austine & Blue Serenaders (1920-1940)
- The Pollyanna Syncopators
- Bee Palmer Orchester

1930'lu yıllar

1920'lerin sonlarına doğru tamamen kadın sanatçılardan oluşan grupların çoğu Amerika'dan çıkmıştır. Almanya'da kadın orkestralar avangart eğlence kulüplerinde yer almışlardır (ancak bu gruplar farklı konseptler altında incelenmelidir).

Afro-Amerikan kadın sanatçılardan oluşan gruplar;

- Lil Hardin Armstrong – All Girl Band
- Harlem Playgirls
- Vi Burnside Combo - Pauline Brandy (d), Flo Dryer (tp), Vi Burnside (ts), Edna Smith (b), Shirley Moore (p) gibi ünlü isimlerden oluşuyordu.
- Dixie Sweethearts
- Melody Maides - (1933 yılında alternatifi Mandoline Melody Maides)
- Rita Rio and Her Mistresses of Rhythm
- Dixie Rhythm Girls

1940'lı yıllar

- Ada Leonard's „All American" Girls
- Beryl Booker Trio – Bonnie Wetzel (b), Elaine Leighton (d), Beryl Booker (p)
- Darlings Of Rhythm – Tiny Davis (t), Frann Gaddison (ts)
- Eddie Durham's All-Stars
- Hip Chicks: Mary Osborne, Marge Hyams, L'Ana Webster
- International Sweethearts of Rhythm – Tiny Davis (t), Frann Gaddison (ts)
- Swinging Rays of Rhythm – Lillian Carter (b)

1950'li yıllar

- Tiny Davis's Hell Drivers
- Vadel Quintet
- Ina Ray Hutton
- Marian McPartland Trio

1960'lı ve 1970'li yıllar

- Toshiko Akiyoshi – Lew Tabackin Band
- Alive
- Melba Liston and Company
- The Jazz Sisters (1974-1977) daha sonraki yıllarda başka bir grup olarak ismi Sisters in Jazz olmuştur.
- Big Apple Jazzwoman

International Sweethearts of Rhythm

- Sweet Emma Barrett ve Bell Boys
- Carla Bley Band
- Fostina Dixon „Collage"

All Girl White grubu adı altında toplanan gruplar

- Ina Ray Hutton
- Peggy Gilbert All Girl Orchestra
- Thelma White and All Girl Orchestra
- Phil Spitalny's „Hour of Charm" Orchestra

International Sweethearts of Rhythm

1910 yılında Laurence Clifton Jones tarafından yoksul, öksüz-yetim Afro-Amerikan çocuklar için Mississipi'de bir okul kurulmuştur. 1920 yılında bu okul, sokakta bulduğu bir vokal gruba All Girls, Jones aracılığı ile destek olmuştur. Grubun başarılı çalışmaları sonucu, 1937 yılında Laurence Clifton Jones tarafından International Sweethearte of Rhythm olarak şekillenmiştir. Grubun yönetimindeki isimler sırasıyla; Edna Williams (tp), Eddie Durcham ve Maurice King. 1940 yılında New York'lu Apollo ile büyük bir yükselme göstermiş ve 1941 yılında okul bünyesinden ayrılmıştır. Gruptaki 8 kızın, 3 yıl boyunca turnelere çıktığını öğrenen okul yönetimi, normalde bu koşullarda bitirme sınavını başaramamaları gerektiğini düşünmüştür. 1941 yılında Jesse Stone'un aranjmanlarıyla deneyimli Eddie Durham band'i yönetmeye devam etmiş ve 1940'li yıllarda erişebilecekleri en yüksek noktaya ulaşmışlardır. Grupraki solistler ise Johney Mae Stansberry (tp), Ernestine "Tiny" Davis (tp), Violet Burnside Viola „Vi" Burnside (ts), Jackie King (p), Paulino Braddy (d).

Grubun „International" olarak adlandırılmasının altında yatan sebep, dönemdeki ırkçılığa tepki olarak, grupta her türlü ırktan sanatçıyı barındırmış olması ve baştan beri birlikte çalışmış olmalarıydı. Grupta; Afro-Amerikan, Porto Rikolu, Meksikalı, Havaili, Çinli, Asyalı ve beyaz gibi sanatçıları barındırmıştır. Beyazlar da, beyaz olmayanların haklarını korumak ve onlardan ne kadar yana olduklarını göstermek için, onların ten rengine uymak için boyanmışlardır. Dönemin diğer ünlü bir Band'i olan „Darlings of Rhythm"da ise ten rengi biraz daha koyuydu. Frann Gaddison, her iki grupta da saksofon çalan bir sanatçı olarak Tucker için verdiği bir röportajında, „Sweethearts'ta kadınlar dış görünüşlerne daha önem verip, beyaz kadınlar gibi bakımlı görünmek zorundaydılar. Fakat, Darlings Of Rhythm'da böyle bir istek yoktu" ifadesini kullanmıştır.

Her iki grup da çok başarılı ve popüler olmuştur. Afro-Amerikan basınında „race woman" (ırkçı kadınlar) olarak heyecanlı bir kutlama ile -kadınların bir araya gelerek müzikleriyle idealist bir şekilde ırkçılığa karşı bir önderlik- yaptıklarından söz edilmiştir. Grup, beyazların basınından, plak firmaları ve radyolar tarafından gözardı edilmiştir. Müziklerinin yüksek bir seviyede olmaları bir çok yerden tasdiklenmesine rağmen, ne Sweatheearts'tan ne de Darlings'ten hiç bir kayıda rastlanmamıştır.

Yine kısa kısa sanatçıların hayatlarından kesitler...

Lil Hardin Armstrong

03/02/1898 tarihinde Amerika'nın Memphis eyaletinin Tennessee şehrinde doğdu ve 27/08/1971 tarihinde Amerika'nın Chicago eyaletinin Illinois şehrinde vefat eden jazz piyanisti, vokalist ve bestecisi.

Çocukken kilisede org çalmaya başlamıştır. Daha sonra müzik eğitimi almak için, Afro-Amerikan geleneksel müziğini destekleyen ünlü Nashville'deki Fisk Üniversitesi'ne gitmiştir. Gençlik döneminde bir müzik dükkanında çalışan Lil Hardin, dükkana müşteri olarak gelen ünlü piyanist ve besteci Jelly Roll Morton'un piyano performansına tanık olmuş bundan çok etkilenmiştir. 1920'lerde ailesinin karşı çıkmasına rağmen, jazz müzisyeni olarak çalışmaya karar vermiştir. 1916 yılında New Orleans Jazz olarak bilinen band'da, Joe Ling Oliver ve Fred Keppard gibi ünlü isimlerle birlikte çalışmıştır. 1924 yılında bu band'da tanıştığı Louis Armstrong ile evlenen Hardin, „Louis Armstrong and his Hot Five„ isimli grup için bir çok şarkı yazmıştır. 1925'ten 1927 yılına kadar bu ünlü Studio Band'inde, Lill's Hot Shots ismi altında piyano çalmıştır.

Hardin'in diğer tanınmış isimlerinden biri de Struttin' with Some Barbecue' dir. Armstrong'un, Hardin için söylediği şu sözleri ilerisi için rol oynadığını ve gelecek vaadettiğini özetlemektedir.

„Ben lider olarak ayakta duruyorum, onu sıkıca tutuyorum ve onun yukarıya tırmanışını görüyorum."

Fakat, ne var ki Armstrong ailesinin mutluluğu çok uzun sürmemiş, 1938 yılında -altı yıllık evliliklerinden sonra- ayrılmışlardır. 1932 yılında New York'ta bir piyano eşliğinde çalışmış ve 1937-40 yılları arasında kendi grubunda, Red Allen ve Lonnie Johnson ile bir çok defa Avrupa turnelerine çıkmışlardır. 1930'lu yıllarında yönettiği eski grubu Takstock ile yaptığı kayıtlar daha sonra plağa alınmış ve bu plaklarda ismi „Mrs. Louis Armstrong" olarak küçük harflerle yazılmıştır.

Hem Fredi Keppard (korno), hem de Johnny Dobbs (klarinet-alto saksofon) ile çalışmaya yeniden başlayan Hardin, bu isimlerin dışında da farklı gruplar için stüdyoda düzenlemeler yapmış ve turnelere çıkmıştır. Bunları takip eden yıllarda solo piyano ve şarkıcısı olarak Chicago'da çalışmıştır. Müzisyenliğinin dışında başka meslek gruplarında da çalışan Hardin, özel Fransızca dersleri vermiş ve stilist olarak elbiseler tasarlamıştır.

Sanatçının son yıllarında, Chicago'da gece kulüplerinde şarkı söylemiş ve 1961 yılında TV'de „Chicago and All That Jazz" isimli şov programına katılmıştır. Lil Hardin jazz'ın erken dönemlerinde, sadece jazz piyanisti, bestecisi ve grup lideri olmaktan başka, genç Louis Armstrong'un arkasındaki kariyerinin bir parçasıydı. Armstrong'tan ayrıldıktan sonra, hiç evlenmeyen sanatçı, 1971 yılında Chicago'da Louis Armstrong için düzenlenen bir anma konserinde sahnede hayata veda etmiştir.

Harden`in anılarından oluşan belgesel niteliğindeki Satchmo and Me (1963) isimli LP, sanatçıya ilgi duyanlar için önemli bir kaynak niteliğindedir.

Alberta Hunter

Alberta Hunter

1 Nisan 1895 tarihinde, Tennesse eyaletinin Memphis şehrinde doğdu ve 17 Ekim 1984 tarihinde New York'ta vefat eden, Afro-Amerikan blues-jazz şarkıcısı ve söz yazarıdır.

12 yaşında Chicago'ya gitmiştir. Bazı kaynaklarda evden kaçtığı, bazılarında ise ailesinin taşındığı belirtilmiştir. Başlangıçta ucuz bir ticarethane olarak nitelendirilen bir kulüp olan Dreamland Café'de, 2 haftalığına işe başlamıştır. Bunu takiben televizyon teklifleri ve dünyanın çeşitli ülkelerinden davetler almıştır. Örneğin 1982 yılında Berlin Jazz Günleri'nde, ARD kanalında televizyonda canlı yayın teklifi, Beyaz Saray'dan davet gibi. Ayrıca turnelere çıkmış ve Robert Altman'ın Remember My Name isimli filmi için müzik yazmıştır.

Müzik kariyeriyerinde büyük başarısını şarkıcılık ve sözyazarlığı olarak 1920'li ve 1930'lu yıllarda yaşamıştır. En tanınmış şarkısı (müstehcen ballad'ı) (My Man is Such a) Handy Man'dir.

Yaşını değiştirerek sahte lise diploması düzenleyerek hemşirelik yapmaya başlayan sanatçı, savaş sırasında da gönüllü olarak hemşirelik yapmak istemiştir. Savaştan sonra ise müzikal kariyerinde bir duraklamaya girmiştir. 1950'li yıllarda annesinin ölümü üzerine, müziği tamamen bırakmıştır.

11 yıldan sonra prodüktör Chris Albertson 1961 yılında sanatçıyı tekrar ikna ederek sahneye dönmesini sağlamıştır.

Ayrıca 1920'de Lil Hardin Armstrong ve Lovie Austin ile sahneye çıkmıştır. Alberta Hunter şarkıcılığın tadını çıkartırken, diğer yandan da hemşireliğe devam ediyordu. Fakat bununla birlikte 1977 yılında 81 yaşındayken emekliye ayrıldı. 1978 yılında 83 yaşındayken The Amtrak Blues isimli albümü yaparak tekrar sahneye çıkıp kendini gösterdi. Robert Altman'ın Remember My Name isimli filmi için müzik yazmıştır. Yaşamının temeli müzikal mutfağın aşçısı olmasıydı.

Flora Purim

06/03/1942 yılında Rio de Janerio'da doğmuştur. Purim, müzisyen bir ailenin kızı olup, annesi Brezilyalı piyanist (-ki müzik sevgisini annesinden aldığı çeşitli kaynaklarda belirtilmiştir). Babası Romanya'da doğan Yahudi bir kemancıydı. Kızının müzik eğitimini klasik tarzda almasına dikkat etmiştir. 6 oktavlı sese sahip olup şarkıcı olarak da sahne almıştır. Rio'da Quartetto Novo'nun üyesiydi. Arito Moreira ve Hermeto Pascoal ile çalışmış ve TV programında yer almıştır. Moreira ile perküsyon dersinde tanışmış ve daha sonra kendisi ile evlenip 1967 yılında New York'a gitmişlerdir. 1969 yılında Stan Gets ile çalışmış, Gil Evans orkestrası ile turneye çıkıp, o orkestrada vurmalı çalgılarda ilk deneysel çalışmasını da gerçekleştirmiştir. Cannonball Adderley (The Happy People - 1970, Lovers 1975) ile de çalışmıştır. 1970 yılında Moreira ile Chick Corea'nın grubunda Return to Forever ile çalışmış ve uluslararası bir üne kavuşmuştur. 1973 yılında Corea'nın grubundan, elektronik tarzda devam etmesinden dolayı ayrılmıştır. Bunun dışında, çok zorlanmasına sebebiyet veren çalışmalar yapmasından dolayı çalışmayı tercih etmemiştir.

Aynı yıllarda ilk solo albümü olan Butterfly Dreams'i çıkartmıştır. Albümde, eşi, Stanley Clarke ve Joe Henderson ile çalışmışlardır. 1974 yılında eşi Airto Moreira ile bir grup kurmuşlar ve grupta Kei Akagi piyano çalmıştır. 1974/75 yıllarında uyuşturucu konusu yüzünden 18 ay hapiste kalmıştır. 1971 yılında Razzia'da bir arkadaşlarının yanında yaşadıkları evde kokain bulunmuştur. 3 yıl yargıya devam edilmiştir. Bir yabancı olarak turist vizesi ile arkadaşlarının yanında yaşayan biri olarak, bundan daha iyi bir kurban bulunamazdı. Yaptığı bir röportajda 1969 yılından 1974 yılına kadar uyuşturucu bağımlısı olduğunu ama „ağır uyuşturucu" bağımlısı olmadığını ifade etmiş (Jazz Podium 2005). Yargılama süreci içerisinde gözetim altında kalmış ve 1985 yılında ilk defa Amerika Birleşik Devletleri'ne giriş-çıkış hakkı verilmiştir. Hapiste kaldığı yıllarını (Kalifornia'da Terminal Adası'nda) müzik ile uğraşarak değerlendirmiştir. Hapishanede bir konser vermiştir. Bir çok radyo programları yapan Cannonball Adderley ile birçok konserler vermiştir. Tutuklu olmasına rağmen, eşi ve çocuklarıyla ilgilenmiştir. Hapisten çıktıktan sonra, 1976 yılında Open Your Eyes You Can Fly isimli albümünü eşi, Poscoal, Egberto, Gismonti, Ron Carter ve George Duke ile çıkartmıştır. 1980'li yıllarda, çeşitli müzik arayışlarında bulunmuştur. 2 albümü ile Grammy ödülünü kazanmıştır. Bunlar; Dizzy Gillespie'nin kurmuş olduğu The United Nation Orchestra ile Live at the Royal Festival Hall ve Mickey Hart'tan albümü Planet Drum ile kazanılmıştır. 1990'li yıllarda Latin jazz grubunda Moreira ile Jose Neto ve Gerry Meek jazzband'da çalışmıştır. Bunun dışında çok farklı müzik alanlarında müzisyenlerle de çalışmıştır.

Jazz çevreleriyle bir çok bağlantısı olan sanatçı ana yurdu olan Brezilya'da, saygı duyduğu ve evine gelen Horrace Silver'in „Song For My Father" isimli parçasını bestelediğini belirtmiştir.

Kızı Diana Moreira-Booker'da jazz müzisyenidir. Diana ayrıca Wayne Shorter'ın danscısıdır.

Esperanza Spalding

18 Ekim 1984 tarihinde Amerika Portland-Oregon'da şehrinde doğup büyüyen, bascı, vokalist ve besteci jazz sanatçısıdır.

5 yaşında bir televizyon kanalında Yo-Yo Ma'yı izledikten sonra keman öğrenmeye karar vermiştir. 10 yıl kadar Chamber Music Society of Oregon'da çalmış, 15 yaşına geldiğinde orkestrada baş kemancı olarak çalmaya hak kazanmıştır. Aynı yıl kendisine bir kontrabas almaya karar veren Spalding, ilk enstrümanı olan kemanı bırakıp kontrbasa yönelmiş; bunun yanı sıra şarkıcılığa da başlamıştır.

2000 yılından itibaren Portlant Konservatuarı'nda eğitime başlayıp, sonrasında Boston'da Berklee College of Music'de eğitimine devam etmiştir. Bu kurumda tamamen jazz'a yöneldiği gözlemlenmiştir. 2005 yılında, burs kazanarak Boston Jazz çevrelerinde ünlenmiş ve Berklee'de, daha 20'li yaşlarındayken tüm zamanların en genç profesörü olmuştur.

Daha sonra, ayrıca hocası olan Michel Camilo ile çalışmıştır. Çalıştığı diğer ünlü isimler ise, Dave Samuels, Pat Metheny, Stanley Clarke, Patti Austin, Donald Harrison ve Joe Lovano olmuştur.

2008 yılında Trio Europa ile turneye çıkmış ve David Letterman ile bir şov programına

başlamıştır. 2009 yılının şubat ayı sonunda Spalding, Beyaz Saray'da Gerschwin Ödülü vesilesiyle Stevie Wonder ile çalma fırsatı bulmuştur.

Parçalarını kendisi bestelemektedir. Zaman zaman kendi parçalarına –şov yapmak istediğinde- şarkı söyleyerek İngilizce, İspanyolca ya da Portekizce eşlik etmektedir.

Müzik eleştirmeni Oliver Kochkeppel „Olağanüstü bir yeteneğe sahip olduğunu ve enstrümanını icra ederken büyük bir ustalık ile hissiyatini iyi bir şekilde dışavurduğunu" ve "vokal estetiğini basa çok iyi uydurduğunu"; örneğin bazen Slam Stewart gibi unison (tekses), ama çoğunlukla da basın yanında şarkı çizgisinde kontrapuana da geniş ölçüde yer verdiğini ve bağımsız olarak kullandığını ifade etmektedir (burada kontrapuanı kullanarak serbestliği de kullandığı ifade ediliyor). Şarkı söylerken, çoğunlukla sözlere uymayıp skat tekniğini kullanmaktadır. İspanyolca söylediği bazı şarakılarda da beş dörtlük ölçüyü kullanmaktadır.

Sanatçının sahne aldığı triosunda 2008 yılından beri piyanist Leo Genovese ve vurmalı çalgılarda Otis Brown yer almışlardır. Zaman zaman gitarda ise Ricardo Vogt eşlik etmiştir. 2009 yılında ilk defa Almanya'ya turneye çıkmışlardır.

Sanatçı 2006 yılında „Junjo" ve 2008 yılının Mayıs ayında ise „Esperanza" CD si „Heads Up" ismiyle iki solo albüm çıkartmıştır.

Diğer sanaçılar ile birlikte çıkarmış olduğu albümler ise; 2002 yılında Noise for Pretend „ Happy New You Near" , 2006 yılında Nando Michel Trio ile „Duende", 2007 yılında Stanley Clark ile „The Toys of Men", 2009 yılında Joe Lovano ile çıkarttıkları „Folk Art" ve yine aynı yıl Mike Stern ile çıkarttıkları „Big Neighbohrhood" isimli albümleridir.

Jane Bunnet

1955 yılında Kanada'da doğan yan flüt ve saksofon sanatçısıdır. Bunnet piyano eğitimine başlamış sonra enstrümanını değiştirerek yan flüte dönmüş ve arkasından da saksofona geçmiştir. Trompetçi eşi Larry Cramer ile birlikte Paris'te yaşamışlardır. Paris'te ayrıca Claudine Francois ile sahne almıştır. 1989 yılında Don Pillen ile birlikte çalışmış ve double plak çıkartmışlardır. Cramer, Pullen Jeanne Lee ve Sheila Jordan bir araya gelerek „The Wather is Wide" isimli albümü çıkartmışlardır.

Genel anlamda Küba müziği ile ilgilenmiştir, öyle ki tatilini Küba'ya yakın yerlerdeki bir adada geçirmiş ve 1991 yılında „Spirits of Havana" isimli albümünü çıkartmıştır. Bilhassa albüme koyduğu parçalar, farklı Afro-Amerikan geleneksel müziklerine yer vermeye özen göstermiştir. 2006 yılında Queen Üniversitesi (Kingston) tarafından „fahri doktor" ünvanı verilmiştir.

Derya Doğu
deryad@sfrkd.com

Harman Kardon'dan İlk Blue Ray Oynatıcı; BDP 10

Ses sistemlerinde dünyanın en saygın markalarından biri olan Harman Kardon ilk blue ray ürünü BDP 10'nu Türkiye'de satışa sundu. Harman Kardon ürünleri güç, performans, esneklik ve evde kullanım kolaylığı sunan zengin bir geçmişe sahiptir. BDP 10 ise heyacan verici özellikleriyle bu zengin geçmişin üzerine inşa edilmiştir.

Film koleksiyonu olanlar, oyun oynamayı sevenler ve internet tutkunları BDP 10 ile daha interaktif bir dünyaya adım atabilirler. DVD uyumlu olan BDP 10 ile varolan DVD arşivinize de kolaylıkla ulaşabilirsiniz. Ayrıca daha kaliteli ve keyifli film izlemek için BDP 10 standart DVD kaltesini 1080 HDMI yükseltiyor. Şık tasarımlı BDP 10'un HDMI çıkışı, eternet bağlantısı, Optik ve coaxicaldigital ses çıkışı, BD-Live™ özelliği, ön panelde bulunan usb bağlantısı ve usb girişinden divx, WMA, jpeg ve mp3 oynatma diğer özellikleridir.

BDP 10 Harman Kardon'un şimdiye kadar yaptığı en gelişmiş medya oynatıcısı ve kaynağı ne olursa olsun yüksek çözünürlüklü video izleyebileceğiniz ürünüdür.

Perakende Satış Fiyatı; 1241 $

Sonos BU 250 ile Müzik Her Yerde

Çoklu ortam digital müzik sistemi Sonos yeni müzik sistemi BU 250'yi Türkiye'de satışa sundu. Kablosuz çok oda müzik sistemlerinde dünyanın lider üreticilerinden biri olan Sonos, yeni BU 250 müzik sistemi ile eskisinden daha uygun fiyata daha gelişmiş teknolojiyi sizlere sunuyor.

Sonos, elinizdeki kontrolör ile bütün dijital müzik arşivinizi, evinizin her yerinden kontrol edebileceğiniz ilk kablosuz ve çok odalı müzik sistemidir.

Sevdiğiniz müzikleri yatak odanızdan bahçenize kadar evinizin her yerinden dinleyebilirsiniz, bunun için duvarları yıkmaya veya yeniden elektrik tesisatı döşemenize gerek yok. Sonos renkli ekran dokunmatik kontrolör ile aynı şarkıyı farklı odalarda veya farklı şarkıları farklı odalarda dinleyebilirsiniz. Elinizde kablosuz çok yönlü Sonos kontrolörüyle, bütün dijital müzik arşivinizi, internet radyolarını dinleyebilir, tüm on-line müzik sitelerine üye olabilir ve hatta çok sevdiğiniz CD'lerinizdeki ve mp3 çalarlarınızdaki parçaları bile kullanabilirsiniz.

Yeni Sonos BU 250, Zone Player 90 (ZP 90), Zone Player 120 (ZP 120) ve Controler 200 (CR 200)'den oluşmaktadır. Bu paketle siz müzikseverler evlerinin 2 odasında müzik dinlemeye başlayabileceksiniz.

Sadece kontrolörünüzü elinize alın, hemen bir oda ve şarkı seçin, ve dinlemeye başlayın.
KDV Dahil Perakende Satış Fiyatı; 999 Euro

Bilgi için; SFRKD
Tel: 0212 257 75 00
www.sfrkd.com

Ahu Ünalp
www.mikropgramofon.com

Gerçekler İsminde Gizli: QUAD

Quality Unit Amplifier Domestic

Ses dünyasında çalışan hiçbir üreticinin, ne böylesine köklü bir geçmişi, nede bu şekilde kendine özgün bir felsefesi bulunmamaktadır. QUAD'ı diğerlerinden ayıran bu büyük tarih, kurucusu Peter Walker'ın ses dünyasına sunduğu mükemmellikler ile doludur. Her QUAD sahibi, QUAD'ları ile büyük gurur duyar ve onları büyük bir sadakat ile sever; QUAD ise bu aşkın karşılığı olarak sizin yanınızdan ömrünüz boyunca ayrılmaz. Hatta torunlarınıza bile kendisini anlattıracak kadar uzun yaşar. Ne de olsa hifi karşılıklı sadakattir... QUAD, diğer üreticilerin aksine, yeni ürünleri çok uzun aralıklar ile piyasaya sürer, bu konuda son derece temkinli ve dikkatlidir.

BBC eski başkanı George Howard; The British Federation of Audio Fahri Yöneticisi Lord Gowrie, sektörün saygıdeğer ismi Geoffrey Horn, Hi-Fi News yazarlarından Ken Kessler, Gramophone dergisinin bir ömür boyu yazarlarından John Gilbert, Ear Yoshino amplilerinin üreticisi Tim De Paravicini, SME pikap ve kollarının yaratıcısı Alastair Robertson-Aikman, Spendor hoparlörlerinin eski sahibi ve Hi-Fi News dergisi yazarı Paul Messenger, büyük odyofil Gordon Hill, klasik müzik kayıt mühendisi Tony Faulkner, EMT stüdyo ekipmanları, Neumann mikrofonları ve Thorens üzerinde büyük emeği bulunan Frank Hirsch, Audiofon'un kurucusu, Harmonia Mundi Amerika'nın kayıt mühendisi ve Wilson Audio'nun satış direktörü Peter McGrath, Absolute Sound dergisi yazarlarından Paul Seydor, Sir Colin Davis, Nigel Kennedy, Stanley Kubrick, Sir David Lean, Sir Neville Marriner, Yehudi Menuhin, Ravi Shankar, Rod Stewart, Fish, Tina Turner ve Seal'a kadar pek çok ses ustası neden yalnızca QUAD tutkunudur, hiç düşündünüz mü?

QUAD efsanesi nasıl başlar? 3 Ekim 1916'da doğan Peter James Walker'ın ilk arkadaşı evlerindeki "elektrofon"dur. Evlerindeki telefonu kullanarak konser salonlarına bağlandıkları elektrofon ile altı yaşında tanışır. Günün birinde evlerine bir takım adamlar gelir ve elektrofonu alıp götürürler; yıl 1922'dir, BBC telefonla konser yayın servisini kapatmış ve radyodan yayın yapmaya başlamıştır. Evlerinde gelen Cossor Melodymaker marka radyo, Walker'ın ilk ilham kaynağı olur. Amatör deneyimler ve bilimsel araştırmaları bir arada yürüten Walker, "Akustik Üretim Şirketi"ni kurar ve 18 yaşında amplifikatörler üretmeye başlar. Babasının verdiği 200 Pound onun tek sermayesidir. 30 Watt'lık amplifikatörünü ülkenin tüm müzik merkezlerini gezerek tanıtır. Aldığı her siparişin önemini çok iyi bilmektedir ve savaş yıllarından hemen sonra hifi endüstrisinin gelişip büyümeye başlayacağını hissetmektedir. 1949 yılına gelindiğinde firmasının ismi artık bellidir: Quality Unit Amplifier Domestic veya kısaca QUAD.

QUAD'ın tarihi, ses üretimi alanında kaydedilen büyük teknik başarılarla doludur. Hikâye, QUAD 1 amplifikatörü ile başlar. Peter Walker'ın 15 yıl boyunca üzerinde çalıştığı bu model, profesyonel ses üreticilerine yol gösteren bir ilki teşkil eder. 1953'te QUAD II güç amplifikatörü ile Kraliçe Elizabeth'den o yılın teknoloji ödülünü alır. Bu modeli ortaya çıkarmak, tam 18 yılını alır. 1957'de tam kapasiteli elektrostatik hoparlörü ESL-57'yi Hi-Fi dünyasına sunar. "Walker'ın küçük harikası" olarak adlandırılan ESL-57, dünyanın ilk elektrostatik hoparlörüdür. 28 yıl boyunca, yapısında hiçbir değişiklik yapılmadan üretimi ve satışı devam eden ESL-57 dünya üzerindeki 54,000 adetlik satış rakamıyla her türlü övgünün üzerindedir. 1999 yılında Hi-Fi News dergisi, QUAD ESL-57'yi, "Tüm zamanların en büyük Hi-Fi ürünü" olarak tanıtır. 1967'de ilk transistörlü amplifikatörü "33 Kontrol Ünitesi" ve "33 Güç Amplifikatörü"nü sunar, böylece üç kademeli çıkış kat ile ısıya dayanıklılık problemini de çözmüş olur. Bu ona 1969 yılında "Dizayn Kurulu" ödülünü kazandırır. Bir sonraki adım, 1975 yılındaki QUAD 405 "Current Dumping" amplifikatörüdür. Bu olağanüstü ürünle 1978'de Kraliçeden bir teknoloji ödülü daha alır. Buna benzer daha pek çok prestijli ödülün sahibi olan QUAD, 1981 yılında ESL-63'ü pazara sunar. Peter Walker bu modeli 1963'de geliştirmeye başladığı için modele bu ismi verir. QUAD ESL hoparlörleri bu modelle birlikte tüm dünyada bir kez daha referans standardı olurlar.

Peter Walker, geleneksel hoparlör tasarımından farklı bir yaklaşımla ürettiği elektrostatik hoparlörler için şöyle diyordu: "Teorik olarak, bir hoparlör hava ile yakın temas halinde olmalıdır, sıradan hoparlörler ve yapıları ise buna müsait değildir." Koni tipi sürücüler ve manyetik alanda hareket eden sarımlara sahip olan hoparlörler kendi klasmanlarında hâlâ bir yarış içerisindeler. Oysa, elektrostatik hoparlörlerde ses üretimini insan saçının onda biri inceliğinde çok hafif bir diyafram üstlenmektedir. İletken materyalle kaplı olan bu diyafram eksi yüklü-

dür ve artı yüklü iki sabit elektrot arasında gerili bir şekilde durmaktadır. Ses sinyalinin dalga formunun çıkış ve inişlerinde elektrotlardaki yükün boyutu da değişmektedir. Yükün boyutu değiştikçe, diyafram elektrotlara yaklaşıp uzaklaşır. Diyaframın bu hareketi sonucunda ses üretimi gerçekleşir. QUAD, elektrostatik hoparlör sistemiyle patentli bir çözüm sunar. Elektrostatik hoparlörlerin performansını artırmak ve sesin dairesel dağılımını sağlamak için, büyük bir elektrot yerine ortak merkezli halka şeklinde birkaç elektrot kullanmaktadır. Özetlemek gerekirse; sinyali crossover'a gönderip oradanda basları bas statoruna, tizleride tiz statoruna göndermek yerine; sinyali crossover üzerinden geçirmeden direkt olarak büyük bir panelin ortasında bulunan dairesel bir statora gider. Daha sonra aynı sinyali daha büyük boy zaman gecikmeli dairesel statora göndererir. Her QUAD elektrostatik hoparlörde bu şekilde içiçe geçmiş, yedi adet zaman gecikmeli stator bulunmaktadır.

ESL-988, ESL-63 ile büyük bir benzerliğe sahip olsa da, bileşenlerin yüzde 90'ı yenilenmiştir. Bu serinin bir üst modeli olan ESL-989 ise iki ekstra elektrostatik panel ile üretilmiştir. Bu panellere her ne kadar "bas paneller" adı verilse de aslında tüm frekansları kapsamaktadırlar. Daha büyük hacimleri olduğu için, daha büyük bir hava hareketi sağlarken; alçak frekans çıkışını güçlendirip, orta frekans performansını da arttırırlar. Teorik olarak bu gelişme daha önceleri yalnızca QUAD tarafından ele alınmış ve ilk defa ESL-989'da uygulamaya dönüştürülmüş. Elektrostatik hoparlörlerin çıkış güçleri Watt ile değil N/m2 (Metrekarede Newton) olarak ölçülmektedir. Bu değer, ESL-989'larda 2N/m2'dir; 86 dB hassasiyete sahip olan bu hoparlörlerin empedansı ise 8 Ohm'dur.

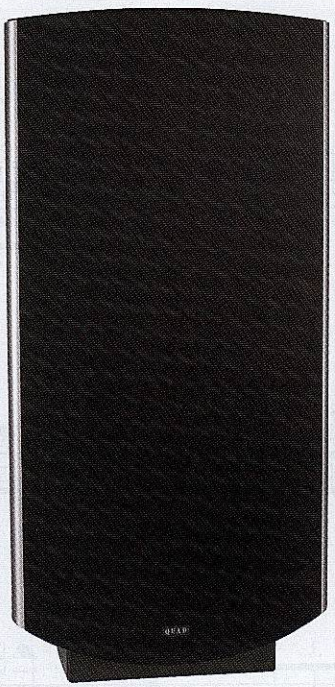

Elektrostatik hoparlörler, aynı zamanda üretim ömrü boyunca, en üst sınıfta yer alan ve en iyi iddiasında bulunulan diğer hoparlörlere göre her zaman fiyat olarak da en makul rakamlar ile satışa sunulmaktadır. QUAD elektrostatik hoparlörleri; 1957-1982 yılları arasında ESL 57, 1982-1997 yılları arasında ESL 63 olarak diğer üreticilerin hayal bile edemeyecekleri 100.000 adetlik üretim rakamına ulaşmış ve hi-fi tarihindeki bu büyük başarı hala tüm ilgililer tarafından hatırlanarak tüm QUAD severleri günümüzde bile gururlandırmaktadır.

Art Dudley, bir yazısında QUAD ESL-989'lar hakkında şöyle diyor: "Canlı bas yaylısı önde olan bir yaylı çalgılar kaydını dinlerken dünyam değişti. Hayatımda ilk olarak orta basların ve derin basların aynı kumaştan kesilmişcesine bir olduğunu duydum. Daha önce hayatımda Schnell 1. movemanını hiç böyle pitch doğruluğu, renk, derin davul darbe hissiyle beraber dinlememiştim. 3.movemanın baslangıcı ve bitişi öyle muhteşem çaldıki nerdeyse koltuğumdan düşüyordum. Eğer QUAD ESL-57 Jaguar E type ise; QUAD ESL-989, brembo frenlerle, dinamik stabilite kontrol, altı vites ile donatılmış bir Jaguar XKR coupe. Her ne kadar E type efsanevi bir araç olsa da yeni Jaguar sadece her yönüyle eskisinden daha iyi değil aynı zamanda paranın alabileceği de en iyilerden birisi. Yaptığı muhteşem buluşlarla evde müzik dinlemeyi çok daha iyi hale getiren James Walker'a teşekkür ederim".

1993'te pazara sunulan 77 serisi, tam entegre ve iki yollu kumanda teknolojisiyle "Avrupa'da Yılın Amplifikatörü" ödülünü alır. QUAD, elektrostatik hoparlör ürün hattını ESL-988 ve ESL-989 modelleriyle ile ettirmektedir. Elektrostatik hoparlörün geldiği son nokta olan ve 2006 yılında üretimine başlanan ESL-2805 ve ESL-2905 modellerinden ESL-2905, 2008 yılında EISA "En İyi Ses Ürünü" ödülünü almıştır.

ESL-2805 ve 2905'ler, ESL-988 ve 989'a oranla pek çok yeniliği var ancak tasarım ve geliştirme öyküsünü anlatmak oldukça uzun... Onun yerine bu modellerde yeni malzemeler kullanıldığını ve baştan sona yeniden yapılandırıldıklarını söylemek daha uygun olur. En belirgin özellikleri, görünür alüminyum yan panelleri ile kurulum prosedürünün son halkası olan sağlam duruşu garantileyecek şekilde ayarlanmış; hoparlör panelinin arkasındaki aerofil-biçimli destekleri, gövde hafifçe arkaya yatık, elektronik aksamı ise sağlam bir taban desteklemekte... ESL-2905 altı panel elementine sahip ve ikiz kutuplu ya da dipol olduğundan sesi öne ve arkaya eşit olarak yayıyor. Bu hoparlörler çok fazla güce gereksinim duymuyor, 40- 100 Watt arası amplifikatörler oldukça yeterli olabiliyor. Hatta gereğinden fazla yüksek amper, hoparlörlerin koruyucu devrelerini harekete geçirebiliyor. Henüz kutusundan çıkar çıkmaz 28 Hz'e inebilen bas uzantısı ve QUAD elektrostatiklere özgü o meşhur berrak, rahat tavrı insanı etkileyiveriyor (üretim sürecinin sonunda çalıştırılarak teste tabi tutulduklarından aslında fabrikadan taze çıkmış bir çift QUAD bile uzun bir deneme sürecinden geçirilmiş oluyor). Ancak bir kaç günlük kullanımın ardından hem QUAD hayranlarına hem de elektrostatik meraklılarına şapka çıkarttıracak performansı yakalıyor. 99 serisinin en gözde güç amplifikatörü QUAD 909'a bağlandıklarında ise en mutlu hallerine ulaşıyorlar.

QUAD'ın elektrostatik hoparlörleri kadar meşhur lambalı amplifikatörü QUAD II 40 ise, QUAD II Classic modeli ile kendini güncelledi... Onun da ötesinde, Peter Walker'ın klasik amplifikatörü Tim de Paravicini tarafından dizayn edilerek QUAD II 80 ismi ile 21. yüzyıla uyarlandı. QUAD efsanesi ile müzik dinlemek gerçekten insanda bağımlılık yaratıyor. Ve işte bu yüzden ses dünyasının ustaları hep onu tercih ediyorlar.

Mikrop Gramofon

www.mikropgramofon.com

0 216 545 0386

0 532 343 9328

Yetkili:

Ahu Ünalp – Serhan & Melike Bali

Cem Tuncer - ct@cemtuncer.com
www.cemtuncer.com

Rhythm Changes

Selam!

Yeni yılın yeni sayısında Rhythm Changes formunun A ve B si üzerine solo örnekleri var. Bildiğiniz gibi bu şarkı formu A A B A şeklinde olup en basit haliyle A ve B bölümleri için çalınan armoniler yazıldığı gibidir. İki farklı armonik yapıya dikkat çekmek açısından bütün form yerine, 1 tane A ve 1 tane B örneği verdim.

Hepinize mutlu, sağlıklı, başarılı yepyeni bir yıl dilerim.

RHYTHM CHANGES ex. on A+B

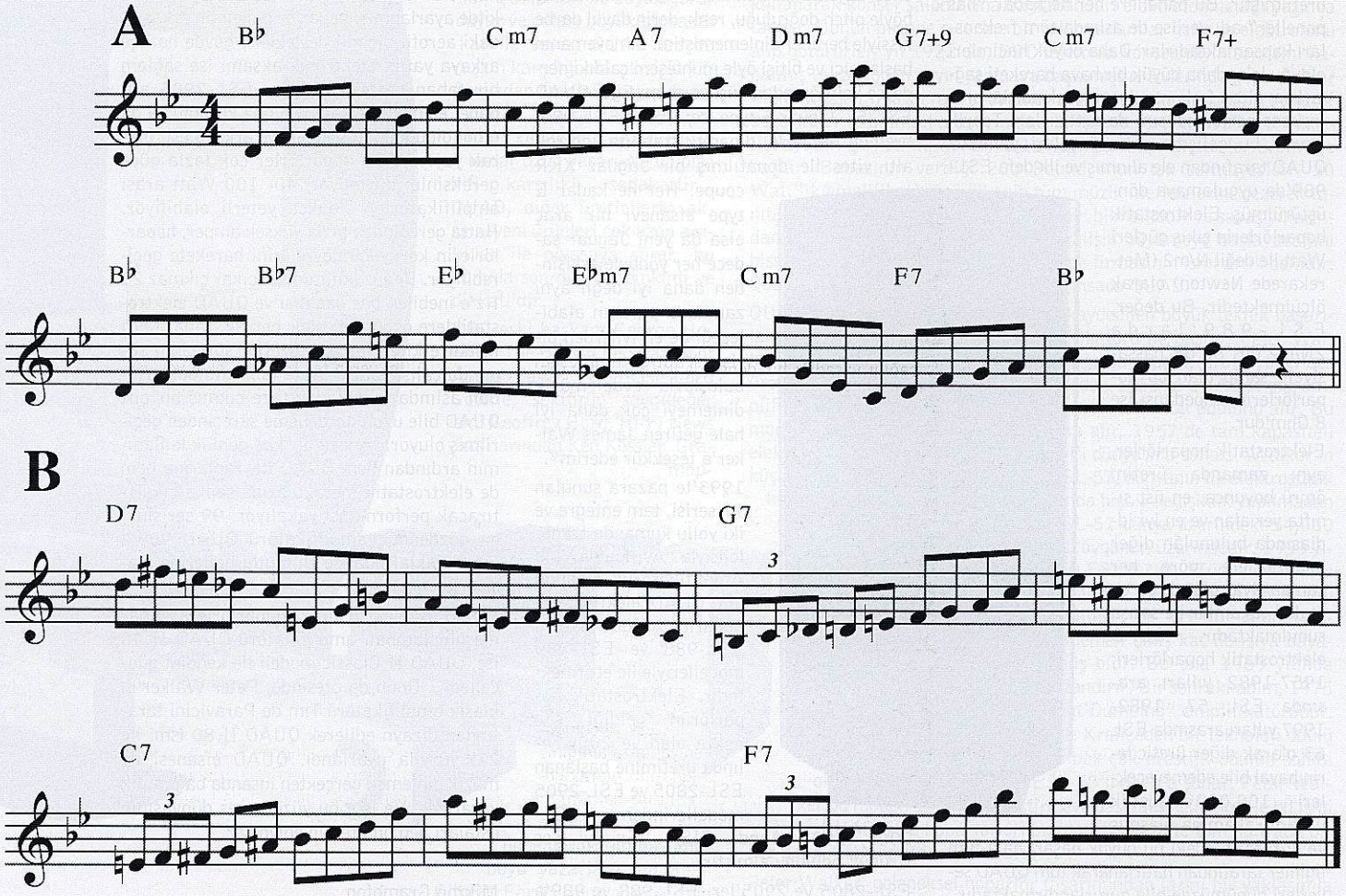

Filiz Küçük
filizkucuk@pramiletisim.com

Burak Bedikyan

Görüş Açısı'nın bu sayımızdaki konuğu Burak Bedikyan gerek müziğe yaklaşımı, gerek müzisyenliği, gerekse duruşu ve tavrı ile Türk jazz ortamının en beğenilen ve aranan isimlerinden. Saptamaları ve fikirleriyle keyifle okuyacağınız bu yazıyla umarım onu biraz daha yakından tanıma fırsatı bulursunuz. 2010'da kaydetmeyi planladığı iki albüm çalışmasını heyecanla beklediğimizi belirtelim.

Türkiye'de müzik yapıyor olmanın size, müziğinize getirileri ve götürüleri neler?

Çok zengin bir kültürel mirasa sahip olmakla beraber, eğitim sistemimizin çarpıklığından, eğitim kurumlarımızda sunulan müfredatın vasatlığından ve eksikliklerinden dolayı çoğunlukla bu değerlerin geç farkına varıyoruz. Bu bilinç düzeyine ulaşabilen şanslı azınlığın dışındakiler de maalesef hayatlarını bu toprakların tarihinin getirdiği çeşitlilikten, çokselilikten, hoşgörüden ve sanatsal cesaretten bihaber sürdürüyorlar. Bu çoğunluğa ülkeyi yönetenlerin de dahil olduğunu düşünürsek, ortaya acı bir tablo çıkıyor haliyle. Anadolu'nun saf ve temiz insanı ne yazık ki gittikçe hiçbir konuda inisiyatif sahibi olmayan bir toplum haline dönüştürülüyor. Entelektüel düzeyde neredeyse tamamen kişisel çabalarıyla kendini geliştirmek için mücadele eden azınlık da artık çok yalnız kalmaya başladı; belki de kasten yalnızlığa mahkûm edildi. Cehaletin altın çağını yaşadığı bir dönemde maalesef sanatla bilfiil uğraşanların işi çok güç. Bir toplumda bir kez beğeni ve kıstasların çıtası çok aşağılara çekildi mi, bunu tekrar yükseltebilmek uzun bir süreci ve mücadeleyi gerektiriyor. Bir müzisyen olarak ben de birçok arkadaşım ve büyüğüm gibi naçizane kendi savaşımı veriyorum bu zorlu koşullarda. Müziği bir sanat dalı olarak algılamanın dışında, sadece bir meslek, bir iş ve hatta bir memuriyet olarak tanımlar, öyle yaşarsanız, açıkçası Türkiye'de kapitalizmin tıkır tıkır işleyen çarkları arasında muhtemelen başka hiçbir yabancı ülkede erişemeyeceğiniz konfor ve lükse rahatlıkla sahip olabilirsiniz. Bir derdiniz, söyleyecek bir sözünüz varsa, etik prensiplere sahipseniz, sanatta estetiğe, anlatıma, yaratıcılığa ve değişime inanıyor, müziği de içsel yolculuğunuzda evriminizi sürdürürken yanınıza aldığınız en yakın dostunuz ve yol arkadaşınız olarak görüyorsanız, hayatınızın çetrefilli bir hal alması işten bile değil. Bu anlamda, üstelik kendine "jazz" müziğini ana yol olarak seçmiş genç bir müzisyen olarak çeşitli zorluk ve sıkıntılarla çok karşılaştım, halen de karşılaşıyorum. Dolayısıyla Türkiye'de bir "jazz müzisyeni" kimliğiyle var olmanın müziğime ne yazık ki üst düzey bir getirisi olduğunu söyleyemem. 70 milyonu aşkın nüfusa sahip bir ülkede binbir zorlukla ayakta durmayı başaran sadece "2" tane jazz kulübü varken, 2010 yılında halen jazz ve alternatif müzik türleriyle ilgili lisans ve lisansüstü yüksek düzeyde eğitim veren tek bir ciddi okul yokken, nasıl olacak da bizler kendimizi geliştirebilecek, ürettiklerimizi paylaşabilecek, çağdaş uygarlıklar seviyesinde sanatın ve bilimin hızına ayak uydurabileceğiz? Kişisel çalışmalarımız konusunda teknolojinin hızla gelişimi neyse ki derdimize bir nebze de olsa derman oldu. En azından, müzisyen büyüklerimizin değil kitap veya plak/CD, enstrüman dahi bulamadıklarından yakındıkları dönemler çoktan eskide kaldı. Internet, beraberinde getirdiği etik sorunlar bir kenara, erdemli, bilgili, kafası çalışan ve öğrenmeye aç insanların elinde hemen hemen sınırsız veriye ulaşılabilen bir kaynak oldu. Benim açımdan umut verici bir gelişim, ortalama son 10-12 yıl içerisinde yavaş da olsa kendini göstermeye başladı. Gerek benim kuşağım gerek benden sonraki nesil harekete geçti; tahmin ediyorum yıllardır kendi çabasıyla okuyup öğrendiklerini, biriktirdiklerini bir cesaret ortaya koymaya ve paylaşmaya başladı. Bu süreçte, birçok faklı neslin buluşma noktası olmaları sebebiyle önce İstanbul Bilgi Üniversitesi'nin, ardından Nardis Jazz Club'ın önemli yeri olduğuna inanıyorum. Ne yazık ki Bilgi Üniversitesi'nin Jazz Performans Departmanı kapatıldı; ülkemiz için büyük bir kayıp hatta ayıp... Neyse ki Nardis müzisyenlerin desteği ve sahiplerinin özverili çalışmalarıyla halen direniyor. İstanbul Jazz Center'ın da, her ne kadar yerel müzisyenlerin yanındaki desteğini yetersiz bulsam da, ülkemizde önemli bir boşluğu doldurdu-

ğunu düşünüyorum. Bu kulüp sayesinde Avrupa'nın ve özellikle New York sahnesinin çok özel isimleriyle, yeni kuşak müzisyenlerini yakinen dinleme ve tanıma imkanına kavuştuk. Bu tür hareketlilikler bir müzisyen için çok önemli motivasyon kaynaklarıdır. Bir müzisyenin, özellikle bir "jazz" müzisyeninin, evinde dört duvar arasında yaptığı çalışmaları bir noktadan sonra sahnede "an"ı yaşarken deneyimlemesi gerekir. Aksi taktirde ne duyuşu, ne refleksleri, ne de algıları gelişir. Ayrıca sanatınızı paylaşmadan, etrafınızdaki insanlarla bir bağ kurmadan genişleyemez, büyüyemezsiniz; seslerinize "can" katamazsınız. Yakın gelecekte, sadece jazz kulüplerin değil, tüm canlı müzik çalınan mekanların ve festivallerin bu konuya karşı daha duyarlı olmasını ümit ediyorum. Tür ayırt etmeden, yerel müzisyenlere, ülkemizdeki müziğin daha ileri noktalara getirilebilmesi adına daha iyi imkanlar tanınmasını arzuluyorum. Ne acıdır ki, doğup büyüdüğümüz, alın terimizi akıttığımız kendi vatanımızda, nadir istisnalar dışında hala üvey evlat muamelesi görüyoruz. Sanattan anlamayan, sermaye sahibi gösteriş budalalarının tekelci tavır ve çalışmalarının karşısında durmadıkça, bu ülkede gerçek sanat ve sanatçının yolunun açılması mümkün görünmüyor. Bizden önceki kuşakların başaramadığı birlik ve beraberliği bizim kuşağımızın başaracağından ümitliyim. O zaman bir "müzik adamı" olarak Türkiye'de çalışıp üretmenin artılarından bahsedebileceğimiz bir zemin oluşturabiliriz.

Müziğe başladığınız yıllarda kendinize kimi ya da kimleri rol model almıştınız?

Müziğin hayatımdaki yerinin, eğlenceli bir hobiden, yaşantıma yön veren bir nefese dönüşmesi sürecinde hayranlık duyduğum birçok kahramanım oldu. Ortaokul yıllarında rock ile tanışıp müzikle ilk flörtlerimi yaşadığım dönemde, Fransa'da yaşayan amcalarımdan müzisyen Setrak Bakırel hayatımda sanırım etkili bir örnek olmuştur. Kendisinin hem müziğinden hem de müzik beğenilerinden o yaşlarda çok etkilenmiştim. Müziği algılayışımdaki ilk uyanışlar bu dönemi takip eder. Daha sonra jazz'ın büyüsüne kapıldığım 16-17 yaşlarımda, belki rol model olarak nitelendirmemin biraz abartılı olacağı, fakat çok etkilenip inanılmaz derecede bir sevgi ve beğeniyle dinlemekten halen kendimi alamadığım birkaç önemli isim hayatıma girdi: Oscar Peterson, Tommy Flanagan ve Kenny Barron. Bu isimlerin hemen ardından hayatıma Aydın Esen girdi ki, rahatlıkla Aydın Abi'nin tüm müzik kariyerim boyunca karşımda kanlı canlı duran en önemli "örnek figür" olduğunu söyleyebilirim. Halen, hayranlık duyduğum, çalışmalarını yakından takip ettiğim, Herbie Hancock, Keith Jarrett vb. sayabileceğim yüzlerce müzik adamı ve piyanist var hayatımda. Fakat zaman akıp giderken, müziğin içine iyice girdikçe, algılarda mesafeler artık ortadan kalkmaya başlıyor.

Şu zamandan o yıllara baktığınızda, kendiniz için çizdiğiniz yolda hedefinize ulaşabildiğinizi düşünüyor musunuz? Ne gibi sapmalar olmuş?

İtiraf etmeliyim ki, inandığım yoldan hiç sapmamış olmakla birlikte, şu anda bulunduğum noktadan pek hoşnut değilim. Müzikte tek bir hedef olduğuna inanmıyorum. Sanatta önünüzde sonsuz noktalar uzanır, birine ulaştığınız anda diğerine ulaşmaya ihtiyaç duyarsınız, ona dokunduğunuzda bir sonrakini algılar ve arzularsınız. Bu ucu bucağı olmayan bir güdüdür ve hayal kurma beceriniz belirler sınırlarınızı. "Sınır" olduğunu düşündüğünüz şey ise aslında yoktur; zihninizin size oynadığı bir oyun, bir yanılgıdır. Bu zincirleri kırıp evrimleşmek çok büyük sabır ve adanmış bir disiplinden geçer. Açıkçası, bu konuda henüz maalesef yeterli konsantrasyonla çalışmalarımı sürekli kılamadığım için on yıl önce ulaşmayı hedeflediğim düzeyden daha geride görüyorum kendimi. Fakat her konuda olduğu gibi bu konuda da esnek olabilmek gerekli. Hayatta kontrolünüz dışında gelişen birçok şey var ve hayat sadece müzikten ibaret değil: İnsani ilişkiler, birey olma, sosyal yükümlülükler, iş hayatı vs. kısacası hayatın gerçekleri zaman zaman dikkatinizi dağıtabilir, sizi yavaşlatabilir, hatta kimi zaman duraklatabilir.

Kendinizi 20 yıl sonra nerede, nasıl ve ne konumda görmek istersiniz?

20 yıl çok uzun bir süre. Ben o kadar ileri görüşlü biri değilim, kaldı ki yakın geleceğimle ilgili planlarımı bile güçlükle gerçekleştirebiliyorum. Kendime uzun vadede hedefler koyan biri değilim. Öncelikle sağlık diyorum; herhalde o yaşlarda çoktan çoluk çocuğa karışmış olurum.

Fakat, örneğin, kendi sesini bulmuş, kendi müziğini kaydedip dünyanın dört bir yanında insanlarla paylaşan bir müzik adamı olabilmeyi kim istemez ki? Bunun haricinde kökleri jazz geleneğinden gelen, şimdilerde "New York Jazz'ı" olarak tabir ettiğimiz dili de iyice öğrenip geliştirdikten sonra, bu stilin ustalarıyla aynı sahnede olmayı da açıkçası çok isterim.

Müzisyen olarak geliştirdiğiniz en güçlü ve geliştirmeniz gereken en zayıf özelliğinizin ne olduğunu düşünüyorsunuz?

Herhalde en ideali, bu soruyu benimle çalmayı veya çalmamayı tercih eden müzisyen dostlara sormak olurdu. Genellikle çaldığım oluşumlarda, çalınan müzik türü kişisel dağarcığımın sınırları dahilinde olduğu sürece, hızlı ve kolay uyum sağladığımdan bahsedilir. Müzisyen büyüklerim ve arkadaşlarımdan da sıklıkla, icra ettiğimiz müziklerde hemen kendime bir yer edinip özgün bir ifade yaratabildiğim yönünde olumlu eleştiriler alırım. Bundan ötesini gerçekten bilemiyorum.

Beğenmediğim yanlarım saymakla bitmez. Herşeyden önce kendime karşı o kadar eleştirel ve katı davranırım ki, çoğu kez çaldığım kayıtları dinlemeye tahammül bile edemem. Bunun dışında piyano tekniğimi çok yetersiz bulurum. Ama en beceriksiz olduğumu düşündüğüm konu zaman programlama; çabuk sıkılırım, dikkatim kolay dağılır.

Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümü Türkiye'de özellikle jazz müzisyenlerinin yetişmesinde önemli bir yere sahip oldu. Bir kuşak yetiştirdi denilebilir. Sizin hayatınıza neler kattı?

Bilgi Üniversitesi'nin önemli bir misyonu yerine getirdiği aşikar. Kurumdan ziyade, Can Kozlu, Ali Perret, Neşet Ruacan, Nükhet Ruacan, Tuna Ötenel, Kamil Özler, İmer Demirer, Donovan Mixon, Ricky Ford, Cengiz Baysal, Selen Gülün gibi daha birçok müzisyen büyüğümüz ve arkadaşımızın emeği ile nispeten bilgili ve bilinçli bir kuşak kazandı Türkiye. Açıkçası benim için değerli olan zamanlar ders saatlerinin dışında geçirdiğim zamanlardı. O dönem evimde akustik piyanom olmadığı için ilk iki yıl yoğun bir şekilde piyano çalışma odalarında mesai harcadım. Çalgı anlamında birçok eksiğimi bu iki yılda kapattım diyebilirim. Bilgi'nin sunduğu ortam çok fayda sağladı yetişmemize. Kafa dengi arkadaşlıkların ve müzikal birlikteliklerin temelleri atılırken, ustalarla da yakın teması kopartmadık. Okulda devamlı bir hareketlilik vardı; provalar, jam-session'lar, çalışma odalarındaki yoğunluk, fikir alışverişleri... Ülkemiz şartlarına göre neredeyse kusursuz bir saha sağlamakla beraber, müfredat konusunda beni çok mutlu etmediğini söylemeliyim. "Ensemble" toplulukları hariç seviye belirleme bazında bir sınıflandırmaya gidilmediği için daha üst düzeydeki öğrencileri biraz uzaklaştırdılar okuldan. Örneğin bunu farkeden değerli eğitimci/gitarist Donovan Mixon, kulak eğitimi dersiyle ilgili ayrı bir sınavla derslerinden muaf olmamı sağladı. Benzer şekilde Selen Gülün de son sınıfların mecburi armoni dersine atlamamı sağladı. Böylece bireysel olarak müzik çalışmalarıma daha iyi konsantre olabildim. Gerçi bu durumdan şikayetçi değilim, çünkü ne mutlu ki hissettiğim bu eksiklik beni tekrar Aydın Esen'in huzuruna getirdi. Okuldaki ikinci yılımdan itibaren de zaten yoğun bir şekilde başta İmer Demirer, Kamil Özler, Neşet Ruacan ve Önder Focan olmak üzere birçok ustayla çalmaya başladım. Şu anda Bilgi Üniversitesi'nin jazz performans departmanının kapatılmasıyla tekrar büyük bir handikap baş gösterdi. Rehberliğe ihtiyaç duyan, hevesli ve yetenekli birçok genç açıkta kaldı; çok üzücü. Bu gençlerin arasında maddi imkanlara sahip olanlar mutlaka ya yurtiçinde özel derslerle veya yurtdışındaki okullardaki programlara katılarak bir şekilde gelişimlerini sürdüreceklerdir. Ya diğerleri?

Günlük çalışma rutininiz nasıl? Günde kaç saatinizi kendi müziğiniz için ayırabiliyorsunuz?

Piyano başında geçirdiğim süre ortalama günlük 3-4 saattir. Ama bu konuda asla disipline olamadım. Yani bir günüm diğerini tutmaz maalesef. Bir ay bakmışsınız enstrümana elimi sürmemişim, sonraki ay başından kalkmıyorum. Önceden de belirttiğim gibi, zaman programlama konusunda pek başarılı sayılmam. Enstrüman çalışmak da bana dünyanın en sıkıcı işiymiş gibi gelir hep. Sanırım çocukluğumdan itibaren akademik olarak formal bir müzik eğitimi almamış olmamdan ötürü çalgı disiplinini hayatıma hiç sokamadım; belki de bu işin bahanesidir bilemiyorum. Bu konudaki zaafımı dengelemenin kendimce yollarını buldum. Okumayı, dinlemeyi, analiz edip kağıt üzerinde çalışmayı çok severim. Parmaklarımdan ziyade duyuşumu, müziğe bakışımı, ifademi ve hayal gücümü geliştirmeyi tercih ederim. Müzik, benim için el becerisi göstermenin çok daha ötesinde bir derinliği ifade ediyor. O yüzden müzikal kimliğimi bu şekilde besleyip geliştirmeye ağırlık veriyorum. Sahnede de, özellikle, sizden üst düzey müzisyenlerle geçirdiğiniz zamanın, piyano üzerinde saatlerce çalışmanıza eşdeğer olduğunu düşünüyorum.

Şu sıralar üzerinde çalıştığınız projeler nelerdir?

2010'da kendi adıma New York'da kaydetmeyi planladığım iki farklı albüm çalışmam var. Ayrıca Litvanyalı dostum Kestutis Vaiginis, Caner Kaptan ve Ferit Odman'la birlikte bir turnemiz olacak Mart sonu gibi. Herşey yolunda giderse turne bitiminde Norveç'te, Kestutis'in ve benim parçalarımdan oluşan bir albüm kaydetmeyi hedefliyoruz. Ayrıca basılmasını beklediğimiz iki faklı albüm kaydı var son dönemde kaydettiğimiz: Biri Ferit Odman'ın kendi adına yaptığı ilk albüm çalışması olan New York'ta usta isimlerle kaydettiğimiz "Nommo", diğeri de Bilal Karaman'ın özgün bestelerinden oluşan farklı bir çalışma. Bunların haricinde rutin kulüp performansları, salon konserleri ve festivallerde kendi gruplarımla ve farklı oluşumlarda "sideman" konumunda yoğun bir tempoda sahne almaya devam ediyorum.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

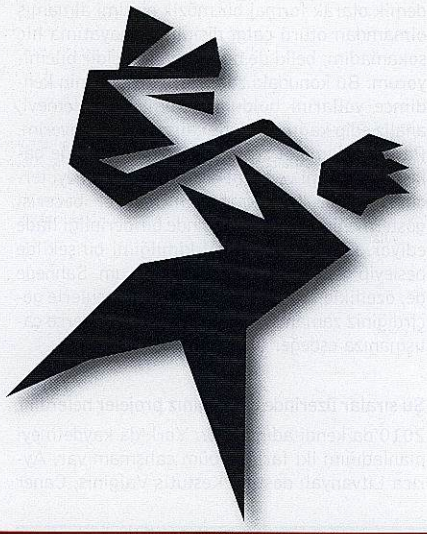

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**el** db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**s**ax	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**fl**	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**t**a	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	**keyb**	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	**man**	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompözitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	**wbd**	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	**xyl**	xylophone

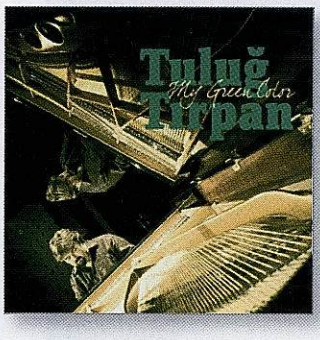

Tuluğ Tırpan

My Green Color
Pozitif Müzik Yapım (025) 2009

Müzisyenler
Tuluğ Tırpan (p)
Juan Garcia Herreros (b)
Antonia Sanchez (d)

Besteleriyle hem klasik hem jazz dünyasında ses getiren müzisyenlerden biri olan Tuluğ Tırpan'ın yeni albümü "My Green Color" Pozitif Müzik Yapım tarafından yayınlandı. Klasik müzikteki çalışmalarının yanı sıra jazz, Latin, Uzakdoğu müzikleriyle de tanışan ve buralardan gelen ünlü müzisyenlerle çalışmalar yapan Tırpan, farklı müzikal ve düşünsel serüvenlerini albümüne taşımış. "My Green Color"da piyanoda Tuluğ Tırpan, basta Greg Osby, Terry Lynn Carrington ile çalışmış olan Juan Garcia Herreros, davulda Antonio Sanchez yer alıyor. Bir sürpriz de Sertab Erener'in iki şarkıda albüme katılmış olması. 8 bestesinin yer aldığı albümde sanatçı Yunus Emre ve Abdülkadir Meragi'den modern Avrupa müziğine, jazz ve Latin ezgilerine kadar çok geniş bir müzikal perspektif sunuyor.

Tolga Tüzün

Periphery
A.K. Müzik 908 (2009)

Müzisyenler
Tolga Tüzün (beste)
Efdal Altun (vio)
Nicolas Crosse (b)
Oğuz Büyükberber (b clt)
Laura Carmichael (clt)

İlk albümü Nix'ten 10 yıl sonra Tolga Tüzün ikinci albümü Periphery'i A.K. Müzik etiketiyle çıkardı. Tüzün'ün solo çalgılar ve elektronik seslerini içeren yapıtlarından oluşan Periphery klasik form anlayışının dışında yazılmış ve icra edilmiş bir albüm. Tolga Tüzün'ün elektronik sesler ve canlı işlemleme ile birlikte viola, kontrbas, basklarnet ve klarnet için düzenlediği dört parçadan oluşan Periphery'de genel olarak yeni müzik etkileri hissediliyor. Tolga Tüzün tüm çalışmalarında olduğu gibi Periphery'de de elektronik müzik, çağdaş müzik ve Türk müziğinin unsurlarını birleştirerek kendine has geniş kapsamlı bir müziğe ulaşıyor. Müziğini 20. ve 21. yüzyılın etkileşimlerine açık bir yapı olarak kuran Tolga Tüzün, tınıyı kompozisyon öğesi olarak birincil plana yerleştirmektedir. Alışılagelmiş formların dışında akabilen bir müzik için, müzik dışı disiplinlere sıkça başvurup, buralardan edindiği modelleri müziğinin bütün öğeleri için bir esin kaynağı olarak kullanmaktadır. Mekan ve algı bestelenebilir unsurlar olarak müziğinde sıkça yer alırken, bilgisayar, hem bu unsurları destekleyen, hem de yeri geldiğinde onları başkalaştırıp, dönüştüren ve özellikle armoni ve ritim ile beraber cok katmanlı süreçlere oturtan bir işlev yüklenir.
Periphery vasıtasıyla Tolga Tüzün bir de mesaj veriyor: "Özellikle bugün eşitlik, adalet ve özgürlüğün küresel olarak saldırı altında olduğu bir dönemde, özgürlüğün sesinin sesin özgürlüğünden geçtiğine inanıyorum. Sözün baskılandığı ve dolayısıyla baskıladığı her alandan sesin özgürleştirici gücüyle çıkmak mümkün. Hergün yeni bir ses duyalım, yeni bir ses çıkaralım, yeni bir ses olalım". Daha fazla bilgi sanatçı ile yaptığımız söyleşi ile bu sayımızda.

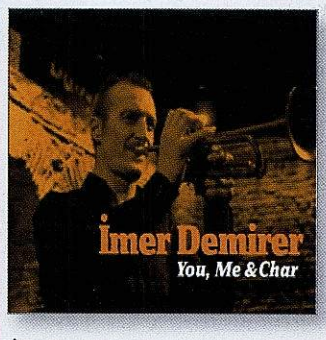

İmer Demirer

You & Me & Char
Pozitif Müzik Yapım (022) 2009

Müzisyenler
İmer Demirer (tp, flgh),
Serkan Özyılmaz (p)
Matt Hall (b)
Cem Aksel (d)

Kariyerinin ilk albümü 'You, Me & Char'ı Pozitif Müzik Yapım etiketiyle yayımlayan İmer Demirer'in albümünde 4 bestesi yer alıyor. Albümde eserleri bulunan diğer müzisyenler ise Emin Fındıkoğlu ve Ali Perret. Demirer, 12 yaşında trompetle tanıştı ve 10 yıl süren klasik eğitimin ardından İstanbul Konservatuarı'ndan mezun oldu. Genç yaşına rağmen uluslararası festivallerde sıklıkla yer alan İmer Demirer, Aaron Goldberg, Essiet Essiet, Ari Honing gibi isimlerle çalıştı. Demirer, Acid Trippin', İstanbul Caz Dörtlüsü, Emin Fındıkoğlu Group, TRT Jazz Orchestra ve EBU Jazz Orchestra gibi önemli projelerde de yer aldı. Miles Davis, Clifford Brown, Wayne Shorter, Lee Morgan ve Woody Shaw gibi önde gelen isimlerin beğenisini kazanmış olan İmer Demirer'in ismi, şimdiden Türk jazz müziğinin en saygın ve önemli trompet sanatçılarından biri olarak anılıyor.

Okay Temiz

High Fly
Ada Müzik (503094) 2009

Okay Temiz son dönem çalışmalarını maalesef kaydetmiyor. Ada Müzik sanatçının eski kayıtlarından yaptığı bir derlemeyi yeni ambalaj ile piyasaya sürmüş. 12 parça yer alıyor, sanatçıyı tanımak isteyenlere derli toplu bir sunum.

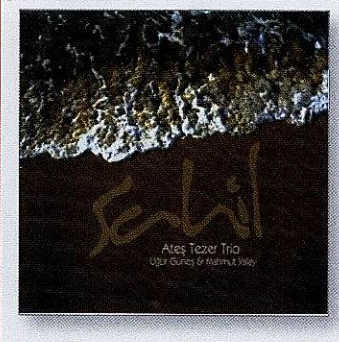

Ateş Tezer Trio

Sahil
Pb Müzik Yapım (250048) 2009

Müzisyenler
Uğur Güneş (p)
Mahmut Yalay (b)
Ateş Tezer (d)

Sahil, stüdyo albümü değil. Kayıtlar İzmir`de bulunan Tepekule Kongre ve Sergi Sarayı`nda yapılmış. `Sahil`e hem yapım aşamasıyla hem verdiği müzikal tatla Ege`nin bir albümü diyebiliriz. Ateş Tezer Trio yıllar önce izmir Çeşme`de çalmaya başlamış. O bölgenin kendine has tüm özellikleri albüme ilhan kaynağı olmuş. Fikir oluşunca da üçlü bu albümü, İstanbul`un hengamesine girmeden yine ilham aldıkları kentte yapma kararı almışlar; Ege`nin denizi, sahili ve tılsımıyla. Albüm, yine her aşamasında bir Ege özelliği taşıyor. 9 parçanın yer aldığı çalışmada besteler dışında Duke Ellington, Frank Foster, Chick Corea, Cole Porter ve Bruno Martino aranjmanı Estate'nin yorumları da yer alıyor.

Sinan Bökesoy

Tales of Future
SonicLAB (001) 2009

Müzisyenler
Sinan Bökesoy (beste, yapım)
Eyüp Hamiş (ney)
Mübin Dönen (santur)
Ertan Tekin (zurna, mey)
Yaşar Akpençe (asma davul)
Kaan Ertürk (cello)
Hüsnü Şenlendirici (clt)
Nedim Nalbantoğlu (vi)
Turgut Özüfler (kanun

"Tales of Future - Gelecekten Masallar" albümünde Sinan Bökesoy, heyecan verici anlatısal bir müzikal mimari inşa ederken, kendisini geleneksel biçim ve yapılardan arındırma girişiminde bulunmuş gözüküyor. Sinan, ilk albümünde şimdiye ait olanı, gelecekteki nostalji üzerinden çapraşık ayrıntılar ve dramatik karşıtlıklara yol açan, ve dinleyici de görsel bir tat da bırakan bir deneyim ile ele alıyor.
Parçaları sarmalayan 'ses uzayı', bestecinin kültürel kökenlerini açığa vuruyor ve Türkiye'ye özgü enstrümanları en iyi yorumcularının performansları ile temsil ediyor. Elektronik sesleri akustik kaynaklarla ustaca birleştirmekle kalmamış Sinan Bökesoy, aynı zamanda özgün ve dramatik kurgu içerisinde zaman zaman melankolinin sınırlarını çizen kişisel bir tarzı dışa vuran ruh halini aktarıyor.

Fahir Atakoğlu

Faces & Places
Far&Here Music (002) 2009

Müzisyenler
Fahir Atakoğlu (p, Rhodes, vo)
Bob Mintzer (s, EWI)
Randy Brecker (tp)
Rumero Lubambo (g)
Wayne Krantz (eg)
Rene Toledo (flamenco g)
John Patitucci (b)
Horacio El Negro Hernandez (d, perc)
Rogerio Boccato (perc)

Amerika'da yaşayan piyanistimiz Fahir Atakoğlu yeni çalışması Faces and Places ile piyasada. Müzik dünyasının kalbi, Mekke'si kabul edilen New York'ta dünyanın dört bir köşesinden gelmiş, müzikleri ile yaşamaya çalışan müzisyenlere adanan bu çalışmada İspanyol, Latin, Ortadoğu ögelerinin birbirine karıştığı bir üslup hakim. Müzisyen kadrosunun zenginliği ve müziğe katkıları albüme başka bir değer daha katıyor. Albümde 11 Fahir Atakoğlu beste ve düzenlemesi yer alıyor. Ayrıca Rachel Golub (vi), Amy Kimball (vi), Julie Goodale (vio), Dave Eggar (cello), Gregg August (b)'dan oluşan bir de yaylı 5tet'i yer alıyor.

Jef Giansily

Sketches
Circle (001) 2009

Müzisyenler
Jef Giansily (p)

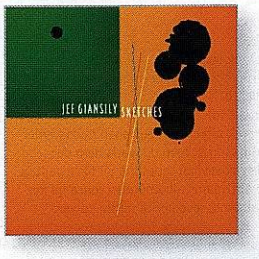

Kağan Yıldız (b)
Ferit Odman (d)

Ülkemizde yaşayan Fransız piyanist Jef Giansily Türk müzisyen arkadaşlarıyla ilk albümünü kaydetti. 7 bestenin yer aldığı albümde konuk sanatçılar da var; Sibel Köse vokaliyle, Sarp maden gitarıyla, Engin Recepoğulları da tenor saksofonuyla birer parçada yer almışlar. Sanatçı ve çalışmalarıyla ilgili geniş röportajımız bu sayıda yer alıyor.

Barış Güney

Düşlere Yolculuk
Kalan Müzik (480) 2009

Müzisyenler
Barış Güney (bağlama)
Ertan Tekin (duduk)
Özer Arkun (cello)
Furkan Bilgi (kemençe)
Marcus Wienstroer (g)
Philipp Bardenberg (b)
Florian Bungert (d)

Bağlama sanatçısı ve besteci Barış Güney'in, 2004 yılında yayınlanan "Tohum" adlı çalışmasından beş yıl sonra hazırladığı ikinci enstrümantal ağırlıklı solo albümü "Düşlere Yolculuk" Kalan Müzik tarafından yayınlandı. Yönetmenliğini ve düzenlemelerini Barış Güney'in üstlendiği albümde, Güney'in altı bestesi ve kendisinin seslendirdiği "Karadır Kaşların" (uzun hava) adlı geleneksel bir eser yer alıyor. Konser performansları düşünülerek canlı icraya yönelik tasarlanan ve hazırlanan albümün büyük kısmı Almanya'da kaydedildi. Albümde Barış Güney'e, Markus Wienstroer (elektrik gitar), Philipp Bardenberg (bas gGitar), Florian Bungert (davul) , Ertan Tekin (duduk), Özer Arkun (çello) ve Furkan Bilgi (tırnak kemençe) enstrümanlarıyla eşlik ediyor.
"Düşlere Yolculuk" albümü, iddialı olmaktan kaçınarak, dinlemenin, öğrenmenin ve değişimin sürekliliğine olan inancı anlatıyor. Barış Güney ikinci solo albümünde, ilk çalışmasının aksine batı enstrümanları ile eserlerini icra etmeyi tercih ediyor ve gerçek anlamda özgün bir doğu-batı armonisini ortaya çıkarmaya çalışıyor.

Mustafa Dönmez

Gizemli Yolculuk
A.K. Müzik (923) 2009

Müzisyenler
Mustafa Dönmez (g, vo, bg, d)
Hidayet Selim Kavçık (ts, ss)
Serdar Pazarcıoğlu (vi)
Ferhat Akay (tabla, bas darbuka, tef, perc)
Sertaç Tunguç (bg)
Selami Sevinç (d)
Bilge Candan (d)

Türkiye'nin ilk jazz, rock, fusion topluluğu olan Atmosfer'i 1986 yılında kuran Mustafa Dönmez, topluluğun ilk albümü Ağaçların Öyküsü'nü 2006'da yayınlamıştı. Sanatçı kendi adına hazırladığı bu albümü 'Gizemli Yolculuk', A.K. Müzik etiketiyle 2009 sona ermeden müzikseverlerin beğenisine sunuldu.
Mustafa Dönmez gitarcı, besteci ve 'yılların hocası' kimlikleriyle özellikle kuzey jazz'ı ve jazz rock dinleyicilerinin uzun yıllardır bildiği ve müzikal adımlarını merak ettiği bir isim. Ağaçların Öyküsü ile söz konusu kitleyi genişleten ve basının yoğun ilgisini çeken Dönmez bu ilk solo albümüyle teknik ustalığının olduğu kadar tematik derinliğinin altını bir kez daha çiziyor.
Atmosfer'den aşina olduğumuz astral doğaçlamalarının peşini 'Gizemli Yolculuk'ta da bırakmayan sanatçı için bu albüm; yaşadığı iyi ve kötü, öğrendiği, sevdiği, sevmediği her şeyin bileşkesini sunuyor. Bununla beraber çok özel bir anlamı daha var: Çünkü Mustafa Dönmez, Gizemli Yolculuk'un kaydına Tanju Duru ile başlayıp süreci Duru'suz tamamlamak zorunda kaldı. Bu nedenle de albüme ismini veren parçayı Tanju Duru'ya ithaf ediyor... Ve sözcüklerin yerini müziğin aldığı 'Gizemli Yolculuk'una herkesi davet ediyor. Çünkü o "Yaşadığım topraklar üzerinde kimseyi dışlamadan her insanın hüznünü ve sevincini yansıtmak istedim. Benim kafamda Jimi Hendrix, Âşık Mahzuni, Neşet Ertaş, Âşık Veysel, Jan Garbarek, Miles Davis; hepsi birdir. Sevgiyi anlatan herkes aynı şeyi söylüyor sonuçta" derken, içtenliğini koruyabilen bir kaç müzisyenden biri.

Erkut Taçkın

En İyileriyle
Ossi Müzik 2009

Elli yılı aşkın bir süre müzik dünyasında hakimiyetini sürdürmüş plaklar ve o plaklarda kalan yüzlerce unutulmaz şarkıyı Ossi Müzik bugünlere taşıyor. Türk popunun öncülerinden biri olan Erkut Taçkın'ın orijinal plak kayıtlarından ve ilk defa yayınlanan sürpriz şarkılarından oluşan 20 şarkılık "En İyileriyle Erkut Taçkın" albümü piyasada.
Türk popunda çoktan kült bir statü edinmiş "Beyaz Ev"den, Sevgi Sanlı'nın "cennet"i anlatırken "destan" yazdığı "Yeryüzü Cenneti"ne, bizzat Erkut Taçkın tarafından yazılmış bir "nihilist senfoni" olan "Çaren Yok"tan, her biri bir başına dahi 60 rüzgarları estirmeye yeterli "Cadillac"a, "Blue Suede Shoes"a kadar çok sayıda şarkı içeren 20 parçadan oluşan arşivlik bir albüm.

Cem Tuncer

Buddha's Groove

Betone adlı fusion grubundan da tanınan başçı Cem Tuncer ilk solo albümü "Buddha' s Groove" u çıkardı. Şimdilik satışı internet üzerinden ve sanatçının kendi çabalarıyla gerçekleşmekte. Sanatçı ve albüme erişim hakkında bilgi almak için http://www.cemtuncer.com.tr 'dan yardım alabilirsiniz. Albüm kimi zaman karanlık,kimi zamansa enerjik partisyonlardan oluşan,melodik ve anlaşılacağı üzere bol slaplı bir albüm. Tarz konusunda tam jazz klasmanına girmese de enstrümantal ve pop-fusion tarzlarını sevenler, albümden büyük bir keyif alacaklardır. Albümde Aşık Veysel' e itafen yazılmış, değişik enstrümanlarında çalındığı; ewi,digidero vb., daha birçok süpriz parça sizleri beklemekte.

Music is Passion

Babylon, geçtiğimiz Haziran ayında "Babylon is Music" adı altında bir derleme albüm serisi başlatmış ve serinin ilk albümüne de "Music is Love" adını vermişti. Temmuz ayının son haftasında yayımlanan ikinci albüme "Music is Hot" ile pozitif enerji yayan yaz müziklerini biraraya getiren Babylon, yeni sezonda da albüm serisine "Music is Soul" ile devam etti.
Yakuza'nın seçkilerinden oluşan Music is Soul, soul, R&B ve elektronik zizgide ilerleyen dinamik yapısıyla dikkat çekmişti.
Style-Ist tarafından derlenen ve dinleyeni sıkıca kavrayan Babylon şarkılarından oluşan bu albüm, kışın kendini giderek daha çok hissettirdiği günler için sıcacık ve keyifli bir alternatif. Albüm, Style-Ist'in setlerinde duymaya alıştığımız elektronik, dub, R&B, reggae ve soul çizgisinde ilerleyen şarkılardan oluşuyor.

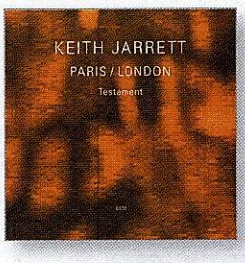

Keith Jarrett

Testament Paris/London
ECM 2130 (2009)

Müzisyenler
Keith Jarrett (p) solo.

Jarrett'in solo konser kayıtlarından oluşan solo 3 CD'lik bu çalışma sanatçının yüksek ölçüde yaratıcı performanslarını kapsıyor. 26 Kasım'da Paris'te Salle Pleyel'de, 2008, 1 Aralık'ta Londra Kraliyet Salonu'ndaki konserler büyük ilgi ile izlenmişti. Londra jazz tarihinde her yıl pek çok solo konserin yer alması çok normal bir olayken bu solo konser Jarrret tarihi için bir ilkdi. Bu albüm ile ilgili geniş bir yazıyı piyanist Selim Benba'nın kaleminden dergimizin bu sayında okuyabilirsiniz.

John Abercrombie

Wait Till You See Her
ECM 8630 (2009)

Müzisyenler
John Abercrombie (g)
Mark Feldman (vi)
Thomas Morgan (b)
Joey Baron (d)

Gitarist Abercrombie'nin kemancı Mark Feldman'la girdiği işbirliği yeni bir albümle meyve vermeye devam ediyor. On yılı aşkın

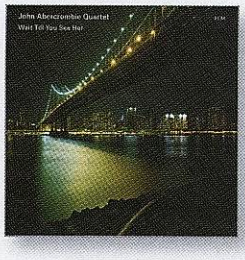

süredir birlikte çalan Abercrombie ve Feldman'ı zarif ve kusursuz ritmleriyle Joey Baron tamamlarken genç basçı Thomas Morgan'ın katılmıyla La Faro'nun hatırası canlı tutuluyor. Albüm ile ilgili geniş bir yazıyı Orhan Kahyaoğlu'nun kaleminden bu sayımızda okuyabilirsiniz.

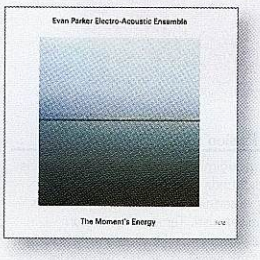

Evan Parker

The Moment's Energy
ECM 4798 (2009)

Müzisyenler
Joel Ryan (programming, electronics, sampler).
Evan Parker (ss)
Philipp Wachsmann (vi)
Ned Rothenberg (shakuhachi, clt, bclt)
Kô Ishikawa (sho)
Peter Evans (tp)
Agustí Fernández (p)
Barry Guy (b)
Paul Lytton (perc, electronics)
Richard Barrett, Lawrence Casserley, Paul Obermayer (electronics);
Walter Prati (computer)
13 yıldır kayıtlarına devam eden Evan Parker 1996'dan bu yana altılı olarak başladığı müzikal yolculuğuna bu kayıtla 14'lü olarak geri döndü. Albüm yedi bölümlük genişletilmiş bir çalışmanın beşincisinin 2007'de kaydedilerek piyasaya çıkmış halidir. Bu müzikal yolculuğu merak edenlere şiddetle öneriyoruz.

Jon Balke

Siwan
ECM 2042 (2009)
Amina Alaoui (vo)
Jon Hassell (tp, elec)
Kheir Eddine M Kachiche (vi)
Jon Balke (keyb, cond)
Helge Andreas Norbakken (perc)
Pedram Khavar Zamini (zarb)
Norveçli piyanist Jon Balke klasik eğitimli bir müzisyen. Avant-garde, günümüz jazz'ı, post-bop, rock, folk, world müzik de dahil olmak üzere çeşitli stilistik etkiler çalışmalarına yansımıştır. İlk albümü 1991 tarihinde yayımlanmıştır. Magnetic North Orchestra üyesi de olan sanatçı bu grupla pek çok albüm kaydetmiştir. Bu çalışmasında ise Ortaçağ'a özgü sesleri kullanarak felsefi, tarihsel ve edebi unsurlarla oldukça özgün bir çalışma ortaya çıkarmış. Albümde yer alan diğer enstrüman ve sanatçılar; Bjarte Eike (vi), Per Buhre (vi), Peter Spissky (vi), Anna Ivanovna Sundin (vi), Milos Valent (vi), Rastko Roknic (vio), Joel Sundin (vio), Tom Pitt (cello), Kate Hearne (cello), Mattias Frostensson (b), Andreas Arend (orboe, archlute), Hans Knut Sveen (harpsichord, clavichord).

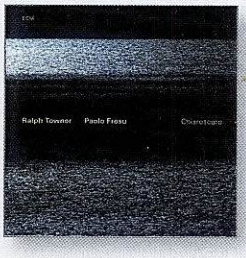

Ralph Towner & Paolo Fresu

Chiaroscuro
ECM 2085 (2009)

Müzisyenler
Ralph Towner (g), P
Paolo Fresu (tp)
Heyecan verici yeni bir düet; Amerikalı gitar virtüözü Ralph Towner ve İtalyan trompetçi Paolo Fresu'nun birlikteliğinden sıradışı bir albüm ortaya çıkmış. İkilinin barok müzik etkisi ve çağdaş düzenlemelerle şekillendirdiği, geleneksel Brezilya müziği ve jazz'ını değerlendirdiği ve hepsinin ötesinde Bill Evans'ın hayal gücünü ve yaratıcılığını yorumladığı bu kayıtta şiirsel ve lirik bir kurgu kullanılmış. Ayrıca Bill Evans - Miles Davis parçalarının yanı sıra Towner'ın kendi parçalarında da zarif ve gösterişli tekniğini hissettiren Fresu, Chiaroscuro ile yüksek kayıt kalitesini yakaladığı çok başarılı bir çalışma ortaya çıkarmış. 10 parçanın yer aldığı albüm kaçırılmayacak cinsten...

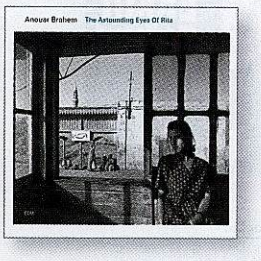

Anouar Brahem

The Astounding Eyes of Rita
ECM 2075 (2009)

Müzisyenler
Anouar Brahem (ud)
Klaus Gesing (b clt)
Björn Meyer (b)
Khaled Yasinse (darbuka, bendir)
Zevkli yeni proje; yapımcı Manfred Eicher'le Tunuslu ud ustası Anouar Brahem tarafından kotarılmış. Udla bas klarnetin birleşmesi sanatçının diğer çalışmalarını da akla getirmekle birlikte, jazz'ın ötesinde doğu-batı çizgisini yakalamış. Darbukanın ritmi ile hissedilen karanlık, ılık seslerin dansı, Lübnanlı perküsyoncu Khaled Yassine'nin davulu ile 8 parçanın yer aldığı albüm, Filistinli şair Mahmoud Darwish'e ithaf edilmiş.

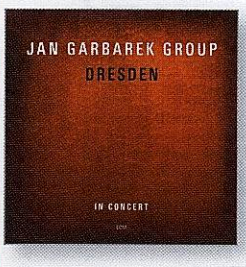

Jan Garbarek

Dresden
ECM (2100/01) 2009 - 2CD

Müzisyenler
Jan Garbarek (ss, ts)
Rainer Brüninghaus (p, keyb)
Yuri Daniel (b)
Manu Katché (d)
Jan Garbarek albümü en beklenen müzisyenler arasındadır sanırız, hem dünyada hem de ülkemizde çok sevilen sanatçı 6 yıl önce yaptığı In Praise of Dreams albümünden sonra bu kez "duble" albümle sevenlerini mutlu ediyor.

Tomasz Stanko Quintet

Dark Eyes
ECM (2115) 2009

Müzisyenler
Tomasz Stanko (tp)
Jakob Bro (g)
Anders Christensen (eb)
Alexi Tuomarila (p)
Olavi Louhivuori (d)
Polonyalı trompetçi Stanko'nun yeni Finli ve Kuzey Avrupalı beşlisi, elektrik ve akustik ögeleriyle yepyeni bir görünüm sergiliyor. Avrupa'nın kuzeyinden seçtiği bu yeni genç arkadaşlarıyla sanatçı ifade ve hayal gücü yüksek bir performans yakalıyor. Finlandiyalı piyanist Alexi Tuomarila ve davulcu Olavi Louhivuori'nin yanında Paul Motian'ın genç gitaristi Danimarkalı Jakob Bro ve basçı Dane Anders Christensen'i de ekibine katan Stanko, The Dark Eyes of Martha Hirsch gibi yeni besteleriyle birlikte Last Song, Dirge for Europe gibi tescilli parçalarına da hayat veriyor bu albümde. Toplam 10 parçanın yer aldığı albümde ayrıca Krzysztof Komeda'nın 2 bestesi bulunuyor. "Dirge for Europe" ve "Etiuda Baletowa No 3". Komeda; Polanski için film müziği yazan bir deha besteci (ö.1969).

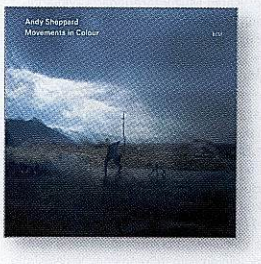

Andy Sheppard

Movements in Colour
ECM 2062 (2009)

Müzisyenler
Andy Sheppard (ss, ts)
John Parricelli (g)
Eivind Aarset (g, elec.)
Arild Andersen (b)
Kuljit Bhamra (tabla, perc)
İngiliz saksofoncu Andy Sheppard uluslararası grubuyla çok çarpıcı bir repertuarla 7 parçanın yer aldığı bir albümle piyasada. Olağanüstü müzisyenlerden oluşan kadroda Andy Sheppard'ın uzun zamandır yol arkadaşı olan gitarist John Parricelli, tabla virtüözü Kuljit Bharma, 2 muhteşem sanatçı Norveçli Eivind Aarset ve Arild Andersen ile sınıflandırmanın oldukça zor olduğu bir çalışma ortaya çıkarmışlar.

Norah Jones

The Fall
Blue Note 56966 (2009)

Müzisyenler
Norah Jones (vo)
ABDli şarkıcı Norah Jones her albümünde ilginç işler ortaya çıkarıyor. Her zaman çok satanlar listesinde olan Grammy ödüllü sanatçı oldukça zengin bir kadroyla 13 parçadan oluşan The Fall ile müzik kariyerinde yeni bir sayfa açıyor. "Bu albüm için kafamda bir sound vardı. Çok uzun zamandır aynı müzisyenlerle çalışıyordum. Benim için yeni insanlarla çalışmanın tam zamanı olduğunu düşündüm" sözleriyle yeni albümü "The Fall"u anlatıyor. Kafasındaki sound'u gerçeğe dönüştürme yolculuğunda Norah Jones'a, Jacquire King (Kings of Leon, Modest Mouse, Tom Waits) prodüktör koltuğunda eşlik ederken davullarda Joey Waronker (Beck, R.E.M.) ve James Gadson (Bill Withers), keyboardda James Poyser (Erykah Badu, Al Green), gitarlarda Marc Ribot (Tom Waits, Elvis Costello) ve Smokey Hormel (Johnny Cash, Joe Strummer) yer alıyor. Şarkı yazımında ise Jones, daha önce de beraber çalıştığı Jesse Harris'in yanı sıra Ryan Adams ve Will Sheff ile de işbirliği yapıyor.
Jacquire King'e prodüktör aradığı dönemde dinlediği favori albümlerinden Tom Waits'in "Mule Variations" albümü sayesinde ulaşan Norah Jones, albümünün sound'unun güzel ve kaba arasında dengelendiğini ve çok doğal olduğunu belirtiyor. Şarkı yazımı konusunda geçmişte tereddütler yaşadığını dile getiren Jones, artık olgunlaştığını ve bir şeyler denemekten korkmadığını söylüyor.

Luz Casal

La Pasion
Blue Note
Pedro Almodovar'ın "Gone Heels" filminin soundtrack albümünde "Un Año de Amor" ve "Piensa en Mi" parçalarıyla yer alarak çıkışını yapan Luz Casal, günümüzde İspanyol müziğinin en iyi solistlerinden biri olarak gösteriliyor. 1999 yılında "Mi Confianza" ve 2000 yılında da "Soy" ile "En İyi Şarkı" ödüllerini kazanan Luz Casal, yeni albümü "La Pasión"da 1950'lere geri dönüyor. Albümünde günümüzde unutulmaya yüz tutan ve dönemin pek bilinmeyen bolerolarına yeniden hayat veriyor. Manu Chao ve Feist ile çalışan Renaud Letang'ın prodüktörlüğünde kaydedilen albümün kaydı Los Angeles'ta yapıldı. Sanatçı ayrıca Fransa'nın sanat alanındaki en önemli ödülüne layık görüldü. 13 Kasım'da düzenlenen törende Casal, French Medal of Arts and Literature ödülünü Fransız Kültür Bakanı Frédéric Mitterand'ın elinden aldı.

Nat King Cole

The Ultimate Collection
EMI 925120 (2009)
Sanatçının en sevilen parçalarının toplandığı EMI'ın 10 Great Songs Serisinden 10 parçanın yer aldığı çalışma, hala "unutulmaz"lar arasında, verilebilecek en güzel hediyelerden biri de olabilir.

Nigel Kennedy

10 Great Songs
EMI 912328 (2009)
Geçtiğimiz günlerde İstanbul Babylon'da konserler veren sanatçı ülkemizde oldukça seviliyor. 10 Great Songs Serisinden 10 parçanın yer aldığı çalışma kendisini daha iyi tanımak isteyenler için derli toplu bir kaynak tadında.

Buika

El Ultimo
Warner Bros. 6147 (2009)

Müzisyenler
Chucho Valdés (p)
Concha Buika (vo)
Lazaro Rivero Alarcón (b)
Juan Carlos Rojas Catro (d)
Javier Limón (g Flamenca)
Carlos Sarduy (tp)
Yaroldy Abreu Robles (perc)
Melankolik aşk şarkılarının yeni sesi Buika, dördüncü albümü "El Ultimo Trago" ile karşınızda! Flamenko, jazz, rumba ritimlerini harmanladığı müziğiyle beğeni kazanan Buika, yeni albümünde Kübalı piyanist ve besteci Chucho Valdez ile bir araya geldi. "El Último Trago" adını verdiği albümünde ünlü Meksikalı müzisyen Chavela Vargas'ın 90. doğum gününü kutluyor. Chucho Valdez ile geçtiğimiz Nisan ayında tanışan Buika, gerek Afrika kökenli olmaları gerekse de müziğe duydukları sevgi sayesinde Valdez ile kısa sürede arkadaşlıklarını müzikal ortaklığa taşımaya karar verdiler. Valdez ile Chavela Vargas şarkılarını yeniden yorumlayan Buika, albümünde 'Las Ciudades', 'Las Simples Cosas', 'Sombras', 'Luz de Luna' gibi Vargas'ın unutulmaz şarkılarına yer veriyor.

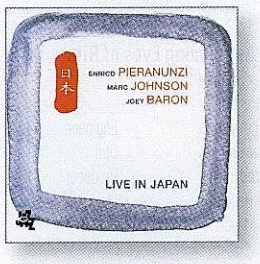

Enrico Pieranunzi

Live in Japan
CamJazz 7797 (2007)

Müzisyenler
Enrico Pieranunzi (p)
Joey Baron (d)
Marc Johnson (b)
Enrico Pieranunzi, uzun zamandır en iyi Avrupalı jazz piyanistlerinin biri olarak oldukça tanınan bir isim. Bascı Marc Johnson ve davulcu Joey Baron ile Japonya turnesi sırasında kaydettikleri 2 CD'den oluşan bu kayıtlar 2004 yılına ait. 7şer parçadan toplam 14 parçanın yer aldığı kayıtta İtalyan film müzikleri besteleyen Enrico Morricone'nin de 4 parçasını yorumluyorlar.

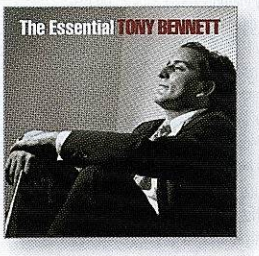

Tony Bennett

The Essential
Sony Music 31397 (2008)

The Essential Tony Bennett 2 CD'den oluşan daha önce 2002'de piyasaya çıkmış bir çalışma. Sanatçının Columbia firmasında yaptığı kariyerinin bir belgesi niteliğinde. Her zaman dinlenebilecek çok keyifli bir toplama. Firmanın son dönem The Essential serisinden Billy Joel, Luther Vandross ve Kenny Loggins toplamaları da piyasada bulunmaktadır.

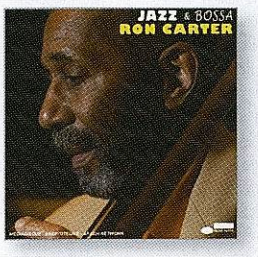

Ron Carter

Jazz & Bossa
Blue Note 28104 (2008)

Müzisyenler
Ron Carter (b)
Javon Jackson (ts)
Stephen Scott (p)
Guilherme Monteiro (g)
Portinho (d)
Roland Morales-Matos (perc)
Basın devlerinden Ron Carter Japon firması Sometin'Else ile pek çok albüm kaydetti ve bunların pek çoğu da ABD'de piyasaya çıkmadı. It's The Time adlı yine Bossa Nova'nın 50. yılına adadığı ve Mulgrew Miller ve Russell Malone ile yaptığı kayıt unutulmazlar arasındadır. Bu özel bossa çalışması ise onun her zaman birlikte çaldığı grubunun kaydıdır. Kayda değer özelliği ise albümdeki 9 parçadan dördünün sanatçının kendi bestesi olmasıdır. Otantik bossa ritimlerinin jazz ile yorumları, arşivlik kayıtlardan biri daha...

Al Jerreau

The Very Best Of
Rhino 98474 (2009)

Jazz, pop ve R&B'nin yıldızı Al Jarreau'nun yaklaşık 40 yıla damgasını vurmuş 'Take Five', 'We Got By' ve 'Moonlighting' gibi hitlerini "Al Jarreau - The Very Best Of: An Excellent Adventure" çatısı altında bir araya getirildi. Kariyeri boyunca 7 kez Grammy kazanan Al Jarreau, best of albümünde dinleyicilerini ufak bir zaman yolculuğuna çıkartıyor. 16 şarkılık albümün sürprizi ise Al Jarreau'nun bu albüm için özel olarak kaydettiği 'Excellent Adventure' isimli yeni şarkısı.

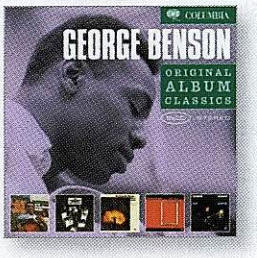

George Benson

Original Album, Classics 5 CD
Columbia 14552 (2007)
George Benson'un 5 CD'den oluşan It's Updown, George Benson Cookbook, Beyond The Blue Horizon, Body Talk, Bad Benson albümlerinin derlenmiş hali.

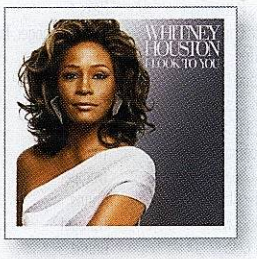

Whitney Houston

I Look To You
Sony 332 (2009)
"Just Whitney" albümünü yayınlayalı 7 sene olan Whitney Houston'un yeni albümü "I look to you" albümü piyasada. Kaliteli poptan hoşlananlara...

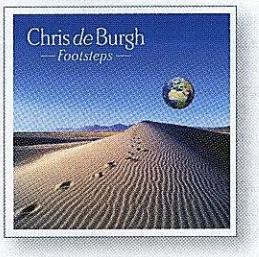

Chris de Burgh

Footsteps
Sony 810246 (2008)
"Lady in Red", "The Traveller", "High And Emotion", "Sailing Away" şarkıları ile İngiltere başta olmak üzere 24 ülkede uzun süre bir numarada kalarak satış rekorları kıran Chris de Burgh, uzun süredir bulunamayan albümü Footsteps tekrar piyasada. 200'ün üstünde platin ve altın plak ödülü kazanan Chris De Burgh'un şarkıları dünya listelerinde defalarca bir numaraya yükseldi ve 1990'lı yıllarda radyolarda en çok çalınan şarkılar haline geldi.

Cafe de Pera 8

Sony 2572 (2009)
2003 yılından bu yana kaliteli ve zengin müzikal içeriği ile Türkiye'de çıkan aynı içerikteki albümlere öncü olmuş seri, yine çok özel bir seçkiyi müzikseverlerle buluşturuyor...
Şarkılarıyla tekrar saygıyla andığımız Michael Jackson ve Patrick Swayze Café De Pera 8'de şarkıları yer alan önde gelen isimlerden. Ayrıca bu çok özel seçkide; yeni albümlerinden özel şarkılarla Patricia Kaas, Dido, Beth Orton ve de

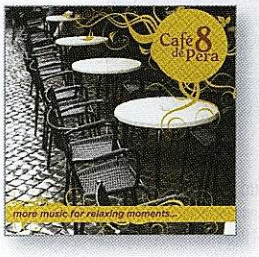

bu yıl ülkemizde de muhteşem bir konser vererek binlerce müzikseveri kendine hayran bırakan büyük usta Leonard Cohen; müzik tarihinin ölümsüz sesleri Elvis Presley ve Jeff Buckley; yeni dönem jazz müziğinin başarılı isimleri Jane Monheit, Lisa Ekhdal, Chris Botti ve son olarak yepyeni albümü ile piyasaya geri dönen Whitney Houston ve daha fazlası Cafe De Pera'nın 8. albümünde bir araya gelmiş.

Home Party

Sony 7825 (2009)
Hizmette sınır tanımayan Sony evinizdeki partiler için müzikleri de CD olarak hazırladı. 2 CD'den oluşan "Home Party" Coctail ile başlayarak ısınma turu attırıyor. 80'li yılların şarkılarına başka bir yorum getiren topluluk "The Lost Fingers" ve Stevie Wonder klasiği "Part Time Lover", Soul & Funk müziğinin efsane isimleri;Sly &Family Stone, Aretha Franklin, Toto, The O'Jays. Party'de ise "Madcon", Beggin', Türkiyede ilk defa karışık albümde yer alan soul müziğin yeni soluğu "Raphael Saadiq" ve "100 Yard Dash", bir partide olmazsa olmaz isimler; Boney M, The Jacksons, Wild Cherry, Earth Wind&Fire, Men At work, Weather Girls ve daha fazlası, iyi eğlenceler...

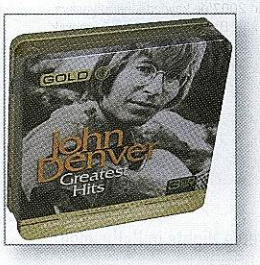

John Denver

Greatest Hits 3 CD set
Sony BMG 336492 (2008)
John Denver Greatest Hits, 2008 German exclusive 3-CD albüm set, sanatçının 36 ünlü parçasını derlemiş. 'Take Me Home, Country Roads', 'Annie's Song' ve 'Thank God I'm A Country Boy', çok bilinen ve sevilen klasik parçalarının da yer aldığı, çok şık metal kutusunda☺)

Seda Binbaşgil
esintiler@tnn.net

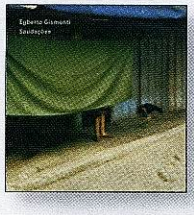

Saudações

Egberto Gismonti
ECM Records
Camerata Romeu
Zenaida Romeu conductor
Alexandre Gismonti guitar
Egberto Gismonti guitar

Carla's Christmas Carols

Carla Bley
Watt/Ecm

Nicolas Baillard	Engineer
Berlin Brandenburg, Rundfunk	Engineer
Carla Bley	Arranger, Producer
Christine Chapman	Horn
Gérard De Haro	Engineer
Ulf Drechsel	Producer
Wolfgang Hoff	Sound Supervision
Nikolaus Löwe	Engineer
Adrian Mears	Trombone
Ricarda Molder	Editing, Mastering
Edward Partyka (Bass)	Tuba, Trombone
Axel Schlosser	Trumpet, Chimes, Flugelhorn, Soloist
Steve Swallow	Producer
Tobias Weidinger	

Twelve Nights in Hollywood

Ella Fitzgerald
Verve

Rolf Ambor	Photography
Herb Ellis	Guitar
Bart Forbes	Cover Illustration
Seth Foster	Mastering
Norman Granz	Recording Supervision
Jonathan Han	Package Design
Gus Johnson	Drums
Hollis King	Art Direction
Andy Kman	Production Coordination
Stan Levey	Drums
Lou Levy	Piano
Wilfred Middlebrooks	Bass
Donna Ranieri	Photo Research
Riccardo Schwamenthal	Photography
Richard Seidel	Liner Notes, Release Production
Andrew Skurow	Tape Research
Paul "Scooby" Smith	Piano

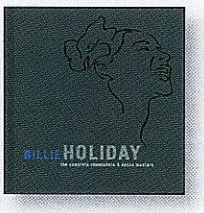

The Complete Commodore & Decca Masters

Billie Holiday
Verve/Hip-O Select/Geffen

Louis Armstrong	Vocals, Duet
Bob Bain	Guitar
Eddie Barefield	Clarinet, Sax (Baritone)
Everett Barksdale	Guitar
Tom Barney	Bass
Joe Benjamin	Bass
Sammy Benskin	Piano
Emmett Berry	Trumpet
Denzil Best	Drums
Larry Binyon	Sax (Tenor)
Wallace Bishop	Drums
Johnny Blowers	Guitar, Drums
Sonny Burke	Producer
Billy Butterfield	Trumpet
Louis Butterman	Bass
Toots Camarata	Guitar, Arranger, Director
Armand Camgros	Sax (Tenor)
Russ Case	Trumpet
Big Sid Catlett	Drums
Henderson Chambers	Trombone
Doc Cheatham	Trumpet
Kenny Clarke	Drums
Buck Clayton	Trumpet
Cozy Cole	Drums
Shad Collins	Trumpet
Sid Cooper	Sax (Alto)
Jimmy Crawford	Drums
Jack Cressey	Sax (Alto)
Lem Davis	Sax (Alto)
Vic Dickenson	Trombone
Bob Dorsey	Sax (Tenor)
George Dorsey	Sax (Alto)
Eddie Dougherty	Drums
Art Drellinger	Sax (Tenor)
George Duvivier	Bass
Dick "Dent" Eckles	Flute, Sax (Tenor)
Andy Engel	Design
Tony Faso	Trumpet
Nick Fatool	Drums
David Friscina	Violin
John Fulton	Clarinet, Flute, Sax (Tenor)
Milt Gabler	Producer
Gordon Griffith	Trumpet
Tiny Grimes	Guitar
Joe Guy	Trumpet
Bobby Hackett	Trumpet
Bob Haggart	Bass, Arranger, Director
Barry Hansen	Sleeve Art
Buster Harding	Director
Horace Henderson	Piano
Eddie Heywood	Piano, Arranger
Billie Holiday	Vocals
Kenneth Hollon	Sax (Tenor)
Michele Horie	Production Coordination, Art Direction
Charles Jaffe	Violin
Gordon Jenkins & His Orchestra	Strings, Arranger, Conductor, Director
Gordon Jenkins Singers	Vocals (bckgr)
Budd Johnson	Sax (Tenor)
Ashley Kahn	Liner Notes
Armand Kaproff	Viola
Bernard Kaufman	Sax (Tenor)
Al Klink	Sax (Alto)
Carl Kress	Guitar
Leo Kruczek	Violin
Billy Kyle	Piano
Steve Lasker	Sonic Restoration
Charlie LaVere	Piano
Morris Lefkowitz	Violin
Bernie Leighton	Piano
Jack Lesberg	Bass
Mundell Lowe	Guitar
Kelly Martin	Drums
George Matthews	Trombone
Andy McKaie	Compilation Producer
Jimmy McLin	Guitar
Johnny Mince	Sax (Alto)
Toots Mondello	Sax (Alto)
Sol Moore	Sax (Baritone)
Tony Mottola	Guitar
Frankie Newton	Trumpet
Pat Nizza	Sax (Tenor)
Jimmy Nottingham	Trumpet
Ryan Null	Photo Coordination
Sy Oliver	Arranger, Director
Stanley Payne	Sax (Tenor)
Maurice Perlmutter	Viola
Daniel Perry	Guitar
Charles Peterson	Photography
Don Peterson	Photo Courtesy
Rudy Powell	Sax (Alto)
Specs Powell	Drums
Bernie Privin	Trumpet
Donna Ranieri	Photo Research
Rostelle Reese	Trumpet
Kurt Reher	Cello
Paul Ricci	Sax (Tenor)
Hymie Schertzer	Sax (Alto)
Doug Schwartz	Mastering, Digital Assembly
George Serloff	Violin
Jimmy Shirley	Guitar
Frank Siefiels	Violin
John Simmons	Bass, Director
Tab Smith	Sax (Alto)
Joe Springer	Piano
Bill Stegmeyer	Clarinet, Strings, Director, Sax (Alto)
Haig Stephens	Bass
George Stevenson	Trombone
Billy Taylor, Jr.	Bass
Bobby Tucker	Piano
Dick Vance	Trumpet
Teddy Walters	Guitar
Stan Webb	Sax (Baritone)
Dicky Wells	Trombone
George Wettling	Drums
Sonny White	Piano
Freddie Williams	Sax (Tenor)
John Williams	Bass
Shadow Wilson	Drums
Milt Yaner	Clarinet, Sax (Alto)
Lester Young	Sax (Tenor)

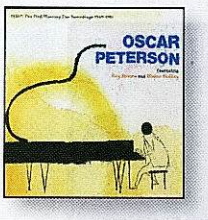

Debut: The Clef/Mercury Duo Recordings 1949-1951

Oscar Peterson
Hip-o Select

Ray Brown	Bass
Alex de Paola	Photography
Seth Foster	Restoration
Norman Granz	Liner Notes, Author, Supervisor, Recording Supervision
Major Holley	Bass
Barney Kessel	Guitar
Hollis King	Art Direction
Andy Kman	Producer
Diana Krall	Author
Herman Leonard	Photography
Christian McBride	Author
Hank O'Neal	Photo Courtesy
Oscar Peterson	Piano
Donna Ranieri	Photo Research
Kevin Reeves	Transfers, Remastering
David Ritz	Liner Notes, Photo Courtesy
Andrew Skurow	Tape Research
Chuck Stewart	Photography
Alvin Stoller	Drums
Benjamin Taylor	Typography

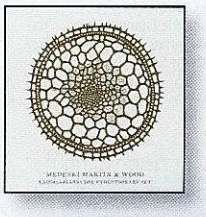

Radiolarians: The Evolutionary Set

Medeski Martin & Wood
Indirecto

Luke Augusta	Editing
Mike Fossenkemper	Mastering
Grey Gersten	Director, Editing, Filmmaker
David Gottlieb	Digital Effects
Ernst Haeckel	Illustrations
Carmel Holt	Art Direction, Design, Layout
David Kent	Producer, Engineer, Mixing
Jed Kosiner	Assistant
Billy Martin	Percussion, Director, Drums, Producer, Editing, Filmmaker
John Medeski	Keyboards
Medeski, Martin & Wood	Producer
David Perry	Art Direction, Design, Layout
Alan Silverman	Mastering
Chris Wood	Bass

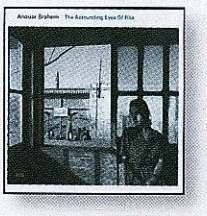

The Astounding Eyes of Rita

Anouar Brahem
ECM Records

Stefano Amerio	Engineer
Anouar Brahem	Oud
Manfred Eicher	Producer
Klaus Gesing	Clarinet (Bass)
Bjorn Meyer	

Wait Till You See Her

John Abercrombie Quartet
ECM Records

John Abercrombie	Guitar
Joey Baron	Drums

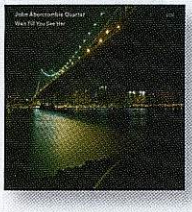

Manfred Eicher Producer
James Farber Engineer
Mark Feldman Violin
Thomas Morgan

Project A
Joel Frahm/Bruce Katz
Anzic Records
Marty Ballou Bass (Acoustic)
Anat Cohen Executive Producer
Jay Collins Sax (Baritone)
Lorne Entress Drums, Production Assistant
James Farber Engineer, Mixing
Joel Frahm Sax (Tenor), Producer, Liner Notes
Jerry Jemmott Bass (Electric)
Bruce Katz Piano, Organ (Hammond), Producer, Liner Notes, Wurlitzer, Hammond B3
Rick Kwan Assistant Engineer, Mixing Assistant
Oded Lev-Ari Executive Producer
Kenny Rampton Trumpet
Ralph Rosen Drums
Chris Vitarello Guitar
Mark Wilder

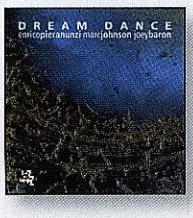

Dream Dance
Enrico Pieranunzi/Marc Johnson/Joey Baron
Cam Jazz
Joey Baron Drums
Ermanno Basso Artistic Producer
Thomas Conrad Liner Notes
Marc Courtney Johnson Bass
Marc Johnson Bass
Enrico Pieranunzi Piano
Danilo Rossi Mastering
Johannes Wohlleben

Music We Are
Jack DeJohnette
Kindred Rhythm
Jane Chun Producer, Associate Producer
Jack DeJohnette Drums, Melodica, Producer, Liner Notes, Executive Producer
Lydia Dejohnette Executive Producer
Mirav Ozeri Producer, Editing, Direction

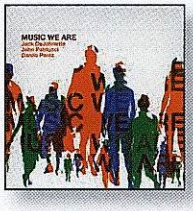

Timothy Parrott Art Direction, Design
John Patitucci Bass (Electric), Producer, Liner Notes, Bass (Upright)
Danilo Perez Piano, Keyboards, Producer, Liner Notes
Scott Petito

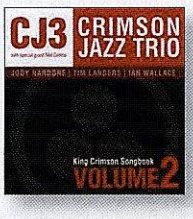

King Crimson Songbook, Vol. 2
The Crimson Jazz Trio
Inner Knot
Joey Nardone piano, vocals
Tim Landers bass
Ian Wallace drums

Tomasz Stanko Quintet
Dark Eyes
Tomasz Stanko trumpet
Alexi Tuomarila piano
Jakob Bro guitar
Anders Christensen bass
Olavi Louhivuori drums

Live At Jazz Standard NYC
Dafnis Prieto Si o Si Quartet
Peter Apfelbaum: tenor saxophone, soprano saxophones, bass melodica, percussion;
Manuel Valera: piano, keyboard, melodica;
Charles Flores: acoustic bass, electric bass;
Dafnis Prieto: drums, vocal, clave.

Nostalgic Journey:
Tykocin Jazz Suite
Randy Brecker
Summit Records
Marcin Nalecz Niesiolowski Conductor
Randy Brecker Trumpet
Bialystok Podlasie Opera Philhar Ensemble, Producer
Wlodek Pawlik Trio Ensemble

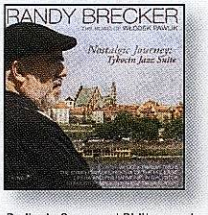

Podlasie Opera and Philharmonic Orchestra, Producer
Symphony Orchestra of the Podlas Orchestra, Producer
Darby Christensen Producer

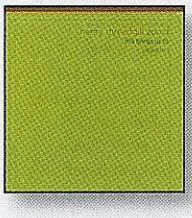

This Brings Us To, Vol. 1
Henry Threadgill Zooid
Pi Recordings
Jose Davila Trombone, Tuba
Liberty Ellman Guitar, Producer, Mixing
Steve Fallone Mastering
Jose Davila Trombone, Tuba
Elliot Humberto Kavee Drums
Seth Rosner Executive Producer
Stomu Takeishi Bass, Guitar (Bass)
Andy Taub Engineer
Henry Threadgill Flute, Saxophone, Sax (Alto), Concept

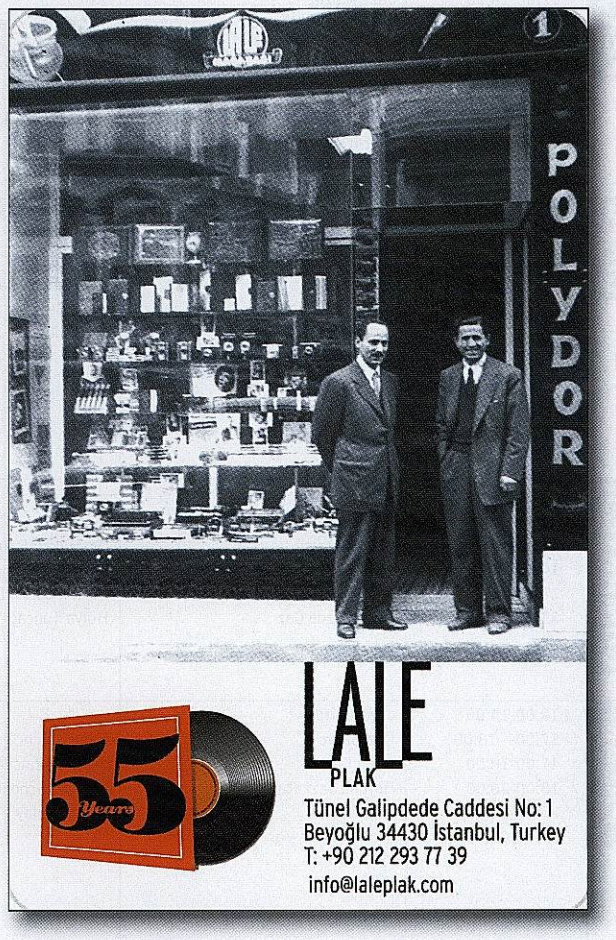

Filiz Küçük / filizkucuk@yahoo.com

NTV RADYO 102.8 AÇIK RADYO 94.9 TRT RADYO-3 88.2
İTÜ RADYOSU 103.8 RADYO ODTÜ 103.1 DİNAMO 103.8

RADYOLAR

	PROGRAM SAATİ	PROGRAMIN ADI	HAZIRLAYAN SUNAN	RADYO ADI
PAZARTESİ	03:00-04:10	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Levent Öget- Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	06:15-06:30	Caz Kuşağı		NTV Radyo
	12:00-14:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Levent Öget- Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	23:00-00:00	Caz Vitrini	Zuhal Focan	TRT Radyo-3
	00:00-01:00	Caz Durağı	Aslı Avkıran	TRT Radyo-3
SALI	03:00-04:10	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Levent Öget- Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	06:15-06:30	Caz Kuşağı		NTV Radyo
	12:00-13:00	Şehrin Ritmi	Berna Kaytaz	Açık Radyo
	12:00-14:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	15:00-17:00	Basic Soul	Simon Harrison	Dinamo 103.8
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Levent Öget- Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	19:10-20:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	22:00-23:00	Esintiler	Seda Binbaşıgil	Açık Radyo
	22:10-23:00	Blues'un Tonları	Eyüp İblağ	TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Fora	Levent Öget	Açık Radyo
	23:00-00:00	Cazda Modern Kavramlar	Murat Beşer	TRT Radyo-3
	00:00-01:00	Cazın Usta Sesleri	Aşlı Avkıran	TRT Radyo-3
ÇARŞAMBA	03:00-04:10	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Levent Öget- Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	06:15-06:30	Caz Kuşağı		NTV Radyo
	12:00-14:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Levent Öget- Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	19:10-20:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	21:30-22:00	TRT İstanbul Hafif Müzik Ve Caz Orkestrası	Caner Beklim-Atakan Ünüvar	TRT Radyo-3
	22:00-23:00	Ayın Karanlık Yüzü	Yosi Falay	Açık Radyo
	23:00-00:00	Caz Fotoğrafları	Levent Öge	TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Caz Portreleri	Mustafa Aykın	Açık Radyo
PERŞEMBE	03:00-04:10	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Levent Öget- Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	06:15-06:30	Caz Kuşağı		NTV Radyo
	12:00-13:00	Cazır Cazır	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	12:00-14:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Levent Öget- Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	19:10-20:00	Caz Sokağı	Şafak Tartanoğlu	TRT Radyo-3
	20:00-21:30	Konser Salonlarından		TRT Radyo-3
	20:00-21:00	Mavi Tren	Güven İlter-Güray Oskay	Açık Radyo
	22:00-23:00	Cazkolik	Feridun Ertaşkan	Açık Radyo
	23:00-00:00	Az Biraz Caz	Solmaz Erkan	TRT Radyo-3
CUMA	03:00-04:10	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Levent Öget- Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	06:15-06:30	Caz Kuşağı		NTV Radyo
	12:00-14:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Faruk Eczacıbaşı - Levent Öget- Berna Kaytaz - Korhan Ogan	Açık Radyo
	21:00-22:00	Aşağı Mahalle	Ümit Baykara	Açık Radyo
	23:00-00:00	Şu Caz Dedikleri	Ali Sönmez	TRT Radyo-3
CUMARTESİ	12:00-14:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	12:10-13:00	Caz ve Ötesi		NTV Radyo
	13:10-14:00	Cazın Büyüsü	Dr. Hakan Rauf Tüfekçi	NTV Radyo
	14:10-15:00	Müziğin Caz Hali	Berna Kaytaz	NTV Radyo
	22:10-23:00	Caz Saati	Ozan Musluoğlu	TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Günümüzde Caz	Hülya Tunçağ	TRT Radyo-3
PAZAR	12:00-14:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	17.00 – 18.00	Caz Bistro	Banu Şahin	Radyo ODTÜ
	17:00-18:00	Öteki Caz	Şevket Akıncı - Volkan Terzioğlu - Korhan Erel - Robert Reigle	Açık Radyo
	18:00-20:00	Beyond Jazz Radio Show	Lennart Schoors & Jurriaan Persyn	Dinamo 103.8
	23:00-00:00	Mavi Nota	Cengiz Işılay	TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Aklımda Caz Var		Radyo ODTÜ

Ülkem Özsezen
ulkemplm@yahoo.com

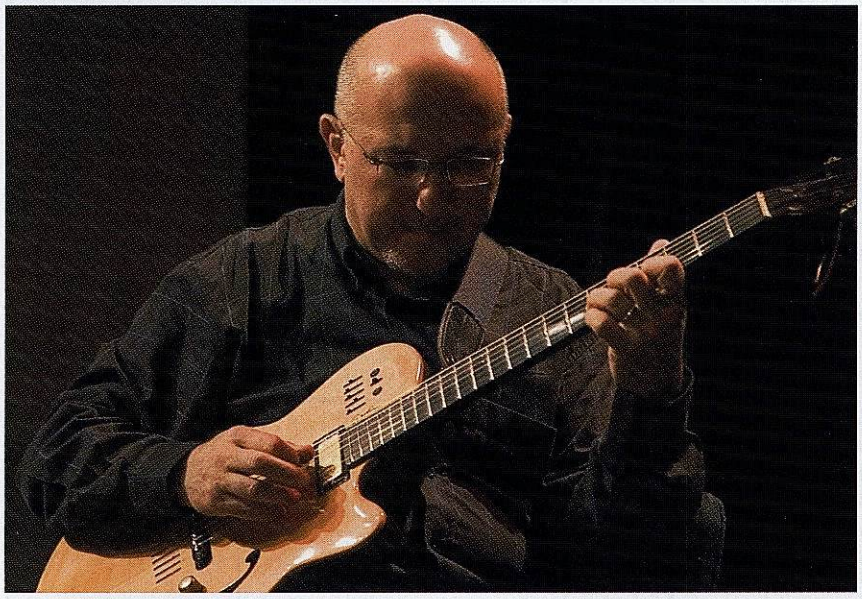

ÖNDER FOCAN

Bu sayıdaki Körleme'yi yeni albümünün çıkışı sonrasında Önder Focan ile yaptık. Müzisyen, küçük bir tıbbi operasyon geçirdiğinden dolayı evinde dinleniyordu. "Geçmiş olsun" diyerek müzikli söyleşimize başladık.

Pat Metheny
PAT METHENY TRIO - LIVE
Warner Bros. Records, 2001
Bright Size Life / Metheny

Pat Metheny (g)
Lenny Grenadier (b)
Bill Stewart (d)

Burada oktav kullanmış. Pat Metheny gibi tınlıyor. Kesin Pat Metheny ya da ondan çok esinlenen biri. Ama ton çok farklı, hiç alıştığımız bir Pat Metheny tonu değil. Biraz da onun Ornette Coleman hayranlığını ifade eden parça gibi yorumluyorum ben bunu. Hiç boş tel kullandığını zannetmiyorum ama... Kesin Pat Metheny derim. Öyle olduğunu düşünüyorum.

Ekip?

Song X albümü mü acaba? (bas solo giriyor), Bu Charlie Haden. Evet bu Song X, ve onun gibi birkaç albümleri daha var, ona benziyor.

Trio Live albümü.
Bill Stewart ve Larry Grenadier değil mi?

Evet.

Hiçbir Pat Metheny tonuna benzemiyor. O yüzden güzel bir körleme sorusu. Hatta önce oktavlar ve "pitch bend"lerden dolayı bir banjocu girdi gibi geldi (gülüşmeler).

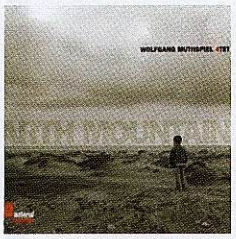

Wolfgang Muthspiel
EARTH MOUNTAIN
Wolfgang Muthspiel 4tet
Material Records, 2009
Radiohead / Muthspiel

Mathias Pichler (b)
Wolfgang Muthspiel (g)
Andreas Pichler (d)
Jean - Paul Brodbeck (p, syhnt)

Piyano ve gitarı çok güzel kullanmışlar. Bunu çok sevdim. Genelde gitar ve beraberinde piyano problemli iki alettir. Ve gitar "sound"u çok hoş. Genelde sevmediğim birşeydir sonradan "drive"a geçmek. Yani bu solo tümüyle "drive"lı olsa... Bir de şöyle oluyor; genelde "clean" tonda çok güzel bir tonu olan bir gitar, "drive"da 70'lerdeki o yetersiz enstrümanlardan çıkan seslermiş gibi oluyor. Ben de aynı problemi yaşıyorum bazen. Bence güzel solo bozuldu ve resmen fikir üretememeye başladı.

Beste tarzı olarak ne düşünüyorsunuz?

Genç, yeni kuşak bir gitarist var, ona benziyor. Onun besteleri daha komplekstir aslında, ama hiç "drive" kullandığını duymadım onun. D'angelico gitar kullanır. Polytone amfi kullanır. Şimdilerde Sadovsky'e geçti.

Wolfgang Multspiel.

Hiç aklımdan geçmedi. Wolfgang Muthspiel çok iyi bir gitaristtir ama bende bir stili yer etmiş değil mesela. Hatta aynı sahnede çaldık Avrupa'da. Çok da iyi keman çalar. O ilk albümlerinden birinde Paul Motian'la birlikte çalmıştı. Değişik elektrik ve akustik gitarları çok iyi kullanır. Pat Metheny'nin imza cümlelerini yakalarsınız mesela, ama onda yakalayamadım. Wolfgang Nardis ve CRR'de de çalmıştı.

(Bu arada ismini hatırlayamadığı yeni kuşak gitariste bakmak için CD koleksiyonuna bakmaya gidiyor), Kurt Rosenwinkel'miş...

Tal Farlow
THE RETURN OF TAL FARLOW / 1969
Original Jazz Classics, 1969
My Romance / Hart, Rodgers

Tal Farlow (g)
John Scully (p)
Jack Six (b)
Alan Dawson (d)

Parça My Romance. Joe Pass bu. Joe Pass çok daha akıcı çalar ama. Bir de bu 335 gibi yarım kasa bir gitarla çalıyor. Fakat Joe Pass'den çok almış, hem cümleleri hem de "Chordal work"ü. Ulf Wakenius olabilir. Gerçi bu daha eski bir kayıt. Ulf Wakenius daha yeni birisi. Joe Pass'in değişik kayıtlarında farklı farklı gitar sound'ları duyuyoruz. Bazen çok full ve büyük, bazen de çok tiz, direkt olarak P.A'e girilmiş gibi. "Mid"leri fazla olan bir gitar sound'u bu, çok geniş bir gitar sound'u değil. Kenny Burrell olması aklıma gelmiyor bile. Flajöle stili olan böyle birisi... Bu flajöle stilini hiç kimseden hatırlamıyorum aslında... Belki olsa olsa Tal Farlow olabilir.

Evet.

Çünkü Joe Pass bu kadar "bas"larda ısrarcı değildir. Bence bu gitarın 335 gibi olmasından değil, P.A.'e girildiğinden. İlk etapta "Chordal Work"de çok Joe Pass'i andırdı. Ama bu geniş akorlar... Tal Farlow işi bu. Tal Farlow'da daha büyük bir ton bekliyordum. Bir de yukarıda bir nota var, onu sustain ederek çalıyor sürekli.

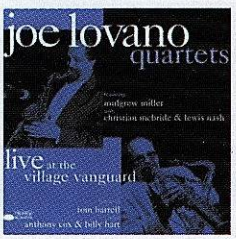

Joe Lovano
JOE LOVANO QUARTETS, LIVE AT THE VILLAGE VANGUARD
BLUE NOTE, 1996
Uprising / Lovano

Joe Lovano (ts, ss, c melodi s)
Tom Harrel (tp)
Anthony Cox (b)
Billy Hart (d)

Ornette bu. Beste ve çalış tarzı da Ornette'i andırıyor. Bir fikir, ve o fikir etrafında dönen bir ana tema, piyano ve armonik alet yok çünkü çok değişik armonik yerlere gittiği için aslında gerek de yok öyle bir şeye. Ve solo aslında davulla aynı, o da solistle aynı anda solo çalıyor. Olsa olsa Kenny Garret böyle bir maceraya girerdi. Belki de ismini bilmediğim biri tabii. Davulcuyla her solist savaşmak zorunda kalıyor burada (gülüşmeler).

Lovano.

Lovano' mu? Alto gibi tınladı aslında. Koyu alto tonları vardır. Onları yakalamış gibi bir sound çıkıyor ondan. Tom Harrel trompetçi de. Sanki bu parçayı değişiklik olsun diye çalmışlar bu "session"da. En başındaki entonasyon bozuklukları bana direkt olarak Ornette özensizliğini gösterdi burada.

Çok keyifli bir körleme oldu. Çok teşekkürler.

Ben teşekkür ederim.

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

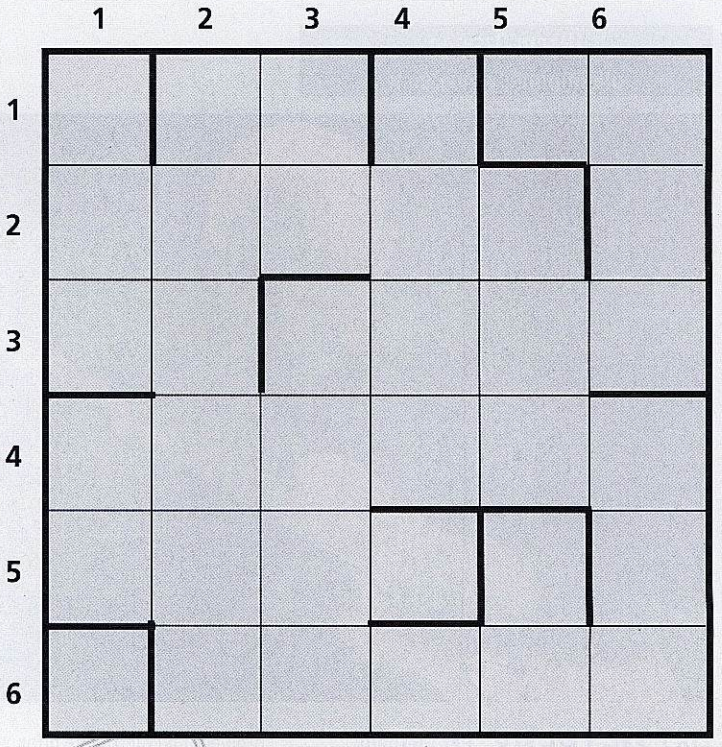

Soldan sağa:

1-Do notasının harf karşılığı/Manu Katché'nin Playground albümünün açılış parçası/Weather Report'un 1972 albümü: __ Sing the Body Electric/Vibrafoncu Mike Mainieri'nin 1994 kaydıdır: __ American Diary.

2-Dexter Gordon'ın önemli albümlerinden birinin açılış parçasıdır/İlk defa 1936'da seslendirilmiş olan, Ira Gershwin ile Vernon Duke ortak çalışması: __ Can't Get Started.

3-Duke Ellington'ın 1931'de yazdığı bir parça:__ Don't Mean a Thing/Gitarist Joe Beck'in bir albümü.

4-Bir dönem Bob Moses ile çalışmış, görece az tanınan bir trompetçi: John _'____.

5-Berlin, Watts, Beal soyisimli cazcıların adı/Si notasının harf karşılığı/Pat Metheny Group'un First Circle albümünde bir parça: If __ Could (Mays/Metheny).

6- Herhangi bir nota için kullanılan, herhangi bir kısaltma/Fahir Atakoğlu'nun Horacio 'El Negro' Hernandez, Bob Mintzer ve John Patitucci ile birlikte gerçekleştirdiği son albümü: _____ & Places.

Yukarıdan aşağıya:

1- Bossa nova'nın tanınmasında öncülük etmiş yapımcılardan Creed Taylor'ın 70'lerde meşhur olan plak şirketi/Disc jockey için kullanılan kısaltma/Herhangi bir nota için kullanılan, herhangi bir kısaltma.

2-Fotoğraftaki cazcının soyadı.

3-Bir romandan uyarlama 1947 yapımı filmin tema müziğidir: __ Green Dolphin Street (Kaper/Washington)/Gitarist ve besteci Timuçin Şahin'in son kaydı.

4-Çalışmalarıyla son yıllarda dikkati çeken piyanistlerden biri: Vijay _____/Fa notasının harf karşılığı/Çokça çalınmış bir Duke Ellington düzenlemesi: __ Jam Blues.

5-La notasının harf karşılığı/Caz kayıtlarıyla bilinen güncel bir müzik şirketi/Bobby McFerrin'in bir dönem herkesin diline dolanmış olan parçası: Don't Worry, __ Happy.

6-Özellikle Ronin isimli grubuyla caza farklı bir hava getirmiş olan İsviçreli piyanist ve besteci: _____ Bärtsch/Piyanist Don Grolnick'in Weaver of Dreams albümünde bir bestesi: _____ Majesty the Baby.

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Çağatay Afyon - Bostancı / İstanbul
Dr. Meltem Ogankulu - Yenişehir / Ankara

Bu sayıdaki bulmacayı doğru olarak yanıtlayanlar CD kazanıyor!

İsim, adres ve telefonlarınızı yazmayı e-mail'lerinizi u n u t m a y ı n !

Jazz/Bulmaca
Koza Plaza A Blok Kat: 26
Tekstilkent 34235
Esenler/İstanbul

GEÇEN SAYININ DOĞRU CEVABI

	1	2	3	4	5	6
1	C	A	L	L	E	R
2	H	A	K	A	S	O
3	A	I	R	E	S	B
4	R	E	A	L	E	E
5	M	I	L	L	E	R
6	S	I	L	E	N	T

ÇAZGIR

Özgen Özman

BU KİTAPLAR KEŞFETME İSTEĞİNİZİ KAMÇILAYACAK!

BBC BOOKS

BBC'nin belgesel tadında hazırladığı **'Fotoğraflar ile Unutulmaz Geziler'** dizisi, yeryüzünün birbirinden güzel, birbirinden şaşırtıcı gerçek ortamlarını görmeye, gezmeye, tanımaya özendirirken, gezegenimizin bize sunduğu uygarlık ve kültürlerin sonsuz zenginliğini yaşamaya çağırıyor.

Hayatının gezisini yapmak isteyen seyahat tutkunlarını bu unutulmaz deneyimlerden bazılarının peşine düşürecek.

gezginler için unutulmaz **yürüyüşler**

gezginler için unutulmaz **şeyler**

gezginler için unutulmaz **yolculuklar**

gezginler için unutulmaz **adalar**

gezginler için unutulmaz **yerler**

BOYUT YAYIN GRUBU
www.boyut.com.tr

Detaylı bilgi ve sipariş için Hemen Arayın!

BOYUT YAYIN DANIŞMA HATTI
0212 **444 53 53**

Sımsıcak!

Kışın en sıcak kahvelisi

HARE Kahve ötesi keyif

Beyaz Çikolatalı Mocha Kahve Aromalı Likör

Caramel Macchiato Kahve Aromalı Likör

Kremalı Türk Kahveli Likö